

**Josip Pečarić: PROF. EMER. DR. SC. VINKO GRUBIŠIĆ, DOPISNI
ČLAN HAZU**

JOSIP PEČARIĆ

**PROF. EMER. DR. SC. VINKO
GRUBIŠIĆ, DOPISNI ČLAN
HAZU**

ZAGREB, 2026.

© *Josip Pečarić*

*Dragom prijatelju i velikom hrvatskom domoljubu prof.
emerituse dr. sc. Vinku Grubišiću, dopisnom članu HAZU*

Akademik Josip Pečarić

CARMEN SAECULARE CROATICUM

*Omnipotens Deus,
Chroatorum genti da remque prolemque
Et decus omne.*

O Bože, što bdiješ posvud i nad svime
Sjaju nebesa, Ti snago nad prirodom,
O hvaljeno neka bude Tvoje ime
I ovom zgodom.

Daj da romara što Majci svetoj kliču
Odzvanja pjesma sve do beskonačja
Ukloni mrakove što iz bezdna niču
Daj vedra ozračja.

Radosnim Suncem, što tako krasna jutra
Znadeš iznjedrit i nama ih predat
Daj da se mognemo njim zgrijat iznutra
Pa u oči mu gledat.

Marijo Majko svih milosti što se
Zadobit mogu kod Boga Spasitelja,
Moli za nas grješne što preda Te iznose
Stotine želja:

Od kojih je prva i ona najveća
Da Hrvatska bude sretni njihov dom.
I žele da Hrvatsku uvijek posvud prati sreća
Na putu tom trnovitom.

Da Hrvatska bude Zemlja i sudbina
Okrenuta k sebi. Svom umu, svom srcu,

Živim radost nek je te sva blaga ina,
Mir da bude mrcu.

Slobodna Hrvatska: zemlja, zrak i more.
Svanuća. Dnevne žege. Zimske noći.
Hladnoće. Sunčev rasap. Sutoni i zore.
Ono što će doći.

I ono što jest, što bje, što joj usud dade
Kroz minula stoljeća, ratove, obrane,
Svanuća, mrakove, radosti i jade
I teške rane.

Sve mržnje, sav jal, sve neodgovorno
Neka se udalji, uništi, izbriše,
Sve negativno, mračno i razorno
Nek ne bude više.

Da zvjezdano nebo i to krasno more
Posvud svoje čiste plaveti razvuku,
Da jutra mirno isplovljuju iz zore
Na radost puku.

Da slavonske ravnice obrađene budu
Da građanu, seljaku donose plodove,
Da plodnost zemlje ne bude zaludu
U dane ove.

Nek otoke radost i život preplave
Nek Feb im podari raskoš svojih zraka
Da uvečer cvrčci pjesmom nam najave
Raskoši mraka.

Da nimfe i Dijana laganim korakom
Plešu u šumi nježne lakokrile,
Da u kolu gracioznom svojom kretnjom svakom
Rasplešu se vile.

Neka se planine k nebu uzvisuju,
Dok svaki im vrhunac u svjetlost zalazi,
I neka Tvorac što vječno ga štiju
Stalno ih pazi.

Neka joj svaka rijeka što krivuda

Slijedi svoj put mirno ili brzim tokom,
Nek vječni je Pratelj nadgleda posvuda
Brižnim svojim okom.

Nek ponornica što se ispod zemlje šulja
Zadrži grogot u tihu žuboru,
Dok se ne pokaže kao krasna vrulja,
Taj cvijet na moru.

Nek se sela šire nek rastu gradovi,
Hramovi i škole nek ih posvud krase,
Nek se život čuje, da nade se i snovi
Nikad ne ugase.

Hrvati posvuda da budu Hrvatska
Nikomu podložni već svoji na svomu,
Hrvatska svoja i svakomu bratska.
Svoji u svom domu.raskoš svojih zraka.

Nek novi naraštaji u zdravlju stasaju,
Rađaju se, mladuju i žive u skladu,
Nek uvijek od sebe sve najbolje daju
U znanju i radu.

Vinko Grubišić

ZASLUŽNI PROMICATELJ HRVATSKOGA JEZIKA I KULTURE U ANGLOFONOM SVIJETU

08/04/2023

Vinko Grubišić rođen je 5. travnja 1943.

Svestrani filolog, književnik i prevoditelj Vinko Grubišić kompetentno je pridonio razvoju inovativne metodike odnosno pristupa poučavanju hrvatskoga kao nasljednog jezika izvan domovine, zacrtavši u HIŠAK-ovim nastavnim programima, priručnicima i udžbenicima temeljna načela nastave jezika u dijaspori

U desetljeću prije pada Berlinskoga zida, poput slavnih pisaca koji su obilježili srednjoeuropski disidentski kulturni krug Václava Havela i Milana Kundere, stvaralaštvo Vinka Grubišića, filologa, književnika i prevoditelja, ostvaruje na demokratskome Zapadu zapažene rezultate – djela neprolazne vrijednosti za hrvatsku kulturu. Istaknuti sudionik svih najvažnijih kulturnih, političkih i diplomatskih pothvata u sklopu pokreta za hrvatsku neovisnost i slobodu devedesetih 20. stoljeća doživio je uz američki i hrvatski san – međunarodno priznatu suvremenu Republiku Hrvatsku te samostalnu Bosnu i Hercegovinu u kojoj je hrvatski narod konstitutivan.

Filolog, književnik i prevoditelj Vinko Grubišić rođen je 5. travnja 1943. u Posuškom Gradcu u Bosni i Hercegovini. Desetljećima živi u Kanadi, gdje se afirmirao kao znanstvenik i profesor na Katedri hrvatskog jezika i kulture Sveučilišta Waterloo te kao jedan od najistaknutijih promicatelja hrvatskoga jezika, povijesti i kulture u anglofonom okružju Sjeverne Amerike, i to u sklopu obrazovne iseljeničke organizacije Hrvatskih izvandomovinskih škola u Americi

i Kanadi (HIŠAK) te prestižne strukovne organizacije American Association for the Advancement of Slavic Studies (AAASS) u čijem udruženju slavista od 1978. djeluje i Association for Croatian Studies.

Objavljuje od najranije mladosti pjesme i drame, studije s područja jezikoslovne kroatistike te prevodi s klasičnih jezika, kao i njemačkoga, francuskog te engleskog. Priređivač je i autor udžbenika hrvatskoga jezika i kulture te sastavljač zapaženih antologija hrvatske i bosansko-hercegovačke književnosti, uređuje časopise na engleskome i hrvatskome jeziku te priređuje retrospektivne bibliografije hrvatskih autora na engleskome jeziku.

Školovao se isprva u rodnoj sredini Posušja. Franjevačku klasičnu gimnaziju polazio je u dvama hrvatskim gradovima, najprije u Zadru, zatim u Dubrovniku, da bi maturirao u Širokom Brijegu 1962. Upisuje potom Filozofski fakultet u Zagrebu, gdje studira šest semestara hrvatski jezik i književnost te klasičnu filologiju. Nakon studentskih nemira 1965. napušta SR Hrvatsku i odlazi kao disident u inozemstvo, sklonivši se privremeno u izbjeglički logor Traiskirchen pokraj Beča. Napustivši Austriju, Grubišić već iduće godine nastavlja studij germanistike, klasične filozofije, psihologije i antropologije u Fribourgu u Švicarskoj kao stipendist Ost-Kirche Hilfe, diplomiravši ondje u rekordnom roku usporednu slavensku filologiju i pedagogiju (1970). U švicarskom kantonu Fribourg dobiva prvo zaposlenje u inozemstvu (1968) u Foyer St. Joseph u Courtepinu kao pedagog. Godine 1974. uspješno brani disertaciju s tezom *La syntaxe de la langue de Marko Marulić* na sveučilištu Aix-en-Provence. Iduće godine odlazi u Kanadu, gdje radi kao profesor. Do 1981. predaje francuski, njemački i hrvatski jezik u srednjim školama u Torontu, Mississaugi i Cambridgeu.

Simbol afirmacije hrvatskoga jezika u međunarodnoj zajednici

Paralelno u sastavu hrvatskih iseljeničkih organizacija djeluje kao metodičar i pisac udžbenika, rječnika i vježbenica hrvatskoga jezika i kulture za Hrvatske izvandomovinske škole u Americi i Kanadi (HIŠAK) / Croatian Schools of America and Canada (CSAC), koje je sa sjedištem u Chicagu utemeljio fra Ljubo Krasić (1974). Sustav HIŠAK-a ostvario je zahvaljujući fra Ljubi Krasiću i Vinku Grubišiću te njihovim volonterskim timovima predavača materinskoga jezika, vjeronauka i folklora iznimna postignuća u kontekstu inozemne nastave hrvatskoga jezika i kulture za djecu hrvatskih iseljenika, koja su rođena u anglofonom i frankofonom svijetu Sjeverne Amerike, gdje danas živi više od dva i pol milijuna građana hrvatskih korijena. Svestrani filolog Vinko Grubišić kompetentno je pridonio razvoju inovativne metodike odnosno pristupa poučavanju hrvatskoga kao nasljednog jezika izvan domovine, zacrtavši u HIŠAK-ovim nastavnim programima, priručnicima i udžbenicima temeljna načela nastave jezika u dijaspori, uz posebnosti ranog usvajanja jezika mladih hrvatskih korijena, afirmirajući kontrastivni pristup jeziku i to s posebnim osjećajem za međukulturnost i otvoreni komunikacijski nastavni sustav.

Od 1985, stekavši iskustvo u višejezičnom okruženju, na drugom kraju svijeta postaje lektor hrvatskoga jezika na Macquarie University u Sydneyju, iako se usredotočuje na kanadske obrazovne institucije i kanadsku sredinu. U razdoblju od 1986. do 1987. djeluje kao urednik udžbenika i obrazovnog programa u

Croatian Schools of Canada u Sudburyju, a u jednogodišnjem razdoblju nakon 1987. nastavnik je u Canadian Forces Language School u Ottawi. Godine 1989. postaje sveučilišni profesor na netom utemeljenoj Katedri hrvatskoga jezika i kulture Sveučilišta Waterloo u istoimenome kanadskom gradu, koja je postala simbol afirmacije hrvatskoga jezika i kulture u međunarodnoj zajednici – u vremenima kada se u domovini (koja je onodobno bila u sastavu SFRJ) nije smjelo govoriti o samobitnosti hrvatskoga jezika nakon progona potpisnika *Deklaracije o nazivu i položaju hrvatskog književnog jezika*. Na toj je katedri predavao do umirovljenja 2008. Zanimljivo, među pionirima je i hrvatskih jezičnih informacijsko-komunikacijskih tehnologija pa bilježimo da je na tom sveučilištu 2007. pokrenuo internetski tečaj hrvatskog jezika.

Književnik i znanstvenik

Nadalje, Grubišićeva svestranost očituje se u njegovu opsežnom znanstvenom radu. Za njega ukratko možemo reći da je djelovao kao književnik, jezikoslovac, predavač, prevoditelj, kazališni kritičar i priređivač udžbenika i programa za različite škole i fakultete na hrvatskom jeziku u Kanadi, ali i Sjedinjenim Državama. Ipak, književne prvijence duguje poeziji. Javio se 1967. pjesmama koje su izlazile u emigrantskom časopisu *Hrvatska revija*. Prepoznatljiva je tematika Grubišićevih pjesama: izgubljeni zavičaj, prinudna izgnanstva kao kolektivna slika sveukupnoga hrvatskog iseljništva obogaćena Grubišićevim senzibilitetom, notom njegova europeizma, a sve to kreirano je na narativnim uzusima hrvatske kulturne i književne baštine.

Taj pjesnički izričaj vidljiv je u prvoj zbirki pjesama – *Robotov poljubac* iz 1974. Njegujući i dalje isti književni *modus vivendi*, Grubišić objavljuje još pet pjesničkih zbirki, i to *Bitarion* (1987), *Gregorijanske šutnje* (1989), *Druženje s tijelom* (1995), *Stazama samih središta* (2005) i *Tupi lupanj smrti* (2019), u koje unosi elemente modernističkih i postmodernističkih eklektičnih stilova. U dramskim djelima *Tri drame (Prokrvavljena Brina, Spomenik, Legenda sv. Jurja)*, 1981. i *Ne začuđuju čudesa*, 1982, Grubišić se bavi temama egzistencije, odnosa umjetnika i vlasti te vlasti i naroda, ali i vječnom temom ropstva i slobode, kako ocjenjuje ugledni mladi kroatist Vice Šunjić, čija su istraživanja usredotočena na jezikoslovni i kroatistički opus ovog kanadsko-hrvatskoga znanstvenika.

Osim poezije i drame, jezikoslovna tematika i pitanje položaja hrvatskoga književnog jezika u vremenu zajedničke države nakon Drugoga svjetskog rata potaknulo je Grubišića na pisanje raznih jezičnih studija, članaka, rasprava i prikaza, od kojih su neki ujedinjeni na jednome mjestu i objavljeni u knjizi *O hrvatskom jeziku* (ZIRAL, 1975). Opsežnu bibliografiju hrvatskoga jezika pod naslovom *Bibliography on the Croatian Language* objelodanio je Grubišić godine 1987, a priredio je za tisak i dvobroj časopisa *Journal of Croatian Studies* 25/26 (1984/85), u cijelosti posvećen hrvatskom jeziku. Obradivši gotovo 350 kamenih natpisa iz Bosne i Hercegovine i srednje Dalmacije nastalih u razdoblju od 10. do 18. stoljeća, sastavio je 1978. Knjigu *Grafija hrvatske lapidarne ćirilice*.

Stalna je bila Grubišićeva skrb za što kvalitetnije školovanje potomaka hrvatskih iseljenika, za što bolje udžbenike, rječnike i gramatike materinskoga jezika. U tu svrhu zajedno s fra Ljubom Krasićem sastavlja dva priručnika: *Hrvatski jezik 1* (1979) i *Hrvatski jezik 2* (1980) te *Ilustrirani rječnik za djecu* (hrvatsko-englesko-njemačko-francuski), 1988. S istom namjerom izdaje i *Elementary Croatian 1* (1994) i *Elementary Croatian 2* (1996) te *Croatian Grammar* (1995).

Hrvatska književnost u egzilu

Završavajući svoju dugogodišnju izdavačku djelatnost, istoimena knjižnica kulturne emigrantske *Hrvatske revije* objavila je 1991. Grubišićevo glavno književnopovijesno djelo – *Hrvatska književnost u egzilu*. Djelo je prikaz djela i autora na području beletristike, političko-povijesne publicistike i memoaristike u hrvatskome iseljeništvu u razdoblju od 1945. do 1990. U knjizi *Izazovne teme iz starije hrvatske književnosti* (2006) promatra hrvatsku književnost u sklopu europske renesanse.

U Hrvatskoj i u inozemstvu javljao se Grubišić u periodici: člancima, pjesmama, raspravama, prikazima i studijama. Osim *Hrvatske revije* (od 1967), u kojoj je bio stalni suradnik, surađivao je još u časopisima *Studia Croatica*, *Journal of Croatian Studies*, koji i danas marljivo uređuje u zlatnoj životnoj dobi s Vladimirom Bubrinom. Esejističke i književne priloge objavljuje u časopisima: *Kolo*, *Republika*, *Vidik*, *Dobri pastir*, *Annali dell'Istituto universitario orientale*, *Hrvatski iseljenički zbornik*, *Hrvatski glas* i dr. Gotovo redovito zastupljen je u različitim zbornicima: *Hrvatska iseljenička lirika* (ur. L. Kordić, Rim, 1974), *Jubilarni zbornik Hrvatske revije 1951. – 1975.* (ur. V. Nikolić, München – Barcelona, 1976), *Zbornik zajednice izdanja Ranjeni labud* (Chicago, 1990), *Skupljena baština* (ur. S. Mijović-Kočan, 1990), *45 hrvatskih emigrantskih*

Ako bi u dvije riječi trebalo opisati ovoga čovjeka – one bi glasile: samozatajan i učinkovit; ponizan i ambiciozan; patriot i kozmopolit.

Od prijevoda s latinskoga, njemačkoga, francuskoga i engleskoga navedimo samo odabrane: dramu F. Leibera *Mehanička zaručnica* (Književna Rijeka, 1998), poeziju s francuskoga i njemačkoga jezika A. Artauda, J. Tardieua i P. Handkea, *Američko gerilsko kazalište* (1997), *Kazalište i njegov dvojniki* Antonina Artauda (2002), *Plovidba sv. Brendana opata* (2004), *Erazmo i kršćanski humanizam Léona Ernesta Halkina* (2005), *Pod okriljem sv. Jeronima* Valéryja Larbauda (2006), *Latinska poezija srednjega vijeka* (2010), *Jeronimove hagiografije* (skupa s Vesnom Badurina Stipčević, 2008), *Krilati pjev* (2012) I *Srednjovjekovna latinska drama* (2022).

Skupa s Vladimirom Bubrinom uređuje trenutačno najčitaniji iseljenički časopis na engleskom jeziku godišnjak *Journal of Croatian Studies* Hrvatske akademije u Americi, čiji je član već desetljećima. U suradnji s Bubrinom objavio je dvojezičnu renesansnu čitanku *The Glory and Fame / Dike ter hvaljen'ja* (2015). Od 2016. dopisni je član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti u Zagrebu.

Za svoj rad Grubišić je dobio nagradu *Hrvatske revije za poeziju* (1971), *Zlatnu medalju kraljice Elizabete II. (Queen Elizabeth II Golden Jubilee Medal)* za kulturni doprinos Kanadi (2003), *Davidijadu* (skupa s Vladimirom Bubrinom) za 2011. te nagradu za najbolji prijevod (tj. za *Krilati pjev*) na Sarajevskom sajmu knjiga 2012. Iako u mirovini, i dalje prevodi s više jezika i piše s mladenačkim žarom.

Piše Vesna Kukavica

Izvor: Izvor: Vijenac, br. 759, Zagreb, 6. travnja 2023.

<https://kamenjar.com/zasluzni-promicatelj-hrvatskoga-jezika-i-kulture-u-anglofonom-svijetu/>

<https://www.hkv.hr/vijesti/komentari/41545-v-kukavica-zasluzni-promicatelj-hrvatskoga-jezika-i-kulture-u-anglofonom-svijetu.html>

KAZALO

UVOD	19
INTERVJU Dr. VINKO GRUBIŠIĆ, PROFESOR EMERITUS SVEUČILIŠTA WATERLOO U KANADI	20
PISMO PREDSDJEDNICIMA, 19.	27
GRUBIŠIĆ U MOJIM KNJIGAMA	33
PRONAĐENA POLOVICA DUŠE / DESET GODINA S AUSTRALSKIM HRVATIMA, ZAGREB, 2002.	33
VINKO GRUBIŠIĆ, PRONAĐENA POLOVICA DUŠE JOSIPA PEČARIĆA	34
LUKA BUDAK. NAŠ HRVATSKI STUDIJ POKRIVA CIJELU AUSTRALIJU	37
TRIJUMF TUĐMANIZMA, ZAGREB, 2003.	44
PREDSTAVLJANJE KNJIGE «PRONAĐENA POLOVICA DUŠE»	44
ZLOČINAČKI SUD U HAAGU, ZAGREB, 2008.	47
PISMO PREDSDJEDNIKU VLADE	47
HRVATSKOJ JAVNOSTI O ZABRANI KONCERATA MARKA PERKOVIĆA THOMPSONA	51
ZA PONOSNU HRVATSKU, E-KNJIGA. PORTAL HKV-A, 2009.	57
TUĐMANOV REFERENDUM	57
OTVORENO PISMO HRVATSKOJ TELEVIZIJI	84
NOVO OTVORENO PISMO HRVATSKOJ TELEVIZIJI	90
RASIZAM SVJETSKIH MOĆNIKA, ZAGREB, 2012.	98
PISMO VIJEĆU SIGURNOSTI UJEDINJENIH NARODA	98
PROSVJED ZBOG NAPADA NA PRAVNI SUVERENITET REPUBLIKE HRVATSKE	107
RASIZAM DOMAĆIH SLUGU, ZAGREB, 2013.	113
REFERENDUM POSLIJE PRESUDE HRVATSKIM GENERALIMA!	113
NE U EU PRIJE SLOBODE HRVATSKIM GENERALIMA!	119
APEL HRVATSKOJ JAVNOSTI: SUPROTSTAVIMO SE MEDIJSKIM MANIPULACIJAMA!	122
VIJEĆU SIGURNOSTI UJEDINJENIH NARODA O HRVATIMA BIH	128
HRVATSKI GENOCID: NAPRAVILI ZEČEVE OD SRBA,	

ZAGREB, 2014.	139
HRABRO SRCE NARODA NADE	139
AKO VOLIŠ HRVATSKU SVOJU', ZAGREB, 2014.	145
OTVORENO PISMO	145
M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK II. U OBRANI HRVATSKOG NARODA, ZAGREB, 2018.	159
VINKO GRUBIŠIĆ, POGLED NA PRALJKOV ODLAZAK S OVU STRANU OCEANA	159
J. PEČARIĆ, S. RAZUM, RAZOTKRIVENA JASENOVAČKA LAŽ, ZAGREB 2018.	162
ZA SLOBODU ISTRAŽIVANJA I SLOBODU PREDSTAVLJANJA REZULTATA ISTRAŽIVANJA	162
M. DUGEČ I J. PEČARIĆ, VJENCESLAV ČIŽEK, ZAGREB, 2019. ...	171
MALKICA DUGEČ, VJENCESLAV ČIŽEK - JEDAN ŽIVOT ZA HRVATSKU	171
RUSKI ZNANSTVENIK U RH, PORTAL DRAGOVOLJAC.COM. 2021.	182
ZAHVALA AKADEMIKU KUZMI KOVAČIĆU	182
DON ANĐELKO KAĆUNKO, ZAGREB, 2021.	185
PODRŠKA ŠKORI	185
MARIO FILIPI, PORTAL DRAGOVOLJAC.COM, 2021.	193
KAKO POSTATI 'UGLEDNI PROFESOR'?	193
ZA DOM SPREMNI I SLAVA UKRAJINI, DRAGOVOLJAC.COM, 2022.	199
O PREDSTAVLJANJU KNJIGE 'BOJNA ČAVOGLAVE' / THOMPSONOFBIJA	199
GENERAL IVAN TOLJ, DRAGOVOLJAC.COM, 2022.	208
'SRPSKI SVET': PORFIRIJEVA DALEKOVIDNICA	208
ZAHTEJEV ZA KADROVSKIM SMJENAMA NA HTV-u	211
MEMORANDUM 2 („SRPSKI SVET“) NA DJELU	226
GRAĐANSKA (DRŽAVLJANSKA) INICIJATIVA ZA UTVRĐIVANJE ODGOVORNOSTI NA HRT-U	229
PREDSTAVKA O HRVATSKOJ RADIOTELEVIZIJI I HINI	232
OTVORENO PISMO PREDSJEDNICIMA DRŽAVE, SABORA I VLADE RH	235
OBAVIJEST	239
PISMO PREDSJEDNICIMA, 20.	242
“POKVARENI ČETNICI”, DRAGOVOLJAC.COM, 2022.	249
PREDSJEDNICIMA O OTVORENOM PISMU BISKUPA ZAGREBAČKE CRKVENE POKRAJINE	249
PRILOG: OTVORENO PISMO BISKUPA ZAGREBAČKE CRKVENE POKRAJINE PATRIJARHU SRPSKE PRAVOSLAVNE CRKVE GOSPODINU PORFIRIJU O NEISTINAMA GLEDE DJECE U RATNIM PRIHVATIŠTIMA JASTREBARSKOM I SISKU	251
MIRO GLAVURTIĆ IM POSTADE SRBIN, DRAGOVOLJAC.COM, 2023.	258
ODGOVOR ĐURU VIDMAROVIĆU	258

MOJA ANKICA, ZAGREB, 2023.	265
MOJA ANKICA 2.	266
ANTE BELJO, DRAGOVOLJAC.COM., 2026.	282
ODLAZAK ISTAKNUTOG MISIONARA LJUBE KRASIĆA (ČITLUK, 18. OŽUJKA 1938. – HUMAC, 21. LIPNJA 2020.)	282
DOLINA SMRTI	293
J. LUČIĆ I J. PEČARIĆ, IVAN JOHN PRCELA U NAŠIM ZAPISIMA, PORTAL HRVATSKOG ŽRTVOSLOVNOG DRUŠTVA, ZAGREB, 2026.	298
PREDGOVOR	298
PISMA	306
AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS	331

UVOD

U knjizi su dani tekstovi iz drugih mojih knjiga koje je pisao ili se spominje dragi prijatelj i veliki hrvatski domoljub Dopisni član HAZU dr. sc. Vinko Grubišić. Knjiga je posvećena 80- obljetnici njegovog života.- Dana su i neka pisma kao i neki najnoviji tekstovi. Kao sastavni dio ovog Uvoda dajem i jedan njegov intervju iz 2011. dan Glasu Koncila, ali i jedno moje pismo predsjednicima države, Hrvatskog sabora, Hrvatskog sabora i HAZU u kojemu im pišem i o prof. Grubišiću.

Glavni dio knjige je GRUBIŠIĆ U MOJIM KNJIGAMA. Prvi tekst tog dijela knjige je njegov uvodni tekst moje knjige PRONAĐENA POLOVICA DUŠE / DESET GODINA S AUSTRALSKIM HRVATIMA, ZAGREB, 2002. koja je posvećena uspomeni na velikog ministra obrane Gojka Šuška, a zadnji je njegov Predgovor knjige J. LUČIĆ I J. PEČARIĆ, IVAN JOHN PRCELA U NAŠIM ZAPISIMA.

Akademik Josip Pečarić

**INTERVJU Dr. VINKO GRUBIŠIĆ, PROFESOR
EMERITUS SVEUČILIŠTA WATERLOO U KANADI
Katoličke misije i župe - prave čuvarice hrvatskoga
jezika,**

Glas Koncila 43 (1948), 23. listopada 2011..
Razgovarao Ivan Uldrijan.

Krajem rujna na Hrvatskim je studijima Sveučilišta u Zagrebu održana Druga međunarodna kroatološka konferencija. Cilj je ovogodišnje konferencije - održane o temi Hrvati izvan Hrvatske - bio pridonijeti boljemu poznavanju izvandomovinstva, kao i još većemu zanimanju znanstvene i šire javnosti za taj dio hrvatskoga naroda. U okviru simpozija obrađene su različite povijesne, jezikoslovne, književne, etnološke i druge teme, a konferenciju je plenarnim predavanjem otvorio dr. Vinko Grubišić, profesor emeritus Sveučilišta Waterloo u Kanadi. Taj književnik, antologičar i jezikoslovac, rođen u Posuškom Gradacu u Bosni i Hercegovini, slavistiku je studirao u Zagrebu, diplomirao u Fribourgu, a doktorirao u Aix-en-Provenceu. Emigrirao je 1965. godine, a u Kanadi živi od 1975. Pjesme su mu uvrštene u prestižne antologije hrvatske lirike od sredine osamdesetih, a eseji i monografije s područja teorije književnosti, kroatistike i opće lingvistike nalaze se u brojnim izdanjima u domovini i svijetu. Među knjigama koje je priredio, najviše se ističu udžbenici hrvatskoga jezika i književnosti za izvandomovinstvo. Na konferenciji je dr. Grubišić govorio o priznanju hrvatskoga kao posebnoga jezika u SAD-u i Kanadi, o čemu je rado progovorio i za Glas Koncila.

Profesore Grubišiću, možete li na samome početku našega razgovora čitateljima Glasa Koncila u kratkim crtama približiti tijek nastojanja Hrvata iseljenih u SAD-u i Kanadi oko priznanja hrvatskoga kao posebnoga jezika?

DR. GRUBIŠIĆ: Ta nastojanja valja sagledavati u nekoliko različitih etapa i kroz nekoliko različitih aspekata, a moglo bi se reći da je priznanje hrvatskoga jezika u SAD-u i Kanadi otpočelo sedamdesetih, a dovršeno osamdesetih godina. Od Drugoga svjetskog rata do ranih šezdesetih godina ništa se značajnije nije događalo u pogledu hrvatskoga jezika, koji se pri rijetkim župama proučavao uglavnom uz folklor, i to dosta usputno. Prve hrvatske župne škole osnivane su u okviru većih župnih zajednica, kao što su u Torontu, New Yorku i Chicagu. One uglavnom nisu imale nikakve odnose prema školskim sustavima u Kanadi i SAD-u, nego su bile više-manje stvar hrvatske zajednice i njezine organiziranosti. Godine 1974. na svećeničkom

sastanku u New Yorku stvorena je odgojno-školska organizacija Hrvatske izvandomovinske škole Amerike i Kanade (HIŠAK), sigurno najvažnija hrvatska školska ustanova izvan Hrvatske, koju od osnutka vodi fra Ljubo Krasić. Za priznanje hrvatskoga jezika sigurno ništa nije bilo toliko važno kao hrvatske škole koje su okupljale više tisuća učenika. HIŠAK je organizirao i nekoliko međunarodnih simpozija na kojima je sudjelovalo stotine učitelja, potpisnika dviju značajnih deklaracija koje su apelirale na one institucije u svijetu koje nisu priznale hrvatski jezik da to, poštujući ljudska prava, a i tadašnji jugoslavenski ustav, trebaju čim prije učiniti. Samim tim što je Kanadsko ministarstvo za multikulturalizam sedamdesetih godina omogućilo pripremu i publiciranje školskih priručnika kao što su *Hrvatski jezik 1* i *Hrvatski jezik 2*, knjige koje su doživjele nekoliko izdanja, te ilustrirani četverojezični rječnik za djecu, hrvatski-engleski-njemački-francuski, kanadska je vlada *de facto* priznala hrvatski jezik. Također, najbrojnije slavističko udruženje na svijetu *American Association for the Advancement of Slavic Studies* u svojim formularima **od 1984. godine** donosi hrvatski jezik kao poseban jezik. Uz hrvatske škole, i mnoge su se hrvatske kulturne i političke organizacije zalagale za priznavanje hrvatskoga jezika, kao što su Hrvatska katolička zajednica i Hrvatska bratska zajednica.

Koliko su, prema Vašem mišljenju, hrvatski jezikoslovci bili uspješni u promoviranju hrvatskoga jezika u svijetu?

DR. GRUBIŠIĆ: Hrvatski jezikoslovci su učinili veoma mnogo, a svakako - naglasio bih - daleko više negoli su im političke prilike to dozvoljavale. Glasovitom Deklaracijom o nazivu i položaju hrvatskoga književnog jezika temelji "jezičnoga jedinstva" su uzdrmani. "Lingua communis", tj. zajednički jezik, u Jugoslaviji nije više dolazio u obzir. Takav stav hrvatskih lingvista, pa i izborna definicija u Ustavu Jugoslavije iz 1974. nama izvan Hrvatske u borbi za priznanje hrvatskoga jezika veoma su olakšali posao. Mogli bismo tadašnjim hrvatskim jezikoslovcima zamjeriti da nisu uvijek bili ni najjasniji ni najdosljedniji, ali oni su se ipak uvijek znali ispružiti i malo više nego je bilo pokrivača.

Zasigurno je u to vrijeme bilo i brojnih pritisaka iz tadašnje Jugoslavije?

DR. GRUBIŠIĆ: Da, ti su pritisci bili stalni, a dolazili su preko jugoslavenskih diplomatskih predstavništva, kao i nekih sveučilišta. Naš je odgovor bio da nije naša krivnja ako ta predstavništva ne znaju čitati vlastiti ustav, koji je - ma koliko te definicije bile smušene - ipak priznavao postojanje hrvatskoga jezika. Na sve teorijske rasprave veoma smo se malo obazirali, jer za nas je bilo najvažnije da kao porezni doprinosnici u demokratskoj zemlji imamo pravo da se naš jezik nazivlje našim imenom. Istina, uz škole za hrvatski jezik postojale su i škole u kojima se predavao „srpskohrvatski“, no

broj učenika je za potonji bio desetak puta manji, a to je bio najbolji pokazatelj gdje tko stoji. Na sveučilištima je situacija s jedne strane bila dosta komplicirana, a s druge pak pojednostavljena do same profanacije: ako su profesori bili porijeklom Srbi ili ako su studirali u Srbiji, predavali bi stvarno srpski, a ako su bili Hrvati ili ako su proveli koju godinu studija u Hrvatskoj predavali bi uglavnom hrvatski. Argument sveučilišnih predavača koji su zagovarali "srpskohrvatski" bio je veoma praktične naravi: ako se odvoji hrvatski od srpskoga onda bi trebalo imati nastavnike za oba jezika, a to bi prouzrokovalo dvostruke troškove. No stvari su se razvijale svojim tokom pa su ti isti profesori devedesetih ne samo razdvojili nego "rastrojili" "srpskohrvatski" na „bosanski/hrvatski/srpski", a da se troškovi nisu povećali, kao niti broj sveučilišnog osoblja za "južnoslavenske jezike". Istina je da studenti uglavnom ne žele studirati "jezične razlike" nego - jezik.

Potomci iseljenih Hrvata danas primarno obrazovanje na području hrvatskoga jezika i kulture mogu usavršavati i na izvandomovinskoj Katedri hrvatskoga jezika i kulture koja je službeno utemeljena još 1988. g. na Sveučilištu Waterloo. Možete li ukratko predstaviti rad katedre koju ste vodili?

DR. GRUBIŠIĆ: Danas u Kanadi učenici mogu učiti hrvatski jezik od dječjeg vrtića do završetka studija. Nakon što se dobro „uhodalo" predavanje hrvatskog u nižim razredima, od 1976. hrvatski je jezik u provinciji Ontario uveden u škole kao priznati školski predmet i to na najvišoj petoj razini, koja učenicima omogućuje pristup na sveučilišta. Zapravo, šestina srednjoškolskog programa, pet od trideset školskih "kredita", mogla je biti hrvatski jezik i kultura. Odnedavno je i u Britanskoj Kolumbiji uveden hrvatski u srednje škole, za sada samo u Vancouveru. Tako se došlo do samih vrata sveučilišta. Pregovori sa Sveučilištem Waterloo 1988. urodili su plodom i hrvatska je zajednica uložila određenu svotu novca za financiranje katedre „Hrvatskog jezika i kulture", koja od početka djeluje u okviru Odjela za germanske i slavenske studije. U samu uspostavljanu katedre veliku su ulogu odigrali hrvatski donatori okupljeni u udruženju *Croatian Studies Foundation* čiji je prvi predsjednik bio pokojni Gojko Šušak, a nakon njegova odlaska u Hrvatsku Anton Kikaš. Katedra djeluje već dvadeset i tri godine i kroza nju je prošlo više od tisuću studenata.

Uz hrvatski jezik na različitim se stupnjevima na katedri predaje suvremena i starija hrvatska književnost, a tečaj "Hrvatska kultura" podijeljen je u dva dijela: "Od Ilira do Iliraca" te "Od Ilirskog preporoda do danas". Taj se tečaj predaje na engleskom, otvoren je svim zainteresiranim studentima, a obuhvaća i pregled hrvatske znanosti i humanističke te kulturne dodire Hrvata sa susjednim i s drugim narodima svijeta. Za hrvatsku je zajednicu Južnog Ontarija Sveučilište Waterloo bilo posebno privlačno i zbog tzv. „dopisnih tečajeva". Naime, studenti s bilo kojeg kraja svijeta mogli su odabrati studij

hrvatskoga jezika, a onda bi im najbliže sveučilište, odnosno sveučilište na kojemu su studirali, moralo priznati hrvatski kao sveučilišni "kredit". Tako su nerijetko i ona sveučilišta koja su još uvijek zadržala "srpskohrvatski" morala studentima priznati položene ispite iz hrvatskoga! Kasnije je, uz dopisne tečajeve, uveden i internetski studij hrvatskoga jezika, a hrvatski je prvi jezik na svijetu priređen za kasnije općenito prihvaćen internetski program "Angel" i već je na internetu šestu godinu na Sveučilištu Waterloo.

Kazali ste kako uz hrvatski jezik, studenti uče i o hrvatskoj kulturi kroz povijest, umjetnost i općenito hrvatske duhovne vrednote. Možete li pojasniti zašto je važan takav interdisciplinarni pristup i koji je profil studenata koji pohađaju te kolegije? Koliko su novi naraštaji, potomci hrvatskih iseljenika, u potrazi za svojim hrvatskim identitetom?

DR. GRUBIŠIĆ: Jezik je u biti oblik koji treba ispuniti sadržajem. Za predavanja hrvatskoga jezika priređeni su priručnici, kroz koje se studenti upoznaju ne samo sa strukturama i riječima hrvatskoga jezika nego i s hrvatskim krajolicima, podnebljem i sl. Spomenuti tečaj hrvatske kulture kratak je pregled sveukupnih hrvatskih događanja i postignuća kroz stoljeća. Tu je riječ o sv. Jeronimu i Ruđeru Boškoviću, o Marku Maruliću, Benediktu Kotruljeviću, Lavoslavu Ružički, Nikoli Tesli, Ivanu Meštroviću, Miroslavu Kraljeviću, Jakovu Gotovcu, Miroslavu Krleži... Uz tekstove često se predavači koriste glazbenim i video materijalima. Nastoje se paralelno zahvatiti sve hrvatske duhovne vrednote, a ujedno prikazati u pravom svjetlu odnosi sa susjednim narodima, s kojima su Hrvati dijelili pojedina povijesna razdoblja. Studenti koji pohađaju taj tečaj najrazličitijih su profila i to čine iz najrazličitijih motiva. Na izvjestan način svi, pa i mi koji smo formirani višemlje u Hrvatskoj, tražimo neka očvršća svojega identiteta. Mladi ljudi danas mnogo lakše mogu saznati o svojim prethodnicima, pa tako i o samima sebi, jer je Hrvatska s jedne strane danas demokratska i otvorena zemlja, a s druge to razvoj tehnologije danas omogućuje daleko više negoli prije kojih dvadesetak godina. Potraga za korijenima, zapravo je svojevrсно snalaženje u sadašnjosti. A znanje jezika svojih predaka najsigurniji je put "u potrazi za identitetom".

Budući da i sami živite u iseljensktvu, možete li posvjedočiti kako danas žive Hrvati "s druge strane Atlantika"? Koji su najčešći problemi i kakav je, prema Vašem mišljenju, odnos Hrvatske države prema izvandomovinstvu?

DR. GRUBIŠIĆ: Veoma kompleksno pitanje. Hrvati "s druge strane Atlantika" i dalje su "iseljenici". S obzirom na zanos devedesetih godina, uvelike su se odnosi prema Hrvatskoj ohladili. Hrvati se danas više vraćaju u Hrvatsku i sve manje Hrvatskoj. Nekako kao turisti. Dive joj se kao zemlji, upoznaju je iznutra... "Hrvatski" mediji zemlju o sreći koju su sanjali

prikazuju kao leglo kriminala, a Hrvatska niti je zemlja kriminala, niti nesigurnosti. O nekom uspješnom simpoziju, o kojem kulturnom ili znanstvenom postignuću Hrvata u novinama se rijetko što kaže. Netko je došao na ideju da to nikoga ne zanima. U iseljeništvu su glasila na hrvatskom, a i na stranim svjetskim jezicima, većinom ugašena ili su prešla na internetsko izdanje, koje malo tko prati. Bezrazložno se steklo povjerenje u domovinska glasila, a ona su ili sasvim požutjela ili niskotiražna.

Što se, pak, tiče odnosa hrvatske države prema Hrvatima izvan domovine, on nikada nije bio jasan. A danas je nejasniji negoli prije desetak godina. Netko se sjetio da - premda nije pronađena ni jedna jedina nepravilnost - treba dokinuti glasovanja po župama i hrvatskim domovima izvan Hrvatske. Time je golem postotak Hrvata izvan domovine isključen iz političkog, a samim time i javnog života. Na te i takve prijevare Hrvati u izvandomovinstvu nisu navikli, a valja priznati da je ta prijevara izvedena veoma vješto.

Kako danas, kao jezikoslovac, gledate na odnos Hrvata prema materinskom jeziku? U svojem ste izlaganju na konferenciji u Zagrebu spomenuli kako globalizacija sve više prijeti, pa i našem "malom" jeziku...

DR. GRUBIŠIĆ: Čini mi se da je u prvom dijelu Vašeg pitanja najvažnija riječ "danas". Danas više-manje nitko normalan ne niječe samobitnost hrvatskoga jezika, međutim kao da se nalazimo pred potpuno novim zabunama. Jedna nas političarka koja je u timu pregovarača s Europskom Unijom s televizije nedavno uvjerava kako u toj bajnoj zajednici nitko ne može ni pomišljati natjecati se za kakav posao bez dobra znanja engleskoga jezika. Pitanje hoće li taj budući "naddržavni jezik" biti neka vrsta "poslovnog engleskog" od kojih petstotinjak riječi na kojem će se sporazumijevati birokrati ili nešto više od toga, ovdje nas toliko ne zanima koliko neka pitanja u odnosu na hrvatski jezik. Ono što nije sasvim jasno ni u Hrvatskoj još će manje biti jasno u glavama eurobirokrata. Ako neki profesori na Zagrebačkom sveučilištu upotrebljavaju priručnike na srpskom jeziku, ako se filmovi sinkronizirani na srpski jezik prikazuju u hrvatskim kinodvoranama, ostaje dojam da je ipak hrvatski tek nekakav "polujezik". U frankofonoj kanadskoj provinciji Quebec sigurno svatko razumije englesku riječ "stop" no ipak ulice su obilježene znakom "arrêt", želeći tako pokazati da riječi nisu samo za razumijevanje nego za nešto mnogo značajnije. Što podrazumijeva priznanje hrvatskoga jezika u EU? Ako je engleski "iznad" nacionalnih jezika, hoće li hrvatski zaista biti ravnopravan francuskom, španjolskom i njemačkom? Je li čak poljski ravnopravan tim trima spomenutim jezicima? Hoće li hrvatski zastupnici govoriti hrvatski, a oni koji hrvatski ne razumiju imati slušalice na ušima za simultano prevođenje? Ili?!

Hrvati su malobrojan, ali nikako ne y i mal narod, hrvatskim jezikom

govori veoma mali promil svjetskoga stanovništva, ali u znanosti, umjetnosti i sportu oni su pridonijeli proporcionalno veoma mnogo. Ostvarenja na hrvatskom jeziku kroz stoljeća potiču nas da se vratimo samima sebi, da se pred magluštinom globalizacije upitamo znamo li zaista kamo idemo. Čini mi se da i nas danas pop Martinac podučava i opominje kako "jazik harvatski" nije samo jezik, komunikacija, nego čitava sudbinska povezanost sa zemljom, s rodnom i domom.

TON 1

U pojedinim državama svijeta još uvijek, nažalost, hrvatski i srpski jezik na sveučilišnim katedrama nisu razdvojeni. Zašto je tomu tako? Kako se prema tom pitanju odnose slavisti?

DR. GRUBIŠIĆ: Osim baš najzagriženijih filologa rijetko tko želi proučavati brojne razlike između hrvatskoga i srpskoga, nego učenici žele naučiti jedan ili drugi ili, što je rijetkost, oba jezika. Neki profesori su zaista (bili) uvjereni da je "srpskohrvatski" jedan jezik i kada su se srpski i hrvatski razdvojili, njima je bilo veoma teško početi govoriti protiv jučerašnjih samih sebe. Rekao bih čak da je sebeljublje gotovo proporcionalno s "predavačkom hijerarhijom". Bilo bi svakako zanimljivo izbližega sagledati situaciju prema pojedinim sveučilištima, no za većinu sveučilišta najvažniji je kriterij broj upisanih studenata. A naglasimo da je god. 1985. bilo više studenata na Sveučilištu Macquarie u Sydneyu u Australiji, na kampusu i dopisnim putem, za hrvatski jezik negoli na svim američkim sveučilištima za "srpskohrvatski". Pametnome dovoljno.

TON 2

Koliko su hrvatske katoličke misije pomogle u očuvanju hrvatskoga jezika, kulture i svijesti o pripadnosti hrvatskome narodu među iseljenicima?

DR. GRUBIŠIĆ: Nemoguće bi bilo zamisliti hrvatsko školstvo, a samim tim i priznanje hrvatskoga jezika, bez hrvatskih misija. Prve hrvatske škole u Americi i Kanadi osnivane su pri župama, a uz hrvatski jezik župnici su nerijetko predavali u tim školama uz vjeronauk i hrvatski. Hrvatske katoličke misije i župe su bile i ostale prave čuvarice hrvatske kulture i duhovnosti. U Kanadi su ipak uvođenjem multikulturalizma sedamdesetih godina hrvatske subotnje škole većinom preselile iz župnih prostorija u redovite škole. Hrvatski jezik u srednjim školama nije nikada predavan u

župnim prostorijama nego u redovitim školama, ali su župnici u svojim propovijedima često naglašavali potrebu učenja hrvatskoga jezika na višim razinama od one koju je nudila subotnja, ne bez razloga često zvana "župna" škola.

PISMO PREDSEDNICIMA, 19.

Poštovani Predsjedniče RH,
Poštovani Predsjedniče Hrvatskog sabora,
Poštovani Predsjedniče Hrvatske vlade,
Poštovani Predsjedniče HAZU,

Morate priznati da je nama malim ljudima zabavno kad nam vi poručite *matematika je egzaktna, ne morate vjerovati nama, vjerujte matematici*, a znamo, iako to krijete od nas, za postojanje rada Banić-Elezović koji je srušio vašu dugogodišnju laž o broju jasenovačkih žrtava. Lažan je bio već onaj koji je pravljnjen 1964, ali je i to vlastima bilo malo pa je i on sakriven od javnosti pa je Franjo Tuđman stradao što je taj podatak učinio javnim. Nebrojani su članci u Kojima se na konkretnim primjerima pokazivalo kolika je to laž, ali broj žrtava je rastao i rastao.

Na čelu ste države koju je stvorio Tuđman, a vama je on još uvijek “najveći revisionist” (vama je to u negativnoom smislu). I podržavate one ‘istoričare’ koji izmišljaju najveće budalaštine o Jasenovcu i koji to tvrde za akademika Franju Tuđmana.

Kako sam I ja uz njega jedini redoviti član HAZU koji je ‘revizionist’ moja knjiga *Revizionisti u HAZU*, Zagreb, 2020, str. 348. posvećena je njemu i meni.

Međutim mi imamo i drugih članova HAZU koji su se itekako borili za Hrvatsku pa i u pobijanju laži o Jasenovcu.

Jedan od njih je i professor emeritus Vinko Grubišić, dopisni član HAZU. On je u Kanadi predavao na sveučilištu HRVATSKI jezik u vrijeme kada se u Hrvatskoj smjelo učiti samo Hrvatko-Srpski ili Srpsko-Hrvatski. Evo što o njemu piše na stranicama HAZU:

*Vinko GRUBIŠIĆ rođen je 5. travnja 1943. u Posuškom Gradcu u Hercegovini. Nakon završene tri godine studija slavistike i latinskoga jezika odlazi u Austriju, a zatim u Fribourg u Švicarsku, gdje studira germanistiku, filozofiju, klasičnu filologiju i antropologiju; diplomirao je iz slavistike i pedagogije 1970. godine. Doktorirao je u Aix-en-Provenceu 1974. ocjenom très honorable kod glasovitoga svjetski poznatoga akcentologa Paula Garda na temu *La syntaxe de la langue de Marko Marulić*, nakon čega odlazi u Kanadu, gdje se bavio različitim poslovima – između ostalog predavao je u srednjoj školi hrvatski, njemački i francuski, bio sudski tumač i sl.*

*Od 1988. pa sve do umirovljenja (2008.) predavao je na Sveučilištu Waterloo hrvatski jezik i književnost te povremeno rusku književnost, a u sklopu svojega rada pripremio je sveučilišne priručnike *Elementary Croatian I* (1994., 2003.), *Elementary Croatian II* (1996., 2008.), *Croatian Grammar**

(1996.,2007.), *Croatian Reader* (skupa s Anitom Mikulić Kovačević, 2007.) te *Croatian Literature in English* (skupa sa kćeri Katicom Grubišić, 2007.). Godine 2007. priredio je u okviru sveučilišta na kojemu je proveo dobar dio radnoga vijeka *Croatian Online* („Internetski tečaj hrvatskog”) kao prvi jezik na svijetu u programu *Angel*. Školsku godinu 1985. proveo je kao gostujući lektor hrvatskoga jezika na Sveučilištu Macquari u Sydneyu, u Australiji. S fra Ljubom Krasićem objavio je dva priručnika za učenje hrvatskoga jezika u izvandomovinskim školama *Hrvatski jezik 1* i *Hrvatski jezik 2*. Poznatije su mu knjige jezikoslovnih radova *O hrvatskom jeziku* (1975.) i *Grafija hrvatske lapidarne ćirilice* (1978.).

Objavio je knjige pjesama *Robotov poljubac*(1974.), *Bitarion* (1987.), *Gregorijanske šutnje* (1989.), *Druženja s tijelom* (1995.) te *Stazama samih središta* (2005.). Dramski su mu tekstovi: *Tri drame* (1981.) te *Ne začuđuju čudesa* (1982.). Uz Hrvatsku književnost u egzilu (1991.), objavio je knjige eseja *Izazovne teme starije hrvatske književnosti* (2006.), *Volitive* (2007.) te monografiju *Artaud* (2000.). Od prijevoda s latinskoga, njemačkoga, francuskoga i engleskoga navedimo samo ove: *Američko gerilsko kazalište* (1997.), *Kazalište i njegov dvojnjak Anonina Artauda* (2002.), *Plovidba sv. Brendana opata* (2004.), *Erazmo i kršćanski humanizam Léona Ernesta Halkina* (2005.), *Pod okriljem sv. Jeronima Valéryja Larbauda* (2006.), *Latinsku poeziju srednjega vijeka* (2010.), *Jeronimove hagiografije* (skupa s Vesnom Badurina Stipčević, 2008.) te *Krilati pjev* (2012.). Skupa s dr. Vladimirom Bubrinom uređuje godišnjak *Journal of Croatian Studies Hrvatske akademije u Americi*. U suradnji s dr. V. Bubrinom objavio je dvojezičnu renesansnu čitanku *The Glory and Fame/Dike ter hvaljen'ja* (2015.). Grubišić je dobio Nagradu Hrvatske revije za poeziju (1971.), a 2003. Zlatnu medalju kraljice Elizabete II. (*Queen Elizabeth II' Golden Jubilee Medail*) za kulturni doprinos Kanadi, *Davidijadu* (skupa s dr. Vladimirom Bubrinom) za 2011. godinu te Nagradu za najbolji prijevod (tj. za *Krilati pjev*) na Sarajevskom sajmu knjiga 2012. godine. Iako u mirovini, i dalje prevodi s više jezika i piše.

<https://www.info.hazu.hr/en/clanovi/grubisic-vinko/>

Kolega Grubišić mi piše:

Subject:RE: PISMO PREDSJEDNICIMA, 17.

Date:Sat, 11 Sep 2021 01:30:14 +0000

From:Vinko Grubisic

To:Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Dragi Josipe,

Hvala Ti velika na "Pismima predsjednicima" koja su uvijek duhovita i iz kojih se da dosta toga saznati. I ja sam bio poslao svoje ime među potpisnike, ali ne znam je li taj dopis stigao, ili je prekasno stigao.

Prolazeći kroz svoje nekadašnje dopise švicarskim novinama naiđoh na jedno pismo novinaru, odgovor Armandu Gasparu, koji je pisao o "hrvatskoj genocidnosti" u novinama "Gazette de Lausanne", na temelju, najblaže rečeno, veoma nepouzdanih izvora. Govoreći o statistikama ubijenih Srba u Hrvatskoj... naveo sam kako te statistike variraju zaista u neuvjerljivim brojkama. Naveo sam mu i knjigu "Orthodoxie heute in Rumänien und Jugoslawien" autora C. Popana i C. Draskovica (izd. Seelsorgeverlag, Herder Wien 1960., str. 143., koju sam Gaspardu poslao fotokopiranu), gdje stoji da je Srba u Hrvatskoj ubijeno oko 1, 700 000, što bi značilo da je bar više stotina tisuća Srba trebalo doći u Hrvatsku da budu ubijeni – što je ipak teže vjerovati. Novinar Gaspard je onda pokušao svratiti pažnju na jednu moju tvrdnju u novinama "Liberté, koju sam jednostavno bio prenio iz "Vjesnika", koji sam i citirao, o dolasku jedne ruske podmornice u Rijeku. To zaista nije imalo baš nikakve veze s Gaspardovim člankom niti s tom polemikom, ali tako se to obično novinarski radi.

Nažalost, moj skaner je veoma slab i dopis na trima stranicama je gotovo nečitak, ali ću to pismo (kao i svoju korespondenciju općenito) dati na pohranu u NHK, a čuo sam da oni imaju izvrsno skaniranje. Eto, samo jedan mali primjerčić kako smo se nekada borili s paušalnim proglašavanjima Hrvata najgorim fašistima. Novinarske članke iz tadašnjih vremena nisam sačuvao, a bilo je tu i tridesetak seoba na trima kontinentima...

Npr. Armand Gaspard mi htjede dati lekciju kako sama riječ "poglavnik" znači isto što i "Führer", odnosno "duce", a , odgovorih mu da je to zapravo riječ koja potuno odgovara srpskoj riječi "vožd", dakle iz četničke nomenklature...

Uz srdačne pozdrave i sve najbolje želje

Vinko

Kao što vidite postojale su sugestije da ponudim i drugima moja pisma za supotpisivanje, ali kako sam ih počeo slati sam tako sam i nastavio.

Međutim, meni je itekako drago što vam mogu poslati i ovo njegovo pismo još jednog člana HAZU koji se odavno bori protiv srpskih laži koje vi danas zastupate u RH.

S poštovanjem,
Akademik Josip Pečarić

Fribourg, le 29 janvier 1972

Vinko Grubišić
21, Avenue du Midi
1700 Fribourg

Monsieur Armand Gaspard
"Gazette de Lausanne"
Bel-Air Métropole 1
1002 LAUSANNE

Cher Monsieur Gaspard,

J'ai lu avec beaucoup d'intérêt votre réponse à mes remarques concernant vos ~~deux~~ articles parus dans la "Gazette de Lausanne".

Vous dites que cette anecdote vous a servi "à illustrer la gravité de l'antagonisme serbo-croate". C'est fort probable, mais est-ce que cette anecdote ne servait qu'à cela?

En ce qui concerne vos cinq sources de statistiques sur les pertes serbes en Croatie, j'ai aussi quelque chose à dire : le livre de Jean Hussard "Vu en Yougoslavie" est fondé sur quels faits? Le journal catholique "Libre Belgique" paru en 1946 de même que le livre de Jean Hussard (1945) ne pouvait donner aucune statistique ~~véridique~~, car il est impossible de trouver des statistiques sur les pertes en Yougoslavie à cette époque.

Si vous croyez aux statistiques de l'ouvrage "Yougoslavie" de la collection "Atlas de Voyages", je peux encore vous envoyer des prospectus touristiques sur la Yougoslavie. Pensez-vous vraiment que les statistiques du marchand Tito (dans le livre "The Allied Betrayed") puissent être objectives? Je ne passe de faire des commentaires sur ces statistiques!

Plusieurs recensions ont paru sur le livre de M. Avro Manhattan "Catholic Terror Today" et je vous conseille vivement de les lire pour juger de l'objectivité du livre.

Les chiffres de vos statistiques sont tellement différents d'une source à l'autre (de 500.000 jusqu'à 1.200.000) que les lecteurs n'y ont certainement pas cru. Pour augmenter encore le nombre considérable de statistiques que vous avez sur la Yougoslavie, ~~j'ex~~

zñnien und jugoslawien" de M. J. Popan et G. Braskovic (Seelsorgerverlag Herder Wien, 1960) d'après lequel les pertes serbes durant la guerre en Croatie étaient environ 1.700.000. La Croatie n'a jamais compté autant de Serbes, on pourrait donc croire d'après ces statistiques que plusieurs centaines de milliers de Serbes ont dû aller en Croatie pour se faire assassiner.

Mes statistiques correspondent tout à fait à celles de M. S. Busic parues dans "Hrvatski književni list" (Le journal littéraire croate).

Je ne permets, cher monsieur, de vous poser encore une question à propos de ces statistiques : y avait-il quelqu'un qui a parlé de la perte de la population catholique en Croatie? Non, jamais. En tant qu'écrivain libre et indépendant, en tant qu'homme et catholique, j'estime que chaque vie humaine a la même valeur.

Si vous ne connaissez aucun historien de la Deuxième Guerre mondiale qui n'a pas identifié l'Etat croate avec la dictature de M. Ante Pavelic, cela ne veut pas dire qu'il n'en existe point. Je ne vous en citerai qu'un seul, M. Franjo Tudjman, général de Tito durant la Deuxième Guerre mondiale. Avant son emprisonnement, il était directeur de l'Institut historique pour la révolution populaire à Zagreb. Dans son dernier livre, "Velike ideje i mali usrodi", il disait que le plus grand problème des partisans de Tito était de convaincre la population que le communisme n'était pas opposé à l'Etat croate mais au régime nazi. En lisant votre article, on constate que vous tenez beaucoup aux journaux occidentaux. Vous avez certainement lu dans le Figaro du 16 décembre 1971 l'article de M. Micha Simon, correspondant de ce journal, que les Gustachis, "Ces fidèles serviteurs des nazis ne représentaient que 2 ou 3% de la population alors que l'on a eu trop tendance à en faire un synonyme de Croates". Vous connaissez très bien cette page du Figaro puisque vous y avez emprunté le titre de vos articles "La Yougoslavie sans les Yougoslaves". Ce même titre était celui de "Jez", le journal satirique serbe. Je me demande si votre jeu est particulièrement intéressant pour les lecteurs de la Gazette.

Si mes précisions historiques ne vont pas à l'encontre de vos affirmations, ce sont vos dires tout à fait gratuits. Aux lecteurs de juger!

Je ne comprends pas pourquoi dans votre réponse, vous quittez tout à coup le champ de la polémique pour parler de l'un de mes articles de la "Liberté". Il est vrai que certaines de vos affirmations ne se trouvaient pas dans la presse occidentale.

Certaines de ces informations paraissent pour la première fois dans la "Liberté" (par exemple : une flottille soviétique venait à Rijeka, la mise en retraite de l'amiral M. Mate Jerkovic). Ces nouvelles parurent dans le journal croate "Vjesnik". Les autres que vous citez proviennent de "Izveštaji" (décembre 1971) cité à Londres et de "Privatni glas" cité à Winnipeg au Canada. Comme vous pouvez donc le constater, je ne suis pas "dans le secret des chancelleries". Les intentions de M. Brežnev sont le sujet des discussions en Croatie. Il est tout à fait compréhensible que les journaux croates n'osent rien dire sur ces questions.

Je fais confiance aux journaux occidentaux mais je n'irai jamais jusqu'à leur "voler" les titres de mes articles comme vous avez eu l'audace de le faire. Vous avez cru aveuglément en lisant "Histoire de la Yougoslavie" par Marcel de Ves que "poglavnik" était l'équivalent de "Führer" ou "duce". Je ne vous tiens pas rigueur pour ce détail pourtant, je précise qu'il existe le mot croate "vođa" qui correspond étymologiquement et réellement au mot allemand "Führer" et au mot italien "duce". Si vous saviez qu'un chef des tchetniks serbes, M. Medić se donnait le nom de "vožd", vous auriez constaté que vous avez dit exactement le contraire de ce que vous vouliez.

Je suis prêt, si vous le désirez bien sûr, cher Monsieur, de continuer la polémique sur ce sujet.

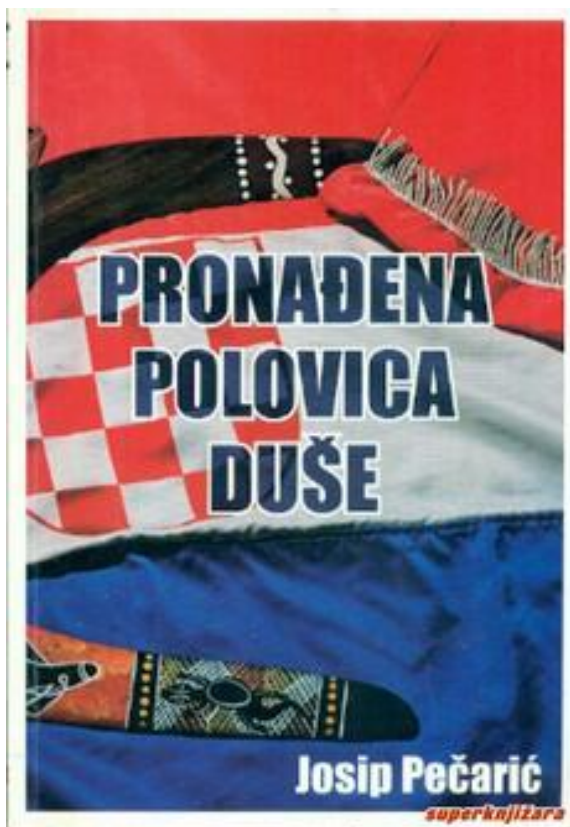
Veuillez accepter, cher Monsieur, mes salutations les plus respectueuses.

Vinko Grubišić

REMARQUE: une photocopie de la page 143 du livre "Orthodoxie route à l'Europe" de M. P. Popan et C. Drasković.
un exemplaire de cette lettre est envoyé à la rédaction de la "Gazette de Lausanne".

GRUBIŠIĆ U MOJIM KNJIGAMA

**PRONAĐENA POLOVICA DUŠE / DESET GODINA S
AUSTRALSKIM HRVATIMA, ZAGREB, 2002.**

*Uspomeni na pokojnog ministra obrane
Gojka Šuška*

VINKO GRUBIŠIĆ

PRONAĐENA POLOVICA DUŠE JOSIPA PEČARIĆA

Knjiga Josipa Pečarića "Pronađena polovica duše" po mnogočemu je posebna ne samo u Pečarićevu raznoliku i bogatu opusu nego i u hrvatskoj publicistici općenito: zagledi u više navrata u kompleksnu hrvatsku zajednicu u Australiji otkrivaju nam nove crte na licu te zajednice, ali i probuđuju stalno nove aspekte zanimanja autora za svoje zemljopisno tako daleke, a opet toliko bliske sunarodnjake.

Kao i mnogim Hrvatima u komunističkoj Jugoslaviji, Pečariću je bila nametnuta slika o mračnoj hrvatskoj emigraciji pa je i to jedan od razloga što je sam pošao u potragu za "polovicom duše", kad se kao gost profesor našao na sveučilištu La Trobe u Melbourneu, a zatim u hrvatskoj zajednici tog istog grada. Pečarić i sam spominje da je tu imao preteču u nogometašu i čvrstom hrvatskom domoljubu Vedranu Rožicu, tom hrabrom čovjeku koji se na vrhuncu karijere onako odlučno pridružio Hrvatima Australije. Kao i Rožić, u Australiju k svojim dođe i njegovi ga primiše...

Kao Hrvat s periferije, iz Boke, odnosno iz "Zaljeva hrvatskih svetaca", zatim kao student u Beogradu, Pečarić je i sam osjetio tuđištva i strahote otuđivanja, iako se nikada nije dao otuđiti. Već po samu rođenju u obitelji nenaklonoj ni jugoslavenstvu ni komunizmu on je predodređen na dvostrukosti periferije i sve tegobe koje ona sa sobom donosi. Kasnije je kao vrhunski znanstvenik, matematičar svjetskog glasa, akademik, mogao stati i ostati "iznad svega toga", ali njemu je upravo Hrvatska iznad svega: ona u Boki i u Bosni, na Korčuli, u Melbourneu, u Haagu... Kroz razgovore s novinarima i s voditeljima radio-programa Pečarić naglašava potrebu stalne budnosti i angažmana: Hrvatska je mukotrпно i uz goleme žrtve ostvarila svoj tisućljetni san, ali da san ne bi prešao u neku vrstu stalnog drijemeža, Pečarić ukazuje na potrebe dinamizma i stalnog dinamiziranja hrvatskog života.

Kroz deset godina koliko ih je okvirno uzeto u ovoj knjizi, Bokelj Pečarić živi istodobno sa "Zaljevom hrvatskih svetaca" i sa Zagrebom, tj. s užim zavičajem i s Domajom. Njemu su Hrvati Australije pronađena polovica duše, koju je valjalo malo pomalo usvajati, integrirati u harmoniju vlastitog života. Nama koji živjemo u Australiji dulje ili kraće vrijeme sasvim je jasno kako je teško upoznati te dobre naše ljude, tako otvorena srca i duše, a opet gdje je svaki čovjek na svoj način u se zatvorena zanimljiva životna priča.

Znanstvenik i humanist Pečarić je prije svega duhovno neovisan intelektualac. Odatle smjelost, a samim tim i zanimljivost njegove riječi. Rasuđuje po svom vlastitom nahođenju i te svoje spoznaje, tvrdnje, sumnje, iznosi smireno, nepristrano, nerijetko polemično, ali uvijek argumentima "ad rem" i nikada "ad hominem".

Sudjelovao je na mnogim međunarodnim simpozijima, pisac je vrhunskih stručnih knjiga i brojnih rasprava, ali je sudjelovao i na nekoliko demonstracija u Australiji pa je i to bila "škola". U početku su te demonstracije organizirali tada još uvijek Hrvati tobože dviju vjera, ali kasnije i sam Pečarić uviđa da bošnjaštvo naginje sve više i više prema nekoj vrsti orijenta bez orijentira. Uza te spoznaje on analizira situaciju u kojoj se našao Mate Boban, koji je prihvatio jedinu moguću opciju: braniti svoje svojim vlastitim snagama. Pečarić to iznosi u vrijeme kad se mnogi akademici tobože zgražaju nad Bobanovim potezima i ne raspitujući se, a što bi bilo da je Boban očekivao iz Sarajeva, kako se odnositi prema četnicima i jugoarmadi, koju predsjednik "građansko-muslimanske Bosne" još uvijek smatraše "našom vojskom".

Uz Bobana, Pečarić u Tuđmanu vidi ono što je Tuđman i bio: povjesničar koji je znao proučavati, ali i stvarati povijest, hrabar i mudar političar, koji je vukao jedine moguće poteze u teškim vremenima i kao nekim čudom izveo Hrvatsku u red slobodnih i demokratskih država, s iznimno požrtvovnim borcima koji su bili spremni za Hrvatsku sve žrtvovati - a neki su i žrtvovali.

U odgovoru na članak J. Swaina ("Croatian Past on Trial") koji je "pun neistina i nevjerovatnih interpretacija", Pečarić temeljito sagledava jedan od najvećih hrvatskih problema: Hrvati se i pri samu kraju drugog tisućljeća smatraju nekom vrstom "dežurnih krivaca" za sve što se događalo u II. svjetskom ratu, a sama Hrvatska sve to većinom prešućuje, baš kao da je se sve to i ne tiče. Zato i izazov Milana Bulajića o Jasenovcu nije naišao na onakve reakcije u Hrvatskoj na kakve je trebao naići pa je i time Pečarićeva knjiga "Srpski mit o Jasenovcu" (Serbian Myth about Jasenovac) još vrjednija. Zanimljivo je, kad govorimo o Pečariću kao matematičaru, primijetiti da su i sa srpske strane najobjektivnije stranice o žrtvama II. svjetskog rata došle upravo od jednog matematičara.

Neshvatljivo je kako mi Hrvati olako prihvaćamo kojekakve gluposti o samima sebi, s nekim nerazumljivim uvjerenjem da drugi o nama znaju mnogo više, objektivnije i temeljitije negoli mi sami. Tako nam se i dogodilo da smo gotovo jednoglasno prihvatili termin "domovinski rat" (što nije ništa drugo nego sinonim za "građanski rat"!) umjesto onoga što je taj rat i bio "agresija na Hrvatsku". U polemici s Bulajićem Pečarić zahvaća šire i dublje kompleksna pitanja ne samo Jasenovca nego općenito Hrvatske i Srbije u II. Svjetskom ratu, žrtava s obiju i na objema stranama, a odjeci te knjige sasvim su naravno vidljivi i u ovom djelu, jer su obje knjige, na svoj način, povezane s Hrvatima u Australiji, koji su omogućili tiskanje knjige o mitu o Jasenovcu i njen prijevod na engleski.

Dajući intervju ili intervjuirajući druge, Pečarić sagledava provalije u hrvatskoj politici koje se pojavljuju izborom Stipe Mesića i njegovim besmislenim, upravo patološkim optužbama na račun njegova velikog prethodnika. Pečarić naglašava njegovu strahovitu lakoću neodgovornosti. Pečarić nije poštedio ni druge, koji poput Spigelja liječe svoje komplekse optužujući pokojnog

predsjednika Tuđmana što nije s nenaoružanim mladićima jurišao na strahovito dobro naoružanu jugoslavensku vojsku. Taj isti će Špegelj kasnije hrvatske borbe, bez ikakvih argumenata, optuživati baš za ono što se najbolje uklapa u haaške optužnice.

Među besmislenim optužbama na račun Tuđmana ide i ona Supekova o suradnji s ustaškom emigracijom, zaboravljajući dabome pri tomu (što je nama Hrvatima iz Kanade i te kako dobro poznato) da su baš ti isti ljudi organizirali Ivi Supeku predavanja i susrete s Hrvatima, gotovo na svim onim istim mjestima gdje je nastupao i Tuđman.

Pečarić ne idealizira ništa i nikoga pa tako ni Hrvate u Australiji. Na neke njihove upadice o Tuđmanovoj "vili", ili o njegovoj "diobi Bosne" akademik i matematičar Pečarić pruža veoma precizan odgovor: i Tuđman je s obitelji morao negdje živjeti, a glede diobe Bosne: ako je Slobodan Milošević, s onako moćnom armijom i tadašnjim svjetskim mnijenjem pristajao na razgovore o diobi Bosne, onda je - po logici stvari - "Slobo dobar čovjek", a upravo bi takvi silogizmi sugovornike ostavljali bez riječi.

Međutim, u vrijeme kad su se rukopisi ove knjige privodili kraju, upravo je Jacques Klein izjavio da je Alija bio zagrijaniji za diobu od Tuđmana, što će onako uvijek ozbiljni Alija svrnuti na šalu, a hrvatska priopćajna sredstva sve to tako i prihvatiti, baš kao da ih sve redom - osim *Hrvatskog slova* i *Fokusa* uređuje mudri hrvatski predsjednik Mesić. Pečarić kroz te kritike o Tuđmanu, tobože što je trebao i kako je trebao, vidi najčešće ono što se iza tih kritika stvarno i skriva: hipokrizija, koja tobože te "čiste", "velike" Hrvate oslobađa bilo kakva pomaganja Hrvatske, jer oni čekaju dok Hrvatska bude do Drine pa će se oni onda uključiti... Čekali su da im eto čekanje bude na duge rokove...

Pogledamo li sabirno ovu knjigu, valja nam odmah reći da bi je trebalo napisati, kad ne bi bila napisana: dva silom razdijeljena dijela hrvatskoga naroda tako malo znaju jedni o drugima. Ovo je štivo i nastavak i nadopuna knjige "Za hrvatsku Hrvatsku".

Radi se ovdje o čitku, gotovo bismo rekli pitku štivu, ali lakoća riječi nigdje nije ni potisnula ni zamaglila argumente.

Vinko Grubišić

Dr. Vinko Grubišić, Associate Professor, Chair for Croatian Language and Culture, Department of Germanic and Slavic Studies, University of Waterloo, Ontario, Canada

LUKA BUDAK

NAŠ HRVATSKI STUDIJ POKRIVA CIJELU AUSTRALIJU

Hrvatsko Slovo, 26. rujna 1997.

• **Profesore Budak, molimo Vas, predstavite čitateljima Hrvatskog slova hrvatsku zajednicu Sydneya.**

- U ovome najstarijem australskom gradu, iznimno lijepoga i zanimljivoga zemljopisnoga smještaja na obalama morskih zaljeva Port Jacksona i Darling Harbourea, živi oko četiri milijuna stanovnika, gotovo četvrtina ukupnoga australskog stanovništva. Ovaj po mišljenju mnogih, vjerojatno jedan od najljepših gradova svijeta, udomio je pola nacija svijeta. Naime, govori se da u Sydneyu živi više od 140 etničkih zajednica među kojima su najbrojniji doseljenici iz Europe i Azije. Različiti izvori, ponajviše hrvatski, govore o broju od 40.000 do 80.000 Hrvata u Sydneyu. Meni se čini da bi brojka od 60.000 bila najrealnija, a to je pak otprilike jedna četvrtina svih Hrvata u Australiji.

Do pada komunizma i dolaska hrvatske države hrvatska je zajednica Sydneya bila ideološki podijeljena. Za Hrvata jugo orijentacije hrvatska država bila je doista iluzija, nešto nestvarno i neostvarivo - u njihovim je očima hrvatska država bila fantazija i prazan san "ustaša" ili "ekstremnih Hrvata" kako su sljedbenici jugoideologije i jugounitarističke misli znali nazivati, odnosno prozivati državotvorne Hrvate samo zato jer su čvrsto vjerovali da umjetno stvorena država ne može opstati. Oni su, naravno, bili zavarani i zavodeni od kojekakvih *magičara* iliti *mađioničara*, tj. onih koji su se bavili iluzornom ili neostvarivom maštom, da se tako izrazim! Riječ je ovdje, naravno, o onima koji su svim mogućim sredstvima nastojali zatrti svaki trag hrvatstvu.

Na primjer, čak 1989. godine, dakle uoči raspada i pada komunizma, ne samo u Hrvatskoj nego u cijeloj istočnoj Europi, ti ljudi nisu vjerovali u dolazak i ponovnu uspostavu hrvatske države, tome bih mogao navesti niz primjera. Ali, ironično je i spomena vrijedno da su upravo ovi koji su ovako razmišljali, dakle osporavači i nijekači hrvatske državotvorne misli, vrlo brzo našli sebi mjesto blizu ili pak unutar raznih struktura današnje hrvatske službene politike. Neki od njih pokušavaju biti većim bogovima od samoga Boga i to onda prouzrokuje mnoge nepotrebne trzavice, slabosti i "povlačenje u sebe" inače brojnih sposobnih, razumnih, djelotvornih i - najglavnije - iskernih i čestitih hrvatskih rodoljuba koji su uvijek Hrvatsku i hrvatsku državotvornu ideju stavljali ispred i iznad svega. Takvi su ljudi skloni

prikloniti se bilo kojoj političkoj ideologiji, bez razlike bila ona prohrvatska ili protuhrvatska, samo neka je njima dobro i neka su oni na položaju.

No, državotvorni Hrvati nisu se dali ušutkati, riječ je o Hrvatima koji su smiono i bez bojazni nosili luč na putu do hrvatske slobode i hrvatske nezavisnosti i to puna četiri i pol desetljeća. Ovdje je riječ o onim Hrvatima koje nije mogla ušutkati nijedna policija na svijetu; oni su bili ti koji su dizali svoj glas za Hrvatsku po svijetu kad je Hrvatskoj bilo najteže i kad nije bilo lako biti Hrvat u Sydneyu, Melbourneu, Canberri, New Yorku, Chicagu, Torontu, Clevelandu, Frankfurtu, ili bilo gdje u svijetu. Kad je zapravo bilo teže biti Hrvat u tim svjetskim metropolama nego u Zagrebu, ovi su Hrvati uvijek nalazili i vremena i odlučnosti i načina da ukažu na neljudske prilike u bivšoj tamnici hrvatskog naroda!

Mislim da su toj borbi i tim nastojanjima doista puno dali - pa usudim se reći čak da su i najkonstruktivnije djelovali - upravo Hrvati u Australiji. Prisjetimo se samo ideje Hrvatskog veleposlanstva u Canberri sedamdesetih godina, pa onoga veličanstvenoga i najbrojnijega prosvjeda u povijesti Australije 1991. kad se pred Federalnim parlamentom u glavnom gradu Canberri slilo 40.000 Hrvata za priznanje Hrvatske. Ovdje također treba naglasiti jednu vrlo značajnu i vrijednu činjenicu: državotvorni Hrvati u Australiji znali su se tako dobro snaći i organizirati u odlučnim trenucima. Ali ne smijemo zaboraviti ni to da su ovi Hrvati zbog tih svojih naravnih domoljubnih ideja i uvjerenja bili šikanirani, proganjani, zatvarani i ubijani svuda po svijetu; velika je to žrtva bila u svakom smislu u borbi za naravna ljudska prava zajamčena poveljom Ujedinjenih naroda!

Hrvatska zajednica u Sydneyu, i hrvatska zajednica u Australiji, djelo je Hrvata hrvatske državotvorne misli. Kako bi Hrvati bili jasno prepoznatljiv čimbenik u bogatom i šarolikom australskom višekulturnom mozaiku, oni su uspjeli tijekom protekla tri-četiri desetljeća, unatoč svim političkim poteškoćama i preprekama, dati hrvatskoj zajednici prepoznatljivo obilježje, uhodan i prihvatljiv oblik određen prema dnevnoj praksi i kriterijima multikulturalne australske politike i njezine kulturne raznolikosti. Tako danas u Sydneyu Hrvati imaju sedam hrvatskih društvenih klubova/domova u kojima se okupljaju; tri katolička centra koji okupljaju Hrvate vjernike, tu su škole hrvatskoga jezika, studij hrvatskog jezika, književnosti i kulture, brojne hrvatske folklorne skupine, razna dramska i literalna društva, športski klubovi: nogometni, boćarski, šahovski, košarkaški, golf itd. Ovdje bih htio izdvojiti crkvu Sv. Nikole Tavelića u St. John's Perivoju - ili kako je nazva hrvatski pjesnik Joja Ricov "Fra Gracijanova katedrala" - remek-dijelo hrvatskih ruku i hrvatskog uma. U ovaj je hram utkana cjelovita hrvatska kulturna i duhovna povijest što ga doista čini kutićem domovine Hrvatske i panteonom hrvatskih svetaca. Mislim da ne pretjerujem ako kažem da je ovo prava ljepotica i raritet u cijeloj hrvatskoj dijaspori. Uz crkvu je i pastoralni centar - župna kuća, Staračko naselje "Alojzije Kardinal Stepinac" uz koje se evo baš ovih dana

počinje graditi i njegovalište za hrvatske starce koji se ne mogu više brinuti sami o sebi.

Pobjedom HDZ-a na višestranačkim izborima u svibnju godine 1990. i na inicijativu predsjednika Republike Hrvatske dr. Franje Tuđmana, dakle u odlučnom trenutku, kad je hrvatsku samobitnost trebalo braniti, došlo je do pomirbe između ove dvije ideološke struje i kod nas u Sydneyu pa tako Hrvatska, hvala Bogu, i svima onima koji su se za nju zalagali i borili do Domovinskoga rata i u njemu, nije više ničija iluzija.

U tom svehrvatskom zajedništvu Hrvati Australije nisu zaostali kad se radilo o pomoći svojoj domovini. Uz goleme količine ine humanitarne i novčane pomoći, kupili su zemljište na jednome bružuljku u glavnome gradu Australije Canberri i tu vlastitim sredstvima i vlastitim rukama sagradili još jedno remek-djelo: zgradu Hrvatskog veleposlanstva i uz veleposlanstvo rezidenciju hrvatskome veleposlaniku. U Sydneyu i Melbourneu Hrvati su kupili prostor za generalni konzulat RH u ova dva grada. To je njihov dar domovini Hrvatskoj.

● **Recite nam nešto više o sebi i svome radu.**

- Rođen sam u Sv. Roku. U rodnom sam mjestu započeo osnovnu školu a završio je u Dubravi, u Zagrebu. Godine 1965. iselio sam s roditeljima u Kanadu. Tamo sam pohađao i završio srednju školu, a studirao sam i diplomirao prirodne znanosti na University of Waterloo, na istom sveučilištu gdje kolega Vinko Grubišić danas predaje hrvatski. Tu sam i magistrirao na poredbenoj književnosti. Upisao sam doktorat slavistike na edmontonskom sveučilištu University of Alberta. Poslije diplomske kolegije odslušao sam na University of Alberta i na Columbia University u New Yorku, a poslijediplomski rad sam radio i kod prof. dr. Aleksandra Flakera 1980/81. na zagrebačkom Filozofskom fakultetu. Od godine 1983. predajem hrvatski na Sveučilištu Macquarie (Macquarie University) u Sydneyu gdje se hrvatski jezik predaje kao ravnopravan sveučilišni predmet. Uza svoj nastavni rad obavljam i dužnost ravnatelja *Zavoda za kroatistiku* kojega smo utemeljili 1994. godine i predsjednik sam *Hrvatske znanstvene zaklade za Australiju i Novi Zeland*. To bi uglavnom, uz još niz drugih djelatnosti, bilo ono najglavnije.

● **Nama Hrvatima posebno je zanimljiva jedna činjenica vezana za Australiju, za Vaše sveučilište i za Vas osobno; tu je postojao studij hrvatskoga jezika još u vremenu kad je nama u domovini bilo sprječavano zvati svoj materinski jezik njegovim pravim imenom. Je li to zapravo bio prvi Hrvatski studij u svijetu?**

- Da, Hrvatski studij na Sveučilištu Macquarie bio je doista prvi primjer u svijetu na kojem je hrvatski ušao u nastavni plan kao zaseban i ravnopravan sveučilišni predmet. Godine 1983. uveden je studij tzv. jezika zajednice

(community languages) i počeli smo s hrvatskim, poljskim, srpskim i čini mi se makedonskim. Kasnije smo taj broj upotpunili s ukrajinskim, slovenskim i ruskim. Zamislite, ruski smo uveli poslije svih ovih manjih slavenskih jezika, a drugdje u svijetu, primjerice u SAD, rusistika je na prvom mjestu i pod njom se često podrazumijeva čitav slavistički studij uz malo polonistike, ukrajinstike ili pak srbo-kraoatistike tu i tamo. Budući da sam godinama studirao u Kanadi i Americi, sigurno znam da nigdje nije bilo čisto hrvatskoga studija. To se dogodilo tek kasnije, pri kraju osamdesetih godina, kada su Hrvati Toronta i okolice uspjeli prikupiti potreba novčana sredstva i na taj način doći do katedrale za hrvatski jezik na University of Waterloo.

Australija je, dakle, bila prva zemlja u svijetu koja je prihvatila samosvojnost i vlastitost hrvatskog jezika na svim političkim razinama. Za to treba uputiti najveću hvalu australskim Hrvatima, jer je to bila njihova izravna politička pobjeda nad svima koji su nijekali sve što je nosilo hrvatsko ime i obilježje. I tako, godine 1983. uz pomoć federalne vlade koja subvencionira trogodišnji studij, počinje sveučilišna nastava hrvatskoga jezika. Treba naglasiti i to da federalna vlada Australije do današnjega dana djelomično subvencionira Hrvatski studij. Razliku namiruje *Hrvatska znanstvena zaklada* koja je utemeljena 1984. godine upravo za tu svrhu. No, ratne su godine i obilna pomoć Hrvatskoj tijekom tih godina osiromašile *Zakladu* pa je njezina glavica drastično smanjena i može se lako dogoditi da za četiri ili pet godina nestane i jedini program hrvatskoga jezika na sveučilišnoj razini u Australiji.

Hrvatski studij je krenuo sa tri kolegija 1983. godine. Tijekom godina to smo proširili i danas predajemo 15 hrvatskih predmeta. Studij traje tri godine, a izvanredni i dopisni i do pet-šest godina. Naš studij "pokriva" područje cijele Australije, jer je organiziran dopisno, putem kazeta, posebno pripremljenih vježba, višednevnih seminara i u novije vrijeme interneta. Studenti upisani na hrvatski studij studiraju jezik, književnost, tumačenje i prevođenje, film itd. U ovih gotovo petnaestak godina Hrvatskog studija imali smo oko 1500 studenata od kojih je 70% hrvatskoga podrijetla.

Budući da nismo imali priznate domovine, na samom početku studij se odvijao uz dosta poteškoća. Hrvati su sami prikupljali novac za nabavku knjiga, tako je kolega dr. Peter Hill kupio u hrvatskim i njemačkim antikvarijatima prve hrvatske knjige za našu sveučilišnu knjižnicu novcem koji mu je odmah na početku dao *Hrvatski međudruštveni odbor* u Sydneyu. No, političke smetnje ondašnjih predstavnika propale države bile u kudikamo veće. Pokušavali su Hrvatski studij "ugušiti" i kompromitirati kod Hrvata na sve moguće načine. Nas koji smo predavali hrvatski nazivali su "ustašama" i "pripadnicima hrvatske neprijateljske emigracije" kako bi nas ocrnili kod australskih vlasti. Pokušali su osnovati i alternativni studij 1985. godine u Melbourneu na *Phillip Institute of Technology* sa slijedećim obrazloženjem: "Otvaranje studija na ovom institutu smatramo i politički veoma korisnim budući da njemu gravitiraju sjeverni i zapadni dijelovi Melburnea (Footacray,

St. Albans, Sunshine i Brodmeadows) gdje je najveća koncentracija neprijateljske emigracije. Hrvatska ne bi željela otvoriti studij hrvatskog jezika poput onog na Macquarie University u Sydneyu, gdje su predavači Luka Budak i fra Gracijan Biršić, pripadnici HNE." (Doslovan citat iz jednoga jugodokumenta!)

Hvala Ti, Bože, što su ta vremena iza nas. Australski su politički čimbenici za sve to imali sluha i mudrosti, a Hrvatski studij je napredovao i jačao iz godine u godinu pa je danas po svojem bogatstvu i po svojoj osebnosti još uvijek jedinstven kroatistički studij u svijetu! A tamo gdje je bio organiziran studij hibridnoga i neprirodnoga jezika sve je propalo.

Već sam ranije rekao kako su se Hrvati Australije znali snaći i organizirati kad se radilo o bitnim pitanjima njihova narodnosnoga i etničkoga identiteta. Vremena borbe za priznanje hrvatskoga jezika sedamdesetih godina samo su još jedan primjer više. Danas, kad imamo priznatu, suverenu i slobodnu domovinu, i kad više ne trebamo gubiti energiju na to, često se s nostalgijom sjetim tih starih vremena i upitam se: Kamo je ta pusta energija nestala? Što se dogodilo s onom voljom, poletom i smislom za organiziranost? Jest, glavni cilj je postignut, ali hoćemo li tu sada stati?

• Gospodine Budak, za nas u Hrvatskoj, a i općenito za sve Hrvate diljem svijeta veoma je značajno pitanje povratka. Hrvatskoj trebaju naši ljudi. Kako Vi gledate na to pitanje i što se u Australiji čini kako bi se što više naših ljudi vratilo u domovinu?

- Meni se čini da sa oko povratka hrvatskih iseljenika katkad stvara velika i nepotrebna euforija. Osamostaljenjem, suverenosti i nezavisnosti Hrvatske mijenjaju se mnoge stvari, zapravo one se počinju normalizirati, da tako kažem. A tako će biti i s odlaskom iz Hrvatske i povratkom u nju. Naime, i dalje će postojati migracije iz Hrvatske i u Hrvatsku, ali one će sada biti ipak nešto drukčije od onih prijašnjih. Ne će više, nadajmo se, biti "masovnih odlaženja" ali će sigurno sada biti više onih koji će se vraćati u Hrvatsku nego što je to bio slučaj za vrijeme komunističke i velikosrpske vladavine u Hrvatskoj. Znae, migracije mogu biti motivirane i nekim osobnim ili privatnim razlozima, a ne samo gospodarskim i političkim.

Švicarci i Njemci, na primjer, imaju prilično dobar standard života u svojim zemljama pa dolaze u Australiju živjeti i tu ostaju. Ono što je bitno kod nas Hrvata sad jest to da i mi konačno imamo tu slobodu izbora živjeti gdje nam se hoće, imamo slobodu odlaska i dolaska u svoju domovinu, dakle i mi smo dobili ono što je drugima bilo sasvim prirodno, a nama desetljećima uskraćivano. Upravo ta sloboda međunarodnih kretanja može Hrvatskoj biti na korist, ljudi će se vraćati sa stečenim iskustvima i spoznajama, poduzetništvima, kapitalom itd. Hrvatska za takve ljude, obitelji i njihovu djecu mora stvoriti programe kako bi se oni što prije uključili u život zajednice. Dobro se sjećam kad sam godine 1965. došao u jedan kanadski

gradić od 50.000 stanovnika u kojem su tada bile četiri srednje škole. Našlo se nas šestoro ili sedmero maldića i djevojaka djecei doseljenika između 13 i 15 godina koji smo se htjeli upisati u osnovnu ili srednju školu, ali nitko od nas nije znao engleski pa nisu znali što će s nama. Odjel za školstvo na razini toga malog grada osnovao je u jednoj od tih srednjih škola poseban razred za intenzivno učenje engleskog jezika kako bi se mi, djeca doseljenika iz Njemačke, Hrvatske, Poljske, Portugala, Brazila itd., mogli što prije uključiti u njihov školski sustav. To su zapravo bili rani početci onoga što danas zovemo multikulturalizmom! Dakle, hoću reći da mora postojati ozbiljna briga i ozbiljni programi, jer se ovdje radi o vrhunski korisnoj investiciji.

Da Hrvatskoj trebaju Hrvati toga sam i te kako svijestan. Dolazim iz kraja koji mi slični na najveći perivoj u Europi, ali, na žalost, pust je i zapušten. I tu nam trebaju programi, kako bismo postali zemlja useljeničtva i gospodari u svojoj zemlji. Mislim da primjera za to u svijetu ima dosta, samo ih treba početi primjenjivati. Naše hrvatsko novoutemeljeno Ministarstvo za povratak i useljeničtvo putem svoga mjesečnog biltena informira hrvatsko općinstvo o svim podrobnostima vezanim za povratak u Hrvatsku. Naša je želja da to Ministarstvo uskoro postane jedno od najzaposlenijih ministarstava u hrvatskoj Vladi, u smislu da ne zna što će s molbama i potražnjama ljudi koji žele doći u Hrvatsku, i raditi u Hrvatskoj!

● **Na žalost, ne će se svi vratiti. Do sada je glavna briga Hrvata izvan domovine, kao i nas u njoj, bila - slobodna hrvatska država. Sve je bilo okrenuto prema tom svetom cilju. Ali danas treba razmišljati i o onima koji će ostati izvan domovine. Što učiniti da i oni ostanu što više uz Hrvatsku? Nedavno ste o tome i sličnim pitanjima imali i simpozij na sveučilištu u Sydneyu. Iako je Hrvatsko slovo već pisalo o tome, našim će čitateljima sigurno biti zanimljivo čuti nešto više o tome od Vas koji ste simpozij i organizirali.**

- Koliko će se Hrvata iz inozemstva vratiti živjeti u Hrvatsku to nitko ne može niti približno procijeniti, to će ovisiti o mnogim čimbenicima - od gospodarstva i državne birokracije do mentaliteta ljudi i još mnoštva drugih stvari - jer se ovdje radi o cjelovitoj preobrazbi društva. Ne zaboravimo da je Hrvatska donedavno bila tipično iseljenička zemlja, tu praksu treba najprije zaustaviti pa onda tek obrnuti proces. Ni to se ne može dogoditi preko noći, niti za godinu, dvije, pet ili deset! I za to će trebati puno rada, muke i strpljenja.

Možemo, međutim, sa sigurnošću ustvrditi da će mnogo veći broj Hrvata i njihovih potomaka ostati živjeti izvan Hrvatske. Ali to i ne znači da će oni biti otpisani za Hrvatsku! Ne, dapače, oni Hrvatskoj mogu biti od goleme koristi, to mogu biti pravi ambasadori hrvatstva kao što su i oni prije njih bili u ona teška vremena za Hrvatsku! Ne vidim zašto to ne bi mogli biti i sada kad imamo hrvatsku državu? Sada im je zapravo sti ili tisuću puta lakše, jer imaju prirodni oslonac! I u ove mlade ljude drugoga, trećeg ili četvrtoga

naraštaja, kojih po našoj procjeni ima oko sedamdesetak tisuća u Australiji, treba također "investirati" i oni će sigurno ostati privrženi domovini svojih roditelja. Ne smijemo dopustiti da između ovih ljudi i Hrvatske pukne pupčana vrpca. Ovo su kćeri i sinovi Hrvata rođeni u Australiji, ali odgojeni u čisto hrvatskom nacionalnom duhu. Oni su se uspješno i pozitivno integrirali u život šire australske zajednice, među njima imamo mlade hrvatske intelektualce koji će jednoga dana postati zastupnici u parlamentima država kao i u federalnom parlamentu Australije. I za njih treba stvarati privlačne programe kako ovdje u Australiji tako i u Hrvatskoj.

Simpozij u travnju mjesecu ove godine na temu *Hrvatska zajednica unutar australske raznolikosti* pokušao je "probuditi" hrvatsku zajednicu Sydneya i Australije i ukazati na neke bitne značajke u odnosu na očuvanje hrvatskog identiteta u Australiji. Ili drukčije rečeno, htjeli smo napraviti pregled u hrvatskoj zajednici Australije, da vidimo što smo postigli, što imamo i što nam je činiti sada kad imamo hrvatsku državu. Tom smo prigodom izdali i priopćenje za javnost koje je Hrvatsko slovo (25. travnja 1997.) u cijelosti prenijelo na čemu smo iskreno zahvalni. Budući da su u toj rezoluciji bile iznesene naše brige i pogledi i projekcije za budućnost, upućujem čitatelje koje ta problematika zanima na taj broj Hrvatskog slova.

• **Usputno se bavite i dramom, redateljstvom pa i glumom. Rekoše mi ovdašnji Hrvati da ste im lani predstavili adaptirane prizore zbirke pripovijedaka Opanci dida Vidurine Vašega mještanina i prezimenjaka Mile Budaka. Možete li nam reći što više o tome?**

- Osim što mi je drama najomiljenija književna vrsta to sam učinio i iz čisto domoljubnih pobuda i moje osobne želje da potaknem Hrvate na povratak u domovinu. Iako su pisana tridesetih godina našega stoljeća, neka od Budakovih književnih djela aktualna su i u naše vrijeme. Ono što kod Mile Budaka nas u inozemstvu posebno zadivljuje jest njegova neizmjerljiva ljubav prema zemlji, prema rodnoj grudī, ali i tematika iseljeničke sudbine. Mogu reći da su ljudi s užitkom slušali i gutali riječi ličkoga starca dida Vidurine, toga čuvara svega domaćega što je zdravo i dobro. Pa zato nije ni čudo da se upravo iz Australije najveše i vraćaju Hrvati!

Razgovor vodio

Josip PEČARIĆ

TRIJUMF TUĐMANIZMA, ZAGREB, 2003.

PREDSTAVLJANJE KNJIGE «PRONAĐENA POLOVICA DUŠE»

Prije svega htio bih se zahvaliti predstavljateljima moje knjige «Pronađena polovica duše» generalu Krešimiru Čosiću zamjeniku ministra obrane Gojka Šuska i sveučilišnom profesoru, Tomislavu Bošnjaku nekadašnjem Glavnom tajniku HNV-a, glasnogovorniku hrvatskih zajednica u Australiji (posebno za vrijeme kampanje za priznanje RH), uredniku *Hrvatskog tjednika i Hrvatskog vjenika* iz Melbournea, koji je bio i Pomoćnik ministra vanjskih poslova, Generalni konzul RH u Torontu i veleposlanik u Teheranu, kao i profesoru Vinku Grubišiću, profesoru na Sveučilištu Waterloo u Kanadi, i šefu katedre za Hrvatski jezik i kulturu na istom sveučilištu. Polovica duše je ta naša iseljena Hrvatska i doista je privilegij i sreća što sam sam u zadnjih deset godina bio tako često s njima.

Nedavno sam na sjednici Hrvatskog svjetskog kongresa najavio ovu knjigu. Činjenicu da je knjiga posvećena ratnom ministru obrane Gojku Šušku objasnio sam ovako:

«Da je hrvatsko iseljništvo dalo Domovini samo Gojka Šuška – mnogo bi dali. A znamo da su dali mnogo više.»

Opće prihvaćanje ovih mojih riječi potvrđuju činjenicu da je uz predsjednika Tuđmana i kardinala Kuharića, Gojko Šušak najzaslužniji što danas imamo hrvatsku državu.

Od 3. siječnja 2000. godine mnogi u hrvatskom narodu pokazali su da ne znaju cijeniti to što imaju državu, pa se tako odnose i prema onima koji su najzaslužniji što je uopće imaju.

Dio sramote zbog takvog odnosa pada na svakog od nas. Osobno se pokušavam iskupiti pred tim velikanima hrvatskog naroda tako što sam knjigu «Za hrvatsku Hrvatsku» posvetio Ocu hrvatske države dr. Franji Tuđmanu, a ovu evo velikom ministru obrane Gojku Šušku.

Sramota je mnogo veća i to nije dovoljno. Tješim se jer znam da su oni toliko volili svoj hrvatski narod da su za života kada su takvu nezahvalnost već doživljavali sve opraštali, pa to sigurno čine i sada. Hvala im još jednom.

Kolega Grubišić je zato doista u pravu kada kaže da je ova knjiga «i nastavak i nadopuna knjige «Za hrvatsku Hrvatsku», gdje su mahom bili dani tekstovi iz zadnjih godina.

Kako sam uopće počeo pisati dano je u intervjuu koji je samnom napravio Joško Čelan za *Tjedan, politički magazin Slobodne Dalmacije*, 8. travnja 2001., dakle još uvijek slobodne Slobodne Dalmacije, a koji je dan u ovoj knjizi:

- Vjerojatno da mi je prije petnaestak godina netko rekao da ću u životu i tako nešto raditi pomislio bih da taj nije normalan. Međutim, velikosrpska agresija na Hrvatsku natjerala je mnoge Hrvate, poglavito onaj državotvorni dio, da izvuku iz sebe sve najbolje da bi se uopće mogli obraniti. Malo-pomalo i ja sam počeo javno govoriti. U početku uglavnom o mojim Hrvatima u Boki. Uspjeli smo dobiti i jednu emisiju "U krupnom planu" o Hrvatima Boke na kojoj sam sudjelovao. Sredinom 1992. godine otišao sam na poziv sveučilišta La Trobe na devet mjeseci u Melbourne (Australija). Tamo je i puno naših sunarodnjaka. Odmah sam se povezao s čelnim ljudima Hrvatskog narodnog vijeća **Tomislavom Bošnjakom** i **Matom Verkićem**. Upoznali su me s mnogo naših ljudi. Na neki način kao profesor sa Zagrebačkog sveučilišta smatrao sam se obaveznim da na mnogobrojne upite naših ljudi odgovorim na najbolji mogući način. Sate i sate sam provodio analizirajući sve one informacije koje su nam bile dostupne. Postavio bih sam sebi pitanje: Zašto je to i to uradio dr. **Tuđman**? Odgovor koji bih dao sam sebi davao bih i njima, prvo u osobnim kontaktima, a kasnije na hrvatskim radio programima. Naši ljudi su bili toliko oduševljeni mojim komentarima, pogotovo s mojim objašnjenjima sukoba između Hrvata i Muslimana u BiH, da su me nagovarali da ostavim matematiku i posvetim se politici. Kada sam se vratio u Zagreb, počeo je i stvarni rat između Hrvata i Muslimana. Slušao sam Predsjednikova objašnjenja i shvatio koliko sam bio u pravu. Moja objašnjenja su doslovno bila istovjetna njegovim. Svake godine sam odlazio u Australiju i bio stalni gost hrvatskih radio programa.

(...)

U Australiji, kao zemlji čiji je poglavar engleska Kraljica, možda se to moglo i brže shvatiti nego doma. Ljudi su se bili ujedinili, ali sam brzo osjetio da postoje dvije vrste Hrvata. Oni koji pričaju crne priče i oni drugi koji se istinski bore za Hrvatsku. Tek kasnije sam doznao da su ti prvi bili oni koji su ranije išli u jugoslavenske, a ne u hrvatske klubove. Bitno je primjetiti da sam mnoge crne priče čuo prije u Australiji nego u Hrvatskoj. Zato sam odmah i upozoravao naše ljude da će veliki svijet koji je bio protiv stvaranja Hrvatske, i koji je u biti "naručio" srpski genocid nad Hrvatima, sada kada je uvidio da na taj način nije spasio Jugoslaviju, ići na politiku podjele Hrvata. Ona je uvijek i bila uspješna, a priznanje Hrvatske oni su doživljeli samo kao izgubljenu bitku, a ne rat. Zato smo i danas ponovo odvučeni na Balkan, i

moramo ponovo strahovati od obnova novih Jugoslavija, zvali ih vi Balkanijama ili kako god hoćete.

(...)

- Zanimljivo je ovo: dok su australski Hrvati često puta željeli prije čuti neke moje političke komentare nego intervjuirati hrvatske političare, u Hrvatskoj bi me novinari uglavnom pitali o Hrvatima iz Boke. Sjećam se da sam neposredno poslije povratka iz Australije, dakle 1993. godine imao dva intervjuja. Prvi je objavljen u *Vjesniku* i odnosio se samo na Hrvate u Crnoj Gori i Crnogorci. U *Slobodnoj Dalmaciji* sam zato tražio da bude i poneko političko pitanje. Intervju su jedva objavili. U intervjuu sam "oprao" i vladajuću stranku i oporbu. Iako sam znao mnogo više oporbenih političara, jedino me je HDZ-ovac **Kazimir Sviben** nazvao i čestitao mi na intervjuu. Nastavio sam u Hrvatskoj pričati o Boki, a u Australiji o hrvatskoj politici općenito.

Interesantno je kako smo se u Melbourneu i prole godine prisjetili tog mog prvog susreta prilikom prošlogodišnje promocije engleske verzije knjiga o Srpskom mitu o Jasenovcu. Evo kako je to opisano u knjizi:

"Bio je i g. Mato Verkić sa suprugom Đurđom. Oni su pored braće Bošnjak i njihovih supruga bili prvi Hrvati koje sam i upoznao u Australiji. Bilo je to na večeri koju su organizirali za mene nekoliko dana nakon mog dolaska. A da se te večeri dobro sjeća g. Verkić bilo je jasno iz njegovog komentara:

- Poslije proslododišnjih izbora stalno mislim na one Pečarićeve "male crvene u glavi".

Naime, na toj večeri daleke 1992. godine rekao sam:

- Kada vam dolazimo mi iz Hrvatske morate stalno voditi računa da mi imamo ugrađenog jednog "malog crvenog u glavi". A, znate, operacije na mozgu su vam najteže.

Mislio sam da je Matu na tu moju šalu podsjetio nedavno objavljeni moj tekst u *Spremnosti* gdje sam opisao taj naš prvi sastanak. Ali nije. Sjeća se on dobro te moje zloslutne šale, jer taj "mali crveni u našim glavama" je i doveo ponovo komuniste na vlast u Hrvatskoj.

Mato se sjeća i nastavka našeg razgovora.

- Professore, to onda znači da ga i Vi imate.

- Naravno. Pa i ja sam odrastao u komunističkoj Jugoslaviji. Samo sam ja svjestan toga, pa kad ulovim da mojim postupcima ili izjavama dirigira taj mali crveni, odem pred ogledalo i pljunem gada."

ZLOČINAČKI SUD U HAAGU, ZAGREB, 2008.

PISMO PREDsjedNIKU VLADE

Vlada Republike Hrvatske
predsjednik dr. Ivo Sanader

Izražavamo veliko čuđenje i nevjericu što je hrvatska Vlada iz saborske procedure povukla prijedlog o imenovanju uglednog hrvatskog povjesničara Milana Kruheka, bivšeg ravnatelja Hrvatskog instituta za povijest, članom *Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju*, zbog primjedbe jednoga ideološki ostrašćenog zastupnika iz redova oporbe da je Milan Kruhek potpisnik apela o Mili Budaku i da stoga ne može biti članom spomenutog Odbora.

Je li tim činom hrvatska Vlada neizravno poslala poruku javnosti kako nitko od potpisnika *Apela o Mili Budaku, opet: deset činjenica i deset pitanja s jednim apelom u zaključku*, dakle više stotina uglednih znanstvenika, profesora, javnih radnika, akademika, biskupa ne može biti u javnoj ili društvenoj funkciji? Ili, s obzirom da se radi o Odboru za etiku, hrvatska Vlada misli da su etični politički procesi u kojima od pokretanja postupka do izvršenja smrtne kazne prođe manje od 24 sata?

U spomenutom apelu predlaže se obnova procesa održanih u doba komunističke i drugih totalitarnih vlasti, pa tako i procesa protiv Mile Budaka.

Je li za Vladu zahtjev za obnovom svih komunističkih i drugih totalitarnih političkih procesa i sudskom rehabilitacijom nevinih žrtava humani i etički stav ili nije? Napominjemo kako takav zahtjev ne pretpostavlja svrstavanje uz bilo koga, kako je to saborskim zastupnicima podvalio nekadašnji ministar znanosti te aktualni zastupnik Gvozden Flego u svojoj saborskoj inicijativi glede imenovanja Milana Kruheka.

Umjesto odgovora mjerodavnih na takav jedan demokratski apel, koji je u međuvremenu osnažila *Rezolucija vijeća Europe o osudi komunističkih zločina* i

Deklaracija o osudi zločina počinjenih tijekom totalitarnog komunističkog poretka u Hrvatskoj od 1945. do 1990. (donio je Hrvatski sabor 2006.), uslijedila je hajka, za kakvu smo mislili da je za nama. Suočavamo li se to mi s nečim što smo mislili da je, kao i totalitarizam, za nama, samo još u perfidnijim oblicima?

U Zagrebu, 4. lipnja 2008.

Akademik Ivan Aralica
Dr. sc. Mato Artuković, viši znanstveni suradnik
Akademik Smiljko Ašperger
Prof. dr. sc. Ivan Bakran
Akademik Slaven Barišić
Prof. dr. sc. Ivan Biondić
Akademik Rafo Bogišić
Mons. Mile Bogović, biskup
Josip Botteri Dini, akademski slikar, predsjednik Ogranka Matice
hrvatske u Splitu
Prof. dr. sc. don Josip Čorić
Prof. dr. sc. Vladimir Čepulić
Dr. fra Šimun Šito Ćorić, nacionalni koordinator Hrvatskih kat. misija u
Švicarskoj
Akademik Žarko Dadić
Dr.dr.h.c. Nikola Debelić, dirigent, sveuč. prof. i hrv. veleposlanik u m.
Prof.dr.sc. Goran Dodig
Prof. dr. Andrej Dujella
Prof. dr. sc. Vinko Grubišić, Kanada
Hrvoje Hitrec, književnik i predsjednik Hrvatskog kulturnog vijeća
Akademik Marin Hruste
Dr.sc. Borka Jadrijević, docentica
Dr. sc. Zvonimir Janović, sveučilišni profesor u mirovini
Akademik Dubravko Jelčić
Prof. dr. sc. Ivan Kordić
Prof. Kuzma Kovačić, akad. kipar
Dr. sc. Jure Krišto, znanstveni savjetnik
Prof. dr. sc. Slobodan Lang
Prof. dr. sc. Branimir Lukšić¹

¹ Prof. Lukšić komentirao je samo pismo na Portalu HKV-a:

Izostala osuda komunizma

Pažljivog promatrača današnje političke scene u Hrvatskoj ne čudi slučaj s profesorom Kruhekcom, koji znači očito nepoštivanje rezolucije Skupštine Vijeća Europe od 25.1.2006. U toj rezoluciji, među ostalim, stoji, da komunističke totalitarne režime karakteriziraju BEZ IZUZETKA teška kršenja ljudskih prava, koja uključuju pojedinačna i kolektivna ubojstva i egzekucije, smrt u koncentracijskim logorima, izgladnjivanje, deportacije, mučenje, ropski rad..., progon zbog nacionalne ili vjerske pripadnosti, kršenje slobode savjesti, mišljenja i izražavanja, slobode tiska, te nedostatak političkog pluralizma (točka 2.). U rezoluciji se ističe, da je javna osuda tih zločina i javna svijest o njima jedan od preduvjeta njihova izbjegavanja u budućnosti, i da ta svijest igra važnu ulogu u odgoju mladih naraštaja (točka 7.). Zašto izostaje učinkovita osuda tih zločina u današnjoj Hrvatskoj? Zašto je osuda komunističkih zločina od strane hrvatske vlasti, hrvatskoga pravosuđa prigušena i sramežljiva? To je psihološki shvatljivo. Shvatljivo je, da bi osudom tih zločina nekadašnji komunisti, koji su se

Prof. dr. Marko Matić
Akademik Slavko Matić
Dr. sc. Zlatko Matijević, znanstveni savjetnik
Miroslav Međimorec, redatelj, publicist i umirovljeni diplomat
Dr. sc. Nedjeljko Mihanović, član suradnik HAZU
Prof. dr. sc. Alka Mihelić-Bogdanić
Dr. sc. Anđelko Mijatović
Josip Pavičić, književnik i nakladnik
Marija Peakić-Mikuljan, književnica
Akademik Slobodan Novak²
Akademik Josip Pečarić
Akademik Stanko Popović
Mons. Dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački
Prof. dr. sc. Tanja Pušić
Prof. dr. sc. Marko Samardžija
Prof. em. dr. sc. Ivo Soljačić
Akademik Ante Stamać
Akademik Franjo Šanjek
Prof. em. dr. sc. Zvonimir Šeparović, član Europske akademije znanosti i umjetnosti
Stjepan Šešelj, književnik
Stjepan Šulek, novinar, izdavač i hrvatski diplomat u mirovini

infiltrirali u sve pore državnog aparata, udruga za zaštitu ljudskih prava, pravosuđa, medija, školstva, diplomacije, čak i vojske,

(1) morali priznati, da je komunizam u svojoj biti, po svojoj ideologiji, isto tako poguban kao fašizam i nacizam,

(2) morali pred narodom i pred svojom savješću priznati, da su oni, ili njihovi očevi, počinili veliko zlo od 1941. do 1990. hrvatskome narodu,

(3) morali priznati da je Josip Broz Tito jedan od najvećih ratnih i poslijeratnih zločinaca u svijetu (o tome postoje iscrpni i uvjerljivi dokazi),

(4) ako imaju i najmanje ljudskoga u sebi, morali bi se pokajati i napustiti odgovorna i unosna mjesta, mjesta nespojiva sa njihovom komunističkom prošalošću, u kojoj, ako i nisu bili izravni mučitelji i egzekutori, barem su surađivali u prokazivanju drugih, u špijuniranju, u kukavičkoj šutnji dok su njihovi kolege bili mučeni, zatvarani i gubili radna mjesta zbog neprihvatanja zločinačke komunističke ideologije,

(5) morali bi se prestati skrivati iza tzv. "neoantifašizma" koji u njihovim ustima sve više slični fašizmu. Sudeći prema moralnom oportunističkom, totalno atrofiranom savjesti, i jedva prikrivenom cinizmu u odnosu na vrijednosti demokracije kod većine njih, ovo je od njih skoro nevjerojatno očekivati.

Zaključak: Hrvatska je u Domovinskome ratu izborila nacionalno, ali nije i ideološko oslobođenje od zločinačkog, totalitarnog marksističkog komunizma. Kriptokomunisti, reciklirani komunisti, i komunistički transvestiti, imati će u Hrvatskoj još dugu i zanimljivu budućnost.

² „Iako nisam ni potpisnik peticije, niti apostrofirani kao zalagatelj za poništenje političkih procesa u Hrvatskoj od 1945.-1990., pa tako i onoga Mili Budaku, u potpunosti podržavam Vaše pismo premijeru RH, dr. Ivi Sanaderu“ – Slobodan Novak, Rab, 05. lipnja. 2008.

Akademik Nenad Trinajstić
Prof. dr. sc. Miroslav Tuđman
Prof. dr. sc. Nikica Uglešić
Igor Zidić, predsjednik Matice hrvatske
Prof. dr. sc. Tomislav Živković
Prof. dr. sc. Darko Žubrinić

P.S. Prema knjizi Akademika D. Jelčića i J. Pečarića *Književnik Mile Budak sada i ovdje* potpisnici apela za obnovu političkih procesa su:

(dano je oko 380 imena)³

³ Po objavi pisma više naših ljudi željelo se pridružiti potpisnicima. Na primjer, Hrvatskom kulturnom vijeću stiglo je pismo gospođe dr. sc. Zlate Knezović koja se «ovim putem želi pridružiti potpisnicima Pisma hrvatskih intelektualaca Vladi u povodu povlačenja prijedloga o imenovanju Milana Kruheka».

HRVATSKOJ JAVNOSTI O ZABRANI KONCERATA MARKA PERKOVIĆA THOMPSONA

U Hrvatskoj je počelo zabranjivanje koncerata Marka Perkovića Thompsona

Prihvatanje zabrane ovih nastupa značilo bi dopustiti Hrvatsku u kojoj se ne smije pjevati. Hrvatski narod vjekovima iskazuje svoju radost, bol, vjeru i nadu pjesmom. Hrvatska glazba daje ljepotu našem životu i dostojanstvo našem narodu.

Žele zabraniti naše snove i naše pjesme!

Prošli smo bolna iskustva zabrane i suđenja javne riječi. Hrvatsko sjećanje je puno ponosa na one koji nisu prihvatili zabranu slobode misli, riječi, pisma i okupljanja.

Nemojmo dopustiti zabranu pjesme!

Mi smo odgovorno iskazali hrvatskoj javnosti da “nastupi Marka Perkovića Thompsona pobuđuju plemenite osjećaje solidarnosti, a emocije bude optimizam koji iz ravnodušja i rezignacije podiže mnoštvo ljudi”. S prezirom gledamo na zabrane njegovih koncerata i pozivamo i cijelu Hrvatsku da,

Ne prihvati i ne dopusti zabranu hrvatske pjesme - zabranom koncerata Marka Perkovića Thompsona.

Zagreb, 18. 07. 2008.

Dr. sc. Antun Abramović,

Akademik Ivan Aralica

Davor Aras, prof.

Dr. sc. Mato Artuković, viši znanstveni suradnik

Akademik Smiljko Ašperger

Dipl. Ing. Nenad N. Bach, skladatelj

Mile Balen, književnik

Akademik Slaven Barišić

Prof. dr. sc. Borna *Bebek*

Dr. Ivanka Bilić, spec. opće medicine

Nikola Bilić, dipl. inž.

Prof. dr. sc. Ivan Biondić

Mons. dr. Mile Bogović, biskup

Damir Borovčak, dipl. ing., publicist

Josip Botteri Dini, akademski slikar, predsjednik Ogranka Matice hrvatske u Splitu

Vinko Brkan, član HVIDR-e Hrvatske i dogradonačelnik Trogira

Prof. dr. sc. Nikola Buble

Mr. sc. Vinko Burazer, odvjetnik
General Miljenko Crnjac
Joško Čelan, novinar i publicist
Mirko Čondić, pukovnik HV u m.
Prof. dr. sc. don Josip Čorić
Branko Čulo - dragovoljac i hodočasnik
Prof. Ante Čuvalo, Ph. D. - Predsjednik Association for Croatian Studies/ACS
Prof. Ikica Čuvalo
Mate Ćavar, hrvatski pjesnik i publicist
Mate Ćavar, umirovljenik
Ružica Ćavar, dr. stom. i dr. med., predsjednica Hrvatskog pokreta za život i obitelj
General Ljubo Ćesić Rojs
Prof. dr. sc. fra Šimun Šito Ćorić, nacionalni koordinator Hrvatskih kat. misija u Švicarskoj
Prof. dr. sc. Ante Ćorušić
Prof. dr. sc. Alojz Ćubelić, svećenik
Akademik Žarko Dadić
Dr. dr. h. c. Nikola Debelić, dirigent, sveuč. prof. i hrv. veleposlanik u m.
Ivan Debeljak, dipl. iuris
Zlata Derossi, prof.
Julije Derossi, književnik
Prof. dr. sc. Goran Dodig
Admiral Davor Domazet Lošo
Željko Dorotić, gospodarstvenik
Dubravka Dragaš, dipl. arheolog
Dr. sc. Tomislav Dragun
Prof. Tomislav Držić, novinar i urednik Hrvatskog lista
Prof. Malkica Dugeč, hrv. pjesnikinja
Prof. dr. sc. Andrej Dujella
Stipe Ćipa Dukić kat. svećenik
Marko Dumančić, odvjetnik
Radoslav Dumančić, pravnik
Ante Duvnjak, gospodarstvenik
Marko Duvnjak, profesor
Dr. Ivo Dužević, psihijatar-psihoterapeut
Ante Filipović, brigadir u m.
Ivan Gabelica, odvjetnik
Zoran Galić, odvjetnik
Sandra Galiot, umirovljenica
Slavko Galiot, prof, dipl. arheolog, pred. Udruge oboljelih branitelja
Milan Glibota, predsjednik Matice hrvatske Imotski
Tomislav Grahovac, odvjetnik

Dr. sc. Mario Grčević
Prof. dr. sc. Vinko Grubišić
Josip Hećimović Nikšić, dipl. inž.
Petar Hinić, predsjednik Hrvatske kulturne zajednice u Stuttgartu
Hrvoje Hitrec, književnik i predsjednik Hrvatskog kulturnog vijeća
Prof. dr. sc. Alojzije Hoblaj
Fra Mladen Hrkač
Mr. sc. Dubravko Hunjet
Mons. Ante Ivas, biskup
Ilija Ivezić, glumac
Dr. sc. Borka Jadrijević, docentica
Dr. sc. Krešimir Jakić, sveučilišni profesor u m.
Dr. sc. Zvonimir Janović, sveučilišni profesor u m.
Akademik Dubravko Jelčić
Josip Jović, kolumnist i publicist
Prof. dr. sc. Vlado Jukić
Marko Jurić, novinar
Ante Jurić, predsjednik Australian Croatian Association Melbourne
Ing. Zrinko Jurić, tajnik Hrvatske kulturne zajednice u Stuttgartu
Dr. sc. Hrvoje Kačić
Don Anđelko Kaćunko, novinar i publicist
Damir Kalafatić, dipl. ing. kemije
Marija Kalafatić, dipl. ing. kemije
Pajo Kanjižaj, književnik
Prof. dr. sc. Ivan Karlić
Akademik Andrija Kaštelan
Prof. dr. sc. Vladimir Katović
Pavao Slavko Keserović, dip. ing.
Prof. dr. sc. Stanislav Kliment
Josipa Kliment, ekonomistica
Mate Knezović, odvjetnik
Prof. dr. sc. Pavle Knezović
Zdravko Komšić, predsjednik udruge logoraša Vukovara
Prof. dr. sc. Ivan Kordić
Prof. dr. sc. Manja Kovačević
Prof. Kuzma Kovačić, akad. kipar
Fra Ljubo Krasić, ravnatelj Hrvatskog Instituta, Chicago
General Marinko Krešić, predsjednik udruge Hrvatski generalski zbor
Prof. dr. sc. Šimun Križanac
Dr. sc. Mario Krnić, docent
Vjekoslav Krsnik, novinar
Dr. Petar Kružić, stomatolog, predsjednik Hrvatskog Kršćanskog pokreta
Stuttgart

Prof. dr. sc. Slobodan Lang
Dr. sc. Inga Lisac, sveučilišni nastavnik u m.
Prof. Ive Livljanić, hrv. veleposlanik u m.
Jadranka Lučić, tajnica Hrvatskog žrtvoslovnog društva
Prof. dr. sc. Branimir Lukšić
Prof. dr. sc. Mate Ljubičić
Ante Madunić, odvjetnik
Dr. sc. Ljubo Marangunić, sveučilišni profesor u m.
Dr. Radoslav Marić, M. D., ABOG, LMCC, FLEX, ECFMG
Ivica Marijačić, novinar, glavni urednik «Hrvatskog lista»
Hrvoje Marušić, gradski vijećnik u Splitu
Prof. dr. sc. Matko Marušić
Prof. dr. Marko Matić
Mate Matić, odvjetnik
Akademik Slavko Matić
Mr. sc. Dražen Matijević, odvjetnik
Miroslav Međimorec, redatelj, publicist i umirovljeni diplomat
Dr. sc. Nedjeljko Mihanović, član suradnik HAZU
Vlasta Mihavec, dipl. oec.
Prof. dr. sc. Alka Mihelić-Bogdanić
Dr. Martin Mikecin, neuropedijatar
Vanja Mikecin, prof.
Marko Mikulandra, književnik i redatelj
Slavica Mikulandra, glumica
Miroslav Mikuljan, filmski redatelj
Prof. dr. sc. Nikola Mirošević
Ana Močnaj, profesor
Ratimir Močnaj, dipl. ing.
Tvrtko-Andrija Mursalo, diplomat u m.
Prof. dr. dr. fra Andrija Nikić, predsjednik Hrvatskog kulturnog društva
Napredak Mostar
Tomislav Nürnberger, dipl. ing. matematike
Željko Olujić, odvjetnik
Ivan Pandža - Hvidra Zagreb
Ivo Paradžik, umirovljenik
Mercedes Paradžik-Robek, prof.
Prof. dr. sc. Mladen Parlov
Josip Pavičić, književnik i nakladnik
Mladen Pavković, novinar i publicist
Prof. dr. sc. Davor Pavuna
Marija Peakić-Mikuljan, književnica
Akademik Josip Pečarić
Šimun Penava, zamjenik predsjednika Hrvatskog žrtvoslovnog društva

Kaja Pereković, bivša predsjednica Društva hrvatskih političkih zatvorenika
Prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
Mr. sc. Damir Pešorda, kolumnist i profesor
Domagoj Ante Petrić, novinar
Nenad Piskač, književnik
Mr. sc. don Bernardo Pleše
Luka Podrug, dipl. iur.
Prof. Jasenka Polić Biliško
Akademik Stanko Popović
Mons. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački
J. Ivan Prcela, urednik i publicist
Darko pl. Prebeg mr. stroj. ing.
Dr. Antun Predanić, ginekolog
Zlatko Prtenjača, odvjetnik
Davor Prtenjača, odvjetnik
Mr. sc. Jakov Radovčić, paleontolog
Ozana Ramnjak, profesor
Toni Ramnjak, dipl. oec.
Prof. Markica Rebić, general u mirovini
Danijel Rehak, predsjednik Hrvatske udruge logoraša
Ivica Relković, publicist
Domagoj Rešetar, odvjetnik
Bojnik Mladen Rogić, dopredsjednik UHDDR-a grada Zagreba i Zagrebačke
županije
Miljenko Romić, akademski slikar
Fra Nikola Mate Roščić
Vedran Rožić, gradonačelnik Trogira i saborski zastupnik
Božidar Ručević, dipl. inž.
general-bojnik Željko Sačić
Marin Sagner, glumac
Prof. dr. sc. Marko Samardžija
Jakov Sedlar, redatelj
Draško Semren, odvjetnik
Dr. sc. Marina Skrobica, dizajner
Prof. em. dr. sc. Ivo Soljačić
Ivan Stržić, književnik
Elizabeta Šajatović, prof. u m.
Petar Šale, odvjetnik
Dr. Danica Šćukanec Predanić, stomatolog
Prof. em. dr. sc. Zvonimir Šeparović, član Europske akademije znanosti i
umjetnosti
Branko Šerić, odvjetnik
Barbara Šešelj, M.A., knjižničarka

Tvrtko Šešelj, računovođa
Tomislav Šimičević, dipl. ing. građevinarstva
Jasminka Šimičević, dipl. ing. građevinarstva, prof.
Adela Šubić, umirovljenica
Prof. dr. sc. Marijan Šunjić
Ante Nadomir Tadić Šutra, pjesnik
Tuga Tarle, prof. filozofije
Benjamin Tolić, filozof i publicist
Prof. dr. sc. Zdravko Tomac
Zora Trek-Čižek, upravni pravnik
Akademik Nenad Trinajstić
Zvonimir Trusić, utemeljitelj dragovoljaca Domovinskog rata, ravnatelj
Hrvatskog dokumentacijaskog centra
Prof. dr. sc. Miroslav Tuđman
Prof. dr. sc. Nikica Uglešić
Aron Varga dipl. inž.
Đuro Vidmarović, književnik i povjesničar
Ljilja Vokić, profesor
Dr. sc. Vladimir Vratović, sv. profesor u m.
Ljubica Vrdoljak, gradska vijećnica u Splitu
Prof. Vera Valčić Belić
Boris Vinčić, odvjetnik
Zlatko Vitez, glumac
Zdravko Vladanović, dipl. pravnik, brigadir u m.
Mr. sc. Božena Volarić, sveuč. nastavnik u m.
Dr. sc. Petar Vučić
Vlč. Tomislav Vučur
Dr. sc. Ante Vukasović
Petar Vulić, pjesnik, tajnik Udruge umirovljenih branitelja
Miroslav Zemljak, dipl. inž.
Prof. dr. sc. Ivan Zulim
Prof. dr. sc. Darko Žubrinić

ZA PONOSNU HRVATSKU, E-KNJIGA. PORTAL HKV-A, 2009.

TUĐMANOV REFERENDUM

HRVATSKOJ JAVNOSTI O INICIJATIVI ZA REFERENDUM O GRANIČNOM SPORU SA SLOVENIJOM

Predsjednički kandidat prof. dr. sc. Miroslav Tuđman zatražio je od Vlade da raspíše referendum sa sljedećim pitanjem:

***Jeste li za to da se pitanje granica sa Slovenijom (umjesto političkog
odlučivanja arbitražom) rješava isključivo na Međunarodnom sudu
pravde?
DA NE***

Prof. Tuđman je predložio da se referendum održi na isti dan kada i predsjednički izbori.

Podsjećamo hrvatsku javnost na sljedeće:

- još 19. svibnja 2000. godine u Ankoni predstavnici Vlade Republike Hrvatske, Vlade talijanske Republike, i Vlade Republike Slovenije, zaključili su i potpisali MEMORANDUM O SUGLASNOSTI IZMEDJU VLADE REPUBLIKE HRVATSKE, VLADE TALIJANSKE REPUBLIKE I VLADE REPUBLIKE SLOVENIJE O USPOSTAVI ZAJEDNIČKOG SUSTAVA PLOVIDBENIH PRAVACA I SUSTAVA USMJERENE I ODJELJENE PLOVIDBE U SJEVERNOM DIJELU SJEVERNOG JADRANA! Kako premijerka RH zna da su ovim dokumentom pravno regulirani bitni pravci plovidbe, očito je što treba riješiti arbitražom!

- Vlada RH donijela Odluku br. Klasa: 342-09/99-01/22, Urbroj: 5030114-01-1, od 22. ožujka 2001., o proglašenju UREDBE o objavi Memoranduma o suglasnosti između Vlade Republike Hrvatske i Vlade Talijanske Republike o uspostavi zajedničkog sustava plovidbenih pravaca i sustava usmjerene i odjeljene plovidbe u području sjevernog i srednjeg Jadrana. Mogu se zamisliti posljedice koje mogu nastati u odnosima između Italije i Hrvatske. O tome nitko ni riječi, koliko znamo, bar javno, nije kazao.

- premijerka RH na svoju je ruku, bez konzultacija sa strukom, ušla u međunarodne pregovore za koje nije kvalificirana, a koji nose moguće vrlo nepovoljne i trajne učinke po integritet naše domovine,
- državni je vrh, saznavši potom za snažnu osudu usmeno dogovorenoga od strane međunarodno-pomorsko-pravne struke tj. od naših znanstvenika najvišega ugleda, vrlo glasno počeo oduševljeno slaviti taj rizični sporazum, najavljujući čak i njegovo skorašnje potpisivanje,
- na saborske je zastupnike izvršen neviđen pritisak, koji je doveo do zlorabe zastupničkog mandata u svrhu izigravanja smisla i temelja demokracije utvrđenih Ustavom RH, te do preokreta stajališta opozicijskih stranaka u Saboru u zastupanju sporazuma,
- ne više samo premijerka, nego i cijeli državni vrh nastavili su javno ignorirati volju hrvatskoga naroda izraženu kroz javnu izjavu crkvene institucije „Iustitia et pax“ te peticiju eminentnih hrvatskih intelektualaca,
- hrvatski državljani su zapanjeni ovakvim stupnjem samovolje u vlasti RH, koja radi što hoće i pogrješku slavi kao pobjedu,
- Vlada RH nije ni jednoga trena ponudila referendum o ovako krucijalnim teritorijalnim i državničkim pitanjima što je dosad neviđena praksa u nas i u svijetu. Riječ je o trajnim pitanjima identiteta, suvereniteta, integriteta i očuvanja međunarodnih granica, ali i ugleda RH u svijetu, a za što konkretno, nismo dali mandat ovoj Vladi,
- U zabludi je svatko tko vjeruje da će dovođenjem RH u rizik poklanjanja državnog ozemlja i „postizanjem“ tobožnjeg sporazuma sa Slovenijom (a sve u cilju što bržeg integriranja u Europsku uniju) lanac protuhrvatskih ucjena biti prekinut. *Jednom sluga – uvijek sluga*. Kako nam pokazuje iskustvo u suradnji s EU - stići će nove, još teže ucjene,
- Kroz povijest, silom prilika, hrvatski su se ljudi proživjeli zaista svašta: od Titovih pokolja i diktature do ratnog višestranačja devedesetih, pa demokracije, pa prividne trećesiječanjske demokracije, a zatim i sadašnje potpuno pervertirane demokracije. Vrhunac je ipak kad se premijerka na potpisivanju okitila hrvatskim brošem, a prethodno se u Saboru zaklinjala i u svoje rodoljublje i u djecu koja nam navodno nikada ne bi oprostila odbijanje potpisivanja tzv. sporazuma, u stvari mogućeg teritorijalnog poklona Sloveniji.
Tako nakaradan stav, s tako visokog mjesta, Hrvatska ipak još nije vidjela.

Podržimo zato inicijativu prof. dr. sc. Miroslava Tuđmana, jedinog hrvatskog kandidata za Predsjednika Republike, koji zahtijeva obvezno raspisivanje referenduma o ovom prevažnom pitanju: teritorijalnom razgraničenju sa Slovenijom te zauzimanju državničkoga stava o pristranoj ulozi EU u ovome, pravno inače sasvim jasnome, sporu.

Zagreb, 4. studenoga. 2009.

Akademik Ivan Aralica

Akademik Borislav Arapović (Inozemni član Ruske akademije znanosti)

Dr. sc. Mato Artuković, viši znanstveni suradnik

Akademik Smiljko Ašperger

Duško Abramović, Mississauga-Ont., Canada

Nevena Abramović, Mississauga-Ont., Canada

Bazilio Anić, kv.kamenoklesar, Pazin

Ljiljana Anić, Zagreb

Mijo Anić, Zagreb

Marija Artuković Zelić, dipl. ing.

Stjepan Asić, dizajner, tajnik HSK-a Australije

Don Miljenko Babaić, katolički svećenik i hrvatski politički uznik

Ivan Babić, umirovljenik, Tribunj

Marijan Babić, ing. cestovnog prometa

Ankica Babin, prof.

Nenad N. Bach, skladatelj

Martina Bačić, domaćica, Zadar

Mate Bačić, pomorac, Zadar

Antonija Badrov, krojačica, Pula

Zdenko Badrov, tokar, Pula

Anita Bagarić, viši fizioterapeut

Diego Bagarić, student ekonomije, Čepin, Osijek

Ivica Bagarić, gospodarstvenik, Rovinj

Tihomir Bajtek

Boris Baković, umirovljenik

Lili Bali, dipl.oec

Ivan Balić, oec

Dubravko Balogh

Miljenko Baloković, knjižničar

Dr sc. A. Balvanović, muzikolog i novinar

B. Balvanović, umirovljana docentica

Anto Bandov, ekonomist

Hrvoje Barać, dipl. ing. šum.

Ankica Baran, domaćica, Split

Helena Baričević, ekonomistica, Pula

Mirko Barić, obrtnik, Pula
Mr. sc. Josipa Barić
Mirko Barišić, dipl.ing., podpredsjednik „Foruma hrvatske sloge“
Dr. sc. Osor Barišić, Zagreb
Akademik Slaven Barišić
Željka Barišić, prodavačica, Pula
Niko Boskovic, dipl. ing.
Đurđica Bastjančić, prof.
Iva Bastjančić, studentica
Ivan Bastjančić, dipl.ing.⁴
Ivan Bašić, geodetski tehničar, Pula
Tomislav Bašić, dipl.ing., umirovlj. pk.⁵
Dragica Bebić, domaćica, Pula
Natmir Beciri, vodi-menager, Pula
Mate Begić, umirovljenik, Pula
Damir Begović dipl.ing.

⁴ Naravno da podržavam inicijativu g. prof. dr. sc. Miroslava Tuđmana, jedinog hrvatskog kandidata za Predsjednika Republike, koji zahtijeva obvezno raspisivanje referenduma o ovom prevažnom pitanju:

teritorijalnom razgraničenju sa Slovenijom te zauzimanju državničkoga stava o pristranoj ulozi EU u ovome, pravno inače sasvim jasnome, sporu. Moja supruga i kćerka također podržavaju ovu nakanu.

Bili bismo pokvarenjaci najgore vrste, kad ne bismo podržali ovu domoljubnu i rodoljubnu inicijativu.

⁵ Predmet sudovanja može biti samo ono što je između dvije stran(k)e sporno, a to je u ovom slučaju granična crta (linija razgraničenja) između RH i RSlo. Nakon utvrđivanja granice (na kopnu i moru), naš teritorij ne može (ne smije) biti osporavan od nikog, niti smo dužni tražiti savjete (upute) što ćemo s njim činiti, ako hoćemo (želimo) možemo ga i poklanjati bilo kome, ali suvereno (bez ucjene i pritiska). Samo sudovanje ima se provesti pred međunarodnim tijelom (sudom pravde) po točno predviđenoj proceduri.

Da se ne bi ponovo dopisivali, kad (ako) iskrasne neki drugi problem sa istim ili drugim susjedom, ako se taj spor ne može riješiti sporazumno (bilateralno), onda opet treba pokrenuti točno propisane procedure i pred nadležno tijelo UN-a i EU-a.

RH, kao nestalna članica Vijeća sigurnosti, mora svojim primjerom pokazati i ustrajati na poštivanju međunarodnih normi i konvencija kojih je i sama potpisnica, u protivnom ćemo poslužiti kao loš primjer za rješavanje konfliktnih situacija, kojih je u svijetu nažalost mnogo.

Dakle, nikakva arbitraža, posebno ne pred ad hoc sudištem i ne o onom što nije MERITUM stvari (zajednički problem dviju strana), ne dolazi u obzir. Da stvar bude gora te "arbitre" moramo sami platiti.

Ako nas Slovenija i dalje bude ucjenjivala sa blokadom pristupnih pregovora uz svesrdnu naklonost EU-a, uvjetujući deblokadu PRETENZIJOM za našim teritorijem (akvatorijem), onda sve to skupa treba nazvati pravim imenom - AGRESIJOM u pokušaju, i cijeli slučaj konačno prijaviti (uputiti) Vijeću sigurnosti UN.

Darko Belović, kap.⁶

⁶ Podržavam ideju o referendumu. Svatko kome je stalo do RH mora referendum podržati.

Nakon takozvanog «haraca» imamo arbitrazu glede Savudrije. Namjerno, smisljeno izbjegavanje Medjunarodnih sudova u Haagu i Hamburgu nesto znaci. Sve nesto znaci.

Buduci da je Arbitraza jako skup proces a medjunarodni sud je besplatan vjerojatno se radi o visku novaca. Definitivno je moguće da je Hrvatska prebogata zemlja. Razbacuje se «lovom»?

Pa-Jaca kaze da je ovo «domoljubna arbitraza», medjutim, ukoliko Hrvatska arbitrazom izgubi jedan kvadratni metar svog drzavnog teritorija u odnosu na teritorij koji joj pripada po medjunarodnom pravu mora (konvencija UNCLOS), onda je rijec o antidomoljubnoj arbitrazi, necemu sto je protivno nacionalnim interesima RH, pucanstvo bi rekao – izdaji. Pa-Jaca ima Ustavom jamceno pravo na svoje osobno misljenje. Demokratski. Ima pravo i biti u zabludi, iako je placena da bude odgovorna i ne bude u zabludi. Ipak, glede teritorija glavnu rijec i glavnu odgovornost snosi Sabor.

Euroljani kazu da Hrvatska ne mora poklanjati svoj teritorij. Kajgod. Osim toga, cini se da je Slovenija pri ulasku u Europsku Uniju deklarirala da ima 180 kvadratnih kilometara mora, pa bi bilo sumnjivo da odjednom posjeduje 400 kilometara kvadratnih, odnosno, dvostruko vise Slovenskog mora. Europska Unija dobro zna koliko mora ima Slovenija. Onoliko s koliko su je mora primili u EU. Nije more erektivno spuzvasto tkivo. Sudeci po Svetoj Geri kopno (u praksi) jest erektivno spuzvasto tkivo. Netko mozda i prizeljkuje da Hrvatska izgubi teritorij. Radi «prakse». Pitanje granica je otvoreno sa Slovenijom, BIH, Crnom Gorom i Srbijom. Mozda i Bugarima ili Rumunjima zatreba dio Hrvatske? Ima nasih koje bi im dale.

Uz upozorenja struke, a nasi strucnjaci za medjunarodno pravo mora su vrhunski, treba biti vrlo hrabar i postupiti po svojoj glavi, pogotovo kada covjek (tocnije: zena) sama izracuna koliko je dugo, dugo studirala pravo. Ne moze ni neki Saborski Zastupnik racunati da ce u slucaju gubitka teritorija RH (za koji su ljudi ginuli) biti zbrinut povlastenom mirovinom. Zbrinut po hrvatskoj drzavi DA ali povlastena mirovina NE.

Mozda Slovenija, Hrvatska i cijela EU ne priznaju medjunarodne sudove Ujedinjenih Naroda te Ujedinjene Narode kao krovnu svjetsku organizaciju?

Mozda europske pravne stecevine nisu bas neke korektne pravne stecevine ukoliko zemlja clanica EU ne priznaje sud i medjunarodne konvencije Ujedinjenih Naroda? Zapravo, ne priznavanje medjunarodne organizacije UN, medjunarodnih sudova, medjunarodnih konvencija (medjunarodne konvencije UNCLOS) koje su sve donekle cinilizirane zemlje (pa i EU, Slo, RH) ratificirale vraca nas u srednji vijek u kontekstu pravne drzave??? O kojim mi pravnim stecevinama govorimo? Moramo priznavati Ujedinjene Narode i medjunarodne sudove UN-a.

Ako Slovenija i Hrvatska same placaju nametnutu arbitrazu onda Hrvatska i Slovenija biraju arbitre. Zasto bi im arbitre birao netko treci? Pa nisu ni Slovenija ni Hrvatska maloumne da ne bi izabrale arbitre same (one koje ce masno placati). Valjda su kao medjunarodno priznate drzave i slobodne birati bez tutora.

Ante Beljo, Hrvatski Informativni Centar
Tomislav Benčik, strojarski tehničar, Pula
Tomislav Beram, Predsjednik Hrvatskog međudruštvenog odbora za
zajedničku suradnju NSW, Australija
Dobila Berković-Magdalenić, prof.
Ante Bevanda, Cleveland, Ohio, SAD
Marica Bevanda, Cleveland, Ohio, SAD
Petar Bezjak
Josip Bicić, umirovljenik, Pula
Franc Bilić, prof.
Frano Bilić, Matulji
Vlatko Bilić, dipl.ing.arh.
Anica Bilinovac, kućanica, Stuttgart, S.R. Njemačka
Jasna Bilinovac, med. sestra, Stuttgart, S.R. Njemačka
Jozo Bilinovac, umirovljenik, Stuttgart, S.R. Njemačka
Hrvoje Bilinovac, varioc, Stuttgart, S.R. Njemačka
Milka Bilinovac, kućanica, Stuttgart, S.R. Njemačka
Zora Bilinovac, med. sestra, Stuttgart, S.R. Njemačka
Zvonimir Bilinovac, precizni mehan. Stuttgart, S.R. Njemačka
Prof. dr. sc. Ivan Biondić
Pero Blazević, Cleveland, Ohio, SAD

Kako je Slovenija članica Europske Unije cini se da EU (uključivši Sloveniju) bira 4 arbitra, a Hrvatska samo 1 arbitra. Genijalno, daj macki da ti cuva kanarinca. Pitam se da li ce u skladu s time pametna RH arbitrazu platiti samo 20% ili «popola» sa Slovenijom. Nece li pri izboru 4 arbitra EU pogodovati svojoj visegodisnjoj članici Sloveniji, a ne stetu tek novopristigle članice Hrvatske (ako uopce bude ikada članica EU, i ako EU opstane). Neki vid sukoba interesa, ali je to valjda EU pravna stecevina kojom se EU mozda daje pravo pogodovanja Sloveniji???

4 arbitra prema 1 arbitar, samo bi idiot na to pristao. Za placanje popola, veliki idiot.

I dosta pisanja. Cisti gubitak vremena. Upravo sam shvatio da je suvisno trositi vrijeme. Hrvatska ce vjerojatno jednoga dana izgubiti «dvije lignje» ili «dvije ribe» površine 200 kilometara kvadratnih i to je nemoguće onemogućiti. Ali, zna se već danas. Dogovor kucu gradi. Spominju se neki dokumenti od 1994. ali i «dimnik». Sve ce se oni dogovoriti.

Postoji mogućnost da grijesim pa da Slovenija ne dobije ono što očekuje, i "izgubi" teritorijalni «dodir» sa otvorenim morem (tamo negdje u Otrantu jer blize otvorenog mora nema) što ce izazvati mrznju Slovenije prema RH. Suzivot? Gdje? Na Svetoj Geri, Savudriji, Ljubljanskoj banci, Nuklearki...?

EU stalno trazi nesto novo. General Gotovina 5 godina u Haagu ima jamceno «brzo i pravедno sudjenje». 5 godina zivota u resetkama, a dokaze jos prikupljaju. Nakon 10 godina od optuznice traze se topnicki dnevnic... Odustali smo od suverenih prava Ekskluzivne ekonomske zone (gospodarski pojas) Zemlja RH eticki je i ekonomski je bogalj, a ono što kvalitetno radimo jest vlastita steta.

Dražen Bokor, Montreal, Kanada⁷
Natali Bolanca, ekonomist, Pula
Damir Borovčak, dipl.ing., samostalni publicist
Marjan Bošnjak
Lovre Botica, prof.
Dr. sc. Srećko Botrić, doc.
Josip Botteri Dini, akademski slikar, predsjednik Ogranka Matice hrvatske u Splitu
Maja Božić
Prof. dr. sc. Zdravka Božikov⁸
Mr. sc. Tomislav Bradić
Ante Braicin, dipl.ing.grad., Pula
Ante Brajcin, dipl. ing., Medulin
Ivanka Brakus, prof., Pula
Silvio Bratolić, umirovljenik, Pula
Ante Brčić, novinar
Ivan Brdar, Cleveland, SAD
Kristijan Brkljacic, dipl.ing. brodogradnje, Kastel Stari
Anton Bruketa, poduzetnik, Cleveland, Ohio, SAD
Vitimir Brzović, obrtnik-branitelj
Dr. sc. Paško Bubalo, bivši Šibenski župan i zastupnik u Županijskom domu HD Sabora
Ivan Buconjić, Čakovec
Janko Bučar, diplomirani pravnik i književnik
Dinko Budić, poduzetnik
Frano Budimlić, diplomirani politolog i neovisni analitičar
Alain Bukvić, informatičar i izvanredni student, Knin
Milenka Bukvić, viša knjižničarka, Znanstvena knjižnica Zadar
Gordan Bule, direktor
Dr. sc. Miljenko Buljac, prof. savjetnik
Fra Ivan Buljević, Kruševo, župnik
Bartul Bungur, student, Split

⁷ Dobio sam e-mail od gospodina Duška Lokina u vezi peticije ,koju sam procitao podrzavam je i zelio bih je potpisati .

Ovom prilikom zelio bih vas pozdraviti , ja ne vjerujem da me se sjećate Naime imao sam vas priliku upoznati prilikom vaseg posijeta Montrealu zajedno sa gospodinom Pavelićem .

Lijep pozdrav iz Montreala,

Drazen Bokor

P. S. pozdravite mi Janka Perica kad ga vidite

⁸ Hvala na inicijativi za potpisivanje ove sudbonosne peticije. Sa zadovoljstvom, ali i zabrinutošću se pridružujem.

Jagoda Bungur, ekonomski tehničar, Split
Damir Burčul, fizioterapeut
Nedjeljka Burić, komerc.
Dr. stom. Mirko Bušić, Medulin
Dr. med. dent Mirko Bušić, Pula
Sandra Bušić, studentica, Pula
Viktorija Butela, umirovljenica
Ivan Butković, ing., Mrkopalj
Hrvoje Cerovac, student
Krunoslav Cerovac, student
Vladimir Cetolo, inženjer elektrotehnike u m., Argentina
Jadranka Cigelj, predsjednica Hrvatske sekcije međunarodnoga društva za ljudska prava, u osnivanju⁹
Mirjana Cigic, ekonomski tehničar, Široki Brijeg
Mirko Cigic, prof., Široki Brijeg
Juraj Cigler, dipl. inž. građ.
Snježana Cigler, Čakovec
Joso Cindrić, Cleveland, Ohio, SAD
Marina Cotić, dipl.pravnik
Mijo Culic, odvjetnik, Pula
Marko Curać, novinar
Ruza Curic, fotograf, Slav. Prnjavor
Ante Cutic, ing. "consultant", Argentina
Ema Cutic, prof. engleskog jezika, Argentina
Mirjana Cvar, profesorica, Pula
Miho Cvek, Pula
Martin Cvitan, umirovljenik, Tribunj
Karmela Cvitan, umirovljenica, Tribunj
Mladen Cvitan, poljoprivrednik, Tribunj
Seko Cvitan, trgovkinja, Tribunj
Roza Cvitan, medicinska sestra, Tribunj
Luca Cvitan, studentica, Tribunj
Natali Cvitan, studentica, Tribunj
Davor Cvitanić, dipl. ing.
Fanika Cvitanić, dipl. ing.
Mate Curić, publicist, Vodnjan
Đuka Čaić, glazbenik

⁹ Podržavam inicijativu za raspisivanje REFERENDUMA.

Smatram da zastupnici u Hrvatskom Saboru nisu dobili neograničene ovlasti naroda, a samim tim, niti TEHNIČKA VLADA ne smije bez volje naroda, mjenjati ili namjeravati mijenjati granice koje smo branili životima.

Marija Čatlak, Zadar
Joško Čelan, novinar i publicist, Split
Ante Česić, radnik, Stuttgart, S.R. Njemačka
Mr. sc. Emil Čić, muzikolog, teolog, filozof i skladatelj
Prof. dr. sc. Marin Čikeš
Vjekoslava Čikeš, Zagreb
Dr. sc. Ambroz Čivljak
Ines Čolak, učiteljica, Knin
Tomislav Čolak, profesor povijesti, Knin
Mr.sc. Ferdo Čolak
Mr. sc. Renata Čulinović-Čaić, dr. med., spec. kirurg
Prof. dr. sc. Vera Čuljak
Jadranka Čuljak-Duvnjak, odvjetnica, Osijek
Srećko Čuljak, dipl. Oec.
Tihomir Čupić, stomatolog
Višnja Čupić Ivić, dipl. ing. elektrotehnike, Šibenik
Prof. dr. sc. Ante Čuvalo¹⁰
Ikica Čuvalo, prof.
Panfil Čuvalo, umirivljenik, Stuttgart, S.R. Njemačka
Drina Ćavar, ing. matematike i teolog
Marko Ćavar, umirovljenik
Mate Ćavar, pjesnik i publicist
Dr. Ružica Ćavar, dr. stomatologije i dr. medicine
Ružica Ćavar, oec., Tomislavgrad
General Ljubo Ćesić Rojs
Prof. dr. sc. Vladimir Ćepulić
Prof. dr. sc. Fra Šimun Šito Ćorić, nacionalni koordinator Hrvatskih kat.
Misija u Švicarskoj
Silva Dabo, službenica, Pula
Grgo Dadić, dipl.ing.ele
Saša Dadić, obrtnik, Pula
Prof.dr.sc. Vlado Dadić
Prof dr.dr.h.c. Nikola Debelić
Fran Delić, svećenik, Pula
Julije Derossi, književnik
Zlata Derossi, prof.
Mario Despoja, otpravnik poslova simboličnog hrvatskog veleposlanstva
Canberra Australija 1977.-1979.
Josip Devčić, student, Zagreb
Davor Dijanović, student

¹⁰ Dragi doktore, zalosno je da nam razdijelise Hrvatsku i sad za nju bacaju kocku, ali rado potpisujemo.

Antun Dilber, elek. mehaničar, umirovljenik, Pula
Dr. Tomislav Djurasović, Senior Consultant Germany & Croatia
Dragi Doljanin, Hrvace
Admiral Davor Domazet Lošo
Ivica Domić, umirovljenik, Stuttgart, S.R. Njemačka
Miroslav Dorešić, IRB
Danijel Dovađija, student
Darinka Drabić, Čakovec
Dr. sc. Pero Draganić, dr. med.
Dubravka Dragaš, arheolog i povj. umjetn.
Franjo Dragaš, teolog, književnik - osnivač i direktor Hrvatskog instituta za preporod kulture
Prof. dr. sc. Ivan Dragičević
Ivo Dragičević, prof.
Lovro Dragojević, Pula
Prof. Tomislav Držić, novinar i urednik "Hrvatskog lista"
Prof. Malkica Dugec, hrv.pjesnikinja
Prof. dr. sc. Andrej Dujella
Prim. dr. Josip Dujella, spec. patolog
Mr.sc. Jozo Dujmov
Stanko Dukić, prom. tehn.
Vjeko Dukić, dipl. ekonomist
Ante Duvnjak, ing.građevine, Vodice
Drago Duvnjak, dipl. ing.
Marko Duvnjak, prof. geograf.
Ivo Dužević, dr. med., psihijatar, psihoterapeut¹¹
Silvana Dvornik, dipl. ing. strojarstva
Željko Dvornik, ing. brodstrojarstva
Marica Đureković, pročelnica, Hrvatski zavod za zapošljavanje, Područna služba Sisak
Nikola Đuretić, književnik
Josipa Đuričić, umirovljenica, Zagreb
Marijan Đurišić, soboslikar, Stuttgart, S.R. Njemačka
Milena Elbl, Pula
Zvonko Elbl, Pula
Prof. dr. sc. Neven Elezović
Ivan Erman, Pula
Dr. Branko Filipović, Pula

¹¹ želio bih da se i moje ime nađe na popisu potpisnika za referendum. U prigodi hodočašća u Boku, u povodu 1200. obljetnice prijenosa moći sv. Tripuna, često sam Vas spominjao, naročito one Vaše riječi: "U Boki Kotorskoj svaki kamen govori hrvatski". Umjesto razglednice, evo Vam šaljem sliku iz katedrale.

Dr. med. Branko Filipović, Pula
Maestro Dragan Filipović
Ljubica Filipović, mr. farmacije, Pula
Hilda Marija Foley, SAD
Zerad Fonović, mesar, Krsan
Ivica Fonti, Hrvatski Radio Melbourne Australia
Drago Frnjolić, časnik HV, Rovinj
Zvonko Gadže
Zorka Gajtanić, geodetska tehničarka, Pula
Mr. sc. Irena Galić, prof, asistent, Osijek
Prof. dr. sc. Radoslav Galić
Mr. sc. Krešimir Galin, etnolog, etnomuzikolog
Krešimir Ganza, ing., Labin
Dunja Gaupp, menadžer prodaje
Osvin Gaupp, dipl. el. ing.
Ivo Gelo, Cleveland, Ohio, SAD
Stana Gelo, Cleveland, Ohio, SAD
Danica Glavaš
Vlado Glavaš¹²
Ante Glibota, redoviti član Europske Akademije Znanosti i Umjetnosti, Pariz
Mladen Glowatzky
Robert Gložinić, automatičar
Tomo Gložinić, sudac Vrhovnog suda RH, u mirovini
Hrvoje Golek, zrakoplovni tehničar Rolls-Royce, Montreal, Kanada
Prof. dr. sc. Ana Marija Grancarić
Vanja Grbac Gredelj, dr. med, pulmolog, nutricionist, publicist
Frano Grbavac
Ante Grbić, zaštitar
Ante Grbić, student
Antonia Grbić, student
Radojka Grbić
Željko Gredelj, dipl.ing.
Dr. Franjo Gregurić, podpredsjednik „Foruma hrvatske sloge“
Ivica Grgić, glavni urednik portala:
<http://www.lijepanasadomovinahrvatska.com>
Josip Grgić, mag.oec, stručni suradnik, Ploče
Ivica Grlić, službenik
Prof. dr. sc. Vinko Grubišić

¹² Sa zadovoljstvom se pridružujem Vašoj akciji i slobodno možete staviti moje ime za REFERENDUM, jer je on jedino ispravan da se sazna volja hrvatskog naroda.

Prof. dr. sc. Ivan Gusić
Stjepan Gutweald
Dubravka Hamović, službenica, Pula
Dr. sc. Branko Hanžek
Slobodan Hadjikan
Maja Halilović, zdravstvena radnica
Kornelia Hegol, dipl.oec., München, Njemačka
Petar Hinić, predsjednik Hrvatske kulturne zajednice, Stuttgart
Hrvoje Hitrec, književnik i predsjednik Hrvatskog kulturnog vijeća
Anđela Hodžić, ing. informatike
Elamer Hodžić, student, Buje
Vedin Hodžić, grafički dizajner, Buje
Marije-Dražen Horvat, dipl. ing.
Nedeljka Horvat, dipl. ing.
Dr. sc. Kemal Hot, znanstveni savjetnik
Prof. dr. sc. Stjepan Hranjec
Akademik Marin Hraste
Karolina Hrastović, vjeroučiteljica
Branko Hrkač, samostalni lik. umjetnik, Zagreb
Slobodan Hrstić, svećenik i redovnik, Pula
Franjo Huljina, umirovljenik, Stuttgart, S.R. Njemačka
Tomo Huljina, građ.poslovođa, Stuttgart, S.R. Njemačka
Akademik Vladimir Ibler
Srećko Ilić, odvjetnik
Katarina Iskra, med.sestra
Katica Ištvančić, kućanica
Mate Ivanda, umirovljenik, Stuttgart, S.R. Njemačka
Franjo Ivanišević, ing. puk. HV-e u mirovini
Gisela Ivanišević, poljopr.
Mira Ivanišević, dipl.ing. (FH)
Una Ivankić, Vinkovci
Mr. sc. Božidar Ivanković
Đuro Ivanović, monter sanit. Stuttgart, S.R. Njemačka
Zlatko Ivanuša, vozač, Pula
Bože Ivče, bravar, Stuttgart, S.R. Njemačka
David Ivić, grafički dizajner, Pazin
Kornelija Ivoš, službenica
Igor Ivoš, student
Prof. dr. sc. Borka Jadrijević
Damir Jakeljić, upr. pravnik, Tribunj
Mr. sc. Julije Jakšetić
Zvonko Jakus, novinar
Dr. sc. Domagoj Jamičić, znanst. savjetnik

Ivan Jan, dipl. ekonomist, Pula
mr. ing. Ivan Janko, Pula
Branko Jazić, Sydney, Australija
Akademik Dubravko Jelčić
Dr. Igor Jelčić
Prof. dr. sc. Ivan Jelčić
Dr. Milan Jelić, dipl. oec., Argentina
Žarko Jelić, vojni umirovljenik, ing. prometa, Petrinja
Kresimir Jelovac, dipl. iur.¹³
Igor Jelovac, prim.dr.med
Lucija Jelovac, akad. slikarica
Iris Jelovac, nastavnica
Hrvoje Jelovac, stud.iur.
Prof. dr. sc. Alojz Jembrih
Dr. Željko Jeričević, znanstveni savjetnik
Tomislav Jonjić, odvjetnik, publicist, glavni urednik "Političkog zatvorenika"
Josip Jović, kolumnist i publicist
Ivo Jozinović, dipl. ing.
Mijo Jukić, Zagreb
Davor Jurica, Pula
Mijo Jurić, grafičar
Vinka Jurić, dipl.ing.
Zora Jurić, prodavačica, Pula
Mr sc Wanda Jurišić Kette dipl. ing.
Tomislav Jurkić, Zagreb
Anđelko Jurun, poduzetnik, predsjednik Hrvatskog doma d.d. u Buenos Airesu
Dr. med. Mira Kačić, Zagreb
Dr. med. Milivoj Kačić, Zagreb
Don Anđelko Kačunko, novinar i publicist¹⁴

¹³ ovime izražavam ne samo moju suglasnost već i suglasnost svih u mojoj obitelji. Ovo što nam rade združeni izdajnici i na što pristaju "naše elite" je najniže dno u ljudskom i političkom dostojanstvu pojedinca i naroda - krajnji čin pacifikacije ovog naroda!

Na pitanju referenduma bi trebalo ujediniti i sve snage koje su se očitovale sa istim ili sličnim pozicijama - primjerice predsjedj. kandidata Jurčevića, HSP A.Starčevića, Obiteljsku stranku, Snage bi trebalo udružiti i oko novog, istarskog konvoja Libertas.

¹⁴ Hvala i pozdrav!

Potpišite i mene, ing. ogorčen sam i razočaran. Ovaj pokušaj je neucinkovito i zakašnjelo formiranje "vatrogasne postrojbe"! Akciju je trebalo provesti preventivno.

Damir Kalafatić
Marija Kalafatić
Dr. sc. Dalma Kalogjera
Virginia Kapic
Marijan Karabin, prof., hrv. književnik, Švicarska
Akademik Andrija Kaštelan
Prof. dr. sc. Ivan Katavić
Mr. sc. Anita Katić
Ivan Katić, industrijalac, Cleveland, Ohio, SAD
Slavko Katić, industrijalac, Cleveland, Ohio, SAD
Prof. dr. sc. Drago Katović
Prof. dr. sc. Vladimir Katović
Dragan Kezić
Dragica Kezić, oec
Ivica Kirin, Čakovec
Prof. dr. sc. Dubravko Klabučar
Doc. dr. sc. Milica Klaričić Bakula
Ružica Klaričić, umjetnica
Ante Klarić, podpredsjednik „Forum hrvatske sloge“
Ivan Klarić, umirovljenik
Damir Knežević, dipl. oec., Zaprešić
Matej Knežević, student

Sada bi se - oprostite, bit ću "malo" ironičan - eventualno moglo npr. ići na prikupljanje potpisa NATO-u za vraćanje Svete Gere ili organizirati hodočašće do gore, ali s Kaptola na koljenima!

Ako ništa ne uspije uvijek se može poslati javnu čestitku "zubaru Anti Paveliću u suknji", "dr. Anti Paveliću u suknji", "Bakariću u suknji" i ostalim saborskim "braniteljima" hrvatskih nacionalnih interesa u hlačama i suknjama za "uspješnu transakciju"...!

Jer eto tek sada smo uravnotežena zemlja - što je bio naš stoljetni NAUM: na jugu imamo beha Neum, a na sjevernom dijelu Jadrana smo dobili novi NE-UM! Odličan temelj za pobunu novim generacijama (ako ih bude dovoljno takvih - kao u Tuddmanovo vrijeme - ali mislim da hoće...!)...

Bože, čuvaj Hrvatsku!
Svima pozdrav i blagoslov!
Don Angelo

Don Angelo,
Na njih nije imao utjecaj ni ono lijevo-desno pismo. Dakle, ne bi ništa pomoglo. Može pomoći samo ako na izborima pokažemo da je hrvatska opcija jaka i ako naš kandidat tako dobro prođe da može biti stup novog okupljanja. Ako ovo pomogne tom cilju - ipak ima smisla :)

Vaš, Joško

Alojzije Kokorić, ing.
Darko Kolić -član uredništva društvenih obavijesti glasila H.K.Z-e Švicarska
Nikša Koncani, dipl.ing. elektrotehnike
Prof. dr. sc. Ivan Kordić
Marjan Kos, direktor, ing. Graditeljstva
Akademik Ivica Kostović
Danijel Kotlar, dipl. ing., umirovljeni brigadir
Ljudevit Kotnik, dipl.ing.
Nedjeljko Kovacavić, Cleveland, OHIO, SAD
Marija Kovač, umirovljenica, Offenbach
Mijo Kovač, Čakovec
Mate Kovačević, novinar i publicist
Barbara Kovačić, prof.
Kuzma Kovačić, akademski kipar
Vinko Kovačić, profesor
Stjepan Kovač, prevoditelj
Marina Kralik Uremović, prof.
Dipl. iur. Ivica Kralj, Labin-Rabac
General Marinko Krešić, predsjednik udruge Hrvatski generalski zbor
Krešimir Krišto, dipl. oec.
Krešimir Krivdić, prof., Zagreb
Prof. dr. sc. Šimun Križanac
Vesna Križanac umirovljenica
Mladen Križanić, Karlovac
Krešimir Krsnik, dipl.ing.
Želimir Kršulović
Dr. st. Petar Kružić, Stuttgart
Tomo Kucinić, Cleveland, Ohio, SAD
Dragutin Kušan, umirovljenik
Marica Kušan, umirovljenik
Ruža Kutleša, prof.
Danica Ladavac, kućanica
Prof. dr. sc. Slobodan Lang
Vjekoslav Lasić, svećenik, dr. teologije
Ante Latinac
Dr. sc. Damir Letinić
Fra Zvezdan Linić
Ivica Lipovac, strojarski tehn. Švedska¹⁵

¹⁵ Dirnut svim ovim događanjima, pa može se reći u zadnjih deset godina u Nasoj lijepoj Hrvatskoj, ne mogu ostati ravnodušan i ne dati svoju potporu listi da se pitanje granica sa Slovenijom umjesto političkog odlučivanja arbitražom rješava samo na međunarodnom sudu pravde. Podržavam gospodina profesora Miroslava Tuđmana u

Dr. sc. Inga Lisac, geofizika
Dr. med. Antun Lisec
Srđan Listeš, vatrogasni tehn.
Akademik Bozidar Liščić
Ante Livajić, umirovljenik, Stuttgart, S.R. Njemačka
Prof. Ive Livljanić, veleposlanik u m.
Dipl. glumica Vitomira Lončar
Dr. sc. Davorin Lovrić, Zagreb
Ivica Luetić, novinar
Katica Lukacić, dipl. ecc.
Zvonko Lukacić, akad. slikar
Josip Lukić, obrtnik, Slav.Prnjavor
Dr. sc. Mate Ljubičić, epidemolog
Marija Ljubić, oec.
Jasna Maceković, dipl.ing.
Mladen Maceković, dipl.ing.
Ante Madunić, odvjetnik
Ivana Madunić, oec Tomislavgrad
Marko Magdalenić, prof. – Katolički bogoslovni fakultet, Zagreb
Mladen Magdalenić, akademski montažer
Blažena Magdić
Ivan Magdić, umirovljeni časnik HV
Maja Magdić-Hanžek, dipl. iur.
Anka Mahmutović, teolog, stručni suradnik za zapošljavanje
Dr. Ivan Majdak, podpredsjednik „Forum hrvatske sloge“
Zvonko Majić, umirovljenik
Marijan Majstorovic, novinar i publicist
Prof. dr. Sime Malenica, Pariz
Hrvoje Malinar, dipl ing geologije, konzervator savjetnik u m.
Marta Malinar, znanstveni statističar u m.
Denis Malnar, medicinski tehničar, Rijeka
Jerko Malovan dipl. pravnik
Mila Malovan, oec.
Sanja Mamić dipl. ing. građ., Zagreb
Prof. dr. sc. Ljubo Marangunić
Mate Maras, književni prevoditelj
Mato Marčinko, dipl. iur, pjesnik, publicist, dugogodišnji politički zatvorenik
Dr. Radoslav Marić, ABOG, LMCC, FLEX, ECFMG
Ivica Marijačić, novinar, glavni urednik 'Hrvatskog lista'

svim njegovim stavovima o Hrvatskoj, Hrvatskoj u EU i svijetu i njegovu kandidaturu za predsjednika. Ako budem imao mogućnosti da glasam, pošto živim u Švedskoj glasovati ću za prof. Tuđmana.

Ivana Marijić, studentica, Slavonski Brod
Ljerka Marinković, obrtnik
Tonči Marinković, bivši politički zatvorenik
Slobodan Bob Markić, p. eng.
Marija Markić, CTC
Marinko Markić
Mr.sc. Koraljka Marušić dr. med.
Mr.sc. Zvonko Marušić, dr stomatologije, spec ortodont
Andrija Marić, poduzetnik, Cleveland, Ohio, SAD
Ivo Masina, Cleveland, Ohio, SAD
Milka Masina, Cleveland, Ohio, SAD
Miško Maslač, Cleveland Ohio, USA
Ivica Matanić, Zagreb
Ivan Matarić prof., predsjednik Hrvatske kulturne zajednice u Švicarskoj
Petar Matić, dipl. iur
Akademik Slavko Matić
Mijo Matijević, carinik
Slavko Matijević, električar, Stuttgart, S.R. Njemačka
Prof. dr. sc. Zlatko Matijević
Dr. sci Josip Matjan, dipl. ing.
Zoran Matulić
Prof. dr. sc. Tomislav Matusinović
Andrija Mažić, službenik
Domagoj Medić, Zagreb
Mr. sc. Lujo Medvidović, odvjetnik
Mirjana Medvidović, učiteljica
Dr.sc. Miroslav Međimorec
Ivica Mesić, dipl. iur.
Anton Miculinić, Čavle
Nikolina Mičić, dipl. ing.
Dr. sc. Jadranka Mičić Hot, docentica
Radoslav Mijić, umirovlj.
Dr. sc. Mario Mikolić, umirovljenik, Pula
Marko Mikulandra, književnik i redatelj
Slavica Mikulandra, glumica
Damir Mikuličić, dip. ing., nakladnik
Tomislav Mikulić, akademski slikar grafičar
Miroslav Mikuljan, filmski redatelj
Primarijus dr. sc. Marica Miletić-Medved, dr.med., spec.epidemiologije
Biserka Milinković, Kanada¹⁶

¹⁶ Molim Vas uključite moje ime - ovo što rade naši državni predstavnici je sramota...
I ja sam dio hrvatskoga naroda iako živim u Kanadi.

Marko Milinković, umirovljenik, Varaždin
Ivica Miloš, dipl.ing.
Mr. sc. Anđelka Milošević
Josip Miljak, predsjednik Hrvatske čiste stranke prava
Bosiljko Mišetić, odvjetnik
Krešimir Mišetić
Prof. dr. sc. Nikola Mirošević
Ana Mocnaj, profesorica, Montreal, Kanada
Ratimir Mocnaj, dipl.ing., Montreal, Kanada
Ninoslav Mogorović, predsjednik Kluba hrvatskih povratnika iz iseljeništa
'Krasna zemljo', Pula
Nikola Mulanović, Mokošica
Prof. dr. don Josip Mužić
Gordana Nemet, umirovljenica
Marcela Nemet, dipl.ing. matematike
Roman Nemet, poljoprivrednik
Mate Nevistić poduzetnik
Prof. dr. fra Andrija Nikić, predsjednik Hrvatskog kulturnog društva
Napredak Mostar sa svojih 1092 člana
Prof. dr. sc. Milan Nosić¹⁷
Javor Novak, spisatelj
Akademik Slobodan Novak
Vladimir Novak, Zagreb, umirovljeni povratnik iz SAD
Vinko Novinc, ing.građ.
Tomislav Nürnberger, dipl. ing. Matematike
Mr. sc. Goran Olujić, dipl.inž.
Željko Olujić, odvjetnik
Anđelka Orlić, umirovlj.
Michael Pack, Predsjednik Koordinacije HDZ UK i povjerenik Hrvatskog
Svjetskog Kongresa UK
Zvonimir Pandžić, dipl. inž.
Dr. Ing. Marijan Papich
Karlo Papić, umirovljenik

Molim javite što da mi ovdje radimo da bi spriječili raspadanje i dijeljenje naše domovine za koju su toliko dali svoje živote...

¹⁷ Štovani gospodine, suglasan sam da se raspiše narodni referendum o tzv. arbitražnom sporazumu u kojem stoji da će Slovenija imati izravni dodir s otvorenim morem što se može realizirati samo na štetu Hrvatske. Objavio sam knjigu o toj granici u kojoj su izneseni slovenski stavovi (www.maveda.hr), a sada piše hrvatsko viđenje toga problema. Granicu je jugoslavenska vlada odredila na ušću Dragonje u Sečovlju, a ne na prokopanom kanalu koji je uostalom iskopala Hrvatska. Treba pregledati zapisnike Vlade FNRJ iz toga vremena, a ne čitati zaključke u Službenom listu. Pozdravljam Vas i želim Vam uspjeh. Prof. dr. sc. Milan Nosić (Rijeka).

Mr. sci. Josip Papković, dipl.ing. fiz.
Marija Papković, dipl. pravica
Ivo Paradžik, umirovljenik
Mercedes Paradžik Robek, prof.
Ivan Patron, tesar, Stuttgart, S.R. Njemačka
Valentina Paunović, magistra religiozne pedagogije i katehetike
Prof. dr. sc. Davor Pavelić
Dr. Jurica Pavelić, podpredsjednik „Foruma hrvatske sloge“
Dr. sc. Mate Pavković
Prof. dr. Dragutin Pavličević, zaslužni znanstvenik
Vesna Pavlović, poduzetnica, Zagreb
Prof. Dr. Davor Pavuna
Marko Hrvoje Pavuna
Ljerka Pazman, viši fizioterapeut
Marija Peakić-Mikuljan, književnica
Josip Pecaver
Ankica Pečarić, prof.
Akademik Josip Pečarić
Jelena Pečarić, prof.
Barbara Pečarić, student
Mario Pehar, dipl. ing. Agronomije
Jerko Pejković, dipl. ing.
Nikola Pensa, odvjetnik
Demokrita Perić, Tomislavgrad
Dragutin Perić, Cleveland, Ohio, SAD
Prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
Stipan Perić, dipl.oec, Tomislavgrad
Mr. sc. Marina Periša, prof.
Marija Perković, dipl iur, Split
Rade Perković, glumac
Lana Pervan, knjižničar
Zdeslav Pervan, zastupnik u osiguranju
Mr. sc. Damir Pešorda, kolumnist i profesor
Mile Pešorda, književnik¹⁸

¹⁸ Priključujem se mirotvornoj inicijativi za referendum i demokratsko, međunarodnopravno uređeno, rješavanje međudržavnoga spora između Republike Hrvatske i Republike Slovenije.

U prilogu šaljem kopiju svoga prosvjednoga pisma upućena predsjednici Vlade RH gospođi Kosor, na Svisvete, 1. studenoga u 01,00 sat, a kasnije i Hrvatskome saboru, s priloženom "Resolucijom DZ RS" od 28.10.2008.

---Original Message ----

From: Pešorda

Zvonko Peteranac, prof.¹⁹

To: predsjednica@vlada.hr

Cc: hina@hina.hr

Sent: Sunday, November 01, 2009 1:06 AM

Subject: protivljenje ARBITRAŽNOM SPORAZUMU slovensko-hrvatskom

Poštovana gospođo predsjednice Vlade Republike Hrvatske,

Hrvatski sam državljanin, zauzet u demokratskoj i mirotvornoj izgradnji duhovno i gospodarski povezane Europe kao zajednice suverenih nacija i njihovih jezika i kultura, u kojoj bi se i hrvatski narod sa svojim jezikom i kulturom mogao još slobodnije i potpunije razvijati i samostojno sudjelovati u izgradnji boljega i pravednijega svijeta. Dakle, kao uvjereni europejac hrvatskoga materinskoga jezika i držanstva, izražavam osobno protivljenje tzv. Arbitražnom sporazumu (sadržaju mu, tajnovitome načinu njegova pripremanja kao i najavi žurnoga prihvaćanja istog, bez javne rasprave ili referenduma, u državnom Hrvatskom saboru) kao nelegitimnom, duboko protueuropskom činu, koji je protivan i duhu (a, držim, i slovu) Ustava RH a također i međunarodnim konvencijama koje pravno uređuju odnose među državama i narodima. Povijesno prijateljstvo hrvatskoga i slovenskoga naroda te ono između Republike Hrvatske i Republike Slovenije, kao nedavnih saveznica u otporu velikosrpskoj komfašističkoj agresiji, moglo bi biti ugroženo ovakvim posve nelegitimnim izlaženjem hrvatskih vlasti ususret očitovanim teritorijalnim aspiracijama državnih vlasti RS na štetu Hrvatske (u prilogu: RESOLUCIJA o meji med RS in RH Državnoga zbora Republike Slovenije od 28.X.2008., s prvim člankom koji ustvrđuje da "Piranski zaliv in naselja ob Dragonji so slovenski"!)), ovim posttotalitarnim nastavljanjem urušavanja hrvatske suverenosti i samobitnosti i vitalnih interesa Hrvata kao staroga europskog državotvornog naroda, koji je, toliko okljašten tijekom povijesti, danas sveden na "avnojevsku" Hrvatsku, i to onu koja je, pod serbokomunističkom okupacijom, ostala i bez čudesnih Hrvoja i još 27 hrvatskih sela u hrvatskoj Istri, prepuštenih 1950-ih godina SR Sloveniji. Nu, i ovako "umanjena", ona je velika i prelijepa ne samo Hrvaticama i Hrvatima, nego i svim njezinim građanima i ljudima dobre volje koji je vole i poštuju kao božanski dar, kojim se ne trguje.

Svjestan, i u ovom doista povijesnom času, svoje državljanske i kršćanske dužnosti i stvaračke obveze prema tisućljetnome jeziku hrvatskom koji je doma i u Savudrijskoj nam vali, podržavam Izjavu Komisije "Iustitia et pax" Hrvatske biskupske konferencije o hrvatsko-slovenskom razgraničenju, od 31. listopada, koju cijenjenom naslovu šaljem u prilogu.

S poštovanjem,

Mile PEŠORDA, hrvatski književnik

Zagreb, 31. listopada 2009.

¹⁹ Ja se zovem Zvonko Peteranac. Već živim u Kanadi preko 50 g. i 27 g. sam predavao matematiku na srednjim školama. U zadnjih 14 godina sam u mirovini i dolazim u HR sa mojom ženom svaku godinu i ostajemo nekoliko mjeseci.

Ne slažem se sa Gosp. V. Šeksom i njegovim i Vladinim predlozima što se tiče promjena ustava za prilagodbu o ulasku u Europsku neZajednicu, EU.

Alojzije Petračić, umirovljenik
Prof.dr.sc. Mladen Petravić
Hrvoje Petrić
Monica Marta Petrić
Ana Petriško, Zagreb
Luka Petrović, dipl.ecc
Zlata Petrović, ekonomist
Prof. dr. Ivica Picek
Daniel Pinjusić, radnik
Nenad Piskač, književnik
Dr. sc. Mirko Poje, znanstveni savjetnik PMF-a
Mr. sc. Dora Pokaz
Vladimir Polgar, el. inženjer / umjetnik, Ottawa, ON, Kanada
Jasenka Polić Biliško, prof.
Dr. sc. Ivan Poljaković, Voditelj Centra za strane jezike, Sveučilište u Zadru
Akademik Stanko Popović
Zoran Pranjeković, dipl. inž. građ.
J. Ivan Prcela, urednik-autor knjige „!Hrvatski Holokaust“²⁰
Damir Primorac, Belgija

HR Vlada bi trebala, jasno i glasno, javno objaviti sve moguće, negativne i pozitivne prijednosti o ulazku u EU. To su i trebali, pa i morali isto tako napraviti prije HR ulazka u NATO, ali nisu. To je ne demokratsko i protuustavno postupanje prema svima HR građanima-glasničima koji borave u HR i izvandomovinstvu. Zašt????

KAO POJEDINAC, pogotovo ŽIVEĆI IZVAN DOMOVINE, I HR GRAĐANIN, JA SAM PROTIV IKAKVE PROMJENE HR USTAVA BEZ REFERENDUMA i jasnoga obrazloženja HR Vlade Hrvatskoj javnosti što se tiče ULASKA HR u EU. HR Vlada ne smije NIŠTA RADITI U TAJNOSTI i bez odobrenja HR građana-glasača, uključujući pregovore sa Slovenijom, EU, i drugima, itd..

S poštovanjem Zvonko Peteranac,

PS. Ja sam sada u Splitu do konca ovoga mjeseca, i ako trebate neke pomoći u bilo kakvome djelovanju što se tiče referendum, itd., ja sam na Vašem raspolaganju. U Kanadi sam preko DVADESTAK godina predstavljao moje kolege u našem sindikatu, kao pregovarač, predsjednik sindikalnih odjela itd. Javite mi.

²⁰ Kao urednik-autor HRVATSKOG HOLOKAUSTA i inace hrvatski javni djelatnik sve tamo od godine 1957., slazem se s dr.Miroslavom Tadjmanom, s Tobom i sa svim nasim intelektualcima i istaknutim javim

djelatnicima da se slovensko posizanje za hrvatskim drzavnim teritorijem i slaganje Premijerke Jadranke Kosor s tim slovenskim ZAHTJEVIMA dade na referendum Hrvatima i drugim nehrvatskim drzavljanima Republike Hrvatske, i to na predsjednickim izborima od 27. prosinca ove godine. Skupa sa svima Vama, i ja sam U PRILOG arbitraze Medjunarodnog suda i PROTIV arbitraze EU.

Neka Tvoj Imenjaka i Zastitnika Hrvatske, Sv. Josip, spasi R. Hrvatsku od moralnog kaosa!

Mile Prpa, pravnik, slikar, pjesnik i kolumnist
Smiljan Prskalo, dipl. inž.
Filim Prlic, Berlin
Don Vinko Puljić, Stinjan - Pula
Prof. dr. sc. Tanja Pušić
Marijan Puškarić , operni pjevač²¹
Mile Radas, Cleveland, Ohio, SAD
Jela Radas, Cleveland, Ohio, SAD
Ivo Radeljak, Cleveland, Ohio, SAD
Mira Radičević, dipl. oec.
Ing. Nijo Radočaj, industrijalac, Cleveland, Ohio, SAD
Marija Radoš, dipl oec Tomislavgrad
Dipl. Ing. Franjo Radosevic, President, Radosevic Associates
Vid Raguž - VIDRA, dragovoljac DR-a, Dubrovnik²²
Katarina Rajčić, umirovljenica
Željka Rajčić, kemijska tehničarka
Prof. dr. sc. Milan Ramljak, podpredsjednik „Forum hrvatske sloge“
Gordana Rašić, dr. med. Sesvete
Maša Ratković, rednica, Stuttgart, S.R. Njemačka
Nedjeljko Razov, Cleveland, Ohio, SAD
Sonja Razov, Cleveland, Ohio, SAD
Dr. Stjepan Razum
Ivica Relković, predsjednik Hrvatskog odgovornog društva (HOD)
Milan Ribičić, dr. vet. med.
Jozo Rozić, umirovljenik, Stuttgart, S.R. Njemačka
Božidar Ručević, dipl. ing.
Akademik Davorin Rudolf, predsjednik „Forum hrvatske sloge“
Igor Rupčić, dipl. ing.
Vjera Ružević, umirovljenica
Hrvoje Saban
Ivo Sabljčić, ing. "consultant", sveuč. profesor, Argentina
Mato Sabljčić, kipar, Pula
Ivan Salopek, umirovljenik, Stuttgart, S.R. Njemačka
Neda Sarić-Rosandić, veleposlanica, Cleveland, Ohio, SAD
Mr. sc. Markus Schatten
Jakov Sedlar, redatelj

²¹ iz sveg srca podržavam ovu peticiju odnosno inicijativu za održavanjem referenduma o ovom prevažnom pitanju .

²² Krajnje je vrijeme za otriježnjenje. Udružimo se kao i prije rata jer mi smo već stari da ponovo uzimamo ono najgore, ali

Dajemo punu podršku jednom pravom HRVATU . Krajnje je vrijeme da sami upravljamo i odlučujemo sami o sebi.

Dr.h.c. Josip Slibar, umirovljenik, Njemačka
Marija Slišković, predsjednica udruge Žene u Domovinskom ratu
Damir Smiljanić, mehaničar, Stuttgart, S.R. Njemačka
Gordana Smitka, službenica
Marijan Smitka, umirovljenik
Ivan Soldo, građ. radnik, Stuttgart, S.R. Njemačka
Prof. em. dr. sc. Ivo Soljačić
Dipl. ing. Zvonko Springer, direktor u mirovini, Austrija
Marina Spudić-Kušan, trgovac
Matea Spudić, studentica medicine
Luka Stamać
Marcela Stamać
Barbara Stanić, pjevačica
Stjepan Jummy Stanić, estradni umjetnik
Ivan Starčević, dipl. ing. ele.
Miljenko Stojić, teolog, književnik i novinar
Jaroslav Stučka, umirovljenik, Osijek
Vesna Svaguša, profesorica
Antonio Sudac, turistički službenik
Dragutin Sudac, umirovljeni policijski službenik
Ljiljana Sudac, upravni službenik
Berislav Suplika
Željko Susek, prof. povijesti umj. i dipl. sociolog, Umag
Ante Susnjara, Cleveland, Ohio, SAD
Emica Šantić, tajnica
Ante Šare, dipl.ing.el., sveučilišni nastavnik u mirovini i Predsjednik HUV-a
("Hrvatska udruga vlasnika otuđene imovine za vrijeme fašističkog i
komunističkog režima")
Ankica Šarić, knjigovođa, Zadar
Ivan Šarić, notar Uskoplje
Nediljko Šarić, pomorac, Zadar
Oskar Šarunić, novinar i snimatelj
Dražen Šepl, dipl.soc.rad.
Bruno Šerić, Mostar
Marta Šerić, Mostar
Milenko Šerić, Mostar
Ranka Šerić, Mostar
Josip Šestan, gospodarstvenik, Pula
Stjepan Šešelj, književnik
Milovan Šibl,
Željko Šiljeg, general-pukovnik
Ivanka Šimat, mr. pharm, Zadar
Marko Šimat, dipl.inž.

Mijo Šimić, dipl.ing u m.
Dario Šimunović, student prava, Antunovac
Nina Šincek, prof. Zagreb
Nelo Škabić, Pula
Marijan Škarić
Mr.sc. Ljubomir Škrinjar
Mr sc. Đuro Škvorec, umirovljeni časnik
Prof. dr. Hrvoje Šošić, dipl. ecc.
Domagoj Štefanac, student iz Zagreba
Smiljana Šunde, novinarka i publicistkinja
Prof. dr. sc. Marijan Šunjic
Jure Tabak, ugostitelj
Katarina Tadić, dipl.ing.
Miran Tadić, Cleveland, SAD
Prof. Ivana Tanovitski
Marko Tilošanec, student
Benjamin Tolić, filozof i publicist
Prof. dr. sc. Zdravko Tomac, podpredsjednik „Forum hrvatske sloge“
Ivan Tomaš, umirovljenik
Petar Tomaš, prof.
Željko Tomašević, dipl.iur., pričuvni časnik HV
Prof. dr. sc. Ivan Tomašić
Ruža Tomić, Tomislavgrad
Mile Tominac, poduzetnik
Ana Tomljanović
Silvije Tomljanović, diplomirani profesor geografije
Ivana Torlak, gimnazijalka
Damir Tučkar, dipl. ing
Mr. sc. Gordana Turić²³
Ing. Marinko Udina, pomorski strojar i klase, upravitelj stroja²⁴

²³ Naraštaji su Hrvata ginuli za hrvatski teritorij i za opstanak Hrvatskoga naroda, pa tako i naša djeca u Hrvatskome obrambenom i osloboditeljskom Domovinskom ratu. Stoga - bez odluke svih Hrvata (i onih u inozemstvu, jer su itekako sudjelovali u ostvarbi obnove samostalne Hrvatske Države)- NITKO nema pravo niti otvoriti mogućnost promjene granica državnog teritorija, niti smješteni Državu u bilo koje "asocijacije".

²⁴ Upravo sam dobio text referenduma i u potpunosti se slažem da takvu odluku treba ipak donjeti cijeli tuzemni (ponavljam riječ "tuzemni") hrvatski puk jer se tiče svih nas. Čudim se političkim vrhovnicima da sebi uzimaju za pravo donošenja tako dalekosežnih i važnih odluka a svijesni su da već davno obični građani nikako ne dijele mišljenje sa njima. Protivim se bilo kojoj ideji glede mjenjača Ustava a u svezi načina glasanja za ulazak u EU. Ujedno želim svima skrenuti pozornost da isto tako kako postoji tzv. ulazna strategija u EU, trebala bi ustavom postojati i opcija na koj

Prof. dr. sc. Nikica Uglešić
Ivana Ujević, Split
Vedran Ujević, Split
Prof. dr.sc. Kosta Urumović
Dr. Sonja Urumović, liječnica
Prof. Vera Valčić Belić
Ivan Valek, podpredsjednik „Foruma hrvatske sloge“
Franjo Valentić, Cleveland, Ohio, SAD
Ivan Varemina, dipl.ecc.
Aron Varga, dipl. ing.
Dragica Varga, odgojiteljica u m.
Mislav Vedriš, dipl. ing. šum.
Dr. sc. Ivo Velić, znanstveni savjetnik
Ivica Vidić, alatničar, Stuttgart, S.R. Njemačka
Vinko Višić, elektrotehničar, Split
Domagoj Vlahović, menadžer u m., Argentina
Vesna Vlahović Frković, "CO" u m., Argentina, Brazil
Nevenka Vlaić, dipl. oec.
Zdravko Vlaić, dipl. ing.
Dean Vodicka, bacc.med.techn., Bakarac
Mr. Marina Vokić Žužul, podpredsjednica „Foruma hrvatske sloge“
Mr. sc. Božena Volarić
Prof. dr. sc. Vladimir Volenec, Član suradnik HAZU
Prof. dr. sc. Rudolf Vouk
Andrija Vrane
Stjepan Vrbanec, Čakovec
Ante Vrdoljak, vozač
Igor Vrdoljak, odvjetnik
Ljubica Vrdoljak, gradska vijećnica u Splitu
Dr. sc. Davor Vrsaljko, znanstveni suradnik i kustos
Mirko Vučić umirovljenik
Tomo Vujica, obrtnik, Pula

način hrvatski građani mogu izjasniti se i o izlasku iz EU što iz povijesti valjda smo trebali naučiti da "ništa nije zauvijek". Stoga vam predlažem da se pokrene i proces dodavanja u Ustav način kako hrvatski građani mogu izjasniti se da ne žele više u budućnosti biti u EU.

Kao argument za vašu inicijativu dovoljan je argument nevjerodostojnost naše Vlade a i sama činjenica da Slovenija izgledno će provesti referendum o arbitraži. pa zašto i mi to nebi uradili?

Ujedno, po pol. opredeljenju sam više lijevičar negoli desno orijentiram ali ovaj put uopće nije bitno biti "crn ili plav", u pitanju je zbilja zajednička budućnost sviju Hrvata a pogotovo nas koji živimo u Hrvatskoj. Bezrezervno podržavam vašu ideju i akciju te slobodno i moje ime dodajte na priloženu listu.

Marijana Vukadin, tajnica uprave
Ivan Vukić, građevinski tehničar
Marija Vukić, med. sestra
Antun Vuković dipl.građ.teh. Stuttgart, S.R.Njemačka
Suzana Vuksan, knjigovotkinja
Ivan Vuković, ing. brodogradarstva
Petar Vulić, književnik²⁵
Dragan Zadro, producent, Knin
Barbara Zagorac, umirovljenica
Mladen Zelić, dipl.ing elektrotehnike, prof. matematike i fizike, Split
Miroslav Zemljak, inž.
Milan Zoretić, ing. poduzetnik, sveuč. profesor elektronike, Argentina
Branko Zovko, Cleveland, SAD
Blago Zovko, Cleveland, SAD
Drago Zovko, dipl. iur.
Marko Zovko, Cleveland, SAD
Ivan Zugcic, časnik HV, Pula
Prof. dr. sc. Ivan Zulim
Denis Žagrić, trgovac, Pula
Ante Žanetić, bivši direktor australske banke, po profesiji učitelj i bivši igrač splitskog Hajduka, olimpijska zlatna medalja Rim 1960, kao i srebrena EURO 1960 Pariz²⁶

²⁵ TUDI TUKAJ JE HRVAŠKA!

Drugovi sabornici (čast iznimkama) koji ste glasovali: ZA potpisivanje Arbitražnog sporazuma s Republikom Slovenijom zaboravili ste nešto jako, jako važno da: **Vox populi - vox Dei!**

Mi s Vama ne želimo ići čak niti u Crkvu, a kamoli u Europu (koja je izbacila i Boga iz vlastitog Ustava!), **mi ostajemo u Hrvatskoj!**

Zaboravili ste i još nešto zbilja prevažno: da parafraziram *nestašnog* provokatora Joška Jorasa, slovenskog državljanina, koji ima obiteljsku kuću u zaseoku Mlini, na teritoriju Republike Hrvatske... da se zemlja kojoj Vi radite o glavi zove (vjerovali ili ne!) Hrvatska: **TUDI TUKAJ JE HRVAŠKA!**

Ne bilježim se s poštovanjem jer ga od mene, a vjerujem ni od kojega istinoljubivog Hrvata u RH (ili bilo gdje na kugli zemaljskoj!) uopće i ne zaslužujete!

Uz drugarski pozdrav

Petar Vulić

²⁶ Cestitam na velikom uspjehu peticije za referendum sa lihvarskom Slovenijom, kao i sa lihvarskom EU.

Ovako treba pokrenuti mase Hrvata da glasaju za Dr Tudjmana, koji je u ovom momentu jedini uz Dr Jurcevića da bude predsjednik Hrvatske. Dr Tudjman i Dr Jurcević bi se trebali sastati, i u ovom momentu Dr Jurcević bi se trebao povuci i pozvati sve one, koji bi glasali za njega, da glasaju za Dr Tudjmana, jer inače rasipanje glasova državotvornih Hrvata, može se dogoditi, da velelopov iz Splita, Vidosević,

Barbara Žeruk, domaćica, Tribunj
Ivo Žeruk, umirovljenik, Tribunj
Prof. dr. sc. Tomislav Živković
Josip Žmegač, tesar, Stuttgart, S.R. Njemačka
Prof. dr. sc. Darko Žubrinić
Prof. dr. sc. Miroslav Žugaj

kojeg podrzava veleizdajnik Mesic, kao i Bandic budu isli u drugi krug, a to bi bila prava katastrofa za Hrvatsku. Treba narod pozvati da masovno izadju na izbore i glasaju za Dr M Tudjmana. Trebalo je vec davno stvoriti novu dezavotvornu stranku, jer kako vidim Ruza Tomasic radi sporo sa novom strankom prava, koja je trebala biti najveca drzavotvorna stranka.

OTVORENO PISMO HRVATSKOJ TELEVIZIJI

Sučeljavanje predsjedničkih kandidata na Hrvatskoj Televiziji 20. studenoga navečer je najkvalitetniji program jačanja demokracije u Hrvatskoj u zadnjih deset godina.

Čestitamo i zahvaljujemo gđi Hloverki Novak Srzić i g. Branimiru Biliću na odličnom vođenju.

Građani su imali prilike vidjeti odnos kandidata prema strateškim pitanjima hrvatskih granica, odnosa sa Europom, poštovanja dostojanstva ljudi i naroda, vjeri, razvoju gospodarstva, školstva, odgovornosti prema Hrvatima izvan Hrvatske i drugog. Vidjeli smo snažnu raspravu što Hrvatska treba i što može učiniti. Vidjeli smo i karakterne crte kandidata, samopouzdanje, jasnoću, povjerenje u budućnost, tolerantnost i državnštvo.

Predsjednik Republike se bira na razdoblje od pet, odnosno deset godina. To je razdoblje dovoljno dugo da se ocijeni kako su se Predsjednik, ali i cijela vlast i politika pa i Hrvatska uopće sve do svake obitelji i čovjeka suočili i rješavali probleme kao i iskoristili mogućnosti razvoja.

Izbor predsjednika je okupljanje budućih suradnika u vođenju države, suočavanje sa građanima i preuzimanje svih i svakog od nas, a ne samo kandidata i budućeg Predsjednika/ce na odgovornost i ljubav za Hrvatsku.

Vrijeme od 1990. do 2000. bilo je biblijsko vrijeme Hrvatske slobode, uvođenja demokracije, obrane i preuzimanja odgovornosti za budućnost vlastitog naroda. Bilo je to vrijeme neponovljivog uspjeha koje svojom snagom potiče i na kritičko sagledavanje propuštenog.

Po prvi puta u modernoj povijesti 2000 godine imali smo mogućnost uživati slobodu u miru. Nikada Hrvatska nije imala veće mogućnosti i nikada nije više propušteno. Ovakva politika vođena kroz deset godina oštetila je i razočarala gotovo svakog u Hrvatskoj. Zbog toga se proširio pesimizam i opće odbacivanje politike. Velika odgovornost za to leži na Hrvatskoj televiziji, jer nije njegovala političko ozračje kakvo smo imali prigodu vidjeti u spomenutoj emisiji. O tome nam svjedoče i prigovori pojedinih kandidata o ogromnoj razlici u tretmanu u hrvatskim medijima, a posebno na televiziji.

Ipak, uvjereni smo da nema razloga za pesimizam. Hrvatska je lijepa, naša je, bogata je i vlastitim radom, pameću i ljubavi možemo je učiniti uspješnom, sigurnom, ponosnom i sretnom.

Zbog odgovornosti za Hrvatsku, budućnosti svakog građanina i svih kandidata, trebamo imati priliku za što više ovakvih emisija s kandidatima, da čujemo njihove stavove, upoznamo ih kao ljude i tako formiramo vlastite stavove, te kao birači odlučimo kome ćemo povjeriti da nas povede u zajedničko stvaranje Hrvatske.

Zbog ovakvih potreba nas građana tražimo da se ovakve emisije do izbora održavaju najmanje jednom tjedno. Ovo tražimo u ime svih

hrvatskih građana, poštivanja medijskih sloboda, razvoja demokracije i odgovornosti za hrvatsku budućnost.

Zagreb, 21. studenoga 2009.

Akademik Ivan Aralica

Akademik Borislav Arapović (Inozemni član Ruske akademije znanosti)

Stjepan Asić, dizajner, predsjednik AHK (Australско-hrvatskog kongresa)

Don Miljenko Babaić

Marijan Babić, ing. cest. prometa

Nenad N. Bach, skladatelj (New York, SAD)

Tihomir Bajtek

Miljenko Baloković, knjižničar

Marin Belančić, nakladnik i dragovoljac Domovinskog rata

Božica Belančić

Katarina Belančić, prof.

Karolina Belančić, fiz. terapeutica

Kap. Darko Belović

Petar Bezjak, ekonomist i bivši predsjednik Hrvatskog studentskog zbora

Vlatko Bilić, dipl. ing. arh.

Damir Borovčak, dipl. ing., samostalni publicist

Dr.sc. Srećko Botrić, doc

Josip Botteri Dini, akademski slikar, predsjednik Ogranka Matice hrvatske u Splitu

Mr. sc. Tomislav Bradić

Branko Bralić, fotograf

Ivica Brešić, magistar ekonomije

Juraj Cigler, dipl.inž.grad., Čakovec

Prof. dr. sc. Marin Cikeš

Davor Cvitanić, dipl.ing

Joško Čelan, novinar i publicist, Split

Tomislav Čolak, profesor povijesti, Knin

Mirko Čondić, pukovnik HV u m.

Jadranka Čuljak-Duvnjak, odvjetnica, Osijek

Prof. dr. sc. Ante Čuvalo

Ikica Čuvalo, prof.

Marko Čavar, umirovljenik

Mate Čavar, pjesnik i publicist

Dr. Ružica Čavar, dr. stomat. i dr. med., predsjednica Hrvatskog pokreta za život i obitelj

Prim. Egidio Ćepulić, dr.med.

General Ljubo Ćesić Rojs

Prof. dr. sc. fra Šimun Šito Ćorić, nacionalni koordinator Hrvatskih kat. Misija u Švicarskoj

Prof.dr.sc. Vlado Dadić

Prof. dr.h.c. Nikola Debelić

Zlata Derossi, prof.

Julije Derossi, knjiž.

Davor Dijanović, student

Admiral Davor Domazet Lošo

Prof. Tomislav Držić, novinar i urednik "Hrvatskog lista"

Drago Duvnjak, dipl. ing.

Silvana Dvornik, dipl. ing.

Željko Dvornik, ing.

Prof. dr. sc. Neven Elezović

Prof. dr. sc. Radoslav Galić

Dunja Gaupp, menadžer prodaje

Osvin Gaupp, dipl. el. ing.

Danica Glavaš

Vlado Glavaš

Tomo Gložinić, sudac vrhovnog suda u mirovini

Franjo Grbavac

Mate Grbavac

Ivica Grgić, glavni urednik portala:

<http://www.lijepanasadomovinahrvarska.com>

Josip Grgić, mag. oec, stručni suradnik, Ploče

Prof. dr. sc. Vinko Grubišić

Petar Hinić, predsjednik Hrvatske kulturne zajednice, Stuttgart

Anđela Hodžić, ing. informatike

Elamer Hodžić, student

Karolina Hrastović, vjeroučiteljica

Branko Hrkač, sam. likovni umjetnik

Mr. sc. Božidar Ivanković

Kornelija Ivoš, službenica

Dr. sc. Domagoj Jamičić, znanst. savjetnik

Akademik Dubravko Jelčić

Tomislav Jonjić, odvjetnik, publicist, glavni urednik Političkog zatvorenika

Prof. dr. sc. Drago Katović

Doc. dr. sc. Milica Klaričić Bakula

Alojzije Kokorić, ing.

Prof. dr. sc. Ivan Kordić

Stjepan Kovač, prevoditelj

Mate Kovačević, novinar i publicist

Matej Knežević, student

Prof. dr. sc. Slobodan Lang

Dr.sc.Damir Letinić, Zadar
Prof. Ive Livljanić, veleposlanik u m.
Ivica Luetić, novinar
Prof. Dr. sc. Aleksandar Lutkić
Prof. dr. sc. Mate Ljubičić, epidemolog
Ante Madunić, odvjetnik
Marijan Majstorović, novinar i publicist
Marta Malinar, znanstveni statističar u m.
Prof. dr. sc. Ljubo Marangunić
Marija Markić, CTC
Slobodan Markić, P. Eng.
Rajka Martinec Mladinić, dipl. ing.
Dr. sc. Josip Matjan, die
Stipe Medvidović
Ivana Medvidović
Marijan Medvidović
Jela Medvidović-Grbavac
Dr. sc. Miroslav Međimorec
Ivica Mesić, dipl. iur.
Dr. sc. Jadranka Mičić Hot, docentica
Marko Mikulandra, književnik i redatelj
Slavica Mikulandra, glumica i pjesnikinja
Miroslav Mikuljan, filmski redatelj
Marko Milinković, umirovljenik, Varaždin
Petar Mladinić, prof.
Ninoslav Mogorović, predsjednik Kluba hrvatskih povratnika iz iseljeništa
'Krasna zemljo', Pula
Nikola Mulanović, Mokošica
Prof. dr. fra Andrija Nikić, predsjednik Hrvatskog kulturnog društva
Napredak Mostar
Dr. Ing. Marijan Papić
Mr. sci. Josip Papković, dipl. ing. fiz.
Ivo Paradžik, umirovljenik
Marija Peakić-Mikuljan, književnica
Ankica Pečarić, prof.
Akademik Josip Pečarić
Prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
Mr. sc. Marina Periša, prof. geologije i geografije
Marija Perković, dipl iur, Split
Mr. sc. Damir Pešorda, kolumnist i profesor
Mile Pešorda, književnik i urednik
Daniel Pinjusić, radnik
Jasenska Polić Biliško, prof.

Akademik Stanko Popović
Davor Potočnjak
Mario Potočnjak
Damir Primorac, Belgija
Dr. Stjepan Razum
Božidar Ručević, dipl. ing.
Jakov Sedlar, redatelj
Marija Slišković, predsjednica udruge Žene u
Domovinskom ratu
Prof. em. dr. sc. Ivo Soljačić²⁷
Barbara Stanić, pjevačica
Stjepan Jimmy Stanić, estradni umjetnik
Fra Miljenko Stojić
Jaroslav Stučka, umirovljenik, Osijek
Ante Šare, dipl.ing.el., sveučilišni nastavnik u mirovini i Predsjednik HUV-a
("Hrvatska

²⁷ U privitku Ti šaljem crticu koja je objavljena u jučerašnjem Večernjem. Možda će barem malo koristiti iako se u množini objavljenog materijala ovakva crtica lako izgubi.

Jedno je sigurno kraj ovakvog ponašanja medija Izbori nikako nisu demokratski.

Pozdrav i svako dobro Ivo

19. 11. 2009.

HRT I PREDsjednički izbori

Još nije pravo ni počela kampanja za predsjedničke izbore, a već se mogu uočiti mnoge nepravilnosti na koje bar za sad nitko nije reagirao. To se osobito može uočiti u emisijama HRT-a. HRT je javna a ne komercijalna televizija, pa bi trebala u svojim emisijama jednako tretirati sve kandidate za predsjednika Republike koji su prema zakonskim propisima ravnopravni. Međutim to se ne događa. HRT daje prednost četvorici ili petorici kandidata koji prema njihovu mišljenju imaju šanse na izbor, a druge kao da je već unaprijed otpisala i jedva ih ili nikako ne spominje. Kako su emisije HRT-a vrlo mnogo gledane, takav tretman ima vrlo velik utjecaj na mišljenje i stav velikog broja birača, koji nemaju objektivne mogućnosti da se potpuno jednakopravno upoznaju sa svim kandidatima. Dakle HRT potpuno protuzakonito prejudicira izborne rezultate u korist od nje već određenih kandidata, ne dajući pri tom pravo drugim kandidatima da se ravnopravno natječu. Mislim da je ovakav rad i postupak potpuno protuzakonit i da direktno utječe na demokratsko pravo građana na slobodan izbor predsjednika RH.

Ivo Soljačić

udruga vlasnika otuđene imovine za vrijeme fašističkog i komunističkog režima")

Oskar Šarunić, novinar i snimatelj

Mr.sc. Ljubomir Škrinjar

Mr sc. Đuro Škvorec, umirovljeni časnik

Prof. Ivana Tanovitski

Prof. dr. sc. Zdravko Tomac

Mile Tominac, poduzetnik

Damir Tučkar, dipl.ing.

Nevenka Vlaić, dipl. oec.

Zdravko Vlaić, dipl. ing

Prof. dr. sc. Rudolf Vouk

Dr. sc. Davor Vrsaljko, znanstveni suradnik i kustos

Marijana Vukadin, tajnica uprave

Daniel Mathew Zakarija, dia, aia

Mladen Zelić, dipl.ing elektrotehnike, prof. matematike i fizike, Split

Prof. dr. sc. Ivan Zulim

Ante Žanetić, bivši direktor australske banke, po profesiji učitelj i bivši igrač splitskog

Hajduka, olimpijska zlatna medalja Rim 1960, kao i srebrna EURO 1960 Paris

Prof. dr. sc. Tomislav Živković

Prof. dr. sc. Darko Žubrinić

NOVO OTVORENO PISMO HRVATSKOJ TELEVIZIJI

Niste odgovorili na naše prethodno otvoreno pismo. Svi su mediji to pismo potpuno skrili od hrvatske javnosti. Pitamo se je li to zato što smo ga počeli ovako:

„Sučeljavanje predsjedničkih kandidata na Hrvatskoj Televiziji 20. studenoga navečer je najkvalitetniji program jačanja demokracije u Hrvatskoj u zadnjih deset godina. Čestitamo i zahvaljujemo gđi Hloverki Novak Srzić i g. Branimiru Biliću na odličnom vođenju.“

Ili medijima smeta naš zahtjev:

„Zbog ovakvih potreba nas građana tražimo da se ovakve emisije do izbora održavaju najmanje jednom tjedno. Ovo tražimo u ime svih hrvatskih građana, poštivanja medijskih sloboda, razvoja demokracije i odgovornosti za hrvatsku budućnost.“

Očito je da potpisnici nisu zadovoljni medijskom slobodom u Hrvatskoj, a cilj pisma je omogućavanje poštenih izbora za predsjednika države. Medijska blokada toga otvorenog pisma, a još više otvorenog pisma „Hrvatskoj javnosti o inicijativi za referendum o graničnom sporu sa Slovenijom“, koje je potpisalo preko 700 hrvatskih državljana najrazličitijih zanimanja (između ostalih, 16 akademika, sedamdesetak sveučilišnih nastavnika odnosno stotinjak doktora znanosti) samo potvrđuju priče o „crnim listama“ na kojima su mnogi od potpisnika.

S nevjericom smo doznali kako se u isto vrijeme skupljaju potpisi za peticiju u kojoj se tvrdi kako „HRT nije katedrala već **tamnica hrvatskog duha**“. Zašto? Zato što su pokretači oni kojima je u spomenutih deset godina omogućen golem prostor i materijalna sredstva na toj istoj televiziji. Kroz tih deset godina oni su doista mogli prosvjedovati protiv politike po kojoj mnogim hrvatskim intelektualcima, koji misle drugačije od njih, mediji nisu bili dostupni. Čak su od hrvatske javnosti sakrivena međunarodna priznanja nepodobnim hrvatskim znanstvenicima i umjetnicima.

Zato je zaista nevjerojatno kako ljudi nasjedaju podvalama toga rigidnoga komunističkog "štaba" instaliranog na HTV-u, a koji čine Denis Latin, Aleksandar Stanković i mnogi pridošli drugovi. U općoj zbrci koja se ovih dana odvija na HTV-u (da li slučajno upravo sada pred izbore?) to zanimljivo društvanje vidi svoju priliku da zauzme Informativni program HTV-a i tako bitno odredi tijek i ton izbora za Predsjednika Republike Hrvatske, a jednako tako i za nešto kasnije parlamentarne izbore. Da bi to postigli oni svim silama i ne birajući sredstva nastoje srušiti Hloverku Novak Srzić jer bi tako napokon došli u priliku postaviti svog čovjeka i postići ono o čemu sanjaju već godinama: Latina na čelo Informativnog programa HTV-a!

Čini se uvjerljivom i verzija, o kojoj se u zadnje vrijeme sve više šuška da bi aktualni Predsjednik, koji uskoro seli u novu rezidenciju u Grškovićevoj, na taj način želio zadržati presudan utjecaj na HTV te tako nastaviti

kontrolirati politički život u Hrvatskoj i nakon svog silaska s vlasti - odnosno on bi bio u prilici ne samo dobiti svoju televiziju nego i svog privatnog predsjednika države, svoju lutku na koncu.

Zato je pogrešno potpisivati peticiju protiv Hloverke Novak Srzić i napadati je, jer ona nesumljivo radi pod nepodnošljivim pritiscima čija je svrha njezina ostavka. Hloverka Novak Srzić je odana demokraciji, naravno vodeći računa koliko je to moguće u današnjoj Hrvatskoj u kojoj i vlast i mediji moraju samo ispunjavati domaće zadaće svjetskih moćnika. Vjerojatno nikada ne bismo vidjeli sve predsjedničke kandidate u jednoj emisiji i čuli njihova gledišta (a bilo je to zaista prevažno za svijest običnog čovjeka) da ona nije tako odlučila. No, ona je odlučila i dalje svima davati novu priliku, a ne samo "velikoj črtvorki" (Josipović, Pusić, Vidošević, Kain) pa je zato i nastala ta histerija za njezinom smjenom.

Ljudi ne bi smjeli biti tako površni i nasjedati na tako pogubne i opasne namještaljke Latina i njegovih pokrovitelja.

Zato očekujemo kako ćete postupiti u skladu sa zahtjevom iz našega prvog pisma u svezi s predsjedničkim izborima, ali i da ćete svima omogućiti jednako pravo na medijsku slobodu.

Zagreb, 25. studenoga 2009.

Akademik Ivan Aralica

Akademik Borislav Arapović, Inozemni član Ruske akademije znanosti

Dr. sc. Mato Artuković, viši znanstveni suradnik

Domagoj Artuković, student

Francika Artuković, dipl. ing.

Jozo Artuković, umirovljenik

Mirjana Artuković, službenica

Mirna Artuković, studentica

Stanislav Artuković, student

Marija Artukovic Zelić, dipl. ing.

Don Miljenko Babaić

Marijan Babić, ing. cest. prometa

Nenad N. Bach. dipl.ing., skladatelj

Ivan Balić, oec.

Đurđica Bastjančić, prof.

Iva Bastjančić, student

Ivan Bastjančić, dipl. ing.

Marin Belančić, nakladnik i dragovoljac Domovinskog rata

Božica Belančić

Katarina Belančić, prof.

Karolina Belančić, fiz. terapeutica

Darko Belović, kap.

Tomislav Beram Predsjednik Hrvatskog međudrustvenog odbora za zajedničku suradnju Novi Južni Wales Australija
Petar Bezjak, ekonomist i bivši predsjednik Hrvatskog studentskog zbora
Damir Borovčak, dipl. ing., samostalni publicist
Branko Bošnjaković, umirovljenik
Ruža Bošnjaković, umirovljenica
Tvrtko Brekalo, dipl. jur.
Ivica Brešić, magistar ekonomije
Janko Bučar, diplomirani pravnik i književnik
Dr. sc. Miljenko Buljac, prof. savjetnik
Juraj Cigler dipl. inž. grad.
Davor Cvitanić, dipl. ing.
Fanika Cvitanić, dipl. ing.
Joško Čelan, novinar i publicist
Mr. sc. Emil Čić, muzikolog, teolog, filozof i skladatelj
Prof. dr. sc. Marin Čikeš
Dr. sc. Ambroz Čivljak
Ines Čolak, učiteljica
Tomislav Čolak, profesor povijesti
Srećko Čuljak, dipl. eoc.
Tihomir Čuljak, dipl. eoc.
Prof. dr. sc. Vera Čuljak
Jadranka Čuljak-Duvnjak, odvj.
Marko Čavar, umirovljenik
Mate Čavar, pjesnik i publicist
Dr. Ružica Čavar, dr. stomat. i dr. med., predsjednica Hrvatskog pokreta za život i obitelj
General Ljubo Ćesić Rojs
Prof. dr. sc. Vlado Dadić
Prof. dr.dr.h.c. Nikola Debelić
Julije Derossi, književnik
Zlata Derossi, prof.
Davor Dijanović
Admiral Davor Domazet Lošo
Miroslav Dorešić, Institut Ruđer Bošković
Franjo Dragaš, Hrvatski Institut za Preporod Kulture, Filip-Jakov (HIPK)
Drago Draženović, umirovljenik
Tomislav Držić, prof., novinar i urednik "Hrvatskog lista"
Malkica Dugeč, hrv. pjesnikinja
Ante Duvnjak, ing. građevine
Drago Duvnjak, dipl. ing.
Ivo Dužević, dr. med., psihijatar, psihoterapeut
Prof. dr. sc. Neven Elezović

Matija Filajdić, umirovljenica
Drago Frnjolić, časnik HV
Dunja Gaupp, menadžer prodaje
Osvin Gaupp, dipl. el. ing.
Danica Glavaš
Vlado Glavaš
Robert Gložinić, automatičar
Tomo Gložinić, sudac Vrhovnog suda RH, u mirovini
Vanja Grbac Gredelj, dr. med pulmolog, nutricionist, publicist
Frano Grbavac, poduzetnik
Mate Grbavac, student
Ante Grbić - zaštitar
Ante Grbić - student
Antonia Grbić – student
Radojka Grbić
Željko Gredelj, dipl. ing.
Ivica Grgić, glavni urednik portala:
<http://www.lijepanasadomovinahrvatska.com>
Josip Grgić, mag.oec.
Prof. dr. sc. Vinko Grubišić
Dr. sc. Branko Hanžek
Petar Hinić, predsjednik Hrvatske kulturne zajednice – Stuttgart
Anđela Hodžić, ing. informatike
Elamer Hodžić, student
Marije-Dražan Horvat, dipl. ing.
Nedeljka Horvat, dipl. ing.
Karolina Hrastović, vjeroučiteljica
Mr. sc. Dragutin Ivančić
David Ivić, grafički dizajner
Igor Ivoš, student
Kornelija Ivoš, službenica
Ante Rokov Jadrijević, dipl. ing.
Gordana Jakšetić, dipl.ing.
Mr. sc. Julije Jakšetić
Dr. sc. Domagoj Jamičić, znanst. savjetnik
Akademik Dubravko Jelčić
Dr. sc. Milan Jelić, ekonomist u m., Argentina
Prof. dr. sc. Ivan Jelčić
Dubravko Jošić, dipl. ing. fizike
Tomislav Jurkić, dipl. ing.
Anđelko Jurun, predsjednik Hrvatskog Doma, Buenos Aires u ime 1250 članova
Damir Kalafatić, dipl. ing. kemije, u m.

Marija Kalafatić, dipl. ing. kemije, u m.
Prof. dr sc. Drago Katović
Prof. dr sc. Vladimir Katović
Viktor Kerže, član opernog zbora
Petar Kerže, profesor
Dr. sc. Milica Klaričić Bakula, docentica
Jure Knezović, predsjednik Internacionalne asocijacije bivših političkih
uznika i žrtava komunizma, Berlin
Matej Knežević
Alojzije Kokorić, ing.
Prof. dr. sc. Ivan Kordić
Stjepan Kovač, prevoditelj
Mate Kovačević, novinar i publicist
General Marinko Krešić, predsjednik udruge Hrvatski generalski zbor
Petar Kružić, dr. stom., Stuttgart
Vjera Kurtović, profesora
Zdenko Kurtović, serviser informatičar
Dragutin Kušan, umirovljenik
Marica Kušan, umirovljenica
Stjepan Lamza
Prof. dr. sc. Slobodan Lang
Prof. dr. sc. Ante Lauc
Prof. Ive Livljanić, veleposlanik u m.
Katica Lukacić, dipl. ecc.
Zvonko Lukacić, akad. slikar
Ljubomir Ljubičić, prvi hrvatski redarstvenik i predsjednik Udruge za
Slobodu i neovisnost
Ante Madunić, odvjetnik
Blažena Magdić
Ivan Magdić, umirovljeni časnik HV
Marijan Majstorović, novinar i publicist
Hrvoje Malinar
Marta Malinar, znanstveni statističar u m.
Sanja Mamić dipl. ing. građ.
Mate Maras, književni prevoditelj
Dr. Radoslav Marić, ABOG
Željka Marić, službenica,
Ivica Marijačić, novinar, glavni urednik 'Hrvatskog lista'
Ana Marijić, činovnik
Ivana Marijić, student
Katarina Marijić, student
Petar Marijić, radnik
Marija Markić, CTC

Marinko Markić, zamjenik direktora za proizvodnju
Slobodan Markić, P. Eng.
Renata Markuš, ekonomistica
Miško Maslač, Cleveland, USA
Mirja Matas-Grotti
Dr. sci Josip Matjan, dipl. ing.
Maja Matulić
Manda Matulić
Zoran Matulić
Andrija Mažić, službenik
Stipe Medvidović, ing.
Ivana Medvidović, dipl. ek.
Marijan Medvidović, student
Zoran Medvidović, ing.
Jela Medvidović-Grbavac, obrtnik
Dr. sc. Miroslav Medimorec
Ivica Mesić, dipl. iur.
Dr. sc. Jadranka Mičić Hot, docentica
Cika Mikolčić, prof.
Marko Mikulandra, književnik i redatelj
Slavica Mikulandra, glumica i pjesnikinja
Miroslav Mikuljan, filmski redatelj
Marko Milinković, umirovljenik
Jasna Miloš dipl. eoc.
Josip Miljak, predsjednik HČSP
Petar Mladinić, prof.
Alfred Obranić, dipl. ing., predsjednik HDPZ-a
Željko Olujić, odvjetnik
Slavica Orban, umirovljenik
Michael Pack, Hrvatski Svjetski Kongres – UK
Ivo Paradžik, umirovljenik
Marija Peakić-Mikuljan, književnica
Rade Perković, glumac
Alojzije Petračić, umirovljenik
Ninoslav Mogorović, predsjednik Kluba hrvatskih povratnika iz iseljništva
'Krasna zemljo'
Nikola Mulanović, umirovljenik
Zvonimir Pandžić, dipl. ing.
Dr. sc. Marijan Papić, ing.
Josip Papković
Miroslav Papić, dipl. ing. stroj.
Branislav Pazman, ing. elektrostrojarstva
Ljerka Pazman, viši fizioterapeut

Ankica Pečarić, prof.
Akademik Josip Pečarić
Mr. sc. Marina Periša, prof. geologije i geografije
Marija Perković, dipl. iur.
Mile Pešorda, književnik i urednik
Jasminka Petracija, kemijski tehničar
Mladen Petracija, projektant, Zagreb, Skrlceva 4.
Daniel Pinjusić, radnik
Nenad Piskač, književnik
Luka Podrug, politički tajnik HČSP
Jasenska Polić Biliško, prof.
Akademik Stanko Popović
Stjepan Poropatić, dipl. ing. – Stuttgart
Davor Potočnjak, student
Mario Potočnjak, dipl. ing.
Zoran Pranjković, dipl. ing. građ.
J. Ivan Prcela, urednik-autor knjige „Hrvatski Holokaust“
Damir Primorac, Belgija
Filim Prlić
Prof. dr. sc. Tanja Pušić
Mira Radičević, dipl. oec.
Prof. dr. sc. Ružica Razum
Dr. sc. Stjepan Razum
Milan Ribičić, dr. vet. med.
Božidar Ručević, dipl. ing.
Hrvoje Saban
Marko Skejo, pukovnik HOS-a, član Glavnog stana HČSP
Marija Slišковиć, predsjednica udruge Žene u Domovinskom ratu
Gordana Smitka, poduzetnica
Marijan Smitka, umirovljenik
Matea Spudic – student
Marica Spudic Kušan - trgovac
Barbara Stanić, pjevačica
Stjepan Jimmy Stanić, estradni umjetnik
Fra Miljenko Stojić, teolog, književnik i novinar
Jaroslav Stučka, umirovljenik
Antonio Sudac, turistički službenik
Dragutin Sudac, umirovljeni policajac
Ljiljana Sudac, službenik
Ante Šare, dipl. ing. el., sveučilišni nastavnik u mirovini i Predsjednik HUV-
a
Oskar Šarunić, novinar i snimatelj
Dražen Šepl, dipl. soc. rad.

Josip Šintić, prof. psih.
Nelo Škabić
Mr. sc. Đuro Škvorc
Ivanka Šimat
Marko Šimat, dipl. ing.
Mijo Šimić
Prof. dr. Hrvoje Šošić, dipl. ecc.
Ivana Tanovitski, prof.
Benjamin Tolić, filozof i publicist
Prof. dr. sc. Zdravko Tomac
Željko Tomašević, dipl. iur.
Mile Tominac, poduzetnik
Damir Tučkar, dipl. ing.
Prof. dr. sc. Nikica Uglešić
Prof. dr. sc. Kosta Urumović
Dr. sc. Ivo Velić, znanstveni savjetnik
Đuro Vidmarović, veleposlanik u mirovini
Nevenka Vlaić, dipl. oec.
Zdravko Vlaić, dipl. ing.
Marijana Vukadin, tajnica uprave
Ivan Vukić, građevinski tehničar
Marija Vukić, medicinska sestra
Petar Vulić, književnik
Ljerka Vukić, prof.
Marinko Vukoja
Barbara Zagorac, umirovljenica
Daniel M. Zakarija, dia, aia - Split/Chicago
Milan Zanoški, inž. cestovnog prometa.
Mladen Zelić, dipl.ing elektrotehnike, prof. matematike i fizike
Drago Zovko, dipl. iur.
Ante Žanetić, bivši direktor australske banke, po profesiji učitelj i bivši igrač splitskog Hajduka, olimpijska zlatna medalja Rim 1960, kao i srebrena EURO 1960 Paris
Nada Živaković, umirovljenica
Zlata Živaković Kerže, znanstvena savjetnica
Prof. dr. sc. Darko Žubrinić

RASIZAM SVJETSKIH MOĆNIKA, ZAGREB, 2012.

PISMO VIJEĆU SIGURNOSTI UJEDINJENIH NARODA

Ne tražimo od vas da pokapate naše mrtve.

Ne tražimo od vas da nas branite od agresije i od terorizma.

Ne tražimo od vas da zaštitite naše gradove od prekomjernoga granatiranja.

Ne tražimo od vas da spriječite granatiranje glavnoga grada Hrvatske – Zagreba.

Ne tražimo od vas da spriječite barbarsko uništavanje grada Dubrovnika, spomenika svjetske baštine.

Ne tražimo od vas da spriječite granatiranje grada Šibenika i uništavanje katedrale sv. Jakova, spomenika svjetske baštine.

Ne tražimo od vas da spriječite granatiranje gradova Zadra, Slavonskog Broda, Osijeka...

Ne tražimo od vas da spriječite snajperiste da gađaju naše građane dok se vraćaju s posla.

Ne tražimo od vas da spriječite strojnice i topove iz vojarnje „Maršal Tito“ da pucaju po stanovnicima zagrebačkih naselja Utrina, Travno i Dugave.

Ne tražimo od vas da spasite hrvatsko selo Čelije, spaljeno i zajedno s crkvom srušeno sa zemljom.

Ne tražimo od vas da spriječite pokolj dvanaest hrvatskih redarstvenika u Borovu Selu.

Ne tražimo od vas da spriječite prekomjerno barbarsko granatiranje grada Vukovara, Vukovarske bolnice i ranjenika.

Ne tražimo od vas da nama golorukima dozvolite da se naoružamo i branimo.

Ne tražimo od vas da spriječite masovni pokolj tri stotine ranjenika na Ovčari.

Ne tražimo od vas da spriječite organizirani transport više tisuća Hrvata u koncentracijske logore u Srbiji, ni ubijanja, psihološka maltretiranja i silovanja.

Ne tražimo od vas da spriječite pokolj osamdeset i četiri civila i branitelja u Škabrnji.

Ne tražimo od vas da spriječite miniranje brane hidroelektrane 'Peruća' s trideset tona eksploziva.

Ne tražimo od vas da spriječite rušenje hrvatskih mostova, paljenje i rušenje hrvatskih kuća i da vratite stotine tisuća prognanih Hrvata.

Ne tražimo od vas da spriječite rušenje više od tisuću naših katoličkih crkava.

Ne tražimo od vas da čistite minska polja.

Ne tražimo od vas da spriječite genocid, kulturocid i urbocid.

Ne tražimo od vas da spriječite odvoz stoke i žita u Srbiju.

Ne tražimo od vas da spriječite pljačku hrvatskih umjetnina i uništavanje hrvatske kulturne baštine, ni uništavanje naših netaknutih nacionalnih parkova i parkova prirode.

Ne tražimo od vas da vratite u život naše 402 poginule djece u ratu.

Ne tražimo od vas da vratite dijelove ruku, nogu i tijela naša ranjena 1044 djeteta.

Ne tražimo od vas da oživite roditelje za naše 5497 djece, koja su bez njih ostala u ratu.

Mi sve to ne tražimo od vas, jer je za to i onako već odavno kasno, ali i zato jer su sve to već ionako obranili naši Branitelji, koji su umjesto vas konačno donijeli mir, a koje ste vi zatočili u vašemu Den Haagu! Zatočili ste ih i zato što su umjesto vas spasili sto tisuća muslimana u vašoj navodno zaštićenoj zoni Bihać, a poslije pokolja u također vašoj zaštićenoj zoni Srebrenica.

Mi sve to ne tražimo od vas jer znamo da je za vas braniti svoj Dom, svoj Narod i svoju Državu samo PLANIRANI UROTNIČKI ZLOČIN!

Mi ne tražimo od vas da oživite naše mrtve stradale u genocidu jer vi niste bogovi.

Mi čak ne tražimo od vas ni da pronađete naše nestale, jer kod vas se umire lijepo, civilizirano i prirodno.

Mi tražimo od vas: Vratite nam naše žive, naše branitelje, koje ste vi zatočili i osudili bez dokazane krivnje! Tako ćete spasiti svoju čast, zajedničku čast svih vas i svakoga pojedinačno. A po njoj će vas suditi povijest.

Mi Hrvati samo to od vas tražimo ...

Povodom rasističkih Haaških presuda od 15. travnja 2011.

akademik Ivan Aralica

akademik Smiljko Ašperger

akademik Hrvoje Babić

akademik Stjepan Babić

akademik Slaven Barišić

mons. dr. sc. Mile Bogović, biskup gospićko-senjski

akademik Boris Bučan

akademik Marin Hraste

dr. sc. Zvonimir Janko, Prof. Emeritus der Universitaet Heidelberg, dopisni

član HAZU-a (Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti)

akademik Dubravko Jelčić

mons. Ante Jurić, nadbiskup u miru, Split

akademik Andrija Kaštelan

akademik Ivica Kostović

akademik Slavko Matić
akademik Slobodan Novak
akademik Josip Pečarić
akademik Stanko Popović
prof. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački
akademik Franjo Šanjek
akademik Nenad Trinajstić²⁸

Supotpisnici

prof. dr. sc. Andrea Aglič Aljinović
prof. dr. sc. Miroslav Akmadža, povjesničar
dr. sc. Maja Andrić, prof. mat. i inf.
dr. sc. Mato Artuković
prof. dr. sc. Vanda Babić, Zadar
prof. dr. sc. Ivan Bakran, Zagreb
doc. dr. sc. Senka Banić, Sveučilište u Splitu
dr. sc. Josipa Barić, Split
dr. sc. Osor Barišić, znanstvenik, Zagreb
prof. dr. sc. Danko Basch
dr. sc. Zlatko Begonja, Zadar
dr. sc. Mirko Belak, geolog
dr. sc. Ivana Benzon, profesorica engleskog i njemačkog jezika
prof. dr. sc. Mihovil Biočić, KBC Split, Medicinski fakultet Sveučilišta u Splitu
akad. kipar Kruno Bošnjak, redoviti profesor, Zagreb
prof. dr. sc. Marijan Bošnjak
dr. sc. Srećko Botrić, docent
prof. dr. sc. Velimir Božikov, Zagreb
prof. dr. sc. Zdravka Božikov, Split
Sergio Brantes Glavic, Médico, Profesor Asistente de Medicina, Santiago, Chile
dr. sc. Morana Brkljačić Žagrović, dr.med.
dr. sc. Milko Brković, znanstveni savjetnik – trajno zvanje, redoviti prof. dr. sc., naslovno zvanje
dr. sc. Miljenko Buljac
prof. dr. sc. Gojko Buljat, Zagreb
dr. sc. Ivica Čatić, KBF Đakovo
prof. dr. sc. Marin Čikeš, Sveučilište u Zagrebu, Rudarsko-geološko-naftni fakultet
dr. sc. Ambroz Čivljak, predavač i znanstveni suradnik
doc. dr. sc. Alojzije Čondić, KBF Split

²⁸ Ovaj je tekst objavio tjednik Nacija 9. studenoga 2011.

- prof. dr. sc. don Josip Čorić
Filip Čulo, dr. med., sveuč. profesor, Osijek
prof. dr. sc. Vera Čuljak
prof. Ante Čuvalo, Ph. D.
prof. dr. Vladimir Čepulić, Zagreb
prof. dr. sc. Šimun Šito Ćorić, Nacionalni koordinatora Hrvatskih kat. misija
u Švicarskoj
prof. dr. sc. Krešimir Ćosić, general pukovnik (u mirovini)
prof. dr. sc. Alojz Ćubelić, svećenik
prof. dr. sc. Borislav Dadić, filozof
prof. dr. sc. Vlado Dadić
prof. dr. dr. h. c. Nikola Debelić
prof. dr. Josip Delić, umirovljeni profesor KB fakulteta Sveučilišta u Splitu
dr. sc. Vladimir Delić, sveuč. prof., Zagreb
dr. sc. Đuro Deželić, sveuč. profesor i veleposlanik u m.
prof. dr. sc. Goran Dodig
prof. dr. sc. Slavica Dodig, Zagreb
prof. dr. sc. Sergio Dokoza, Zadar
admiral Davor Domazet Lošo
profesor Esteban M. Domic M., Ingeniero Diplomado y Profesor
Universidad de Chile, Santiago de Chile
dr. sc. Žarko Domljan, prvi predsjednik Hrvatskoga državnog sabora
dr. sc. Pero Draganić, dr.med
prof. dr. sc. Zvonko Dragčević
prof. don Ilija Drmić, Vinica, Aržano
prof. dr. sc. Andrej Dujella
Asaf Duraković, profesor, dr. med., USA.
prof. dr. sc. Boris Dželalija
prof. dr. sc. Neven Elezović, redoviti profesor FER, Zagreb
docent dr. sc. Srećko Favro
prof. dr. sc. Jasenka Gajdoš Kljusurić
prof. dr. sc. Krešimir Galešić, Zagreb
prof. dr. sc. Danica Galešić Ljubanović, patolog, Zagreb
Domagoj Galinović, dipl. ing. elektronike, docent državnog sveučilišta u
Buenos Airesu u mirovini, Argentina
Ante Glibota, redoviti član, l'Académie Européenne des Arts, des Sciences et
des Lettres, Paris
dr. sc. Martinia Ira Glogar, doc.
prof. dr. sc. Željko Grabarević
prof. dr. sc. Ana Marija Grancarić
doc. dr. sc. Mario Grčević
prof. dr. sc. Damir Grgičević, dr. med.

- prof. dr. Vinko Grubišić, professor emeritus, Sveučilište Waterloo,
Germanski i slavenski studiji (Germanic and Slavic Studies), Kanada
- dr. sc. Željko Hanjš
- dr. sc. Branko Hanžek, viši znanstveni suradnik
- prof. dr. sc. Andrija Hebrang, saborski zastupnik, Zagreb
- prof. dr. sc. Dubravko Horvat
- dr. sc. Katarinu Horvat, znanstvena savjetnica u Institutu za povijest
umjetnosti, Zagreb
- prof. dr. sc. Stjepan Hranjec, redoviti sveučilišni profesor
- dr. Zdeslav Hrepic, Assistant Professor, Department of Earth and Space
Sciences, Columbus State University
- prof. dr. Nada Hulina, sveuč. prof. u mirovini
- dr. sc. Ivan Ilić, sveč. prof. (emeritus), bivši veleposlanik, Zagreb
- prof. dr. sc. Zlata Ivanovi-Herceg, dr. med., Zagreb
- dr. sc. Božidar Ivanković, predavač matematike
- dr. sc. Slavica Ivelić, prof. mat. i inf.
- doc. dr. sc. Hicela Ivon, Split
- dr. sc. Borka Jadrijević, izv. prof.
- dr. sc. Julije Jakšetić, viši predavač
- dr. sc. Domagoj Jamičić, geolog, znanstveni savjetnik
- dr. sc. Zvonimir Janović, umirovljeni sveučilišni profesor
- dr. sc. Dubravko Jelić, znan. sur., Galapagos istraživački centar, Zagreb
- dr. Milan Jelić, dipl. oec., R. Argentina
- prof. dr. Branko Jeren, Sveučilište u Zagrebu, redoviti profesor
- prof. dr. sc. Damir Ježek
- doc. dr. sc. Marko Jukić, dr. med.
- prof. dr. sc. Vlado Jukić, ravnatelj Klinike za psihijatriju Vrapče
fra Karlo Jurišić, dr. sc., prof emeritus, Makarska
- dr. sc. Držislav Kalafatić, liječnik-ginekolog, 'bolnica u Petrovoj'
- dr. sc. Dalma Kalogjera, klinički psiholog, istraživač i autor
- prof. dr. sc. Damir Kalpić
- prof. dr. sc. Duško Kardum, Zagreb
- prof. dr. sc. Ivan Karlić
- dr. sc. Marija Kaštelan-Macan, prof. emeritus, Fakultet kemijskoga
inženjerstva i tehnologije Sveučilišta u Zagrebu
- dr. sc. Ivan Katavić, redoviti profesor u trajnom zvanju
- dr. sc. Drago Katović, redoviti profesor
- dr. Vladimir Katović, professor of Chemistry, Wright State University,
Dayton, OH USA
- dr. sc. Boris Kavur, dipl. ing. rud.
- prof. dr. sc. Marijan Kirin, Zagreb
- Oscar Kitashima, profesor, docente, Provincia de Buenos Aires, Argentina
- prof. dr. sc. Milica Klaričić Bakula

Branko Kornfeind, župnik, Pandrof, Austrija
dr. sc. Ivan Kordić, redoviti profesor
prof. dr. sc. Srećko Kovač, Institut za filozofiju, Zagreb
sveuč. prof. Kuzma Kovačić, akademski kipar
prof. dr. Slavko Kovačić, umirovljeni profesor KB fakulteta Sveučilišta u Splitu
prof. dr. sc. Zdenko Kovačić
dr. sc. Jadranka Kraljević, viša asistentica
general-bojnik Marinko Krešić, predsjednik udruge Hrvatski generalski zbor
prof. dr. sc. Šimun Križanac
prof. dr. sc. Mario Krnić
dr. sc. Nikša Krstulović, Institute of Physics, Zagreb
dr. sc. Ana Kunštek
prof. dr. sc. Želimir Kurtanjek
prof. dr. sc. Stipe Kutleša, znanstveni savjetnik, Zagreb
prof. dr. sc. Slobodan Lang
dr. sc. Ante Lauc, sveuč. profesor u mirovini
dr. sc. Inga Lisac, sveuč. nastavnik u mirovini (docent)
dr. sc. Srećko Listeš, Split, viši savjetnik AZOO-a
dr. sc. Davorin Lovrić, fizičar
prof. dr. Maja Lukac-Stier, Doctora en Filosofía, Profesora universitaria e investigadora, Buenos Aires, Argentina
prof. dr. sc. Branimir Lukšić
dr. sc. Mislav Elvis Lukšić, Zadar
dr. sc. Aleksandar Lutkić, umirovljeni profesor u trajnom zvanju
prof. dr. sc. Mate Ljubičić
prof. dr. sc. Ivan Malčić
dr. sc. Ljubo Marangunić, sveuč. profesor u mirovini
prof. dr. sc. Jozo Marević
dr. sc. Davor Marijan, povjesničar
dr. sc. Ivica Martinjak, Zagreb
prof. dr. Mate Matas, Zagreb, sveučilišni profesor
dr. sc. Ante Mateljan, red. prof., KBF Split
dr. sc. Josip Matjan, die
prof. dr. sc. Marko Matić, PMF Split
dr. sc. Anita Matković, docent
dr. sc. Zvonimir Medvedović, ministar prve Vlade RH, Zagreb
dr. sc. Miroslav Međimorec, redatelj, hrvatski branitelj, diplomat
Enes Midžić, redoviti profesor
prof. dr. sc. Vine Mihaljević, znanstveni savjetnik, Institut društvenih znanosti Ivo Pilar, Zagreb
dr. sc. Stijepo Mijović Kočan, književnik
dr. sc. Mario Mikolić, veleposlanik u m.

- prof. dr. Davor Miličić, dekan Medicinskog fakulteta
prof. dr. Zlatko Miliša
dr. sc. fra Dušan Moro, teolog, docent, KBF Split
dr. sc. Smiljana Narančić Kovač, Zagreb
prof. dr. fra Andrija Nikić, dipl. knjižničar i arhivist, predsjednik
Hrvatskoga kulturnog društva Napredak Mostar (i u ime 1219
napretkovaca iz Mostara)
prof. dr. sc. Milan Nosić
prof. dr. Dubravka Oraić Tolić
dr. sc. Tado Oršolić, znanstveni suradnik u Zavodu za povijesne znanosti
HAZU-a u Zadru i docent na Filozofskom fakultetu u Mostaru
dr. sc. Vlado Pandžić, redoviti profesor Filozofskog fakulteta, Zagreb
dr. ing. Marijan M. Papich, Vancouver, Canada
dr. sc. Đurđica Parac-Osterman redoviti profesor u trajnom zvanju
prof. dr. sc. Mladen Parlov, KBF, Split
prof. dr. Snježana Paušek-Baždar, znanstveni savjetnik u trajnom zvanju,
upraviteljica Odsjeka za povijest prirodnih i matematičkih znanosti
HAZU-a
dr. sc. Davor Pavelić, redoviti profesor
dr. sc. Dubravka Pavišić Strache, docent u mir.
dr. sc. Ivan Pavković, Zagreb
prof. dr. sc. Davor Pavuna
dr. sc. Marija Pehar
dr. sc. Ivan Perić, red. prof.
prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
doc. dr. sc. Ante Periša
prof. dr. Tomislav Petković, fizičar i filozof
prof. dr. sc. Mladen Petravić, PhD (ANU, Canberra), FAIP, Odjel za fiziku,
Sveučilište u Rijeci
prof. dr. sc. Ivan Petrović
prof. dr. sc. Ivica Picek
dr. sc. Biserka Pigac, Varaždin
prof. dr. sc. Valdi Pisac Pešutić, Split
prof. dr. sc. Franjo Plavšić, toksikolog i hrvatski književnik
dr. sc. Dora Pokaz
prof. dr. sc. Tanja Pušić
dr. sc. Marija Raguz, viši asistent na Medicinskom fakultetu u Splitu
Esteban Angel Ramljak, Profesor full time de la Universidad Nacional del
Centro de la Provincia de Buenos Aires, En Tandil, provincia de
Buenos Aires, Argentina
dr. sc. Stjepan Razum, povjesničar i arhivist
prof. dr. Adalbert Rebić, profesor Katoličkog bogoslovnog fakulteta
Sveučilišta u Zagrebu

- prim. dr. sc. Darko Richter, dr. med.
prof. dr. sc. Mladen Rogina
mr. sc. Željko Sačić, general bojničnik
Javier Gustavo Santich, Contador Público Nacional y Profesor de Ciencias
Económicas, Profesor Académico y Economista, Ciudad de Rosario,
República Argentina
prof. dr. sc. Dora Sečić
Haris Mirka Seitz, Prof. Dr. Investigador CONICET, Buenos Aires,
Argentina
prof. dr. sc. Sven Seiwert, Zagreb
prof. dr. sc. Predrag Sikirić, Zagreb
profesor Arturo Calderon Simunovic, Universidad Austral, Puerto Montt,
Chile
Marina Skrobica, Ph. D., dizajner
dr. sc. Ana Smontara, znanstvena savjetnica, Koprivnica
dr. sc. Ivo Soljačić, prof. emeritus
prof. dr. Tomislav Sunić, spisatelj
prof. dr. sc. Denis K. Sunko
docent Goran Pavel Šantek, prof. etnologije i filozofije
dr. sc. Zvonimir Šeparović, profesor emeritus, član Europske akademije
znanosti i umjetnosti, predsjednik Hrvatskoga žrtvoslovnog društva
dr. sc. Anđelko Šimić, bivši veleposlanik, direktor Visoke škole za turizam i
ugostiteljstvo u Kuala Lumpuru, Malezija
dr. sc. Tatjana Šimurina, dr. med., anesteziolog, Zadar
dr. sc. i književnik Igor Šipić, Split
prof. dr. ing. Marija Šiško Kuliš, Split
doc. dr. sc. Dražen Švangelj, Vinkovci
prof. dr. sc. Zdravko Tomac
prof. dr. sc. Miroslav Tuđman
dr. sc. Kosta Urumović, red. prof.
prof. dr. sc. Mirko Valentić, znanstvenik emeritus
dr. sc. Hrvoje Valpotić, dr. med. vet.
Silvia Adriana Varela, Profesora en Letras, Instituto Fátima y Santísima
Trinidad, Instituto Nuestra Sra. del Líbano
prof. dr. sc. Sanja Varošaneć
prof. dr. sc. Đurđica Vasilj
dr. sc. Mislav Vedriš, dipl. ing. šumarstva
dr. Mile Vidović, umirovljeni profesor Nadbiskupijske klasične gimnazije u
Splitu
doc. dr. sc. Mirela Vlastelica, dr. med., Split, Hrvatska
prof. dr. Petar Vrankić, prof. Bogoslovnog fakulteta, München
prof. dr. sc. Dario Vretenar
prof. dr. sc. Zlatko Vrljičak, dipl. ing.

dr. sc. Petar Vučić, Zagreb
prof. dr. sc. Ante Vukasović, umirovljeni sveučilišni profesor, Zagreb
prof. dr. sc. Marija Vukelić-Shutoska, Skopje, Republic of Macedonia
doc. dr. sc. Tihomir Vukelja
dr. Vida Vukoja, lingvist
dr. Milan Vuković, umirovljeni sudac Ustavnog Suda RH i bivši predsjednik
 Vrhovnog Suda RH
Milan Zoretić, dipl. ing. elektronike, sveučilišni profesor, Argentina
prof. dr. sc. Jure Zovko
doc. dr. sc. Marija Žagar, Zagreb
prof. dr. sc. Dražen Živić, znanstveni savjetnik, Vukovar
prof. dr. Tomislav Živković, dr. fizike
prof. dr. sc. Darko Žubrinić
dr. Ante Žuvela, dipl. iuris., Buenos Aires, Argentina
prof. dr. sc. Zdravko Žvorc, dr. vet. med.
(...)

PROSVJED ZBOG NAPADA NA PRAVNI SUVERENITET REPUBLIKE HRVATSKE

Poštovani predsjedniče Hrvatskog sabora, poštovani saborski zastupnici!
U posljednje vrijeme svjedoci smo sve agresivnijeg napada na hrvatski suverenitet, a napose na pravni suverenitet, zbog čega mi potpisnici ovoga prosvjednog pisma iskazujemo odlučan prosvjed i zabrinutost za budućnost Hrvatske.

Napadima na hrvatski pravni suverenitet želi se poništiti i pogaziti Odluka Sabora Republike Hrvatske o raskidu državnopravnih sveza s ostalim republikama i pokrajinama SFRJ i Deklaracija o proglašenju suverene i samostalne Republike Hrvatske, donesene 8. listopada 1991. Takvu Hrvatsku nekoliko mjeseci kasnije jedinstveno su priznale i sve članice EU-a i čitav svijet.

Odlukom Hrvatskog sabora jasno je utvrđeno da Jugoslavija kao državna zajednica više ne postoji. Republika Hrvatska odrekla je time legitimitet i legalitet svim tijelima dotadašnje federacije – SFRJ i odlučila ne priznati valjanim ni jedan pravni akt bilo kojeg tijela koje nastupa u ime bivše federacije – SFRJ.

Prosljeđivanjem Republici Hrvatskoj optužnica protiv hrvatskih građana koje su proizvela tijela bivše SFRJ, agresorske JNA, Republika Srbija pokazuje želju da bude slijednica bivše federacije kojoj je Hrvatska prije 20 godina otkazala svaki legitimitet i da izjednači krivnju agresora i žrtve. Time se, također, na svojevrsan način pokazuje da se velikosrpska agresija na Hrvatsku nastavlja pravnim i političkim sredstvima.

Dakle, temeljni cilj najnovije velikosrpske agresije na državnopravni suverenitet Republike Hrvatske jest popravljjanje za Srbiju vrlo negativnih posljedica, nastalih zbog niza izgubljenih ratova u Miloševićevo vrijeme, što je ujedno i temeljni cilj novoga srbijanskog Memoranduma.

Slanje optužnica iz Srbije gotovo je istovjetno kao da su poratna Njemačka ili Italija poslale optužnice za ratne događaje poratnim vlastima u Poljskoj, Francuskoj, Češkoj, Slovačkoj, Grčkoj, Albaniji, Hrvatskoj itd.

Pomalo zbunjuje što EU, kad je riječ o tim pravnim aktima, traži pojašnjenje od Hrvatske, kao da ne zna tko je bio agresor na Hrvatsku, kao i komentar državnog odvjetnika Republike Hrvatske koji se upleće u opravdanost donošenja zakona, što nije primjereno ni demokratskim državama niti državi u kojoj je provedena dioba vlasti.

Možda nam jednostavno na taj način iz EU-a pokazuju da na Hrvatsku gledaju kao na koloniju, otvoreno nam poručujući da ne računamo sa suverenitetom u EU-u. Postavlja se pitanje je li Srbija „sama“ donijela tu odluku. Sjetimo se da je srbijanski predsjednik Tadić tražio da se hrvatski generali osude bez dokazane krivnje, s istovjetnim argumentima na koje se sada pozivaju iz EU-

a. Na tim se „argumentima“ temelji i presuda Haaškoga suda. Je li takav zahtjev postavio „sam“ Tadić ili mu ga je sugerirao baš EU?

Pozivamo zastupnike Hrvatskog sabora da odlučno stanu u obranu hrvatskog suvereniteta, a napose pravnoga, jer će se građani i po tome opredjeljivati na sljedećim izborima. Istodobno, najodlučnije prosvjedujuemo protiv postupanja Republike Srbije koja je hrvatskim pravosudnim vlastima na pilatovski način prosljedila fantomske optužnice protiv hrvatskih građana. To samo svjedoči da još nije izvukla zaključke iz agresivnog rata koji su JNA i Miloševićeva Srbija vodile protiv Republike Hrvatske, prouzročivši najveće žrtve i materijalne štete u Europi nakon Drugoga svjetskog rata, te da nije odustala od projekta Velike Srbije.

Zar tim svojim činom Srbija zapravo nije preuzela izravnu odgovornost za zločine i razaranja što ih je JNA počinila u Hrvatskoj?

Zbog toga Srbiji treba u najkraćem mogućem roku dostaviti račun za ratne štete koje su u Hrvatskoj počinile JNA, Miloševićeva Srbija i njihove paravojne snage.

Iz dosadašnjih slučajeva jasno je da su optužnice (mnoge, ako ne i sve) sastavljene na temelju priznanja iznuđenih od hrvatskih zatočenika u srpskim koncentracijskim logorima pa Srbiji treba postaviti sljedeće zahtjeve/pitanja: Kako je moguće da uopće razmišljaju o optužnicama koje sadrže bilo kakav dokaz koji je pribavljen na nezakonit način, tj. dobiven pod prisilom u srbijanskim koncentracijskim logorima? Kako to da nakon tragičnih iskustava Drugoga svjetskog rata, Auschwitz, Dachau..., EU tako olako prolazi preko toga?

Ovim prosvjedom tražimo procesuiranje svih odgovornih za odvođenje, držanje i mučenje hrvatskih građana u srbijanskim koncentracijskim logorima u Srbiji. (Procjena je da je u tim logorima ubijeno ili nestalo oko 300 ljudi).

Tražimo međunarodnu potporu da se zaustave sve optužnice (ne samo iz Srbije nego i iz BiH) koje polaze od dokaza koji su dobivene pod prisilom, odnosno pribavljeni na nezakonit način.

Sve ove naše nevolje proizlaze iz činjenice da se u Hrvatskoj prihvatilo izjednačivanje agresije i obrane. Počelo se pričama o navodnom građanskom ratu, a provedeno je preko izjednačivanja ratnog zločina, koji čine agresori, i zločina u ratu koji se može dogoditi u obrani kao prekoračenje nužne obrane. To je u suprotnosti s međunarodnim pravom!

Tražimo vladavinu prava i hrvatski pravni suverenitet, umjesto dogovora na „visokoj razini“ koji služi skupljanju političkih bodova i uspostavi puzajuće „pravne jugosfere“.

Pozivamo zastupnike da na saborskoj sjednici 14. listopada, u petak, odgovorno štite suverenitet Republike Hrvatske i dostojanstvo narodnih zastupnika Hrvatskoga sabora.

U Zagrebu 8. listopada 2011.

akademik Ivan Aralica
akademik Smiljko Ašperger
dr. sc. Mile Bogović, biskup gospićko-senjski
akademik Dubravko Jelčić
akademik Andrija Kaštelan
akademik Josip Pečarić
akademik Stanko Popović
prof. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački
akademik Nenad Trinajstić
dr. sc. Žarko Domljan, prvi predsjednik Hrvatskoga državnog sabora
prof. dr. sc. Andrea Aglič Aljinović
dr. sc. Mato Artuković
prof. dr. sc. Ivan Bakran
dr. sc. Mladen Bandić, dipl. ing. građ., Zagreb
doc. dr. sc. Senka Banić, Split
dr. sc. Josipa Barić, doc. FESB, Split
dr. sc. Osor Barišić
dr. sc. Mirko Belak, znanstvenik
dr. sc. Zlatko Begonja, Upravitelj Zavoda za povijesne znanosti HAZU-a u Zadru
prof. dr. sc. Mihovil Biočić, KBC Split, Medicinski fakultet Sveučilišta u Splitu
akad. slikar Josip Botteri-Dini
dr. sc. Srećko Botrić, Sveučilište u Splitu
prof. dr. sc. Velimir Božikov, Zagreb
dr. sc. Marijan Brajinović, ministar-savjetnik, Beč, Austrija
dr. sc. Morana Brkljačić Žagrović, dr. med.
prof. dr. sc. Gojko Buljat, Zagreb
prof. dr. Ante Čuvalo
Marko Curać, novinar
Joško Čelan, novinar i publicist, Split
prof. dr. sc. Marin Čikeš, Rudarsko-geološko-naftni fakultet, Zagreb
prof. dr. sc. don Josip Čorić
prof. dr. sc. Vera Čuljak
prof. dr. Vladimir Čepulić, Zagreb
Mirko Čondić, pukovnik HV-a u m.
dr. sc. Alojz Čubelić, profesor na Katoličkom bogoslovnom fakultetu u Zagrebu
prof. dr. sc. Vlado Dadić
prof. dr. dr. h. c. Nikola Debelić
prof. dr. sc. Slavica Dodig
admiral Davor Domazet Lošo
prof. don Ilija Drmić

prof. dr. sc. Andrej Dujella
prof. dr. sc. Boris Dželalija, infektolog, Medicinski fakultet Split
prof. dr. sc. Neven Elezović
doc. dr. Srećko Favro
prof. dr. sc. Krešimir Galešić, Zagreb
prof. dr. sc. Danica Galešić Ljubanović, Medicinski fakultet, Zagreb
doc. dr. sc. Martinia Ira Glogar
prof. dr. sc. Željko Grabarević
prof. dr. sc. Ana Marija Grancarić
prof. dr. Vinko Grubišić, professor emeritus, Sveučilište Waterloo, Kanada
Hrvoje Hitrec, književnik, predsjednik HKV-a
dr. sc. Zdeslav Hrepić, Columbus State University, GA, USA
doc. dr. Hicela Ivon, Split
dr. sc. Borka Jadrijević, izv. prof.
dr. sc. Julije Jakšetić
dr. sc. Domagoj Jamičić
dr. sc. Zvonimir Janović, sv. profesor u m.
dr. sc. Dubravko Jelić, znan. sur., Galapagos istraživački centar, Zagreb
dr. Milan Jelić, dipl. ekonomist, R. Argentina
Anđelko Kaćunko, svećenik i publicist
prof. dr. sc. Duško Kardum, Zagreb
prof. dr. sc. Ivan Karlić, Katolički bogoslovni fakultet Sveučilišta u Zagrebu
prof. dr. sc. Marijan Kirin, Zagreb
prof. dr. sc. Milica Klaričić Bakula
prof. dr. sc. Ivan Kordić
prof. dr. sc. Srećko Kovač, Institut za filozofiju, Zagreb
Mate Kovačević, novinar
dr. sc. Jadranka Kraljević
general bojnik Marinko Krešić, predsjednik udruge Hrvatski generalski zbor
prof. dr. sc. Šimun Križanac, Sesvete
prof. dr. sc. Mario Krnić
dr. sc. Nikša Krstulović
prof. dr. sc. Marija Šiško Kuliš
prof. dr. sc. Stipe Kutleša
prof. dr. sc. Ante Lauc
dr. sc. Inga Lisac, sveuč. nastavnik, Zagreb
dr. sc. Srećko Listeš, Split, viši savjetnik AZOO-a
prof. Ive Livljanić, veleposlanik u miru
prof. dr. Maja Lukac-Stier, sveučilišni profesor, Buenos Aires, Argentina
prof. dr. sc. Mate Ljubičić
Marko Magdalenić, prof., Katolički bogoslovni fakultet, Zagreb
prof. dr. Ivan Malčić, predstojnik pedijatrijske Klinike KBC-a
dr. sc. Ljubo Marangunić, sveuč. profesor u mirovini

dr. sc. Ivica Martinjak, Zagreb
prof. dr. sc. Mate Matas, Zagreb
Antun Mateš, akademski slikar
prof. dr. sc. Marko Matić, Split
doc. dr. sc. Anita Matković
dr. sc. Zvonimir Medvedović, ministar u prvoj Vladi RH, Zagreb
dr. sc. Miroslav Međimorec, redatelj, hrvatski branitelj, diplomat
prof. dr. sc. Vine Mihaljević
dr. sc. Mario Mikolić, veleposlanik u m.
prof. dr. sc. Zlatko Miliša, Sveučilište u Zadru
Josip Miljak, predsjednik Hrvatske čiste stranke prava
Pero Mioč, književnik, književni prevodilac i kazališni redatelj, Šibenik
fra Dušan dr. Moro, docent, KBF Split
dr. sc. Smiljana Narančić Kovač
prof. dr. fra Andrija Nikić i 1238 mostarskih napretkovaca, predsjednik
Hrvatskog kulturnog društva Napredak u Mostaru
prof. dr. sc. Milan Nosić, Rijeka
Javor Novak, hrvatski publicist
Nikola Obuljen, dipl. ing.; saborski zastupnik u miru
dr. teol. Anto Orlovac, svećenik, Banja Luka
dr. sc. Tado Oršolić, znanstveni suradnik, Zadar
dr. ing. Marijan Papich, Vancouver, Kanada
prof. dr. Mladen Parlov, izvanredni profesor na KBF-u Splitu
prof. dr. sc. Davor Pavelić
dr. sc. Davor Pavuna
Marija Peakić Mikuljan, književnica
prof. dr. sc. Ivan Perić
dr. sc. Damir Pešorda, kolumnist i profesor
prof. dr. sc. Ivan Petričević, sveuč. prof., infektolog
prof. dr. sc. Ivan Petrović
dr. sc. Biserka Pigac, Varaždin
prof. dr. sc. Valdi Pisac, Pešutić, Split
Nenad Piskač, književnik, Zaprešić
dr. Ivanka Pižeta, dipl. ing. elektrotehnike, Zagreb
prof. dr. Franjo Plavšić, toksikolog i književnik
dr. sc. Dora Pokaz
prof. dr. sc. Tanja Pušić
dr. sc. Stjepan Razum, arhivist i povjesničar
prof. dr. Adalbert Rebić, profesor Katoličkog bogoslovnog fakulteta, Zagreb
prim. dr. sc. Darko Richter, dr. med., Zagreb
Mladen Rogina, red. prof., hrvatski branitelj
prof. dr. sc. Dora Sečić
Jakov Sedlar, redatelj

prof. dr. sc. Sven Seiwert, Zagreb
prof. dr. sc. Predrag Sikirić, Zagreb
dr. sc. Ivo Soljačić, prof. emeritus
Stjepan Jimmy Stanić, estradni umjetnik
Miljenko Stojić, književnik, franjevac i novinar
Goran Pavel Šantek, izv. prof.
dr. sc. Zvonimir Šeparović, profesor emeritus, član Europske akademije
znanosti i umjetnosti, predsjednik Hrvatskog žrtvoslovnog društva
prim. dr. sc. Tatjana Šimurina, dr. med., anesteziolog, Zadar
prof. dr. Marijan Šunjić, rector emer., veleposlanik u miru
doc. dr. sc. Dražen Švagelj, patolog, Vinkovci
Ante Nadomir Tadić Šutra, prof., pjesnik
prof. dr. sc. Zdravko Tomac
prof. dr. sc. Miroslav Tuđman
dr. sc. Magdalena Ujević Bošnjak, dipl. ing. kem. tehn.
prof. dr. sc. Stanko Uršić, Sveučilište u Zagrebu, FBF
prof. dr. sc. Kosta Urumović, Zagreb
dr. sc. Hrvoje Valpotić, dr. med. vet., Veterinarski fakultet, Zagreb
dr. sc. Mislav Vedriš, dipl. ing. šumarstva
Đuro Vidmarović, književnik i povjesničar
prof. dr. sc. Ivica Veža
prof. dr. sc. Zlatko Vrljićak, dipl. ing.
dr. sc. Petar Vučić, politolog
dr. sc. Zlatko Vučić, zn. savj. fiz., Zagreb
Tomislav Vuković, novinar, Glas Koncila
dr. sc. Željka Znidarčić, dr. med., Zagreb
doc. dr. Marija Žagar Zagreb
prof. dr. sc. Darko Žubrinić, Zagreb
(...)

RASIZAM DOMAĆIH SLUGU, ZAGREB, 2013.

REFERENDUM POSLIJE PRESUDE HRVATSKIM GENERALIMA!

ZAHTJEV VLASTIMA REPUBLIKE HRVATSKE

Zahtijevamo da se referendum o pristupanju Hrvatske Europskoj Uniji održi nakon donošenja konačne presude hrvatskim generalima!

Bivši francuski vojni biskup Michel Dubost, na međunarodnom vojnom hodočašću u Lourdesu, rekao je da se divi Hrvatima, jer imaju nešto što sve više nestaje, imaju vrijednosti koje se u Europi gube, a bez kojih ona ne može živjeti. I doista, moramo se sjetiti samo dviju činjenica koje to zorno pokazuju.

Pravo i obaveza svake države jest vratiti svoj okupirani teritorij. U Ženevskoj konvenciji od 12. kolovoza 1949., koja govori o ratnim zločinima, odredba članka 3. stavak 1. Protokola II. kaže: *“Ne može se pozivati ni na jednu odredbu ovog protokola da bi se ugrozio suverenitet države ili odgovornost vlade da svim zakonitim sredstvima održava ili ponovno uspostavi zakon i red u državi ili da brani nacionalno jedinstvo i teritorijalni integritet države!”*

Nasuprot tome, EU je kaznio Hrvatsku ukidanjem Phare programa već drugog dana oslobodilačke operacije “Oluja”, pozivajući se na lažne tvrdnje o prekomjernom granatiranju Knina. Na tome tragu Tužiteljstvo haaškoga suda optužilo je hrvatske generale i iskonstruiralo pravnu normu o “zajedničkom zločinačkom pothvatu” kako bi moglo optužiti čitave civilne i vojne strukture.

Nakon takvih blasfemičnih optužaba hrvatski je narod javno i otvoreno postavio pitanja, na koja nikada nije dobio odgovor: Je li bilo prekomjerna granatiranja Vukovara, Dubrovnika, Osijeka, Vinkovaca, Karlovca, Siska, Sl. Broda, Zadra, Šibenika i tolikih drugih gradova i mjesta? Je li “zajednički zločinački pothvat” planirana i provedena agresija od strane JNA i srpskih paravojskih snaga na Hrvatsku, nakon što su se njezini građani plebiscitarno odlučili za samostalnost i samoopredjeljenje, koju je bio još prije Pariške mirovne konferencije usadio kao misao vodilju tolikim potlačenim narodima američki predsjednik Woodrow Wilson? Je li tko odgovarao za prvo spaljeno mjesto, pravi holokaust na početku srpske agresije na Hrvatsku – istočno-slavonsko mjesto Čelije, koje se našlo na putu barbarogenijima? Je li bilo prekomjerno granatirano Sarajevo...? Po sadržaju optužnica i presudama

kao da je u tim gradovima 90-tih godina vladao mir, a građani uživali u baroknoj glazbi. Takvo ponašanje Europe može se nazvati povijesnim primjerom beščašća i licemjerja, gaženjem svih kršćanskih vrijednosti na kojima se Europa stoljećima održala. Čini se da su, ipak, naše moralne vrijednosti u korijenima jedne druge Europe, koju su stvarali njezini najbolji umovi, nadasve kršćanski mislioci. Izjednačivanje žrtve i agresora dogodilo se prvi put u povijesti, kao što se dogodilo prvi put da glavni protagonisti rata – agresije na Hrvatsku, nisu osuđeni. Time je u Europi visoko podignuta sramna zastava – zastava rata, a ne zastava mira, koju su donijeli hrvatski branitelji. Nismo mogli ni vjerovati koliko je francuski premijer Georges Clemenceau svojedobno bio u pravu kad je tvrdio da je dobiti mir teže nego rat. U konačnici sve to govori koliko je Europi stalo do slobode i prava naroda koji su stoljećima bili imperijalnim žrtvama.

Poštovanje i prilagodavanje Hrvatske odlukama Haaškoga suda bio je stalan zahtjev EU-a i ostao je do danas, iako se sve vrijeme taj “sud” odnosio rasistički prema pojedinim narodima. To se konstatira i u nedavnom pismu 20 hrvatskih akademika, biskupa i nadbiskupa Vijeću sigurnosti UN-a, koje je supotpisalo 2300 građana (230 sveučilišnih profesora i doktora znanosti). Spomenimo samo jednu konstataciju iz toga pisma: “Zatočili ste ih i zato što su umjesto vas spasili sto tisuća muslimana (nesrba) u vašoj navodno zaštićenoj zoni Bihaću, a poslije pokolja u također vašoj zaštićenoj zoni Srebrenici.” Slično upozorenje dao je i tadašnji američki vojni ataše u Hrvatskoj, tvrdeći da su general Gotovina i Hrvatska vojska tada spriječili *genocid takvih razmjera kakav je bio samo u Drugome svjetskom ratu.*

Haaški su tužitelji prešli preko tolikih zlodjela. Nisu nikoga optužili za tolika silovanja... Žrtve svakodnevno gledaju silovatelje na ulicama hrvatskih gradova, posebice na ulicama Vukovara. To najednom nije zločin, možda zato što je to radio agresor, a njega su od mnogo čega amnestirali.

Sve su hrvatske vlasti od 2000., zbog navodno viših ciljeva, poslušno prihvaćale nakaradne poglede na osnovne vrjednote koje su u suprotnosti s civilizacijskim vrjednotama o kojima je tako upečatljivo govorio francuski vojni biskup, i ne samo on. Ako ih koji put i nisu prihvaćale, nisu to ničim pokazale.

Ulaskom u EU pod takvim uvjetima Hrvatska ne će moći pomoći EU-u da spozna koje su stvarne vrjednote, bez kojih ona ne može opstati. Zato pozivamo hrvatske vlasti da promijene odluku o nadnevku referenduma i odgode je sve dok se ne objavi konačna presuda Haaškoga suda hrvatskim generalima.

Želimo se još jednom uvjeriti u njihovu vjerodostojnost, želimo vidjeti je li Europa prepoznala žrtvu, razlikuje li vrijednosti slatke i drage slobode od

sužanjstva. Zato trebamo izići na referendum o EU-u tek nakon što vidimo konačnu presudu našim generalima.

Time želimo dati priliku članicama EU-a da se izjasne – smatraju li oni i dalje da postoje više i manje vrijedni narodi. I da pokažu je li im i dalje nebitno hoće li netko pobiti i 100 000 pripadnika nekog – po njima – manje vrijednog naroda. Uvjereni smo da bi njihovi generali zaslužni za spašavanje tako velikog broja ljudi dobili Nobelovu nagradu za mir, bili bi slavljani, a hrvatski su generali u prvostupanjskoj presudi drakonski osuđeni!

Ako hrvatske vlasti ne bi željele odgoditi referendum, time bi bitno umanjile plebiscitarni izlazak na referendum o EU-u i pokazale da nas vode u EU jer ne znaju što s hrvatskom državom, kao što nisu znale ni 1918. pa su, nasuprot jasnim upozorenjima, odveli narod kao guske u maglu. U magli isprepletenom raznim protuhrvatskim ideologijama ostali smo gotovo jedno stoljeće, plativši neizmjernom žrtvom. I tada se naše pretke uvjeravalo kako nemaju alternative. Slobodan građanin i slobodan narod uvijek imaju alternativu, a to su sloboda i samostalnost, poput Norveške i Švicarske. Ne možete nas stoga zaplašiti ni s eventualnim balkanskim parlamentima, jer jednostavno tamo ne pripadamo.

Ne bude li se odgodio referendum to će biti dokaz da hrvatske vlasti ne žele pomoći članicama EU-a, pa pozivamo hrvatske građane da na referendumu pokažu i jednim i drugima da, slično francuskom vojnom biskupu, puno više cijene hrvatske vrjednote od onih koje nam propagiraju iz EU-a, a slijepo podržavaju hrvatske vlasti od 2000. misleći na svoje fotelje, a ne na dobrobit naroda.

Hrvatski fokus, 26. prosinca 2011.

akademik Smiljko Ašperger

akademik Andrej Dujella

dr. sc. Zvonimir Janko, Prof. Emeritus der Universitaet Heidelberg, dopisni član HAZU-a

akademik Dubravko Jelčić

mons. Ante Jurić, nadbiskup u miru (+ 20. 03. 2012.)

mons. Vlado Košić, sisački biskup

prof. dr. sc. Stjepan Marčelja, dopisni član HAZU, full member of Australian Academy of Science, Australia

akademik Josip Pečarić

Ante Glibota, redovni član Europske Akademije Umjetnosti Znanosti i Literature (EASL), Paris

dr. Zvonimir Šeparović, profesor emeritus Sveučilišta u Zagrebu, član Europske akademije znanosti i umjetnosti

prof. dr. sc. Ivica Veža, član Europske akademije industrijskog managementa, FESB, Split

mr. sc. Željko Sačić, general u miru
dr. sc. Maja Andrić
dr. sc. Mato Artuković
prof. dr. sc. Vanda Babić, Sveučilište u Zadru
prof. dr. sc. Ivan Bakran, Zagreb
dr. sc. Mladen Bandić, dipl. ing. građ.
doc. dr. sc. Senka Banić
doc. dr. sc. Josipa Barić
doc. dr. sc. Zlatko Begonja
dr. sc. Ivana Benzon
prof. dr. sc. Mihovil Biočić, KBC Split, Medicinski fakultet Sveučilišta u Splitu
dr. sc. Srećko Botrić, Sveučilište u Splitu
prof. dr. sc. Zdravka Božikov, Split
doc. dr. sc. Snjezana Braić, Prirodoslovno matematički fakultet, Split
dr. sc. Morana Brkljačić Žagrović, dr. med.
dr. sc. Miljenko Buljac
dr. sc. Krešimir Bušić
prof. dr. sc. Marin Čikeš, Sveučilište u Zagrebu
dr. sc. Ambroz Čivljak, predavač i znanstveni suradnik
doc. dr. sc. Alojzije Čondić, Split
prof. dr. sc. don Josip Čorić
prof. dr. sc. Vera Čuljak
prof. Ante Čuvalo, Ph. D.
prof. dr. sc. Vladimir Čepulić
prof. dr. sc. Alojz Čubelić, Katolički bogoslovni fakultet
prof. dr. sc. Borislav Dadić
prof. dr. sc. Vlado Dadić
doc. dr. sc. Antun-Ante Delić, dragovoljac Domovinskog rata, Grubišno Polje
dr. sc. Ivo Derado, Max-Planck-Institut fuer Physik, Munchen, Germany
doc. dr. sc. Pero Draganić, dr. med.
prof. dr. sc. Boris Dželalija
prof. dr. sc. Neven Elezović, FER, Zagreb
prof. dr. sc. Rea Fulgosi- Masnjak, redovita profesorica Edukacijsko-rehabilitacijskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu
prof. dr. sc. Danica Galešić Ljubanović, patolog, Zagreb
dr. sc. Nikša Glavić
doc. dr. sci. Martinia Ira Glogar
prof. dr. sc. Ana Marija Grancarić
prof. dr. Vinko Grubišić, professor emeritus, Sveučilište Waterloo, Germanski i slavenski studiji (Germanic and Slavic Studies), Kanada
dr. sc. Željko Hanjš

prof. dr. Ivan Ilić, professor emeritus, FER, Sveučilište u Zagrebu, bivši veleposlanik
prof. dr. sc. Borka Jadrijević
dr. sc. Julije Jakšetić
dr. sc. Domagoj Jamičić, znanstveni savjetnik
dr. sc. Zvonimir Janović, sveučilišni profesor u mirovini
dr. Milan Jelić, dipl. ekonomist, Argentina
prof. dr. sc. Branko Jeren, Sveučilište u Zagrebu
prof. dr. Hrvoje Kačić
dr. sc. Držislav Kalafatić
prof. dr. sc. Damir Kalpić
prof. dr. sc. Ivan Karlić
prof. dr. sc. Vladimir Katović, Wright State University, Dayton, OH USA
doc. dr. sc. Marijan Kirin
prof. dr. sc. Milica Klaričić Bakula
prof. dr. sc. Srećko Kovač
prof. dr. Slavko Kovačić, Split
dr. sc. fra Smiljan - Dragan Kožul, O. F. M., Duhovni ravnatelj Pokreta Krunice za obraćenje i mir
dr. sc. Jadranka Kraljević, viša asistentica
prof. dr. sc. Šimun Križanac
prof. dr. sc. Mario Krnić
dr. sc. Nikša Krstulović
prof. dr. sc. Marija Šiško Kuliš, Split
prof. dr. sc. Stipe Kutleša
prof. dr. sc. Slobodan Lang
prof. dr. sc. Ante Lauc
prof. dr. sc. Velimir Laznibat, redovni prof. Filozofskog fakulteta u Mostaru u miru
doc. dr. sc. Inga Lisac
Maja Lukac-Stier, doktor filozofije i sveučilišni profesor, Buenos Aires, Argentina
prof. dr. sc. iur. Branimir Lukšić
dr. sc. Mislav E. Lukšić, Zadar
Marko Magdalenić, prof. - dirigent, KBF Zagreb
prof. dr. sci. Ivan Malčić
dr. sc. Ljubo Marangunić, sveuč. profesor u mirovini
dr. sc. Ivica Martinjak
prof. dr. sc. Marko Matić, Split
dr. sc. Tomislav Matić, Canberra, Australia
dr. sc. Josip Matjan, die
dr. sc. Bruno Mayer, dipl. ing. tehnologije
dr. sc. Zvonimir Medvedović

dr. sc. Miroslav Međimorec, uredatelj, hrvatski branitelj, diplomat
dr. sc. Zlatko Miliša, red. prof.
prof. dr. fra Andrija Nikić, predsjednik Hrvatskog kulturnog društva
Napredak u Mostaru sa 1263 člana
prof. dr. sc. Milan Nosić
prof. dr. sc. Zarko Nozica
prof. dr. Dubravka Oraić Tolić
dr. ing. Marijan Papić, Vancouver, Canada
dr. sc. Đurđica Parac-Osterman, redoviti profesor u trajnom zvanju
prof. dr. sc. Davor Pavuna
prof. dr. sc. Ivan Perić
prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
doc. dr. sc. Ante Periša
dr. sc. Damir Pešorda, kolumnist i profesor
prof. dr. sc. Mladen Petravić, Sveučilište u Rijeci
prof. dr. sc. Ivan Petrović
dr.sc. Dora Pokaz
prof. dr. sc. Tanja Pušić
dr. sc. Stjepan Razum, povjesničar i arhivist
prim. dr. sc. Darko Richter, Zagreb
prof. dr. sc. Dubravka Sesar, Zagreb
dr. sc. Drago Šimundža
prim. dr. sc. Tatjana Šimurina, dr. med., anesteziologinja
Đuro Tikvica, pijanist, profesor Muzičke akademije u Zagrebu
prof. dr. sc. Kosta Urumović, Zagreb
prof. dr. sc. Zdravko Tomac
dr. sc. Hrvoje Valpotić, dr. med. vet., Veterinarski fakultet, Zagreb
dr. sc. Mislav Vedriš, dipl. ing. šumarstva
dr. Mile Vidović
dr. sc. Petar Vučić
dr. sc. Zlatko Vučić
dr. sc. Vida Vukoja, lingvist
dr.sc. s. Lucila (Anica) Zovak, Švicarska
prof. dr. sc. Tomislav Živković
prof. dr. sc. Darko Žubrinić
dr. Antonio Žuvela, pravnik, Buenos Aires, Argentina
(...)

NE U EU PRIJE SLOBODE HRVATSKIM GENERALIMA!

POZIV HRVATSKIM GRAĐANIMA

Blizu 1200 hrvatskih ljudi (više od 120 biskupa, nadbiskupa, akademika, sveučilišnih profesora, doktora znanosti) uputilo je zahtjev vlastima RH: *Referendum poslije presude hrvatskim generalima!* U njemu smo posebno istaknuli da je pravo i obveza svake države vratiti svoj okupirani teritorij, a u EU-u nisu držali da to vrijedi za našu zemlju pa su nas i kažnjavali zbog toga. Također smo ih upozorili kako je poštovanje i prilagođavanje Hrvatske odlukama Haaškoga suda bio stalan zahtjev EU-a i ostao je do danas, iako je sve vrijeme taj “sud” neistinama lažno optuživao ne samo hrvatske generale nego i hrvatski narod.

Traženje odgode referenduma ključno je moralno pitanje jer Hrvatska ne smije ući u Europsku Uniju žrtvujući nevine generale koji su najzaslužniji za našu slobodu.

Kako smo i dalje uvjereni da bi ulazak u Europsku Uniju bez prethodnog donošenja pravedne presude našim generalima, a to je sloboda, značio veliko poniženje za hrvatski narod i našu državu, a kako se referendum ne će dogoditi:

Pozivamo sve hrvatske građane kojima je stalo do istine, ponosa i dostojanstva hrvatskog naroda, do istine o Domovinskom ratu, do slobode zaslužnih i nevinih generala da glasuju protiv ulaska Hrvatske u Europsku Uniju ne samo na ovom referendumu, nego i na eventualno ponovljenom, sve dok se ne donesu pravedne presude hrvatskim generalima a to je sloboda.

akademik Smiljko Ašperger

akademik Andrej Dujella

akademik Dubravko Jelčić

akademik Josip Pečarić

prof. dr. sc. Zdravko Tomac

Borislav Arapović, Inozemni član Ruske Akademije Znanosti, Mostar – Stockholm

Ante Glibota, redovni član Europske Akademije Znanosti i Umjetnosti, Pariz

dr. sc. Maja Andrić

dr. sc. Mato Artuković

prof. dr. sc. Ivan Bakran, Zagreb

doc. dr. sc. Senka Banić

doc. dr. sc. Josipa Barić

doc. dr. sc. Zlatko Begonja

dr. sc. Ivana Benzon
prof. dr. sc. Mihovil Biočić, Medicinski fakultet Sveučilišta u Splitu
dr. sc. Srećko Botrić, Sveučilište u Splitu
doc. dr. sc. Snježana Braić
dr. sc. Miljenko Buljac
doc. dr. sc. Ivica Čatić, Katolički bogoslovni fakultet, Đakovo
prof. dr. sc. Marin Čikeš, Sveučilište u Zagrebu
dr. sc. Ambroz Čivljak, predavač i znanstveni suradnik
prof. dr. sc. don Josip Čorić
prof. dr. sc. Vera Čuljak
prof. dr. sc. Ante Čuvalo
prof. dr. sc. Vladimir Čepulić, Zagreb
prof. dr. sc. Alojz Čubelić, Katolički bogoslovni fakultet
prof. dr. dr. h. c. Nikola Debelić
doc. dr. sc. Antun-Ante Delić, dragovoljac Domovinskog rata, Grubišno Polje
prof. dr. Serdo Dokoza, Odjel za povijest, Sveučilište u Zadru
prof. don Ilija Drmić, Vinica
prof. dr. sc. Neven Elezović, FER, Zagreb
prof. dr. sc. Rea Fulgosi-Masnjak, ERF, Sveučilište u Zagrebu
dr. sc. Nikša Glavić
prof. dr. sc. Asaf Duraković, dr. med.
prof. dr. sc. Ana Marija Grancarić
prof. dr. Vinko Grubišić, profesor emeritus, Sveučilište Waterloo, Germanski i slavenski studiji (Germanic and Slavic Studies), Kanada
dr. sc. Julije Jakšetić
dr. Milan Jelić, dipl. ekonomist, Argentina
prof. dr. Hrvoje Kačić
dr. sc. Držislav Kalafatić, ginekolog
prof. dr. sc. Ivan Karlić, Katolički bogoslovni fakultet Sveučilišta u Zagrebu
dr. sc. Marija Kaštelan-Macan, prof. emeritus, FKIT, Sveučilište u Zagrebu
prof. dr. sc. Vladimir Katović, Wright State University, Dayton, Ohio
prof. dr. sc. Milica Klaričić Bakula
prof. dr. sc. Eugen Koren
dr. sc. Mirna Koscec
prof. dr. sc. Srećko Kovač
sveuč. prof. Kuzma Kovačić, akademski kipar
dr. sc. Goran Kozina, Varaždin
dr. sc. fra Smiljan - Dragan Kožul, duhovni ravnatelj Pokreta Krunice
prof. dr. sc. Šimun Križanac
prof. dr. sc. Mario Krnić
prof. dr. sc. Stipe Kutleša, Zagreb
prof. dr. sc. Slobodan Lang
doc. dr. sc. Inga Lisac, u mirovini

Marko Magdalenić, prof. - dirigent, KBF Zagreb
prof. dr. sc. Ivan Malčić
dr. sc. Ljubo Marangunić, sveuč. profesor u mirovini
dr. sc. Ivan Marčelić, Split
dr. sc. Ivica Martinjak
dr. sc. Bruno Mayer, dipl. ing. tehnologije
dr. sc. Zvonimir Medvedović, ministar prve Vlade RH
prof. dr. fra Andrija Nikić, predsjednik Hrvatskog kulturnog društva
Napredak u Mostaru sa 1272 člana
prof. dr. sc. Milan Nosić
prof. dr. Dubravka Oraić Tolić
doc. dr. sc. Tado Oršolić
dr. ing. Marijan Papich, Vancouver, Canada
dr. sc. Đurđica Parac-Osterman, redoviti profesor u trajnom zvanju
prof. dr. sc. Davor Pavuna
prof. dr. sc. Ivan Perić
doc. dr. sc. Ante Periša
prof. dr. sc. Marijana Peruzović
dr. sc. Damir Pešorda, kolumnist i profesor
dr. sc. Stjepan Razum, arhivist i povjesničar
prim. dr. sc. Darko Richter, Zagreb
prof. dr. Sven Seiwerth, Zagreb
prof. dr. sc. Dubravka Sesar, FF Zagreb
prof. dr. ing. Marija Šiško Kuliš
prim. dr. sc. Tatjana Šimurina, anesteziolog iz Zadra
Slaven Šuba, Ph. D.
Đuro Tikvica, pijanist, profesor Muzičke akademije u Zagrebu
dr. sc. Mislav Vedriš
prof. dr. sc. Tomislav Živković
prof. dr. sc. Darko Žubrinić
dr. Edward Slavko Yambrušić, Washington DC, USA
(...)

APEL HRVATSKOJ JAVNOSTI: SUPROTSTAVIMO SE MEDIJSKIM MANIPULACIJAMA!

Mediji su snaga iznad hrvatskog društva. Ne polažu nikomu račune osim profitu i nevidljivim političkim centrima moći. U tu svrhu sve im je dopušteno, od gaženja ljudskog dostojanstva, do raznih oblika manipulacije i potkopavanja hrvatske države. U medijima najmanje prostora ima za argumente. S poluinformacijama i dezinformacijama hrani se publika bez odgovornosti za napisanu riječ. Vještīm manipulacijama inficiraju se sve skupine. Ali dok za razne infekcije postoje službe koje o tome skrbe, za psihičke napade putem medija na osobni integritet nema ni posljedica ni sankcija. Sve je dopušteno kad su mediji u pitanju, jer oni su sila i moć, svi ih se boje. Tako nešto je trebalo da bi se lakše upravljalo hrvatskim društvom. Najprije su se okomili na vrijednosti Domovinskog rata, zatim su isključili iseljenike, koji su se bili spremni vraćati u Hrvatsku, hrvatske nacionalne institucije, koje se raznim montiranim aferama podvojilo, a što se nije podvojilo, to se “ocrnilo”, zatim obitelj, a u završnom činu hoće lažima kompromitirati Katoličku crkvu, zapravo kršćanstvo koje je održalo hrvatski narod na ovim prostorima punih trinaest stoljeća.

Preko medija se vlada Hrvatskom. Mediji se izdašno koriste za upravljanje hrvatskim društvom. Skrivenim centrima moći oni su učinkovitiji od demokratskih putova, jer protivnika eliminiraju odmah, a istodobno pridobivaju javnost za svoja stajališta, koja ne trebaju objašnjavati. Društveni pravobranitelj u posljednjih dvadeset godina nije nijednom intervenirao i pokušao zaštititi pojedince ili društvene skupine od medijskih nasrtaja? Javna stručna analiza medija, koja je napravljena u jednoj znanstvenoj instituciji, nikada nije objavljena. Koji je razlog tomu? Medijski je prostor u Hrvatskoj danas kao jednosmjerna ulica u kojoj publika bezglavo bježi pred “razjarenim bikom”. Što više “krvi i spektakla”, to mediji zadovoljnije trljaju ruke. Na taj način najdirektnije se ugrožavaju demokratski korijeni i potiču najniže strasti. Za nasilje u društvu stoga su u određenoj mjeri odgovorni i mediji. Bez medija i velikosrpski projekt izgledao bi puno drukčije. Te stvari se ne žele uzeti u obzir.

Medijska pristranost postala opasnost za državu i društvo. U dvadeset godina samostalnosti mediji su bili u funkciji promidžbe, uglavnom neskloni hrvatskoj državi, nagnuti najčešće lijevim dioptrijama. Oni ne mogu shvatiti da za medije nema ni lijeve ni desne strane, nego kritička prosudba i istina. Ali što njima znači istina? Mediji su ti koji su “kadili” bivšem hrvatskom premijeru, pravili s njime izmišljene interviewe, oni su ga pokopali, ne radi toga da kritički upozore na njegove nedostatke i štete za nacionalne interese, nego da instrumentaliziraju borbu za vlast i pokušaju ubiti svaki pluralitet

stajališta i razmišljanja u hrvatskom društvu. Eliminiranje intelektualaca iz hrvatskih medija, osim onih koji misle kao i stranački vođe, jasan je znak da se u hrvatskom društvu ne razvijaju zdravi odnosi, nego da se društvo mijesi, po mjeri moćnika, koji se vješto skrivaju iza zavjesa.

Državni odvjetnik i mediji. U spregu s medijima ušao je i državni odvjetnik, koji selektivno pušta predmete u optjecaj, narušavajući demokratske stečevine i pretvarajući se u moć kojoj se treba pokoravati. Stalna stigmatizacija i kriminalizacija koja se događa svakodnevno u medijskom prostoru stvara dojam u običnih ljudi da u hrvatskom društvu ništa ne valja. Ali, ne će biti tako, jer da je tako, ono bi već davno nestalo. U hrvatskom društvu ima pozitivnih događaja, znanstvenih uspjeha i dostignuća, gospodarskih proboja, ali ti sadržaji nemaju mjesta u medijima, budući da su odredili pokazivati domaćoj i inozemnoj javnosti kako je hrvatska država nemoguća. Na tom tragu ima onih koji već javno govore kako “nismo u stanju držati, stvarati, oblikovati i voditi državu”. Koja je poruka – treba nas vratiti u balkansku tamnicu ili rastaliti u Europskoj uniji.

Perfidna igra medija uoči izbora. Stalnim napadima na jednu političku opciju, podilaženjem drugima, želi se biračima sugerirati komu treba vjerovati, tko su nacionalni spasitelji. Ni u jednoj europskoj državi danas nisu posloženi mediji da više manje pušu u jedan rog. Čovjek dobije dojam kao da su još u crvenoj košulji s titovkom na glavi. Ali već je rečeno kako će Hrvatska biti crvena i kako je to lijepa kapa. Pojedinačni disonantni tonovi samo potvrđuju tezu o uniformiranosti medija, kojima se ravna iz jednog mjesta, pa se i afere, crne kronike prelijevaju kao po zakonu spojenih posuda.

U Hrvatskoj nema slobodnog novinstva. Novine su strogo zatvoren i kontroliran prostor koji ima zadatak stvarati određen tip mišljenja i ponašanja, pohlepan za potrošnjom i ideološki obojen, da stalno mrzi svoje, preferira i divi se tuđem. Ankete kojima pribjegavaju elektronički mediji samo su način provjere kako napreduje određen projekt, kakve rezultate polučuje “pranje mozga”. Ono što je početkom prošlog stoljeća jasno uočio njemački znanstvenik K. Buecher, u Hrvatskoj je ostalo na snazi do danas, a on je tada ustvrdio kako su se “novine iz ustanove za objavljivanje vijesti pretvorile u nositelje i vođe javnog mnijenja, u borbena sredstva partijske politike”. Hrvatske novine to nikada nisu prestale biti – one su danas najočitije sredstvo partijske politike kojima su strane nacionalne vrijednosti i nacionalni interesi.

Zbog svega rečenog smatramo:

- **Potreban je jači i kritičniji glas intelektualaca u postojećim oazama slobode.**
- **Dok se ne dosegne medijski prostor za pluralitet mišljenja, potrebno je koristiti se i osnivati alternativne medijske prostore.**
- **Tražiti od javnog pravobranitelja da stane u obranu dostojanstva pojedinaca i skupina koje su izložene nasrtajima medija, da zaštititi**

- djecu i mladež, koja je podvrgnuta perfidnim medijskim manipulacijama.
- **Budući da se javni mediji financiraju iz proračunskih sredstava, nije dovoljno tražiti da budu servis javnosti, nego da budu pod svakodnevnim nadzorom javnosti.**
 - **Privatni mediji moraju jednako služiti općim interesima i vrijednostima. Oni ne mogu biti suprotstavljeni općem i nacionalnom interesu.**
 - **Intelektualci i nacionalne institucije trebaju odlučno braniti nacionalne interese i nacionalne stečevine.**
 - **Građani, koji svaki dan kupuju razne tiskovine, moraju biti načisto koga sa svojim novcem podupiru - lošom hranom čovjek zatruje želudac, a poluinformacijama i dezinformacijama truje svoju dušu i dušu djece i obitelji.**
 - **Glede parlamentarnih izbora upozoravamo građane da ne nasjedaju manipulacijama, već da se kritički, s obzirom na svoj sustav vrijednosti stečen školovanjem i životom, odluče, ne emocionalno, nego vrlo promišljeno, za kandidate koji će hrvatsku državu, voditi odgovorno i uravnoteženo.**
 - **Naše je temeljno opredjeljenje slobodno i kritičko novinstvo, zasnovano na općeljudskim vrijednostima, koje će otvarati demokratska obzorja, a ne stvarati uvjete za interesne i partijske pobjede.**

Zagreb, 27. studenoga 2011.

akademik Ivan Aralica

akademik Slaven Barišić

dr. sc. Zvonimir Janko, Prof. Emeritus der Universitaet Heidelberg, dopisni član HAZU-a

akademik Dubravko Jelčić

dr. sc. Henrik Heger Juričan, Sveučilište Pariz-Sorbona, dopisni član HAZU-a

akademik Andrija Kaštelan

akademik Josip Pečarić

akademik Stanko Popović

dr. sc. Ivana Benzon

prof. dr. sc. Mihovil Biočić, KBC Split, Medicinski fakultet Sveučilišta u Splitu

dr. sc. Srećko Botrić, Sveučilište u Splitu

prof. dr. sc. Zdravka Božikov, Split

doc. dr. Ivica Čatić, KBF Đakovo

prof. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački

akademik Nenad Trinajstić
dr. sc. Mato Artuković
prof. dr. sc. Vanda Babić, izv. prof.
prof. dr. sc. Ivan Bakran
dr. sc. Mladen Bandić, dipl. ing. građ.
doc. dr. sc. Josipa Barić, Split
dr. sc. Osor Barišić
dr. sc. Zlatko Begonja
dr. sc. Mirko Belak, geolog
prof. dr. sc. Marin Čikeš
dr. sc. Ambroz Čivljak, predavač i znanstveni suradnik
doc. dr. sc. Alojzije Čondić, KBF Split
prof. dr. sc. don Josip Čorić
prof. dr. sc. Vera Čuljak
prof. dr. Ante Čuvalo
prof. dr. sc. Vladimir Čepulić
prof. dr. fra Šimun Šito Ćorić
prof. dr. dr. h. c. Nikola Debelić
dr. Josip Delić, sveuč. prof. u m., Split
prof. dr. sc. Slavica Dodig, Zagreb
prof. dr. sc. Danica Galešić Ljubanović, patolog, Zagreb
doc. dr. sc. Martinia Ira Glogar,
prof. dr. sc. Ana Marija Grancarić
doc. dr. sc. Mario Grčević
prof. dr. sc. Damir Grgičević
prof. dr. Vinko Grubišić
prof. dr. sc. Stjepan Hranjec, Čakovec
prof. dr. sc. Vlado Jukić
prof. dr. sc. Ivan Karlić, KBF Sveučilišta u Zagrebu
prof. dr. sc. Damir Kalpić
prof. dr. sc. Vladimir Katović, Wright State University, Dayton, OH, USA
prof. dr. sc. Milica Klaričić Bakula
prof. dr. sc. Ivan Kordić
dr. Slavko Kovačić, sveuč. prof. u m., Split
dr. sc. fra Smiljan - Dragan Kožul, duhovni ravnatelj Pokreta Krunice za
obraćanje i mir
prof. dr. sc. Šimun Križanac
prof. dr. sc. Mario Krnić
dr. sc. Nikša Krstulović, Institute of Physics, Zagreb
prof. dr. sc. Stipe Kutleša
dr. sc. Ante Lauc, sveuč. profesor u mirovini
dr. sc. Srećko Listeš, Split, viši savjetnik AZOO
prof. dr. Maja Lukac-Stier, sveučilišni profesor, Buenos Aires, Argentina

prof. dr. sc. Serdo Dokoza, Zadar
dr. sc. Žarko Domljan
prof. don Ilija Drmić
prof. dr. sc. Andrej Dujella
prof. dr. sc. Krešimir Galešić, Zagreb
doc. dr. sc. Zdeslav Hrepić
dr. sc. Slavica Ivelić Bradanović
dr. sc. Borka Jadrijević, izv. prof.
dr. sc. Julije Jakšetić
dr. sc. Zvonimir Janović, umirovljeni sveučilišni profesor
dr. sc. Dubravko Jelić, znan. sur., Galapagos istraživački centar, Zagreb
prof. dr. sc. Mate Ljubičić
prof. mr. Ivanka Madunic-Kuzmanović
prof. dr. sc. Ivan Malčić
dr. sc. Ljubo Marangunić, sveučilišni profesor u mirovini
dr. sc. Zvonimir Marić, sveučilišni profesor, Zagreb
dr. sc. Ivica Martinjak, Zagreb
prof. dr. sc. Marko Matić, Split
dr. sc. Josip Matjan, die
dr. sc. Miroslav Međimorec, redatelj, hrvatski branitelj, diplomat
dr. sc. Stijepo Mijović Kočan, književnik
prof. dr. don Josip Mužić, KBF Split
prof. dr. fra Andrija Nikić, predsjednik Hrvatskog kulturnog društva Napredak u Mostaru
dr. sc. Tado Oršolić, Zadar
dr. ing. Marijan Papić
prof. dr. sc. Mladen Parlov, KBF, Split
prof. dr. sc. Davor Pavelić
prof. dr. sc. Davor Pavuna
prof. dr. sc. Ivan Perić
prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
doc. dr. sc. Ante Periša
prof. dr. sc. Mladen Petravić, Sveučilište u Rijeci
prof. dr. sc. Ivan Petričević, liječnik
prof. dr. sc. Ivan Petrović
dr. sc. Dora Pokaz
prof. dr. Andjelko Simic, HELP University Kuala Lumpur
dr. sc. Zvonimir Šeparović, profesor emeritus, član Europske akademije znanosti i umjetnosti, predsjednik Hrvatskog žrtvoslovnog društva
dr. sc. Drago Šimundža, Split
prim. dr. sc. Tatjana Šimurina, dr. med., Županijska bolnica Zadar
Đuro Tikvica, pijanist, sveučilišni profesor
prof. dr. sc. Zdravko Tomac

prof. dr. sc. Miroslav Tuđman
prof. dr. sc. Nikica Uglešić
prof. dr. sc. Darko Ujević
prof. dr. sc. Kosta Urumović
prof. dr. sc. Mirko Valentić, znanstvenik emeritus
dr. sc. Hrvoje Valpotić, dr. med. vet.
dr. don Mile Vidović, Split
dr. sc. Petar Vučić
dr. sc. Zlatko Vučić, Zagreb
prof. dr. sc. Tomislav Živković
prof. dr. sc. Darko Žubrinić
(...)

VIJEĆU SIGURNOSTI UJEDINJENIH NARODA O HRVATIMA BIH

U našem pismu povodom rasističkih Haaških presuda od 15. travnja 2011. napisali smo vam kako “znamo da je za vas braniti svoj Dom, svoj Narod i svoju Državu samo PLANIRANI UROTNIČKI ZLOČIN!” To se odnosi i na Hrvate u BiH, a i njima se sudi i sudilo se u vašemu Den Haagu na isti sramotni način.

Ovih dana smo svjedoci kako se i Vatikan pribojava da bi katolici u Bosni i Hercegovini za koje desetljeće mogli posve nestati. Od oko 800 000 katolika u 1991. godini danas ih je ostalo 440 000. Eliminiranje Hrvata iz BiH, što vojnim što nevojnim sredstvima, zapravo je eklatantan primjer genocida.

Za čiji račun želite očistiti BiH od Hrvata? U što namjeravate pretvoriti tu državu?

Hrvatski narod se ponosi i uvijek će se ponositi onima kojima vaš “Sud” određuje drakonske kazne pa čak i zbog spašavanja stotinjak tisuća ljudi – samo zato što su muslimani. Jedan od onih koji će zauvijek biti među ponajboljim sinovima hrvatskog naroda, haaški optuženik, ovako govori o ratu između žrtava velikosrpske agresije, muslimana i Hrvata BiH:

Završni govor generala Praljka

I.

Obuka policajaca iz BiH u Hrvatskoj, a koje šalje SDA još 1991. god.

Obuka pilota A BiH u Republici Hrvatskoj.

Obuka i opremanje čitavih postrojba A BiH u Hrvatskoj.

Zbrinjavanje stotina tisuća muslimanskih izbjeglica u RH.

Organiziranje eksteritorijalnog školstva za muslimane izbjeglice u RH i to na, tada još nepostojećem, bosanskom jeziku.

Vremenski neprekinuto naoružavanje A BiH.

Municija, nafta, lijekovi, hrana i ostala potrebna logistika A BiH za vođenje rata.

Liječenje više od 10 000 ranjenih boraca A BiH u hrvatskim bolnicama.

Omogućavanje dolaska više tisuća mudžahedina u A BiH.

Regularni logistički centri A BiH u Zagrebu, Rijeci, Splitu, Samoboru, tijekom cijelog rata.

Itđ., itd.

I sve to besplatno.

Nikada u povijesti ratovanja jedan narod – (Hrvati) – nije tako i toliko pomogao drugi narod – (Bošnjaci-Muslimani) – i onda kada su potonji okrenuli svoju vojsku – (A BiH) – protiv Hrvata – (HVO) – u BiH.

Nikada u povijesti ratovanja zapovjednik jedne vojske (HVO-a) nije propuštao konvoje oružja (i ostalog) drugoj vojsci (A BiH) i onda kada je ta vojska (A BiH) to oružje (i ostalo) koristila za napade na one koji su joj to propustili.

- a) A što je s referendumom Hrvata za BiH, koji je preduvjet za postojanje te države?
- b) Priznanje BiH od RH.
- c) Imenovanje veleposlanika RH u BiH.
- d) Potpisivanje svih prijedloga međunarodne zajednice o unutarnjem uređenju BiH a prvi koji su potpisivali bili su predstavnici HZ HB i RH.

To je bila politika dr. Franje Tuđmana, predsjednika RH, to je bila politika Vlade RH i Sabora RH i MORH-a, to je bila politika HVO-a.

To su za tužiteljstvo ovog suda elementi UZP-a.

Takva optužnica služi se logikom koja je uvredljiva i za kognitivni sustav patogenog virusa.

I-1.

Kakvo mišljenje i koji stavovi prethode ovakvoj optužnici?

1. Simon Leach, bivši kvartovski policajac u Velikoj Britaniji, član tužiteljskog tima koji je istraživao zločine Hrvata u Lašvanskoj dolini, na jednom sastanku u tužiteljstvu 1996. godine izvadio je papir na kojem su pisala imena: Franjo Tuđman, Gojko Sušak, Vice Vukojević. Tumačio je i objašnjavao da su to ciljevi do kojih će dovesti njegova istraga.

2. Citiram iz knjige Williama Montgomeryja *Kad ovacije utihnu*. (Struggling with democratic transition; After the cheering stops, 2010), stranica 114:

A. Specijalni ambasador SAD-a za ratne zločine Pierre Prosper pozvao je trojicu američkih ambasadora iz regiona (iz Srbije, Hrvatske i Bosne) da dođu u Haag kako bi se sastali s predstavnicima MKSJ. Dve uspomene naročito su upečatljive. Prva se odnosi na to da smo direktno od Carle del Ponte čuli da se zvaničan pristup njene kancelarije temelji na stavu da su svi ratni lideri svih strana krivi za ratne zločine, a da zatim razmatra koji su to određeni zločini i kako da dokaže njihovu krivicu. Takvo gledište tada mi se učinilo – i još mi se čini – pogrešnim po mnogim osnovama.

Je li gospodin Montgomery vjerodostojan svjedok?

Kakva je reakcija ostale trojice?

Stavovi Carle del Ponte nisu “pogrešni po mnogim osnovama”, to je imperijalna bahatost, degradacija prava na komunističke čistke i nacističke pogrome.

3. U svojoj knjizi *La Caccia – Io E I Criminali di Guerra*, u 10. poglavlju “Zagabria, dal 1999 al 2001”, na stranici 254. piše:

Jedan od tužitelja Suda, Kanađanin dobro poznat u krugu po svojoj duhovitosti i dosjetkama, služio se aforizmom kojim je dobro isticao razliku između Srba i Hrvata koji su pokušavali ometati rad Suda: *Srbi su kopilad*, govorio je, *dok su Hrvati podmukla kopilad*.

1. Taj tužitelj suda, Kanađanin, služi se govorom mržnje.
 - 1.1. Del Ponte upotrebljava trajni glagol “služiti” (upotrebljavati). To znači da to nije bila “dosjetka” jednom upotrijebljena, već uobičajeni način šovinističkog i rasističkog karakteriziranja HRVATA – *podmukla kopilad*.
 - 1.2. Carla del Ponte prenosi riječi jednog od tužitelja suda bez ikakvih ograda, a to znači da se ona s takvim mišljenjem u cijelosti slaže. I to trajno u skladu sa značenjem glagola “služiti” (upotrebljavati).
2. Potpuno mi je nejasan izostanak bilo kakve reakcije na takav profašistički način govora o jednom narodu. Mene interesira da li je u ozračju takvog mišljenja napisana optužnica protiv mene. Da sam, kojim slučajem, ja, Slobodan Praljak, napisao ili izrekao takvu kvalifikaciju bilo kada, u bilo kojoj formi prema bilo kom narodu ili skupini u vrijeme rata na prostorima bivše Jugoslavije, dobio bih samo zbog toga 5 godina zatvora. Želim saznati da li na sudu u Haagu vrijedi: *Quid licet Iovi, non licet bovi*. Želim saznati da li međunarodne organizacije koje su osnovale sud i koje se brinu o njegovoj pravičnosti, podržavaju taj stav, izrečen u spomenutoj knjizi.

II.

Tužiteljstvo me uspoređuje s nacistima a moje djelovanje s holokaustom.

Pa da opišem ulogu Goeringa s kojim likom bi, po tužiteljstvu, ja trebao biti sukladan.

- Taj je Goering smjestio svoje Židove (Muslimane) u svoju vikendicu i brinuo se o njima.
- Smjestio je svoje Židove u stan u Zagrebu, hranio ih i liječio.
- Išao je na snajpersku vatru kod vojarne JNA u Grabovini kako bi spasio žene svojih neprijatelja.
- Tijelom zaštitio zarobljene vojnike JNA i brinuo se da sretno stignu svojim kućama.
- Izvukao zarobljene civile Srbe iz logora u Dretelju prijetnjom oružja. Ne sam. Logor su držali pripadnici HOS-a – pretežito Muslimani.
- Izvlačio ranjene Židove – Muslimane iz bolnice u istočnom Mostaru. Ne sam.
- Organizirao izvlačenje, prebacivanje i smještaj 15 000 Židova – Muslimana iz Stoca i Dubravske Visoravni splavom preko Neretve + 3 000 automobila. Ne sam.
- Prevezao ranjenu Muslimanku – Židovku helikopterom iz istočnog Mostara u Split. Ne sam.
- Židovsku (muslimansku) obitelj s djetetom oboljelim od leukemije preuzeo kod Uskoplja i prebacio u Split na liječenje. Omogućio im stjecanje

hrvatskog državljanstva kako bi na teret hrvatskog proračuna mogli otputovati u Švicarsku na liječenje. Ne sam.

- Organizira gradnju ceste spasa za Židove – Muslimane kako bi mogli otići u drugu domovinu. Goeringovu, u Hrvatsku. Ne sam.

- Vodio ih i borio se sa Židovima – Muslimanima braneći i oslobađajući Mostar, Čaplinju, Travnik i Konjic, itd. Ne sam.

- Pustio na svoju ruku zarobljene Židove – Muslimane, zarobljene poslije sukoba u Rami – Prozoru.

- Spriječio osvetu nakon što su Židovi – Muslimani počinili zločin u Uzdolu. Ne sam.

- Isto to vrijedi i za Doljane i Grabovicu. Ne sam.

- Kad je trebalo i osobno provodio konvoje s hranom za Muslimane – Židove i konvoje s oružjem i onda kada su 3. K A BiH i 4. K A BiH i 6. K A BiH i dijelovi K A BiH krenuli protiv Goeringa na zapadne granice BiH i u luku Ploče. Nakon što su potpisali primirje sa Srbima. Ne sam.

- Itd. Itd.

- Goering – Praljково ponašanje u Sunji ću preskočiti.

- Takvim se ponašanjem postaje ratni zločinac sukladno logici tužiteljstva.

Tužitelj citira Goetheova “Fausta” – o zrcalu u koje se moramo pogledati. Moji su actus reus moje ogledalo, moj smisao i moja bit, jer proizlaze iz mens rea onoga što nazivamo Slobodan Praljak.

Nažalost, suci Prandler i Trechsel odbili su prihvatiti mojih 150 svjedoka, koji svjedoče o činu i aktu i djelu optuženog Praljka, svjedoče istodobno i o općoj situaciji u kojoj su takva djela nužna, nažalost ne uvijek i dovoljna.

A nikako ne razumijem pravnu proceduru koja mi zabranjuje svjedočiti o Mladićevim dnevnicima.

III.

ŽALIM LI ŽRTVE?

Da, želim sve nevine žrtve svih ratova.

Posebno želim žrtve onih petstotinjak ratova poslije 1945. a dogodili su se i događaju se usprkos svim moralističkim filipikama koje svakodnevno slušamo.

Posebno želim za svakim onim djetetom koje umre od gladi svake 4 sekunde ovoga našeg realnog vremena.

Mir u diktaturi je priprema za rat. Što duža i gora diktatura, to je više akumulirane negativne energije, to je više krvi i zla poslije.

Radilo se o Titu ili Sadamu, isto je.

I nisu krivi oni koji sruše diktatora i poslije se trude umanjiti zlo koje se javlja snagom fizičkih zakona, nego oni koji su omogućili i šutnjom produžili trajnost diktatoru.

Isto vrijedi i za Jugoslaviju poslije Tita i za Irak poslije Sadama.

Ono sto tužitelj naziva nacionalizmom, kod Hrvata je bila potreba za slobodom, i nacionalnom i građanskom.

U tom smislu ja sam hrvatski nacionalist.

Ne odričem se nacionalne politike dr. Franje Tuđmana jer je ta politika stvorila RH i omogućila opstanak BiH kao države.

Ne odričem se smisla i pravnog utemeljenja HZ-HB, izraza volje Hrvata u BiH, suverenog i konstitutivnog naroda u toj državi.

HZ HB, krhkom organiziranošću, omogućila je stvaranje HVO-a koji je 1992. obranio BiH i jug Hrvatske, a 1993. spriječio ostvarenje agresivnih planova A BiH.

A) Muslimanska politika i A BiH, nemoćni da vrate od JNA i VRS-a zauzete teritorije (dobrim dijelom i zbog moralnom ljudskom umu neshvatljivog embarga na oružje) krenula je u ofenzivu prema HVO-u. Oslobođajući BiH od Hrvata počinili su zločine – Konjic, Čapljina, Doljani, Bugojno, Grabovica, Uzdol, itd., itd.

Činjenice su na raspolaganju i za ubijene i za protjerane i za zatvorene Hrvate. Društveni su odnosi uzročno-posljedični a pokrenuta spirala zla ne opravdava zločin, ali bitno smanjuje mogućnost provedbe prava. Ma tko god, na papiru, bio zadužen to raditi.

Svugdje i uvijek je tako.

HVO se branio od agresije i 1992. i 1993. i 1994. a dužnost zapovjednika je ne izgubiti rat.

Moja savjest je čista.

IV.

Sudski je proces tumačenje zakona i interpretacija činjenica.

Sudski proces je retorički i kao takav ne traži apsolutnu istinu, već istinu koja je vrlo vjerojatna (izvan svake razumne sumnje), kojoj se teško ili nikako ne može proturječiti.

U iznalaženju takve istine nije dovoljno znanje, već je potrebno umovanje, potreban je *logos* – racionalno i logično argumentiranje.

Podatci i činjenice, izjave, statistike...u argumentaciji ne znače ništa ako nisu logičnim zaključivanjem dovedeni u vezu s tvrdnjama.

Tek povezivanjem različitih znanja možemo se približiti istini.

U ovom procesu potrebna su znanja iz sociologije, sociologije rata, znanja o društvima u kojima je potpuno razorena i državna i društvena struktura, u kojima se pojedinci vraćaju u prirodno stanje, potrebna su znanja iz ratne psihologije, znanja ratnih vještina, oruđa, stvarnog sadržaja pojma vojske, itd., itd.

Moguće pogreške u interpretaciji činjenica su i vjerojatne i kobne.

a) Pretjerana i kriva redukcija pojmovnog aparata i logične povezanosti.

b) Zaključivanje na osnovu krivih pretpostavki.

c) Izbjegavanje usporedbe sličnih sustava i fenomena.

d) Lagodno (intelektualcima tako drago) izjednačavanje pojma “moći” i pojma “htjeti” “željeti”, i

e) Lagodno upiranje prstom u krivce što svijet nije skladan njihovoj volji i predodžbi.

Sve su to polja logičkih mogućih grešaka u konačnoj prosudbi.

Nadati je se da će se časni suci pridržavati strogih znanstvenih metoda i spoznaja.

IV. -1

U prošlom stoljeću, da ne spominjem daleku prošlost, u sudskim je procesima osuđeno više desetina milijuna ljudi.

Po zakonima rasnim (SAD, Pretorija), diktatorskim, vjerskim, nacističkim (Njemačka, Srbija, Slovačka, NDH), fašističkim (Italija), komunističkim (SSSR, Jugoslavija, Mađarska, Kina) itd. i tome slično.

Sudska retorika predugo je bila pod utjecajem nerazumnih društvenih i političkih sila i zbog toga je i sama osuđivana.

Nažalost, nedovoljno.

Kako ne bi završila u moralnom beznađu, krajnje je vrijeme da postane ono što mora biti – razuman i uman proces.

Imam li se prava nadati?

IV-2

Kakvi god da jesu zakoni ovog suda, oni ne vrijede za Amerikance.

Za ostale narode vrijede zakoni stalnog suda (ICC – Međunarodni krivični sud) a ti se opet zakoni razlikuju od ovih ovdje (ICTY – Međunarodni krivični sud za bivšu Jugoslaviju), po kojima se meni sudi.

Time je ukinut važan uvjet sudske retorike a taj jest “Princip ravnopravnosti sudionika u sudskom procesu”.

Ćitiram PERELMANA:

“U odnosu u kojem je nejednakost bitno obilježje odnosa među ljudima, nema osnove za razuman i uman proces”.

V.

Nisam kriv!

I ne mislim pritom na osjećaj krivnje.

Hladno, racionalno, logikom koja je kritički provjeravana desetine puta – znam da nisam kriv.

Časni suče Antonetti; ako vaša presuda bude suprotna mom zaključku, ja ću, poštujući opće načelo opovrgljivosti svakog mišljenja, zaključka ili stava, otvoreno i hrabro preispitati svoj stav o vlastitoj odgovornosti.

Ako spoznam pogrešku, izdržavat ću kaznu jer ste vi pravični.

Znat ću što sam mogao bolje, kako sam mogao bolje, gdje sam mogao bolje i kada sam mogao bolje; i to mišlju, riječju, djelom i propustom.

Ako me ne uvjerite, ako vaše tumačenje činjenica bude nedovoljno dobra ili pogrešno primijenjena spoznaja neke od društvenih znanosti:

Pa postane moguće ono što nije bilo moguće,

Pa postane jednostavno ono što nije jednostavno,

Pa moć da se nešto učini postane prosta zamjena za želju ili htijenje,

Onda ću ja biti u zatvoru samo zato jer je sud sila.

A to zbilja ne bi bilo ništa novo.

Mojih pola sata je isteklo.

Zato mi ponovno tražimo od vas:

Vratite nam naše branitelje i iz Bosne i Hercegovine, koje ste vi zatočili ili već i osudili bez dokazane krivnje! Oslobodite i generala Praljka i njegove suborce Jadranka Prlića, Brunu Stojića, Milivoja Petkovića, Valentina Ćorića i Berislava Pušića, jer njihovom presudom samo pokazujete želju za definitivnim eliminiranjem Hrvata iz BiH. Tako ćete spasiti svoju čast i čast svih vas, jer po tome koliko ste bili pravedni i časni sudit će vam povijest.

Mi, Hrvati, samo to od vas tražimo ...

akademik Smiljko Ašperger

akademik Slaven Barišić

akademik Boris Bućan

akademik Andrej Dujella

dr. sc. Zvonimir Janko, Prof. Emeritus der Universitaet Heidelberg, dopisni član HAZU-a

akademik Dubravko Jelčić

dr. sc. Henrik Heger Juričan, Sveučilište Pariz-Sorbona, dopisni član HAZU-a

Ante Jurić, nadbiskup (+ 20. 03. 2012.)

akademik Andrija Kaštelan

hrvatski književnik Slobodan Novak, akademik

akademik Josip Pečarić

akademik Stanko Popović

prof. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački

akademik Dario Vretenar

Ante Glibota, redovni član, de l'Académie Européenne des Sciences, des Arts et des Lettres

dr. sc. Zvonimir Šeparović, profesor emeritus Sveučilišta u Zagrebu, član
Europske akademije znanosti i umjetnosti
prof. Kuzma Kovačić, član suradnik HAZU-a, akademski kipar, Split
prof. dr. sc. Ivica Veža, član Europske akademije industrijskog management,
FESB, Split
prof. dr. sc. Miroslav Akmadža, povjesničar
dr. sc. Maja Andrić
dr. sc. Mato Artuković
prof. dr. cc. Vanda Babić
prof. dr. sc. Ivan Bakran
doc. dr. sc. Senka Banić
doc. dr. sc. Josipa Barić, Split
dr. sc. Osor Barišić
doc. dr. sc. Zlatko Begonja
dr. sc. Ivana Benzon
dr. Charles Billich, umjetnik
prof. dr. sc. Mihovil Biočić
dr. sc. Vjekoslav Boban, prof., Zagreb
dr. sc. Srećko Botrić, Sveučilište u Splitu
prof. dr. sc. Zdravka Božikov
dr. sc. Miljenko Buljac, profesor i književnik
dr. sc. Krešimir Bušić, Vukovar
prof. dr. sc. Zvonko Čapko, Rijeka
doc. dr. Ivica Čatić, Katolički Bogoslovni Fakultet, Đakovo
prof. dr. sc. Marin Čikeš
dr. sc. Ambroz Čivljak
prof. dr. sc. don Josip Čorić
prof. dr. sc. Vera Čuljak
prof. dr. sc. Ante Čuvalo
prof. dr. sc. Vladimir Čepulić, Zagreb
prof. dr. sc. Vlado Dadić
prof. dr. dr. h. c. Nikola Debelić
doc. dr. sc. Antun-Ante Delić, dragovoljac Domovinskog rata, Grubišno
Polje
prof. dr. Josip Delić, umirovljeni profesor KB fakulteta Sveučilišta u Splitu
prof. dr. sc. Slavica Dodig
prof. dr. Serdo Dokoza
dr. sc. Žarko Domljan, prvi predsjednik Hrvatskog sabora
doc. dr. sc. Pero Draganić, dr. med.
prof. don Ilija Drmić, Vinica
prof. dr. sc. Boris Dželalija, infektolog, Medicinski fakultet Split
prof. dr. sc. Neven Elezović
prof. dr. sc. Danica Galešić Ljubanović

dr. sc. Nikša Glavić
prof. dr. sc. Vinko Grubišić
dr. sc. Željko Hanjš
prof. dr. sc. Andrija Hebrang
dr. sc. Zdeslav Hrepić, izv. prof.
prof. emer. dr. sc. Ivan Ilić, FER, Sveučilište u Zagrebu
prof. dr. sc. Krešimir Jakić
dr. sc. Julije Jakšetić
dr. sc. Domagoj Jamičić, znanstv. savjet.
dr. sc. Zvonimir Janović, redoviti sveučilišni profesor u mirovini
prof. dr. sc. Branko Jeren
prof. dr. sc. Vlado Jukić
dr. sc. Držislav Kalafatić
prof. dr. sc. Damir Kalpić
prof., dr. sc. Duško Kardum
prof. dr. sc. Ivan Karlić, KBF Sveučilišta u Zagrebu
Vladimir Katović, Professor of Chemistry, Wright State University, Dayton, OH
prof. dr. sc. Milica Klaričić Bakula
prof. dr. sc. Ivan Kordić
dr. sc. Mirna Koscec
prof. dr. sc. Srećko Kovač, Zagreb
prof. dr. Slavko Kovačić, Split
dr. sc. Goran Kozina, Varaždin
dr. sc. fra Smiljan - Dragan Kožul, Duhovni ravnatelj Pokreta krunice za obraćenje i mir
prof. dr. sc. Šimun Križanac, Sesvete
prof. dr. sc. Mario Krnić
dr. sc. Nikša Krstulović
prof. dr. sc. Stipe Kutleša, Zagreb
prof. dr. sc. Ante Lauc
doc. dr. sc. Inga Lisac
dr. sc. Neda Lovričević
prof. dr. sc. Branimir Lukšić
Marko Magdalenić, prof., dirigent – Katolički bogoslovni fakultet, Zagreb
prof. dr. sc. Ivan Malčić, predstojnik Klinike za pedijatriju Medicinskog fakulteta
Zvonimir Marić, profesor u trajnom zvanju na Građevinskom fakultetu u Osijeku, bivši generalni konzul RH u Pečuhu
dr. sc. Ivan Marčelić, Split
prof. dr. Jozo Marević
dr. sc. Ivica Martinjak, Zagreb
prof. dr. sc. Marko Matić, Sveučiliste u Splitu

prof. dr. sc. Božidar Matijević
dr. sc. Miroslav Međimorec, redatelj, hrvatski branitelj, diplomat
prof. dr. sc. Vine Mihaljević
dr. sc. Mario Mikolić, veleposlanik u m.
prof. dr. sc. Vladimir Mikuličić, Fakultet elektrotehnike i računarstva,
Zagreb
prof. dr. fra Andrija Nikić, predsjednik Hrvatskog kulturnog društva
Napredak u Mostaru u ime 1275 mostarskih Napretkovaca
prof. dr. sc. Milan Nosić
prof. dr. Dubravka Oraić Tolić
doc. dr. sc. Tado Oršolić
dr. ing. Marijan Papich, Vancouver, Canada
prof. dr. Mladen Parlov, redoviti profesor na KBF- u u Splitu
prof. dr. sc. Davor Pavelić
dr. sc. Ivan Perić, red. prof.
prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
prof. dr. sc. Marijana Peruzović
prof. dr. sc. Ivan Petrović
prof. dr. sc. Franjo Plavšić
prof. dr. sc. Ružica Pšihistal, Filozofski fakultet u Osijeku
dr. sc. Dragutin Raguž, lingvist, Zagreb
dr. sc. Stjepan Razum, arhivist i povjesničar
prof. dr. Adalbert Rebić, sveučilišni profesor u mirovini
Prim. dr. sc. Darko Richter, Zagreb
dr. sc. Mirko Ruščić, Split
prof. dr. sc. Dubravka Sesar, FFZG
prof. dr. sc. Sven Seiwert
dr. sc. Ivo Soljačić, prof. emeritus
Mirko Strabić
dr. sc. vlč. Mirko Šimić, ravnatelj, Caritas Vrhbosanske Nadbiskupije,
Sarajevo
prim. dr. sc. Tatjana Šimurina, dr. med., anesteziolog, Zadar
dr. sc. Igor Šipić, književnik
prof. dr. sc. Marija Šiško Kuliš, dipl. ing. str.
Đuro Tikvica, profesor Muzičke akademije Sveučilišta u Zagrebu
prof. dr. sc. Dubravka Tolić
prof. dr. sc. Zdravko Tomac
prof. dr. sc. Miroslav Tuđman, saborski zastupnik
prof. dr. sc. Kosta Urumović
dr. sc. Trpimir Vedriš, viši asist., FFZG
dr. Mile Vidović, svećenik, Split
dr. sc. Zlatko Vučić
prof. dr. sc. Tomislav Živković

dr. sc. Darko Žubrinić, red. prof.

dr. Edward Slavko Yambrošić, Washington, D.C. USA

(...)

HRVATSKI GENOCID: NAPRAVILI ZEČEVE OD SRBA, ZAGREB, 2014.

HRABRO SRCE NARODA NADE

Mate Kovačević u tekstu Hrabro srce, *Hrvsvijet*, 27. 12. 2013. kaže:

Protekla godina je potvrdila, kako je papa Ivan Pavao II. s razlogom posebno ljubio hrvatski narod. Upravo je taj narod prihvatio poruku nade velikoga pape – Ne bojte se! I nije se bojao, unatoč režimsko-medijskim pritiscima, organiziranoj kampanji, u kojoj su ga svim sredstvima pokušavali uvjeriti kako mu je najbolje da pristankom na vlastito samoubojstvo zauvijek nestane s povijesne pozornice. Eto, taj izmučeni, ranjeni, varani i sustavno razarani narod prihvaćanjem nade odužio se svom iskrenom zagovorniku u danima svoje najteže pogibelji.

Oslobodivši se straha na referendumu o zaštiti braka i obitelji dvotrećinskom je većinom odlučio ne samo preživjeti jednu iznimno sofisticiranu agresiju, nego je takvom referendumskom pobjedom potaknuo i druge narode da se zauzmu za vlastiti opstanak, a domaći režim prisilio da se do gola razodjene u svom političkom poslanju.

Doista je rezultat referendumu doveo to toga da mnogi u svijetu shvate što to znači i za njihove zemlje i za cijeli svijet, tj. da shvate zašto je Sveti Otac Ivan Pavao II. govorio o Hrvatima kao o narodu nade. Na to sam upozorio i neposredno prije samog referendumu kada su me iz građanske inicijative "U ime obitelji" zamolili za izjavu (15. 11. 2013.):

Blaženi Ivan Pavao II. za nas Hrvate govorio je da smo NAROD NADE!

Bivši francuski vojni biskup Michel Dubost, prije desetak godina na međunarodnom vojnom hodočašću u Lourdesu, rekao je da se divi Hrvatima, jer imaju nešto što sve više nestaje, imaju vrijednosti koje se u Europi gube, a bez kojih ona ne može živjeti.

I naš Papa i francuski biskup su, prije svega, mislili na našu ljubav prema Bogu, svom narodu, Domovini i obitelji. Oni su itekako znali da te ljubavi svjetski moćnici smatraju glavnim prijetnjama njihovoj vladavini svijetom.

A doista je iznimna ljubav koju su naši branitelji pokazali prema svom narodu i Domovini u Domovinskom ratu, njegovom nastavku u Haagu pa sve do borbe koju danas predvodi Stožer za obranu hrvatskog Vukovara.

Veličanstven je bio doček generalima Gotovini i Markaču kada je zapravo hrvatski narod pokazao svjetskim moćnicima, unatoč propagandi njihovih slugu i na vlasti i u medijima, da te vrjednote žive u nama i ne mogu ih uništiti.

Građanska inicijativa "U ime obitelji" učinila je na prvi pogled nevjerojatni podvig sakupivši 750 000 potpisa za obranu višetisućljetne vrjednote braka. Za obranu kršćanskog načina života, života u skladu s Božjom voljom. Zapravo, oni su vjerovali u svoj narod. U NAROD NADE.

Danas vidimo da su protiv toga oni isti koji se nisu radovali ni pobjedi u Domovinskom ratu, ni pobjedi u Haagu. Vidimo koliko takvi ne vole svoj narod pa 750 000 Hrvata nazivaju i "prljavim pokretom".

Takvi će vas, s malih zaslona i u glavnim tiskovinama, zasipati pozivima da zaboravite na ljubav prema obitelji, tj. da zaokružite PROTIV na Referendumu.

Tražite da zaboravite na svoju djecu, da zaboravite na njihovo pravo – za koje se doista trebate boriti – PRAVO DJETETA DA IMA I OCA I MAJKU!

Zato Vas pozivam da izađete na Referendum u nedjelju 1. prosinca 2013., zaokružite ZA i tako pokažete kako je Sveti otac blaženi Ivan Pavao II. bio u pravu kada nas je nazvao NARODOM NADE!

Znamo da je i Stožer uspio sakupiti mnogo više od potrebnog broja potpisa, pa mu se jedna grupa članova HAZU-a zahvalila na tome (akademici Andrej Dujella, Dubravko Jelčić, Josip Pečarić, Stanko Popović, dr. sc. Henrik Heger Juričan, Sveučilište Pariz-Sorbona, dopisni član HAZU-a, prof. Kuzma Kovačić, akad. kip., član suradnik HAZU-a), a Pismo je supotpisalo nekoliko stotina hrvatskih građana (npr.: fra Andrija Nikić, osobno i u ime 1330 članova Hrvatskog kulturnog društva Napredak i 27 članova Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti sa sjedištem u Mostaru; prof. dr. sc. Ivica Veža, član Europske akademije industrijskog management; sveučilišni nastavnici i doktori znanosti Ivan Bakran, Marin Čikeš, Nikola Debelić, veleposlanik u m., Ana Marija Grancarić, Ivan Karlić, Šimun Križanac, Stipe Kutleša, Ante Lauc, Ivan Malčić, Vladimir Mikuličić, Josip Mužić, Kosta Urumović, Julije Jakšetić, Ivan Poljaković, Vinko Grubišić, Ivan Kordić, Darko Žubrinčić, Tatjana Šimurina, Srećko Botrić, Domagoj Jamičić, August Janeković, Josip Matjan, Davor Pećnjak, Damir Pešorda, Dubravka Sesar, Igor Šipić, Stjepan Razum, Petar Vučić; spomenimo još samo da su Pismo potpisali među ostalima i mnogi književnici npr. Marija Peakić-Mikuljan i fra. Miljenko Stojić):

Poštovani članovi Stožera za obranu hrvatskog Vukovara!

Čestitamo vam na velikom uspjehu što ste i pored nevjerojatnih pritisaka sakupili i predali Hrvatskom saboru 632 165 potpisa građana koji su dali potporu referendumske inicijativi "Vukovar – Ne ćirilici".

Toliki broj potpisa potvrđuje kako su hrvatski građani prepoznali kako je vaše referendumsko pitanje u skladu s vrijednostima na kojima počiva hrvatsko društvo.

Svatko tko bude odlučivao o ovom referendumu bit će suočen s jednostavnim pitanjem:

Bi li položaj hrvatske većine u Vukovaru i srpske manjine u Hrvatskoj bio bolji da je Stožerov zahtjev o udjelu preko 50 posto već ugrađen, bolje rečeno ostao ugrađen, u Ustavni zakon o nacionalnim manjinama?

Jasno je svima, osim današnjim vlastima, da je probleme koje danas imamo u Vukovaru isprovocirala Vlast nepoštovanjem članka 8. tog Zakona. Poznato je kako takvo rješenje nikako ne utječe na pravo pojedinog grada ili općine da dopusti dvojezičnost čak i u slučajevima kada manjinskog stanovništva ima manje od zakonom potrebnog. Na lokalnim razinama to se i do sada ostvarivalo uvijek kada je postojalo obostrano poštovanje manjinskog i većinskog naroda. Naravno, to podrazumijeva i lojalnost pripadnika nacionalne manjine državi u kojoj žive, pa je nedopustivo da lider te manjine, koji ih kao takav zastupa u Hrvatskom saboru, izjavi kako je njihov glavni grad Beograd, a ne Zagreb.

A obostrano poštovanje ne ugrožava prava nacionalne manjine, nego suprotno, učvršćuje ih.

Referendum je nužan upravo zato što će se izglasavanjem potpore referendumskom pitanju spriječiti svaka vlast u RH u ugrožavanju položaja i nacionalnih manjina i hrvatske većine selektivnom primjenom članaka Ustavnog zakona!

Zato smo u potpunosti uvjereni kako će Ustavni sud RH to znati prepoznati i omogućiti održavanje i ovoga narodnog referenduma.

U Zagrebu 17. prosinca 2013.

Svi ti uspjesi hrvatskog naroda iznova nas upozoravaju kako se moramo iznova podsjetiti na Gospinu poruku (ili upoznati je) danu don Stefanu Gobbiju, osnivaču Svećeničkog marijanskog pokreta, koja se izričito odnosi na Hrvatsku i hrvatski narod (prema don Gobbijevoj knjizi *Marijinim predragim sinovima*): Zagreb (Hrvatska), 20. rujna 1996.

Ne boj se malo stado

"Kako sam zadovoljna Cenakolom što si ga ovdje imao sa svećenicima i vjernicima moga Pokreta, kojem je predsjedavao Kardinal Nadbiskup koga veoma ljubim i štitim.

Na ovu se Naciju Protivnik razbjesnio, donoseći u nju tešku kušnju nasilja i rata. Kolike su patnje morala podnijeti ova moja djeca! Ja sam se zauzela da dobiju veliki dar oslobođenja i mira.

Ali sad vas očekuju još veće muke.

– Ne boj se malo stado. Ocu Nebeskom se svidjelo dati vam kraljevstvo moga Bezgrješnog Srca.

Ja sam se očitovala i vi ste prihvatili s velikodušnošću moje male djece.

Sada vas mogu povesti, kao nebeska vrtlarica u svijetlom vrtu vaših duša, na put čistoće, ljubavi i svetosti, vježbom svih kreposti koje su mi drage.

– Ne boj se malo stado. Vaša nebeska Majka udijelila vam je dar da se okupite sa svih strana u Njezinu pobjedničku četu.

Došao je čas odlučujuće bitke.

Sotona je već došao do vrhunca svoje moći i sada, također i u Crkvi, dovršit će (svoje djelo), koliko mu je Gospodin dopustio za Njeno najbolnije čišćenje.

Časovi, koje ćete proživjeti, spadaju među najvažnije, jer svi događaji koje sam vam prorokla, ispunit će se.

– Ne boj se malo stado. Budite moja mala djeca, koju sam okupila sa svih strana svijeta, za veliku bitku između Boga i Sotone, između sila dobra i sila zla.

Gospodin će pobijediti preko Mene, svoje male Sluškinje. Ja ću pobijediti pomoću vas, moja mala djeco.

Ono što se dogodilo u ovoj Naciji postaje znak za sve. Zbog svoje vjernosti Isusu i vašoj nebeskoj Majci, Crkvi i Papi, Sotona je navalio na nju, u pokušaju da je uništi. Imajući na umu ovaj cilj, udružile su se sve sotonske i masonske sile. Međutim, Ja sam sama označila čas njihova poraza.

Tako će biti za čitavo čovječanstvo.

Zato vas pozivam na pouzdanje i nadu.

– Ne boj se malo stado. Vama je povjereno poslanje da ostvarite trijumf mog Bezgrješnog Srca u svijetu.

Kada nas je fizički napustio Otac hrvatske države akademik Franjo Tuđman, na komemoraciji u Adelaideu rekao sam kako je "djelovanje predsjednika Tuđmana izravno u suprotnosti s današnjim pokušajima stvaranja novog svijeta u kojemu je bitan jedino pojedinac":

Svijet u kojem nema mjesta ni za obitelj niti za malobrojne narode. Jer oni najmoćniji su sebi i svojim narodima već osigurali vladajuće pozicije u

današnjem svijetu. Svi oni koji žele boljitak svojih naroda izravno ih ugrožavaju. Zato su predsjednik Tuđman i Hrvatska stalno na udaru medija koji su u rukama najmoćnijih i preko kojih svjetski moćnici osiguravaju svoje interese.

To je bilo na tragu Gospine poruke, ali ipak daleko od nje. Na Gospinu poruku ukazao je još 17. 4. 2011. Mile Prpa u svom tekstu *David i Golijat – smrtna borba svjetova* opisujući borbu Hrvata s EU i Haaškim sudom. Naravno, Haaški sud jest bio ogromno zlo koje se nadvilo nad našim narodom, ali samo jedno od mnogih. Zapravo, iako je Prpa sjajno najavio našu pobjedu pobjedu dobra, moramo naglasiti da ta bitka nije završena. U Haagu su u okovima zla još uvijek general Praljak i ostali Hrvati iz BiH. Ali uzdajmo se u Gospinu poruku – mi i jesmo narod nade, zar ne?

Ljudima je sigurno te daleke 1996. godine izgledalo nevjerojatno zašto je Gospa, poslije Međugorja, izabrala ponovno našu Hrvatsku i nas Hrvate? Zar na takvo pitanje ne odgovara biskup Ante Ivas kada je u Grozdanskom 12. 1. 2014. istaknuo kako nije čudo da je cijela povijest našeg naroda u znaku Kristova križa, pod kojim je i naš narod prolazio svoje teške, Getsemanske ure i krvave križne putove, živio vremena teških pitanja, koja je postavljao svijetu i Bogu onako kako je Isus pitao Oca u krvavom znoju pod maslinama: *Je li moguće da me mimoide čaša ova, Oče?* "Postavljali smo ih i u vremenima teških narodnih lutanja, nesnalaženja, nesloge, razdora, izdajničkih Judinih poljubaca, teških borbi i lažnih optužbi od svoje vlastite djece i roda, a još više od izroda, od svojih glavara narodnih i svećeničkih. U vremenima kad su ga izvodili na sudove Pilatima, tuđincima, nasilnicima i lopovima svjetskim i optuživali ga kao zločinački, genocidan, teroristički, fašistički, klerofašistički ustaški narod sa 'živom ustaškom gujom u njedrima', kako i danas neki kažu."

Biskup dalje govori i o onome što je Gospa nazvala *još većim mukama*:

Zašto je opet ime Hrvatske države postalo nepoželjno, gotovo sramotno, ustaško, a sve hrvatsko se sve više naziva ustašoidnim... I pjesme, pjevači i športaši, i pozdravi i slova i novac. Domoljubi su opasni desničari. Vjernici, kler, biskupi se miješaju u politiku i u narod..., izlaze u javnost, "podržavaju referendum" umjesto da šute i mole u crkvama i sakristijama, gdje im je mjesto. Tako nam je decenijama ponavljao i CeKaHa... I zašto se, u isto vrijeme gotovo nesmetano rehabilitira četništvo, memorandumska propaganda o ugroženosti srpskog naroda u Hrvatskoj, čak i zloglasna i zločinačka UDBA? Zašto naši branitelji postaju "opasni i sumnjiv element, udruge zločinaca, ubojica, kradljivaca, ološ i izrod naroda", kako ih sve češće prozivaju plaćeni i dirimirani mediji i portali... Zašto je gotovo 3000 sebi oduzelo život..., i nikome ništa?! Nisu ovo politikantska pitanja, kako će neki bijesno vikati, ali jesu ozbiljno sudbonosna životna pitanja ove zemlje, svim političarima, ali i svima nama. Moralna je i kršćanska dužnost ne šutjeti, isto kao i moliti i raditi. (Ora et labora!)

Da, ne treba šutjeti. Smiju li postojati beskičmenjaci, pogotovu među državotvornim intelektualcima, u narodu kojemu je Gospa poslanje da ostvari trijumf njenog Bezgrješnog Srca u svijetu?

Zapravo, prije svega ponovo trebamo imati, kako kaže veliki hrvatski književnik Hrvoje Hitrec (Portal HKV-a, 13. 1. 2014.), snažnu hrvatsku državu:

Ako si slab i glup onda te svatko lako šutne (rečeno Milanovićevim rječnikom), kao što Hrvatsku šutaju i sada, ako u državi imaš idiote koji su i dalje zaraženi jugoslavenskom idejom kao sifilisom, onda je loše. Ako se takve stavi pod nadzor, a prvi mogući koraci su izvanredni izbori, referendum o dvojezičnosti i svi dobri prijedlozi Stožera za obranu hrvatskoga Vukovara koji će pridonijeti narodnom zdravlju, onda ima nade.

Samo takva Hrvatska može garantirati ispunjenje uloge koju je nama i našoj državi namijenila naša Gospa – Kraljica Hrvata.

7Dnevno, 24. 1. 2014.

‘AKO VOLIŠ HRVATSKU SVOJU’, ZAGREB, 2014.**OTVORENO PISMO**

Tomislavu Karamarku, predsjedniku HDZ-a
Milanu Kujundžiću, koordinatorsu Saveza za Hrvatsku
Željki Markić, čelnici druge U ime obitelji

Približavaju se predsjednički izbori. Po našem mišljenju oni su ključna točka mogućeg preokreta. Predsjednik Ivo Josipović već je mjesecima u žestokoj kampanji na državni račun. On stvara široku koaliciju podrške niza stranaka, a ne samo Kukuriku koalicije. Ima skoro potpunu kontrolu medija u Hrvatskoj. Ukoliko bi sadašnji predsjednik Republike pobijedio na predstojećim predsjedničkim izborima, bile bi vjerojatno zaustavljene moguće promjene vlasti u Hrvatskoj, odnosno oni koji su njega podržali, uz njegovu podršku i ogromnu podršku glavnih medija vjerojatno bi pobijedili i na parlamentarnim izborima. Tako se u Hrvatskoj ne bi ništa promijenilo, nego bi se nastavilo nazadovanje koje vodi u propast, a od nje bi se Hrvatska teško mogla oporaviti.

Dakle, smatramo da je nužno sve učiniti kako bi se pobijedilo sadašnjeg predsjednika Ivu Josipovića na sljedećim predsjedničkim izborima.

Kako sada izgleda, malo je vjerojatno da HDZ-ova koalicija, Savez za Hrvatsku i udruge građana i neovisni intelektualci predlože zajedničkog kandidata za predsjednika (iako bi to bio najsigurniji put do pobjede domoljubne opcije). Stoga Vam predlažemo da održite trojni sastanak i da donesete odgovarajuće odluke bez kojih su male šanse za pobjedu na predsjedničkim i parlamentarnim izborima, tj. bilo bi nužno usvojiti sljedeću strategiju. U prvi krug moglo bi se ići i s tri kandidata: kandidat koalicije HDZ-a, kandidat Saveza za Hrvatsku i neovisni kandidat udruge građana na čelu s udrugom *U ime obitelji*. Ti kandidati trebali bi potpisati sporazum da će u drugom krugu ne samo podržati nego se i uključiti svim snagama u korist onog kandidata koji uđe u drugi krug. Takva strategija bila bi plodonosna jer bi u prvom krugu potaknula mnoge birače koji inače ne bi izašli na izbore (a njih je skoro 50%) da izađu na izbore. Uvjereni smo da bi takav Vaš postupak hrvatski narod zdušno pozdravio. A u drugom krugu bi s velikom vjerojatnošću glasovali za zajedničkog kandidata i oni koji inače ne bi glasovali.

Taj model bi trebalo primijeniti i za parlamentarne izbore s prethodnim potpisivanjem sporazuma o poslijeizbornoj koaliciji. Na taj način postigla bi se velika izlaznost na izbore i sigurnost građana koji žele promjenu vlasti da njihov glas neće propasti te da je u krajnjoj liniji svejedno za koju grupaciju glasuju ako svi imaju zajednički cilj, a to je promjena sadašnje vlasti.

Poštovani gospodine Karamarko, poštovani gospodine Kujundžiću i poštovana gospođo Željka Markić, po našem mišljenju Vi ste najodgovorniji za sudbinu Hrvatske i zato Vam se obraćamo ovim otvorenim pismom kako biste na predstojećim i predsjedničkim i parlamentarnim izborima predložili građanima Hrvatske realnu opciju promjene vlasti koja će imati velike šanse za pobjedu. Hrvatsku ponovno trebaju voditi ljudi koji vole ovu državu i hrvatski narod! Obraćamo Vam se jer nimalo ne sumnjamo da Vi volite ovu državu i ovaj narod te da Vam je veoma stalo do sudbine hrvatskog naroda i hrvatske države.

Srdačan pozdrav,

Akademik Josip Pečarić
i prof. dr. sc. Zdravko Tomac

U Zagrebu, 13. svibnja 2014.

Pismo supotpisuju:

Antun Abramović, prof. pov., puk. HV
Duško Abramović, Toronto
Nevena Abramović, Toronto
Katica Amidžić Peročević, dipl. oec. Zagreb
Jozo Andrić, Zagreb
dr. sc. Mato Artuković, znanstveni savjetnik
don Miljneco Babaić, ratni vojni kapelan
Dominik Babec, Koprivnica
Leea Babec, Koprivnica
Vesnica Babec, Koprivnica
Ivana Babić, prof.
Damir Babić
Nada Babić
M. Giuseppina Bacchia
Rade Bacelic
Emma Bakovic, Stockholm
Jakov Bakovic, Stockholm
Marija Bakovic, Stockholm

Miro Blaž Baković, Stockholm
Ivan Balić
Zdravko Ban
Miro Banović
Milenko Barbir
Krešimir Barković, Paris, Francuska
Sevda Barković, Paris, Francuska
Đurđica Bastjančić, prof.
Iva Bastjančić, nastav.
Ivan Bastjančić, dipl. ing. stroj.
Daran Bašić, branitelj/invalid, Mostar
Nikola Bašić, pisac, Vis
Tomislav Batinić, prof., Sarajevo
Dinko Batur, umirovljeni bojnič HV i HRVI
Tomislav Begić, Zagreb
Vlado Begić, Zagreb
Ante Belas, Trogir
mr. sc. Nikola Bičanić, publicist, Zagreb
Marija Bičanić, umirovljenica, Zagreb
Ivan Bičanić, ing., Zagreb
Vlatko Bilić, dipl. ing. arh., Zagreb
Ivanka Bilić, Zagreb
Branimir Bilić, Zagreb
Stanislav Bilić, strojarski tehničar, Krško
Vladimir Biondić
Lidija Blagojević, prof.
Tomislav Blagojević
Vide Blažević, Dubrovnik
Tomislav Bolanča, dip.oec., Zadar
Katarina Bodrožić, Slavonski Brod
s. Janja Boras, Međugorje
Vanda Boras Podravac, Senj-Canberra (Australija)
Damir Borovčak, dip. ing., publicist
Miljenka Botteri
dr. sc. Vinko Botteri
dr. sc. Srećko Botrić, Split
Davor Bozin, mr. sc
Ivan Bradvica dipl. ing. građ., pjesnik
Ante Brčić, novinar
prof. dr. sc. Milko Brković, Poličnik, Briševo
Radoslav Brković, upravni pravnik (dragovoljac Domovinskog rata),
Banjevci

Ivan Bukovac, odvjetnik, Županja
Ivo Buntin
Branko Butkovic, Zagreb
Juraj Cigler, dipl. inž. građ., Čakovec
Mario Crnković, umirovljeni časnik HV
Vinko Cujic, dipl. ing. str., Hamburg
Milan Ciliga, dipl. Ing.
Nada Cunjak
Vjekoslav Cunjak, mag.oec.
Vedran Čanić, Zagreb
doc. dr. Ivica Čatić, Katolički Bogoslovni Fakultet Đakovo
Marija Čatlak, Zadar
don Lazar Čibarić
Pejo Čičak
prof. dr. sc. Marin Čikeš
Ante Čizmić, prof. u mirovini, Zadvarje
Katica Čizmić, prof. u mirovini, Zadvarje
Marija Čokljat, profesorica u mirovini
Anamarija Čuljak, student, Osijek
Jadranka Čuljak-Duvnjak, odvjetnica, Osijek
Domagoj Čunko, ing.
Ružica Čavar, oec
Tomislav Čavar, prof., Zagreb
Ante Česić, Zagreb
Anto Čosić, Slavonski Brod
Ksenija Čosić, Slavonski Brod
prof. dr. sc. Alojz Čubelić, KBF
don Marko Čubelić, Split
Jozo Čuk, Taylors Lakes, Vic., Australia
Jela Cuk
Ante Marko Cuk
Alojz Ivan Cuk
Kate Jelena Cuk
Tomislav Domagoj Cuk
Krešimir Čuže, Split
Vlado Dadić
Josip Debelec, Zagreb
Ljiljana Debelec, Zagreb
prof. dr. dr. h. c. Nikola Debelić
Dubravko Deletis
Mladen Deletis

dr. sc. Josip Delić, Split
Mirko Dijanek
Vladimir Dobravec, upravni pravnik, Đurđevac
Rosanda Dorotić
Frank Dragash
don Jakov Dragušica, Split
Domagoj Dravinski, Zagreb
Hrvoje Dravinski, Zagreb
Željko Dravinski, Zagreb
Ante Drmic, Svicarska
M. Danijela Dropulja
Tomislav Držić
Kristina Dugan
Malkica Dugeč, prof., hrvatska pjesnikinja
mr. sc. Danijel Dugonjić, dr. med. vet.
fra Tomislav Dukić, München
Drago Duvnjak, dipl. ing. grad., Osijek
Katarina Duvnjak, student, Osijek
Krešimir Duvnjak, dipl. ing., mag. phil. et univ. bacc. relig.
Ivica Dužević, Makarska
Ivo Dužević, Makarska-Split
Josip Djukic, USA
Ivica Džajkić
Milenko Džajkić
Vinko Điković, Zagreb
Jana Điković, Zagreb
prof. dr. sc. Neven Elezović
M. Cvetka Erce
Fra Vladimir Vlado Ereš, Voditelj Hrvatske katoličke misije Lausanne-
Wallis u Švicarskoj
Pero Faletar, Vinkovci
Mario Filipi
Ivan Filipović, pomorac
Damir Findrik, dipl. ekonomist
Stjepan Fiolic, Buenos Aires, Argentina
Žarko Flanjak
Hilda Marija Foley. USA
Marko Franovic, Sydney, Australia
Anđela Galić, Zagreb
Martin Galić, Zaprešić
Mate Galić, Zagreb
Gordana Galić, Split

Mladen Galić, umirovljeni bojnič HV-a
prof. dr. sc Radoslav Galić
Marija Galović, Zaprešić
Mirko Galović, Zaprešić
Danica Glavaš
Vlado Glavaš
Dajana Glavota
Hrvoje Glavota
Krunoslav Gliha, Velika Gorica
Ante Gojević-Zrnić, Rijeka
Marinko Gospić
Matija Grgat
Vinko Grgić, prof.
mr. sc. Josip Grilec
prof. dr. sc. Vinko Grubišić, Sveučilište Waterloo, Kanada
Marija Ruza Habunek Fiolic, Bs.As., Argentina
dr.sc. Beata Halassy, Sveučilište u Zagrebu
p. Vatroslav Halambek, SJ
Branko Haubrich, iur. Mostar
Ivanka Haubrich
Marta Haubrich
Marija Haubrich
Ivana Haubrich-Mihovilović
Štefica Himmelreich, Zagreb
Petar Hinić, član Časnog suda HSK Nj, Stuttgart
Tomislav Horvat
prof. dr. sc. Stjepan Hranjec, Čakovec
Branko Hrkač
Hrvoje Hrkać, Zagreb
Stella Hubmayer, urednica radio postaje, Buenos Aires
Mladen Ibler, dr. med.
Katarina Iskra, medicinska sestra
Branko Ivanda, mag. phil. et. croat.
Tatjana Ivanda, dipl. ing. el.
Ivan Jaklin, Varaždin
dr. sc. Domagoj Jamičić, znanstv. savjetnik
prof. dr.sc. Zvonimir Janović, u mirovini
Vjekoslav Jazbec, dr. med. spec., Zgb
Ivica Jelic, ugostitelj, Biograd na moru
dr. Milan Jelić, ekonomist u miru, Buenos Aires, Argentina
Ivan Jeličić, Zagreb

Marko Jerčinović, Zagreb
Dragutin Jeromić, Zagreb
Kruno Jeromić, Zagreb
Stipe Jolić, dipl. teolog
Jelena Jozipović, Zagreb
M. Nada Julardžija
Drago Jurič, Zagreb
Ilija Jurič
Ivan Jurič
Ivan Juricic
Mirjana Juricic
Anto Jurina, dip. ing. ele.
Branko Juroš dipl. oec., Sesvete
Ivan Juroš
Dubravka Jurun, Buenos Aires
Zaviša Kačić-Alesić, prof.
dr. sc. Hrvoje Kalinić, dipl. ing.
Margarita Kaliterna, dipl. ing. mat.
prof. dr. sc. Ivan Karlić, KBF Sveučilišta u Zagrebu
dr. sc. Drago Katović, prof. emeritus
Vilma Kešina, Split
Ana Kirchmayer-Wonnemann, Osnabrück
mr. art. Eva Kirchmayer Bilić, Muzička akademija Zagreb
Zrinka Klarin, Preko
Ivan Klarić, dipl. ing. građ. u m.
Milivoj Klobucar, dipl. ing. Elektrotehnike, Toronto, Canada
Erena Knez, Sesvete
Ivan Kolak, dipl oec, Sesvete –Zagreb
Darko Kolic, Švicarska
Mijo (Mile) Kokan, ing., Split
Alojzije Kokorić, ing. stroj., Tribunj
Marija Komar
prof. dr. sc. Ivan Kordić
Ivan Kostrenčić JP, Perth Western Australia
Ante Kovač, dipl. ing. geod., Split
prof. dr. sc. Srećko Kovač
Kazimir Kovačić, (umirovljenik, 100.), Buenos Aires
prof. dr. sc. Slavko Kovačić, Split
Tomislav Kozjak, Zagreb
Marija Kozjak, Zagreb
dr. fra Smiljan Dragan Kožul, duhovni ravnatelj Pokreta krunice za
obraćenje i mir

Ante Kraljević, književnik i leksikograf, Zagreb
Marija Kranjec
Tomislav S. Krcmar
Ante Krišto, Split
prof. dr. sc. Šimun Križanac
Vesna Križanac
Mladen Križanić, dipl.ing., Karlovac
M. Skolastika Krstaš
fra Ante Kukavica, kapucin, gvardijan
Kukina Stjepan, Zagreb
dr. Ante Kunek
Tomislav Kušec, prof.
prof. dr. sc. Stipe Kutleša
prof. dr. sc. Slobodan Lang
prof. dr. sc. Ante Lauc
Silvija Lažeta, dipl. iur.
Ivan Lehpamer, Zagreb
Ivanka Lehpamer, Zagreb
Nenad Lehpamer, Zagreb
Zdravka Lehpamer, Zagreb
Zdravka Leindl, Austrija
Mladen Leko, Canberra
Paulina Leko, Canberra
Ive Livljanić, veleposlanik u m.
Ankica Lojkić, socijalni radnik
Mladen Lojkić, publicist
Katica Lončar, Zagreb
Ivica Lovošević, ing. inf., Našice
Luka Lozo, Zagreb
Jadranka Lučić, tajnica Hrvatskog žrtvoslovnog društva
Ivica Luetić, novinar, Split
prof. dr. Maja Lukac-Stier, direktorica Filozofskog odijela
Filozofskog fakulteta, Argentinskog katolickog sveučilista - Buenos
Aires, Argentina
Ivan Lulić, mr. sig.
Damir Ljubičić, ing. telekomunikacija, Zagreb
Ivana Madunić, oec
Marko Magdalenic - Katolički bogoslovni fakultet, Zagreb
Blažena Magdić, umirovljenica,
Ivan Magdić, umirovljeni časnik HV-a
Robert Majerić, dipl. ing. el., Zagreb

Josip Malović
Dubravko Malvić, Zagreb
Gordana Malvić, prof. Zagreb
Mijo Maljković, inovator
Anka Maljković, umirovljenica
Marijan Maljković, student
Radica Maljković, tex.tehničar
Mile Mamić
Ankica Mandarić, Mostar
Gordan Mandarić, Mostar
Luca Mandarić, Sarajevo
fra Velimir Mandić, Humac
dr. sc. fra Josip Marčelić, Split
Vladimir Marčinko
Ante Marević
Terezija Margaretić prof.u mirovini, Dubrovnik
Stipe Marić
Zvonimir Marić, sveučilišni profesor, Zagreb
mr. sc. Zdenko Marincic, dipl.ing.el. / M.Sc.E.E.
Marija Markic, CTC,
Marinko Markić
Slobodan Markic, P. Eng.
Blandina Marković Randić
Ivo Markulin, kap.d. pl; Preko, Bilišće
Josip Maršić, HSP
Danica Martinović
prof. mr. art. Miroslav Martinjak
Dubravka Matanić, Velika Gorica
Ivan Mataric, Austija
Kata Matoković
Miljana Mažar, dipl.inž.
Stjepan Mažar dipl.inž.
Nikola Mažuran Karlobag
Marija Mažuran, Zagreb
don Pavao Medić, Split
dr. sc. Miroslav Međimorec, redatelj, hrvatski branitelj, diplomat
Kazo Mikašek
Ignac Mikulaj, Zagreb
Marijana Mikulaj, Zagreb
prof. dr. sc. Vladimir Mikuličić
Gojmir Milat, Sv. Filip Jakov

M. Benedikta Miletić
Branko Milićević, inovator
Marija Milina, medicinska sestra, Nova Gradiška
Željko Milina, medicinski tehničar VŠS, Nova Gradiška
mr.sc. Ante Milinović, muzejski savjetnik u mirovini
Pero Mioč, književnik, Šibenik
Kristiana Misetić
Marijan Mjedvidović
Ivan Mlikota, Zagreb
Milivoj Mlikota, umirovljenik, Split
Branko Mrakužić, dipl. ing.
Franjo Mudrovčić, Zagreb
Domagoj Musa
Jadranka Mustac
Miljenko Mustac
prof. dr. fra Andrija Nikić, u ime Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti –
25 članova i Hrvatskog kulturnog društva Napredak u Mostaru – 1381 člana
prof. dr. sc. Milan Nosić
Nenad Novak, dipl. ing., Zagreb
dr. sc. Anto Orlovac
Mate Orlović
Zrinka Orlović
Marijan Osmak
Dubravka Otorepec, odgojitelj, Zagreb
Michael Pack, Engleska
Mirta Padovan Nakić, prof., Zagreb
Dragica Palada
Ivan Pandža
Miroslav Papic, dipl. ing. stroj., Zagreb
mr.sci. Josip Papković, dipl. inž. Zagreb
Marija Papković, dipl. iur. D. Pušča
Josip Paštrović, dipl. ing.
Tomislav Pavicic, dipl. ing., Argentina
Mladen Pavković, novinar i publicist
Alojz Pavlović, mag./dipl. ing. kibernetike, Zadar
dr. sc. Davor Pećnjak, Institut za filozofiju
Mario Pehar
Tatjana Pehar
Stipan Perić, dipl. oec
Demokrita Perić
Ivan Perić

Martina Perić, oec
Marija Perić, dipl. oec
mr. sc. Marijan Petek, Zagreb
Alojzije Petracic, umirovljenik
Damir Piljac, dipl. inž. Zagreb
Marijan Pinhak, dipl. ing. el.
Josip Pintarić, Zagreb
Nenad Piskač, književnik
M. Veronika Pivčević
Dubravko Pižeta, dipl. ing. Elektrotehnike
Stipan Plazonić
Miljenko Plisic
Igor Plisic
Katica Plisic
Marin Plisic
Stipo Pokrajčić
Ema Poljak, Zagreb
Ivan Poljak, Duće – Dugi Rat
mr. sc. Kruno Poljak, Zagreb
Dubravka Poljak-Dravinski, dr. st.
akademik Stanko Popović
Siniša Posarić, književnik, Rijeka
Ivica Primorac, prof. (dragovoljac Domovinskog rata, umirovljeni časnik HV-a)
Vera Primorac, prof. i književnica
Damir Privora, dipl. ing.
Željko Prpić, dipl. ing. strojarstva i stož. brigadir u mirovini
Don Vinko Puljić, Siegen
Nikola Radić, Krk
Anton Raff
Antun Raguz, prof., Švedska
Marinko Raguz, Mostar
Vid Raguz, Udruga Dragovoljaca Domovinskog Rata 1991. Dubrovnik
don Dragan Rajković, Split
Prim. mr. sc. Miljenko Raos, dr. med.
Kata Rašić, Zagreb
Stipo Rašić, Zagreb
Božidar Ručević, dipl. inž.
dr. sc. Stjepan Razum, arhivist i povjesničar
Branko Reić, dipl. ing. građ. umirovljenik
Petar Renić, Zagreb
M. Zrinka Roglić

prof. dr. sc. Mirjana Rumboldt, Split
prof. dr. sc. Zvonko Rumboldt, prof. emerit., Split
Stjepan Samoborec, Prvi. Hrv. redarstvenik
Marija Senjić (Žarko)
Ivan Sesar, prof.
Vjekoslav Severinac, Zagreb
Roko Sikirić, Bibinje, Zadar
Željko Soldo, Zagreb
Josip Sopta, ing., sudionik rata, invalid 100%, Zagreb
Dragutin Spajić, Zagreb
Višnja Spajić
dr. Josip Stjepandić, Bensheim
Suzana Stojmenovski
Antonio Storić, Zagreb
Mirko Strabić
Davorka Stupin Reić, umirovljenica, Zagreb
Antoaneta Sudarić, dipl. ing. građ., Josipovac
Mirna Sunić-Žakman
Ana Sušac, prof.
Marija Sušac, prof.
Mate Sušac, prof.
Robert Sušac, Zagreb
Vera Sušac soc. radnica
M. Jasna Suvalj-Kondić
Dragutin Šafarić, umirovljenik projektant, Velenje – Slovenija
Danijela Šakota, novinarka
Mario Šaler, Zagreb
Ante Šare
Stanko Šarić, dipl. ing., Najbolji hrvatski tamburaši (nekad Zlatni dukati)
Hrvoje Šubić, mag. prava
Oskar Šarunić
Dubravka Šelendić
Mario Šelendić
Katarina Šelendić
Ladislav Šelendić
prof. dr. sc. Zvonimir Šeparović
Marko Šimat
Dobroslav Šimović, dip. iur, Zagreb
Bruno Šimunović, Zagreb
Milan Šincek
Josip Šintić, prof. psih., član Foruma hrvatske sloge

prof. dr. sc. Boris Širola
Ivan Škarica
Vesna Školnik-Popović, dr. med. spec. ped., Zagreb
Ivica Škreb, Zagreb
mr. sc. Ljubomir Škrinjar, Zagreb
Franjo Škrobo, Vinkovci
m. M. Marina Škunca
Maja Šnajder (HDZ od 1991.), Split
Branka Šmalcelj, dipl. ing., Zagreb
Donat Šolta, dipl. ing. el.
Nikola Štedul
Kate Šumić, med. sestra, Dubrovnik
Ante Nadomir Tadić Šutra, prof., Knin
Đuro Tikvica, pijanist, red. prof. Muzičke akademije Sveučilišta u Zagrebu
Franjo Tkalcic
Marica Tkalcic
Petar Todorić, dipl. ing. str., Zagreb
Miroslav Tomac, mag. ing. el.
Mladen Tomašević, Zagreb
Rudi Tomić
Ruža Tomić
Franjo Tomšić
Robert Tomšić
Sanja Tomšić
Igor Trbušić
Jelena Trbušić
Zvonimir Trusić
Damir Tučkar, dipl. ing.
Zvonimir Josip Tumbri, dipl. ing. građ., Stupnik
Vera Uglešić, Zadar
Ivica Ursić, neovisni katolički novinar i publicist
prof. dr. sc. Kosta Urumović
Ivan Vakula, umirovljenik
Vera Valčić Belić
Vlado Vanjaka, apsolvant teologije, Filozofsko - teološki institut Družbe Isusove u Zagrebu
dr. sc. Mislav Vedriš
prof. dr. sc. Ivica Veža, član Europske akademije industrijskog management, FESB, Split
dr. sc. Mile Vidović, Split
Marica Vitlov, Zadar

Ante Vlahov, Rijeka
Dunja Vlahov, Rijeka
mr. Sc. Rudi Vlahov, Rijeka
Nevenka Vlaić, dipl. oec.
Zdravko Vlaić, dipl. ing.
don Ante Vojnović, Split
don Ante Vrbatović, Split
Ivan Vrdoljak, svećenik, Zadvarje
Kristina Vrebac
don Stanko Vrnoga, Split
dr. sc. Petar Vučić
dr. sc. Zlatko Vučić
Jelenka Vučkov, mr.sc.teol.
prof.dr.sc. Šime Vučkov, dr.med.
Lidija Vukalović, dipl. učitelj
don Dušan Vuković, Split
don Pavao Vuković, Split
Ani Vuletic, dipl. ing. gradj.
Petar Vulić, književnik
Robert Vulić, dipl. krim. u mirovini, Koprivnica
Zorka Zane
Milan Zanoški, hrvatski branitelj - poručnik HV, mali poduzetnik
Barbara Zeruk, kontoristin Stuttgart
Ivo Zeruk, umirovljenik, Tribunj
Tonći Zokić, pomorac, Orebić
Ljilja Zovko, Mostar
Amela Žaja, uprani pravnik
Ante Žaja, akademski slikar
Franka Žaja, Aržano
Gordana Žaja, Makarska
Marko Žaja, Aržano
Kata Žarko
Nediljko Žarko
Marko Žarko
Ana Žarko
Franjo Žgela, Slunj
Stjepko Živković, Vukovar
prof. dr. sc. Tomislav Živković
Katica Žmire, učiteljica, Sinj
Lovre Žuljević, Split

**M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL
PRALJAK II. U OBRANI HRVATSKOG NARODA,
ZAGREB, 2018.**

**PROF. DR. SC. VINKO GRUBIŠIĆ. DOPISNI ČLAN
HAZU**

**POGLED NA PRALJKOV ODLAZAK S OVU
STRANU OCEANA**

Kad uzmemo u obzir Praljkov idealizam, njegove borbe, pobjede, njegovo shvaćanje kako tobože najviša pravna instanica može postati i iskazivati se kao najveća nepravda i podvala („summum ius summa iniuria“), njegov konačni odgovor haškim dobro plaćenim sudačkim patuljcima, koji kao grobari kad dobro obave ukop odlože lopate i hvale se kako su dobar posao obavili a samim tim odgovorom i njegov častan odlazak sasvim je logičan. Zadaća tih u pravničke odjeće dobro nabijenih plaćenika, unaprijed je određena. To je kad je riječ o bivšoj državi raspodjela krivnje. Kad god Europi ustreba kakvo pranje ruku, oni su tu. Nitko nije ni pitao za neku odgovornost nizozemske vojnike koji su tisuće ljudi poslali u klaonicu zvana Srebrenica. Slobodan Praljak je, recimo, mogao pomišljati kako mu kazna – koju ničim nije zaslužio – uskoro ističe, kako će se ponovno naći doma, nastaviti filmsku karijeru tamo gdje je stao filmom *Povratak Katarine Kožul*. No vrijeme više nije bilo za epsko snimanje filma nego za epsko življenje filma. To doba kad se Hrvatskoj radilo o onom „biti ili ne biti“, bijaše vrijeme „nazbilj“, a ne „nahvao“... Ali on nije mogao prihvatiti da bude proglašen krivim za nešto za što je podastro tisuće dokumenata! Nije mogao podnijeti da baš ničemu ne služe oni silni i uz onoliko napora i velike muke prikupljeni dokazi i koji sasvim jasno pokazuju istinu što je bilo i kako je bilo i tko je za što odgovoran... I – a to je najgore! – znao je kako se njegova vlada, kojoj je i on onako herojski stvarao državu, a koja je njega i njegove suuznike ostavila na cjedilu...

Slobodan je Praljak bio sasvim svjestan one zlokobne rečenice koju je Ivo Sanader izgovorio, kako i pponovio toliko puta kako „Europa nema alternative“. Narod predaje sudbinu... bez alternative!!! Znao je da to znači bezuvjetnu predaju na koju Slobodan Praljak kao hrvatski general nije mogao pristati. Znao je da to znači dajemo vam se na milost i nemilost. Bilo mu je jasno kojom je stranputicom Hrvatska krenula. I nastavila ići. A jedna od

najciničnijih poslovice kaže da onda ako ne znaš kamo ideš možeš se lako dogoditi da dospiješ negdje drugdje... I to se evo Hrvatskoj dogodilo i događa.

Praljka i svu šestorku vidjeh posljednji put kad su ono napuštali uzletišta u Zagrebu. Prije dosta, previše godina. Mnogo se svijeta nakupilo ma prvom katu na uzletištu da pozdrave hrvatske heroje koji su tako nesebično dali sve što su mogli i eto odlaze da bi dokazali što i kako se događalo. Svi uvjereni da ne će biti teško dokazati očito: braniti svoj dom i rod, nikada ne pretendirati ni na pedalj tuđega... Neke koji su imali neke crne pomisli, oni su tješili time da je sasvim očito na kojoj strani je pravda, kako će sve to lagano biti objasniti... Ako smo i pomišljali na to da će „pravda u Haagu“ biti selektivna, nismo ipak mogli imati ni na kraj pameti da bi to moglo biti u toj mjeri. Možda je netko tada na časak pomišljao kako je izgledalo „ono davno“, prije nego što su se Petar Zrinski sa šurjakom Franom Krstom Frankopanom otisnuo na put u Beč, kada je također sve izgledalo čisto, sve jasno „svakomu normalnu“, ali...

Prije dosta godina imao sam čast otvoriti u Splitu „Marulićeve dane“. Bijaše to dosta prije ulaska Hrvatske u EU. Skoncentrirah se, kroz ono nekoliko minuta koliko sam vremena imao, na usporedbu Europe iz Erazmova i Marulićeva vremena. „Europa christiana“ prema „Europa dissoluta“. Za stolom me kasnije upitaše neki lokalni političari, ne bez malicioznosti u glasu, a koju bih ja to alternativu ponudio. Ima mnogo alternativa“, rekoh, „samo je problem što su sve hrvatske...“

No ta Europa kojoj se hrvatski narod naivno veseljaše kao djeca slatkišima nije baš skrivala svoje pravo lice. Ni onda kad Hrvatskom vršljahu Carl Bildt, François. Mitterand, ili Carla del Ponte koju nitko u Hrvatskoj nije upitao kakav je to odgoj primila pa da jedan narod nazivlje „kurvinim sinovima“? Sve je to Slobodan Praljak znao, sve je to pretrpio. No kad mu je sudac – koji je o agresiji na Hrvatsku znao samo

to da krivnju mora rasporediti na agresore i žrtve pri tomu zatvarajući oči na muslimanske i mudžahedinske zločine - to se Slobodanu Praljku učinilo previše. Možda bi to i prihvatio kad bi to bio teret samo na njegova leđa, ali radilo se tu o jednom narodu. O Hrvatima u Republici Hrvatskoj te o Hrvatima u Bosni i Hercegovini, koji su se eto drznuli braniti i obraniti svoj dom i rod. Pratio je Praljak i znao je da ono što se događalo u Barceloni s Katalunjanima da je na svoj način déjà vu: u Mostaru s Hercegovačkom bankom. Tako „svemoćna“ (a zapravo sasvim nemoćna!) Europa zabija čavle u vlastiti kovčeg. Ne mogu se sjekirama razbijati glasačke kutije i govoriti o demokraciji. Ne može se uzimati novo za gotovo da se bračni partneri mogu rastaviti ako nešto nije u redu, ali da se dva naroda ne smiju rastavljati, ako to onim većim susjedima odgovara. Hoću reći ako to odgovara njihovim materijalnim, drugim riječima financijskim interesima. Je li tu u pitanju demokracija, demokracija, demonkracija, ili nešto slično? Slobodan Praljak

je do kraja bio general i otišao je kao general. S toliko izvojevanih bitaka na bojnim poljima, u teškim okolnostima, a ona zadnja pobjeda bila je najodlučnija. U odlučnom času, prije nego što je trebalo saslušati laži.

Vjerojatno je lagano mogao zanišljati reakciju u Hrvatskoj na svoj odlazak: veselje onima koji nikako da prežale svoju voljenu jugosatrapiju. Radost onih koji su eto našli načina da spriječe komentare o Slobodanu Praljku, otklonivši s facebooka sve tekstove koji pišu objektivno o Praljku, a pustiti samo one koji nastoje potpuno anakronično stati istini na put baš kao da tako istina prestaje. Time se facebook očitovao koja mu je zadaća u 21. stoljeću. Na odavno predanoj i prodanoj hrvatskoj televiziji vidimo uvijek jedne te iste koji optužuju mrtvog Praljka i druge hrvatske uznike u Haagu. Tu im je Ž. Puhovski kao nekakav dio televizijskog inventara. Kada bi netko tko je zadnji put bio u posjeti Hrvatskoj 1971. i danas vidio bi kako se od tada sve do danas ništa nije promijenilo. Na drugoj strani i ponos i žalost Praljkovih suboraca i većine hrvatskoga naroda koji vjeruje da Hrvatska ima alternativu, da treba konačno krenuti i ići svojim vlastitim putem.

Praljkova smrt nije samo odlazak „još jednoga“ od nekoliko tisuća hrvatskih boraca, hrvatskog idealista, vrhunskog intelektualca, jednoga od najsposobnijih koji je sudu priredio tisuće stranica dokaza, ali taj je sud uzimao samo selektivno svjedoke, a dokaze koji se nisu uklapali u njihove već unaprijed stvorene osude, jednostavno je ignorirao. No Praljkova smrt ujedno je i prijekor Hrvatskoj koja je birala predsjednika Mesića koji je onako ustrajno optuživao svoju vlastitu zemlju. Ali ne samo Mesićevoj „hrvatskoj“ vladi (koja se, dao Bog, nikada više ne ponovila!) nego i današnjoj koja je Praljkove dokaze proglasila šundom, a tim je dokazima htio braniti ne samo sebe i svoje suuznike nego i pravednu hrvatsku obranu od agresora.

Odavno je rečeno: „Pomozi sirotu na svoju sramotu“ i to se sasvim jasno pokazalo iz suđenja Slobodanu Praljku i petorici njegovih suuznika. Kada je muslimanima (bez obzira koje veličine bilo to „m“!) bilo najteže i kad je opasnost bila da se Srebrenica ponovi u Bihaćkoj krajini, a i drugdje, general Praljak im je pružao pomoć. I u tomu pogledu njegov herojski zadnji čin može biti opomena.

Na koncu, iako su iz Hrvatske stigli blagi prijekori sudu u Haagu (a morali su biti mnogo izravniji), , kojem je - eto – Slobodan Praljak bio „nezgodan slučaj“ pri samu zaključivanju, sud u Haagu se nikada ne će oprati ljage svojeg izjednačivanja žrtve i agresora. Možda jednom i neki dokumenti iz Haaga procure u javnost.

Valja nam se ipak nadati da je Hrvatska zadnjim nesebičnim činom čovjeka, idealista, borca koji je žrtvovao sve pa i ono najveće što je imao, a to je vlastiti život, uvidjeti bar neke elementarne stvari: a to je da postoje neke zemlje u Europskoj zajednici koje imaju i čuvaju svoje dostojanstvo. Poljska, Češka, Slovačka... Mađarska daje primjer! Hungaria docet!

**J. PEČARIĆ, S. RAZUM, RAZOTKRIVENA
JASENOVAČKA LAŽ, ZAGREB 2018.**

**ZA SLOBODU ISTRAŽIVANJA I SLOBODU
PREDSTAVLJANJA REZULTATA ISTRAŽIVANJA**

Poštovana Predsjednice RH,
Poštovani Predsjedniče Hrvatskog sabora,
Poštovani Predsjedniče Hrvatske vlade,

Niže potpisani hrvatski rodoljubi, zbog skandaloznih reagiranja nekih hrvatskih ili tzv. hrvatskih ustanova na televizijski nastup gospodina Igora Vukića, tajnika Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, a u povodu njegove knjige „Radni logor Jasenovac“

(<https://kamenjar.com/htv-se-ograduje-od-istine-a-kad-ce-od-velikosrpske-propagande/>

<http://hrvatskonebo.com/hrvatskonebo/2018/05/30/video-dobar-dan-hrvatska-istina-o-jasenovcu-uredila-karolina-vidovic-kristo/>

<https://narod.hr/hrvatska/video-hrt-se-ogradio-gostovanja-igora-vukica-temu-jasenovca-gi-ivo-pilar-udruga-iz-domovinskog-rata-traze-vracanje-snimke-stranice-hrt-a>

<https://www.hkv.hr/izvojeno/komentari/j-novak/29544-j-novak-hajka-je-zapoceta.html>)

zahtijevamo

od tih istih hrvatskih ustanova, koje financira hrvatski narod,

da odbace političke mitove i znanstveni dogmatizam,

te dopuste i potaknu hrvatskim znanstvenicima i novinarima istražiteljima slobodno istraživanje i predstavljanje rezultata svoga rada

u svim tiskanim i elektroničkim medijima - pri čemu osobito ističemo obvezu HRT, kao državnog i nacionalnog medija, čija je primarna zadaća omogućiti hrvatskom narodu u cjelini potpune informacije o svim pitanjima koja ga određuju radi samostalnog i slobodnog zauzimanja stajališta i sprječavanja krivotvorina i manipulacija.

Dr. sc. Stjepan Razum, predsjednik Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac

Akademik Josip Pečarić

Biskup dr. sc. Vlado Košić

Nenad Piskač, književnik
Dr. sc. Josip Stjepandić
Dr. sc. Mato Artuković
Petar Vulić, književnik
Prof. dr. sc. Nikica Uglešić
Gojmir Milat
Josip Maršić
Ivan Bradvica, dipl. ing. građ., književnik
Stanko Šarić, dipl. ing. („Najbolji hrvatski tamburaši“)
Miljenko Žagar, nekadašnji (Tuđmanov) saborski zaastupnik i veleposlanik u miru
Prof. dr. sc. Matko Marušić
Prof. dr. sc. fra Šimun Šito Ćorić.
mr. sci. Gordana Turić, bivša zastupnica u Hrvatskom državnom saboru
doc. art. Marko Magdalenić
don Miljenko Babaić, ratni vojni kapelan HV
general Ljubo Ćesić Rojs
izv. prof. dr. sc. Ivica Čatić, svećenik
August Janeković
Doc. dr. sc. Marko Jukić
Željko Maršić, satnik ZNG RH HV u miru
Tonko Martinis
Matija Grgat
Zdravko Vlaić
Dr. sc. Miroslav Međimorec
Blažena Magdić, umirovljenica
Ivan Magdić, umirovljeni časnik HV-a
Dijana Arbanas, Dubrovnik.
Mario Filipi
Siniša Posarić, književnik
Damir Tučkar, dipl. ing
Stipe Marić Mostar
General Ivan Tolj, književnik.
Dr. sc. Vinko Grubišić, književnik, dopisni član HAZU
Branko Pek
Mladen Galić, hrvatski branitelj dragovoljac domovinskog rata
Dr. sc. Zlatko Matijević, znanstveni savjetnik
Dr. sc. Jure Krišto
Dr. sc. Henrik Heger Juričan, dopisni član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti
Zvonimir Šeparović, predsjednik Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta
prof. dr. dr. h. c. Nikola H. Debelić
Tomislav Vuković, novinar

Ivan Bastjančić, dipl. ing. stroj.
Đurđica Bastjančić, prof.
Lili Bencik
Ante Nadomir Tadić-Šutra, prof., književnik iz Knina
Ivica Srdelic, Split
Dr. Ružica Čavar
Prof. dr. sc. Marin Čikeš
Dr. sc. Željka Znidarčić
Angelina Barun
Tatjana Kren, prof.
Damir Borovčak, dipl. ing., publicist
Branko Hrkač, S.L.U. u miru, dragovoljac ODR-a
Goran Ante Blažeković
prof. dr. sc. Vladimir Horvat SJ
Paško Melvan
Stipo Pilić, prof.
Dr. ing. Marijan Papic
Don Lazar Čibarić
Ante Kraljević, književnik
Ivan Nađ
Juraj Cigler, dipl. inž. građ., Čakovec
Ing Mijo (Mile) Kokan, Split
Zlatko Janković, Sesvete
Don Anđelko Kačunko
Željko Leš
Mladen Deletis
Vlč. Vladimir Trkmić
Akademik Ante Matić
Vladimir Biondić, magistar prava
Dr. Vjekoslav Jazbec
Dr. sc. Stjepan Kožul, predsjednik Društva za povjestnicu Zagrebačke
nadbiskupije "Tkalčić"
Prof. dr. sc. Ivan Karlić, KBF Sveučilišta u Zagrebu
Jasenska Polić Biliško, prof.
Petar Gelo, urednik i voditelj Hrvatskog radija Melbourne
Daran Bašić, Hrvatsko nebo
Vera Primorac, književnica
Prof. Malkica Dugeč, hrvatska pjesnikinja
Jozo Čuk
Mladen Križanić, dipl. ing.
Mirko Strabić
Zdravko Ban
Ankica Mandarić diplomirani ekonomist u mirovini iz Mostara

Luka Krilic
Prof. dr. sc. emeritus Andrija Hebrang
Prof. dr. Tomislav Sunić
Mr. sc. dr. med. Jure Burić, prvi župan Dubrovački i bivš zastupnik u
Hrvatskom državnom Saboru
prof. dr. sc. Ivan Kordić
Mijo Razum
Kazimir Mikašek-Kazo, novinar
Vjekoslav Krsnik, publicist i novinar
Dr. sc. Zlatko Vučić
Mag. sc. Drago Majić
Ante Šare, dipl. ing. elektrotehnike
Prof. dr. sc. Srećko Kovač, Zagreb
Miljenko Plišić
Katica Plišić
Marin Plišić
Branka Škugor
Igor Plišić
prof. dr. sci. Ivan Malčić
Božidar Ručević, dipl. inž.
Stjepan Tuđman
Martina Orlovic
Zrinka Orlovic
Mate Orlovic
Zlatko Boni.
Mijo Maljković, novator iz Požege
Dr. sc. Tomislav Jonjić
Dr. sc. Ante Čuvalo
Prof. Ivana Čuvalo
Ivanka Haubrich,
Manda Haubrich,
Ivan Haubrich,
Branko Haubrich,
Kristina Vrebac
Ivanka Perković, učiteljica
Zorica Gregurić, predsjednica Udruge zagrebački dragovoljci branitelji
Vukovara
Nevena Abramovic, Toronto (Mississauga) Canada
Dusko Abramovic, Toronto (Mississauga), Canada
Nevenka Nekić, književnica
Prof. dr. sc. Davor Pavuna
Prof. dr. sc. Mladen Parlov, redoviti profesor na KBF-u Sveučilišta u Splitu
Branko Reić

Marija Markić, CTC
Slobodan Markić, dipl. ing.
Andrija Mažić
Akademik Andrija Kaštelan
Mate Knezović, odvjetnik
Viktor Dukić
Izv. prof. dr. sc. Miljenko Buljac
Ivica Mihaljević, prof. filozofije i religijskih znanosti
Dr. sc. Sanja Bilač
Mr. Alojz Pavlović, dipl. ing.
Prof. dr. sc. Neven Elezović
Goran Zekić
Miroslav Papić, dipl. ing. stroj
Dajana Glavota, prof.
Šimun Pavlović
Ante Krišto, Split
Zdenkica Perković
Vesna Maletić
Bernardica Juretić
Anica Fridl
Marina Škunca
Krunoslav Golubičić (NHT)
Mato Lukačević (NHT)
Zemira Stajner
Nada Tropšek
Vladimir Hodalj
Zlatko Puškaš
Renata Pernar
Marija-Vesna Odošajić
Hrvoje Jajaš
Dragica Dada Podunajec
Albina Anković-Arar
Ankica Livić
Hrvoje Poljičak
Tomislav Stanešić
Vilim Koretić
Štefanija Štefica Škegro
Duško Matušan-Čobi, predsjednik UVDR-RAB, dragovoljac, Hrv-i
Tomislav Bolanča, dip. oec. Zadar
Đuro Vidmarović, predsjednik Društva hrvatskih književnika
Prof. dr. sc. Stjepan Sirovec, svećenik
Vlado Razum
mr. sc. Mirjana Jurić

Josipa Maras Kraljević, prof.
Dr. sc. Stipe Kutleša
Vinko Grgić, prof.
Suzana Šikić
Katarina Iskra, medicinska sestra
Đivo Bašić, Dubrovnik
Roko Sikirić, zrakoplovni tehničar
Željka Vendler Čepelak, dr. med. spec.obit. medicine.
Akademik Dubravko Jelčić
Mons. dr. sc. Mile Bogović, gospićko-senjski biskup u miru
Željko Soldo, inž. el. Zagreb
Prof. dr. sc. Ante Lauc
Jadranka Čuljak-Duvnjak, odvjetnica
Drago Duvnjak, dip. ing. građ.
Katarina Duvnjak, student
Krešimir Duvnjak dipl. ing., mag. phil. et relig.
Prof. dr. sc. Boris Širola
Mr. sc. Mila Dundić
Vesna Školnik-Popović
Ivan Balić
Alojzije Kokorić, Tribunj
Bosiljka Bačura, dipl. iur.
Anto Periša
Marko Kutleša
Alojzije Petracic, umirovljenik
Pavao Brnada
Stjepan Svedrović
Ivana Babić
Hrvoje Budimir, Split
Mladen Kostić
Renata Nevistic, prof. defektolog
Ivan Nevistić, dipl. ing. strojarstva
Josip Papković, mr. sci. dipl. inž. fizike iz Zagreba
Ilija Vučur, doktorand
Kata Andrijević
Renato Smokrović
Ivo Poljak
Kata Žarko
Nediljko Žarko
Marko Žarko
Ana Barišić
Marija Senjić
Niko Senjić

Kristina Dugan
Dražen Dugan
Ankica Pečarić, profesor povijesti
Zvonimir Josip Tumbri
Dr. sc. Ambroz Čiviljak, viši predavač
Dr. sc. Marko Jerčinović
Dr. sc. Ivan Tepeš
Tomislav S. Krčmar
Ing. Krešimir Jurković
Eva Kirchmayer Bilić
Radoslav Maric, M.D., LMCC, FLEX, ABOBGYN, ECFMG,
Marija Peakić-Mikuljan, hrvatska književnica
Prof. dr. fra Andrija Nikić, predsjednik HAZU i HKD Napredak u Mostaru
Prof. dr. sc. Ivica Veža
Prof. dr. sc. Branko Jeren
Prof. dr. sc. Mihovil Biočić
Prof. dr. sc. Darko Žubrinić
Prof. dr. sc. Alojz Hobljaj
Dr. sc. Zlatko Hasanbegović
Mirko Valentić, znanstvenik emeritus, bivši ravnatelj Hrvatskog instituta za povijest
<https://kamenjar.com/za-slobodu-istrazivanja-i-slobodu-predstavljanja-rezultata-istrazivanja/>
<http://dragovoljac.com/index.php/razno/11282-za-slobodu-istrazivanja-i-slobodu-predstavljanja-rezultata-istrazivanja>

Naknadno stigli potpisi:

Prof. dr. sc. Josip Jurčević
Dr. sc. Ivo Rendić – Miočević
Doc. dr. sc. Hrvoje Kalinić
Dr. sc. Rozina Palić-Jelavić, muzikologinja i kroatologinja
Ive Livljanić, veleposlanik u miru
Zdravko Bošnjak, dipl. inž. stroj.
Prof. dr. sc. Zvonko Rumboldt, prof. emerit.
Danica Glavaš
Vlado Glavaš
Ljudevit Kotnik, dipl. ing.
Katarina Peročević
Stjepan Ptiček, generalni vikar Bjelovarsko-križevačke biskupije
Hrvoje Glavota
Diana Majhen
Josip Vučetić, dragovoljac.com
Damir Gracin

Zdravko Škokić, dipl. ing.
Vera Đurenec
Ivica Škiljo
Prof. dr. sc. Stanko Uršić
S. Zvonimira Nimac
Prof. emer. dr. sc. Bernardin Peroš
Izv. prof. dr. sc. Alojzije Čondić, KBF Sveučilišta u Splitu
Dr. sc. Božidar Duplančić dr med.
Ljilja Zovko, izaslanica u Domu naroda Parlamentarne skupstine BIH
Prof. dr. sc. Marinko Erceg
Ivan Bagic
Đuro Jelović
Anto Čurić
Prof. dr. sc. Stojan Polić
Tomislav Čiček, dipl. ing.
General Hv Željko Prpić, dipl. ing. stroj.
Prof. emeritus, dr. sc. Bernardin Peroš
Izv. prof. dr. sc. Alojz Čubelić, KBF
Red. prof. art. Đuro Tikvica, pijanist
Ivan Novak
Branimir Petener, osobno i u ime HOR-a, Hrvatskog Obrambenoga Reda
Mate Rupić
Maksim Buljanović
Ankica Babin, prof.
Miroslav Tomac, mag. ing. elektrotehnike
Marta Čerina
Branimir Nevistic
Josip Nevistic
Dr. sc. Žarko Nožica
Ante Perković
Mr.sc. Niko Vidović
Rudi Tomić, novinar, pisac, publicist, Kanada
Ivana Orešić, prof.
Anđela Hodžić, prof.
Stjepan Asic, predsjednik AHK
Milan Zanoški, hrvatski branitelj, poduzetnik
Zvonimir R. Došen - Kanada
Prim. mr. sc. Miljenko Raos, dr. med.
Polona Jurinić
Zdenko Jurinić
Rok Jurinić
Miroslava Bahun
Vjekoslav Vrabec

Katarina Furjan

Josip Vuković

Zlatko Barišić

Ante Babin, dipl. ing. brodogradnje, Kaštel Stari

Đuro Janči, ilustrator, karikaturist

Mr. sc. Marica Đureković

Tomislav Beram, Hrvatski međudruštveni odbor za zajedničku suradnju,

Sydney Australia

Tomislav Pipunic, Melbourne, Australia

Andrija Grgurevic, Geelong, Australia

Ivo Lukic, Sydney, Australia

Ante Gavranic, Sydney, Australia

Ivana Beram, Sydney, Australia

Ivan Uremovic, Sydney, Australia

Tomo Beram, HOP, Australia

Stjepan Furdek, Sydney, Australia

Mile Beram, Sydney, Australia

Krunoslav Gliha, umirovljenik

Terezija Užarević, dipl. ing. šumarstva

Dr. sc. Milko Brković

**M. DUGEČ I J. PEČARIĆ, VJENCESLAV ČIŽEK,
ZAGREB, 2019.**

MALKICA DUGEČ

**VJENCESLAV ČIŽEK - JEDAN ŽIVOT ZA
HRVATSKU**

"Za slobodu plaćaš čitavim sobom"

Karlo Wojtyła

Slijediti tragove pravde i nepravde, dobra i zla, a ne uočiti da između njih i na putu prema njima postoje tisuće i tisuće međuprostora ljudskih sudbina još neotkrivenih svjetlosnim godinama, ne oćutjeti bujno šarenilo tek naslućenih spoznaja - bio bi neoprostiv promašaj.

Krenuti u potragu za istinom, a ne uvjeriti se da u središtu svega ovozemaljskog postoji Č O V J E K - to po svijesti, dobroti, ali i podlosti, po gipkosti duha, suosjećajnosti, ali i bestijalnoj bezobzirnosti, to kako po ljepoti tako isto i po ružnoći još nikada i ničim nenadmašeno čudesno Živo biće - bilo bi jalovo pa čak i besmisleno, jer se ne bi pokazalo kao put olakšanja, nego kao teret - pretežak za putovanja kroz labirinte Nepoznatog.

Imajući na umu spoznaju da i najplemenitije pobude tragaoca istine prestaju biti plemenitima ako nisu poduzete s namjerom da, tragajući za prošlosti, posluže kao pouka današnjima, kao čitljiv putokaz u budućnost u kojoj će Dobrota i slobodoumlje biti prepoznatljiva odlika slobodnog Čovjeka u slobodnom, zlobom neomeđenom duhovnom i stvarnom životnom prostoru zvanom -domovina, odlučih progovoriti o čovjeku i mučeniku, borcu za slobodu Hrvatske, vjerniku, filozofu, "liriku suptilnih i njezinih stihova" (Stijepo Mijović Kočan). autoru poznatih i nepoznatih epigrama i inih satiričkih tekstova -Hrvatuz izvan Domovine, prof. Vjenceslavu Čižeku.

A da zaborav, hotimično ili nehotično zaobilaženje saznanja po kojemu domovina čovjeka nije neki imaginarni kutak ili individualna sanjarska vizija na sagu ovozemaljskom, već "izboreni životni prostor jednoga naroda" (V. Čižek), dakle, zemlja, nebo, jezik, i da ne bi zaveli tragače skoro četrnaestostoljetne istine hrvatske, pogotovo ne istine ovostoljetne - osjetih se izazvanom da kroz svoja osobna viđenja i impresije zavirim u nepoznato o već poznatom, da ponovim istinu o jednom životu za Hrvatsku.

Nastojeći se svojim raščlambama i razmišljanjima barem približiti, ako ne i proniknuti u duhovnu i moralnu čistoću ovog zbog siline ljubavi prema Domovini obnevidjelog svjedoka zle kobi hrvatske, a služeći se ujedno njegovom maksimumom da "ne dobiva onaj koji prima, već onaj koji daje" ("Živa zajednica" br. 138, 1993.) dotaknuh se srcem i sviješću tek jednog zrnca spoznaje o "Krvopisu predsvanuća", "Bosonogoj prašini", "Nenarodnom narodu", "Samoupravljačkoj gramatici", "Novom jugo-ustavu" - kako bih ga oplođena kroz riječ hrvatsku umnožila te oplemenjena darivala današnjim graditeljima Sutrašnjega.

Premda životopis prof. Vjenceslava Čižeka - od samoga rođenja 28.2.1929. (Denovici, Boka Kotorska) preko školovanja sve od mladih dana kada je bio naučio prva slova, te da bi svoje znanje i dokazao, po želji oca napisa i svoju prvu rečenicu: "Živio Maček!", pa preko Učiteljske škole, Filozofskog fakulteta u Sarajevu, otpuštanja s posla, policijskih pretraga, uhićenja i tamnovanja (17 godina svoga života proveo je po jugo-kazamatima) - obiluje raznolikošću i tragikom trpljenja, njegov život i rad od 12.5.1972. godine kada je stupio u svoju prvu političku emigraciju na tlo Njemačke te počeo pronicljivim, često smijehom kroz suze, a najčešće uvjerljivim i na istini utemeljenim iznošenjem istine o diktatorsko -totalitarističko-velikosrpskom režimu bivše Jugoslavije, da bi kobnoga 11.11.1977. na putu u Italiju bio kidnapiran od strane jugoslavenske UDBE te skoro 11 godina - a nakon montiranog suđenja - proveo u zeničkom zatvoru, gdje je kao posljedicu zlostavljanja izgubio i očni vid - pa sve do onog žalosno-radosnog 7.11.1988. god. kada je - na zauzimanje i uporno diplomatsko angažiranje tadašnjeg njemačkog ministra vanjskih poslova Hans D. Genschera - bio oslobođen i stupio opetovano na njemačko tlo u svoju drugu emigraciju - taj period njegova života najbliži je i najvjerodostojniji izvor upoznavanja osobnog udjela ovog neslomljivog čovjeka u mučnu ali časnu radu za slobodu Hrvatske. Slijedeći najznačajnije postaje ovog uspravnog "hoda po mukama" nije se moguće oteti uvjerenju da je često citirana Čižekova misao "Teže je u duši čovjeka biti slobodan bez domovine, nego biti u domovini bez slobode", a koju je izrekao 1973. u svome protiskanom članku u Republici Hrvatskoj" (glasilu Hrvatske republikanske stranke) - bila upravo sudbinski determinirana i potvrđivana u njegovu cjelokupnom poetskom, filozofskom i ljudskom življenju.

Tri godine čekao je prof. Čižek na dobivanje političkog azila u Njemačkoj. Kroz to vrijeme, suočavan ne samo s materijalnom bijedom, gladu i neizvjesnošću, već i s prijetnjama protjerivanja, upoznao je i njemu još nepoznatu stranu života na tzv. slobodnom Zapadu.

Oboljevši od tuberkuloze kao neminovne posljedice ranijih duševnih i tjelesnih patnji, nekoliko mjeseci provodi na liječenju u jednom sanatoriju - u Schwarzwald.

"Doživio sam taj demokratski i kapitalistički (kršćanski) Zapad u pravom

smislu" - pisao je tada vodstvu Hrvatske republikanske stranke, započinjući svoju suradnju u glasilima te stranke, no ne gubeći niti u tim teškim trenucima smisao za humor: "Svaka tuberkuloza je, kao i sva druga zla: originalna! Od čovjeka do čovjeka!" (26.5.1973.). Naravno, tada još nitko nije mogao niti naslutiti što će se dogoditi četiri godine kasnije i kako će strašno zlo koje je na vlastitoj koži već doživio prof. Čížek - zamijeniti još jezivije, ljudskom maštom nezamislivo zlo.

Kada mu je nakon svih birokratskih zakonom propisanih postupaka, a koje su iskusili mnogi Hrvati u tuđini, konačno odobreno pravo političkog azila u S R Njemačkoj - smjestio se bio u gradiću Saeckingenu nastavljajući živjeti životom punim odricanja i gotovo asketske skromnosti: "Dosta mi je dnevno za osnovne troškove 5 DM, to je jedan kruh, jedna sardina i - jedna kutija cigareta" - pisao je 21.7.1976. godine.

Usprkos činjenici što je u emigraciju stigao kao svjestan Hrvat i politički izgrađena osoba - to je ujedno i vrijeme njegove u drugim uvjetima stasale političke nadgradnje, a iz koje je rezultirala svjesna odluka da se organizirano suprotstavi zlu zvanom Jugoslavija. On je, naime, već bio uvjeren da "hrvatski narod ima pravo na svoju nezavisnost" te da je nezavisna država Hrvatska ono najsvetije i najvrednije što možemo ostaviti u nasljeđe budućim generacijama. Upoznavši se kroz knjigu "Oslobođenje i sloboda" (priredio ju je tiskao u Buenos Airesu 1973. dr. Ivo Korsky u suradnji s prof. Kazimirom Katalinićem) s filozofsko-sociološkim, nacionalno-političkim i drugim idejama prof. Ivana Oršanića, ideologa i jednoga od utemeljitelja Hrvatske republikanske stranke (1951.), nadahnjujući se njima kao istinom koju je i sam spoznao "u nejakoj, samostalnoj oporbi protiv ljudskog zla" - pristupa u redove HRS-e naglašavajući: "Moje opredjeljenje za HRS zapravo je opredjeljenje za istinu".

Započinjući iskreno, produhovljeno i znalački-argumentirano pisati o moralnim i političkim devijacijama totalitarističko-diktatorskog jugo-režima - prof. Čížek se sve više predstavljao hrvatskoj javnosti kao beskompromisan borac za slobodu Hrvatske.

No bez obzira koliko njegovi tekstovi, objavljivani u "Republici Hrvatskoj", "Hrvatskom putu", "Hrvatskoj borbi", "Rakovici" i "Hrvatskoj reviji" - bilo pod pravim imenom ili pod pseudonimima Meho Bukara i Mak Bardak - bili originalni izrazom autentičnog svjedoka prilika i događaja na tlu povijesne i etničke Hrvatske koja je stenjala u okovima jugoslavenstva, bez obzira na svu dubinu i širinu misli, hrabrost izraženu kroz satiričke tekstove, na unikatni lirski mikrokozmos njegovih pjesama - sve bi to bilo polusvjesno registrirano kao usputna epizoda tek jednog od brojnih hrvatskih političkih emigranata; ostalo bi nepoznato pa možda i prešućeno da nije bio svanuo onaj zloguki 11.11.1977. – dan, koji je doslovno i alegorijski rečeno, svjetlo njegova života pretvorio u mrak, a mrak i sumaglicu površnih čitača njegovih poruka osvjetlio žarkim snopom svjetlosti pravedne žrtve jedne neizmjerne ljubavi

prema Hrvatskoj: prema Dobru, Istini i Slobodi.

Prve škrte vijesti o otmici Vjenceslava Čížeka izazvale su čuđenje, ogorčenje pa i nemoćan bijes u redovima hrvatske dijaspore, tim više što on nije bio poznat kao zagovaratelj nasilja i terora, a uživao je već i pravo političkog azilanta u Njemačkoj.

Ubrzo se pokazalo da je priznati status političkog emigranta, pa odnosio se on ne samo na pripadnika hrvatskoga naroda, nego i na osobu bilo koje druge narodnosti, vjere ili rase - tek mrtvo slovo na papiru, ako dođu u pitanje tzv. bilateralni odnosi taj. egoističko-etatički interesi zemlje-domaćina i zemljegoniča.

Uvjerivši se da je prof. V. Čížek 11.11.1977. kod mjesta Lago di Corno (kamo ga je dovezao neki Hasan Milić, agent UDB-e) zaista otet od strane jugoslavenskih agenata, da mu je prigodom otmice slomljena ključna kost, povrijeđeno oko, te da je u međuvremenu već i osuđen na 14 godina tamnice - vodstvo Hrv. republikanske stranke s predsjednikom dr. Ivom Korskym i tajnikom prof. Kazimirom Katalinićem (danas predsjednikom domovinskog nastavka HRS-e pod imenom Hrvatska republikanska zajednica) - s najvećim mogućim oprezom, kako mu se niti nehотиčno ne bi otežalo i onako preteško stanje, započinje upoznavati hrvatsku i svjetsku javnost s istinom o njemu.

Iako su vijesti iz zeničkog zatvora jedva dopirale u javnost, a potpuno svjestan da borba za Čížekovo oslobođenje neće preko noći uroditi plodom, časopis "Republika Hrvatska" je preko svojih kanala doznavao i objavljivao saznanja o mučeničkom ali dostojanstvenom držanju čovjeka koji je čak i nekoliko puta bio stavljan pred pušćane cijevi, kojemu je uza sva psihička i fizička zlostavljanja prijetilo i potpuno sljepilo.

Prosvjedni skupovi širom europskih i prekomorskih zemalja, organizirani s ciljem skretanja pozornosti međunarodne javnosti na kršenja temeljnih ljudskih prava na tlu bivše Jugoslavije a posebno na slučaj prof. Čížeka, povezivanje s lokalnim i svjetskim humanitarnim organizacijama kao npr. IGFOM (Internationale Gesellschaft fuer Menschenrechte), Amnesty International koja ga proglašuje zatočenikom savjesti, kontakti s drugim međunarodnim forumima svjetovnog vjerskog karaktera kako bi mu se u zatvor dostavili paket s hranom i lijekovima te barem malo ublažili nečovječni uvjeti tamnovanja u samici ili u prostoriji koju je i sam kasnije nazvao "tridesetosma rupetina pakla" - sve je to bio samo dio plemenitog i požrtvovnog rada kako za oslobađanje ovog istinskog borca za slobodu Hrvatske, tako isto i za svjedočenje istine o ugroženosti cjelokupnog hrvatskog narodnog bića.

Ipak, kada su svi, pa čak i zločinci uvidjeli da ga ne mogu duhovno slomiti pa ma kako perfidne metode mučenja izmišljali te su mu se potajno morali i diviti (Čížekov tzv. istražitelj, udbaša Vinko, prilikom preslušavanja je u jednom trenu i sam uzviknuo: "Profesore, Bog te j..., što nisi naš?!) - zamisao prof. K. Katalinića da kroz sabrane tekstove V. Čížeka, već objavljene pretežno u

hrvatskim republikanskim glasilima, osvjetli i uzdigne žrtvu ovog hrvatskog borca i mučenika, kako bi hrvatska državotvorna ideja i kroz usta prof. Čižeka doprla do svijesti čitavog hrvatskog naroda, ubrzo je i oživotvorena postavši zapaženim i nezaobilaznim vrelom informacija.

Najprije objavljeni u "Republici Hrvatskoj" br. 128, 1980. god. pod naslovom "Vjenceslav Čižek - borac i mučenik", zatim prevedeni na njemački, francuski i engleski jezik te šireni u vidu letaka po svim kontinentima - isti su tekstovi prevedeni čak i na ruski jezik te tiskani u najelitnijem časopisu ruske emigracije "Kontinent" br. 34, 1982.

I dok je Vjenceslav Čižek, premda rapidno gubeći sada već ostatke očinjeg vida i nakon 8 godina mučenja odbijao liječnički pregled govoreći: "Odbijam liječenje, jer nemam povjerenja", dok su mu drugi zatočenici povremeno čitali tekstove iz novina ili knjiga a on sve više razvijao i usavršavao tehniku memoriranja služeći se samo njemu osobno poznatim mnemotehničkim sredstvima "pisanja stihova", kako bi ipak ostali zabilježeni, osjećajući se i u tim i takvim uvjetima iskreno počašćenim što je, eto, sam samcat uzdignute glave stajao pred jednom državom, ne moleći ni za što, već optužujući svojim nepokolebljivim držanjem utemeljenim na dubokom uvjerenju da se borio i bori za istinu i "slobodu svakog čovjeka i svakoga naroda" ("Republika Hrvatska" br. 165) - ne jednom se upitah: Zar je zaista samo pisana riječ mislioca i pjesnika Čižeka bila toliko opasna za jednu, istina na teroru i strahovladi građenu, no ipak prilično uhodanu državnu tvorevinu, da je od straha pred njom posegnula za najbrutalnijim metodama mrvljenja i ubijanja prije svega psihe a zatim i njegova tijela?

I zar je njegov jedini i najveći grijeh što je, ljubeći Domovinu iznad svega i čeznući za slobodom svoga naroda, imao intelektualne snage i građanske hrabrosti kroz pisanu hrvatsku riječ javno očitovati tu ljubav?

Danas, 7 godina nakon njegova ponovnog dolaska u "slobodu bez domovine" i 5 godina poslije oživotvorenja vjekovnog sna svih Hrvata: slobodne i neovisne države Republike Hrvatske, treba priznati da je gotovo panični strah jugo-režima od pisane riječi uopće, a ne samo od hrvatske pisane riječi, bio i te kako utemeljen, jer je taj otrovni konglomerat bio stvoren na nepravdi i zločinu kako prema Hrvatima, tako i prema drugim narodima nasilno utrpanima u tu tamnicu, a prof. Čižek je iznosio činjenice i nedvosmisleno upućivao kako izaći iz te tamnice, kako se dočepati slobode: "Jugoslavija može biti samo srušena i to unutarnjom snagom revolucije" - pisao je po svojoj prilici nadahnut i Oršanićevom tvrdnjom da se "Jugoslavija ima srušiti zadavljena hrvatskom voljom za slobodom" te dodajući: "a ono što sada bukti i kipti u potlačenom biću hrvatskoga naroda nije tek samilosna pobuna duha, nego silno pregnuće prema izvršenju vlastite povijesne zadovoljštine, koja ne može nikud drugo nego preko oštrice". ("Republika Hrvatska" br. 94)

Čižekovi tamničari nisu, doduše, bili čvrsto uvjereni da on bespogovorno prihvaća tolstojevsko "neprotivljenje zlu nasiljem", ali nisu poznavali niti

približnu istinu o njegovom pravom, iskrenom mišljenju i odnosu prema državi koja nije bila njegova.

U svome satiričkom tekstu "Novi jugo-ustav", posvećenu najvećem državnom cirkusu na svijetu" - doslovno je pisao:

Član 55

"Obrana Jugoslavije je zločin, kao što je zločin i njeno postojanje u bilo kojem obliku."

Član 57

"Rušiti iznutra izvana jugo-tamnicu, dužnost je i čast svakog građanina."

A u Članu 58

još je jasniji: "Svaki građanin, koji s oružjem u ruci bude učestvovao u rušenju Jugoslavije, svrstava se u redove boraca za ljudska prava i nacionalnu slobodu."

Kada su ga njegovi mučitelji u Sarajevu ispitivali o planovima hrvatske političke emigracije za rušenje Jugoslavije, samouvjeren je odgovarao da takovi planovi uopće ne postoje, ni u snu ne pomišljajući da su možda njegova ljubav prema Hrvatskoj i slobodarske težnje uopće bili dijelom toga plana, jedan blistavi, nezamjenjivi kamenčić u mozaiku duhovnog i fizičkog nagona hrvatskog narodnog bića za kidanjem okova koje mu je nametnula Jugoslavija.

Svatko, tko je bio pažljivo pročitao posuvremenjena filozofska razmatranja prof. Čičeka kao npr. "Državni ateizam", objavljen u "Republici Hrvatskoj" br. 99, 1974. god. a gdje tvrdi da "u komunizmu samo Bog ne terorizira" i da su "ateisti znanstvenog tipa, bez izuzetka intelektualni mediokriteti" ili pak tekst "političke ustanove u komunističkom političkom 'sustavu'" (RH br. 105) kojim jasno upozorava da stalnost demokratskih težnji niti u komunizmu ne zamire te da će ga upravo one "kada dođe vrijeme, iznutra oboriti"; svatko, tko je pročitao Oršanićevim dalekovidnim mislima nadahnut Čičekov članak "Fenomen političkog otuđenja čovjeka u uvjetima komunističke diktature", a u kojemu podvlači bitne odlike komunističkog poretka: dvoličnost, laž i diktaturu te činjenicu da je "u svim istočnoeuropskim zemljama pa i u Jugoslaviji, samo Crkva mogla ostati na poprištu i u oporbi - kao nacionalna utješiteljica" - morao je dokučiti dubinu i opravdanost iznesenih misli, a nije, zacijelo, mogao ostati niti ravnodušan prema Čičekovoj britkoj satiri, jer su i jedno i drugo samo plod doživljavanja nepravde. Zato nije začuđujuće što i danas, čitajući njegove epigrame, a zbog kojih je još kao student bio osuđivan, gotovo svatko od nas nalazi i dio sebe, jer kroz Čičekovu proživljava i svoju osobnu, ali i narodnu tragediju:

"Ako kihneš malo jače,

Iz zasjede žbir iskače.

Ako ljubiš Domovinu,

Psi-špijuni na te zinu." ("Narodni neprijatelj")

Gotovo svi epigrami iz zbirke V. Čičeka "Narodni narod" gorkim smijehom

aludiraju na crnu zbilju crvene tiranije kao što je to npr. vidljivo i u "Narodnoj vlasti":

"Na pet ljudi - tri agenta,
Na dva sela -sto pisara"

No ipak, možda je svojim nenametljivim sarkazmom te svezvremenskim sadržajem najvredniji i pozornosti "Narodni vođa":

"Svaki od nas
Po glavu da ima,
S kojim to pravom?
Priznajte sami,
Sasvim je dosta
narod sa jednom glavom."

Da je kojim slučajem hrvatskoj javnosti u Domovini mogla doći u ruke "Samoupravljačka gramatika sa rječnikom", nastala "u Zagrebu, o Pokladama 1977." - kako u Uvodu kaže Meho Bukara, taj. sam Vjenceslav Čížek, ne bi je zasigurno bila mimoišla sudbina samizdatske tradicije te bi tako bila postala najtraženije hrvatsko štivo. A tko bi se mogao oteti iskušenju da makar najbližim prijateljima u povjerenju ne ispričovijeda o Čížekovom novom pristupu vrstama riječi u hrvatskom jeziku i njihovoj tvorbi?! Tako kada govori o imenicama, dijeleći ih na opće, vlastite, zbirne i mislene - dodaje im još i besmislene kao npr. "zakon", "sud", "izbori" te zastarjele i ukinute imenice kao npr. Hrvat, Hrvatska.

Pridjevima - uz regularne - dodaje i -političke pridjeve. Brojeve dijeli na: lažne, jeftine i beskonačne, priloge na: umirujuće, ublažujuće, otežavajuće i olakšavajuće. Ni "Rječnik" kao dodatak "Samoupravljačkoj gramatici" ne bi bio mogao ostati nezapažen. Trebalo je ne samo boljeg dara, već i goleme hrabrosti još prije skoro dva desetljeća, makar i u tuđini, napisati da je npr. Hrvat - grobar Jugoslavije, Hrvatska -zasad, srpska devizna kolonija, Jugoslaven - strašilo bez rodnog lista, S K - savez kriminalaca itd.

Taj ljudski opravdan buntovnički duh utkan u "Ljekovito trnje", kako je pod zajedničkim naslovom već sabrao i uskoro namjerava objaviti sve svoje "negdašnje satirične priloge, prenesen na papir ne samo s ciljem davanja oduška osobnom mučno-tragičnom doživljaju stvarnosti u bivšoj Jugoslaviji, nego i s namjerom ukazivanja na njene korijene, uzroke i neminovne posljedice - nije bio poljuljan niti slomljen čak ni nakon svih proživljenih muka u "zeničkom gulagu". A kako bi inače, odmah po izlasku na slobodu mogao diktirati u pero svoj još malo kome poznati "Jugo-bećarac" u kojemu samo sebi tipičnom i prepoznatljivom nedužnošću pravednoga pjeva:

"Jugovino, ne stoji ti fino
Ni kokarda, niti avangarda.
Jugovino, ni voda ni vino,
Tko te voli - od raka oboli."

Ne smije se zaboraviti, a pogotovo se ne smije prešutjeti činjenicu da je istih

onih godina dok je prof. Čížek u zeničkoj mučionici, premda sveden na tjelesnu krhotinu, svojom moralnom čvrstinom, čistoćom i postojanošću branio uvjerenje da Hrvati mogu i moraju slobodno živjeti samo u svojoj slobodnoj narodnoj državi. Zbog istih i sličnih uvjerenja po raznim tamnicama bivše Jugoslavije čamilo je mnogo uspravnih hrvatskih sinova poput dr. Franje Tuđmana, dr. Marka Veselice, Vlade Gotovca te mnogi drugi znani i neznani pripadnici hrvatskoga roda, a što nedvojbeno i zorno potvrđuje činjenicu da je prošla, kao i ova današnja svim srcem žuđena i pravicom Boga blagoslovljena država Hrvatska - plod žrtava mnogih svjesnih pojedinaca i volje čitavoga hrvatskoga naroda.

Vlastitim življenjem oćutjevši da se "sloboda ne dariva", već da se uzima - kako je i sam govorio, te da "za slobodu plaćaš ćitavim sobom" kako napisao poljski pjesnik Karol Wojtyła i nas današnji Sveti otac Ivan Pavao Drugi (Karol Wojtyła: "Poezija, drame, eseji", Zagreb 1980. Pjesma: "Dopirem do srca drame") - pjesnik Vjenceslav Čížek nije ni u najneljudskijim trenutcima tamnovanja, dijeleći "tridesetosmu rupetinu pakla" s kriminalcima, ubojicama, šizofreničarima i drugim tipovima s dna života, propuštao priliku da od nemogućeg stvori moguće: da bez olovke i papira pa čak već i bez svjetla svojih oćiju ostavlja za sobom tragove istine progovarajući stihom kroz krvopise predsvanuća slobode, prekoraćujući uznićkom pjesmom hrvatskom zidove tamnice, natkriljujući ćovjećnošću nećovještvo.

Tri tjedna nakon svoga povratka na slobodu, u Njemaćku, poslao je vodstvu Hrvatske rep. stranke na magnetofonsku vrpcu snimljeno izviješće u kojem - uz ostalo - kaže i slijedeće: „Toliko sam bio razvio tehniku matriciranja, da sam već mogao pamćiti stihove koji su otpali.

No teško je to išlo, veoma, veoma teško. Tjednima i tjednima ne bih uspio saćiniti jednu ili dvije strofe, u tijeku jedne godine možda jednu ili dvije pjesme, ali te su bile, vjerujem, briljantne. To su najljepši stihovi koje sam napisao i koje ću ikada napisati. Toliko me uzbuđuju da kada ih reproduciram, a znam ih sve napamet, osjetim toliko uznesenje, toliku samopotvrdu, toliko dostojanstvo, tako visoku ćast" ("Republika Hrvatska" br. 165, 1989.)

Zahvaljujući zalaganju dr. Ive Korskog i prof. Kazimira Katalinića u izdanju "Republike Hrvatske" u Buenos Airesu je 1989. god. Ugledao svjetlo dana poetski prvijenac V. Čížeka: "Krvopisi predsvanuća". Zbirka je to osebusnih lirski intoniranih rimovanih ili pak slobodnih prozom uokvirenih stihova, zbirka u doslovnom smislu rijeći krvopisom i svjetlom srca skladanih hrvatskih stihova jednog zlobom povrijeđenog pravednika.

"Prava pjesma zaćinje se ili u dubokoj povrijećenosti ljudske duše ili je pak izrićaj Životne radosti. Kod mene ovih drugih nema" - rekao je 1988. godine autor "Krvopisa predsvanuća".

Prepušćajući hrvatskim književnim kritičarima znanstveni i meritorni sud o poetskim i literarnim vrijednostima ove zbirke od ukupno 40 pjesama, podijeljenih u tri ciklusa: "Uđasi Boke", "Daljina bliskog" i "Iskre tmice" -

njihovi čitatelji bit će do dna duše ganuti sadržajima, zaneseni adekvatnošću, ljepotom i ritmom izričaja, a i rastuženi ako su i sami slijedili pjesnikov put u slobodu.

"Sama bješe pjesma, bez štita i mača,
Od zloumne sile svojom žrtvom jača" –

kaže on u svojoj pjesmi "Lago di Corno", misleći zacijelo na stvarno postojeće mjesto odakle su ga "loše sluge goreg gospodara" otpremile u ralje beskrupuloznih zlikovaca. A ranije:

"Imala je pjesma susret sa ljepotom
Bestjesešno istom u predvorju nesna" - da bi zaključio:

"Zbilja moja tek je uspomena o tom
Sto protiče mnome vječna i čudesna." ("Modro pa rumeno")

Usprkos svemu on, ne sumnjajući, proriče:

"Nadolazi žetva velika,
Od domaćeg zrna pogača široka.
Pričest gladnima Slobode." ("Uskoro")

Dok "Udasima Boke", posvećenim gospođi Heleni Klein, Njemici koja se i sama žrtvovala zauzimajući se za njegovo oslobođenje, sluti "nebo, kada ga nema", doziva u sjećanje svoj Kotor "od kamena, na kamenu, pod kamenom"; dok u "Daljinama bliskog" "nad tuđištem mladi čempres svitanje povija, tražeći izgubljene papuče snova" - on sam sebi postaje "tek prigoda za zaborav u molitvi" no ipak misli i na svoju bivšu stanodavku (gđu Hertzberg) koja ga je, instinktivno predosjećajući zlo, odvrćala od puta za Italiju i tješi je:

"Hrabra nježnost plovi po pučini šutnje,
Doplovit će, gospo, do obala Rajne".

I dok gotovo skamenjen suvošću jave doživljava da i njegovi stihovi zadavljeni bivaju kao "nerođene mrtve ptice-uzletnice", dočekuje i deseti Božić u tamnici. Tada nastaje jedna od najdirljivijih pjesama koju je zatočenik s matičnim brojem 6146 ispjevao "među nakotom zloduha". u svojoj "tridesetsoj rupetini pakla" i dao joj naslov "Božić u Zenici".

U svetom času unutaršnjeg božićnog zanosa "Vjenceslav rob", filozof i vjernik ne misli na sebe nego promatra svoje supatnike i strahuje za "sina u jaslicama"

:

"Umukle su psovke iz smotuljka mesa,
tek poneka krnj a iz sna im izleti.
To golaći hine juriš na nebesa
dok po kalu plaze sebi oduzeti.
U mračaju ovom skupne paranoje ,
s obje strane zida, preko mnogih žica,
sutra će za Sinom, u jaslicama sto je,
razaslana biti javna tjeratica."

Pjesnik Vjenceslav Čížek, taj "Job iz zaljeva hrvatskih svetaca" kako ga s pravom nazva hrvatski književnik Stijepo Mijović Kočan, inače priređivač

druge Čížekove zbirke pjesama "Bosonoga prašina" - nije manje ljudski i poetski uvjerljiv ni u svojim pjesmama u prozi, a nije manji patnik niti manji domoljub kada se izrazito lirskim minijaturnim reminiscencijama dotiče ružmarina, lovora ili oskoruše, jer sve su to plodovi zemlje hrvatske.

Premda niti jednim stihom izravno ne spominje ime Hrvatske, svaki čitatelj ipak osjeti da je on jedina vjera u njemu, jedina nada za koju se kao utopljenik slamke hvata da bi se othrvao očaju ili zatomio bol, da bi se uzdigao u naviru klonuća.

Ona je bunt u njemu, žar u zjenici oka, ubod noža u srce, ali i utjeha, melem duši u paklu ljudske zlobe, svo dobro što je imao i što će opet njegovo biti.

A tko i ne bi otkrio ime Hrvatske u pjesmi "Sin i mati", jer kome će, ako ne Hrvatskoj, pjevati:

"Domovino moja trnova krunidbo,
sveto slovo glagoljskog Misala,
oku mome Ti bi svjetlost dala
da i Tvoju zlotvor nije tmicom izbo."

Druga knjiga pjesama V. Čížeka "Bosonoga prašina", tiskana 1994. god. u izdanju "Školskih novina" i s nadahnutim pogovorom Stijepa Mijovića Kočana - gotovo da je pretisak i prepjev Krvopisa predsvanuća", jer od ukupno 41 pjesme uokvirenih u 4 ciklusa: "Bokeljska svitanja", "Konavoski spomenak", "Iskre tvice" i "Daljine bliskog" -samo ih je šest novih: "Katica", "Moj prvi grijeh", "Vranica", "Monolog s gospodinom", "Iza iza" i "Pozdrav suncu".

Namjerno ili slučajno, da li zbog činjenice da sam autor ne može vidjeti napisano ili iz nekog još nepoznatog razloga - dobro je što se makar i na taj način književno stvaralaštvo nastalo izvan Domovine ipak vraća na svoje pravo mjesto: u sveukupnu hrvatsku kulturnu baštinu. Samo tako možemo slijediti različite putove jednog te istog naroda, samo tako možemo upoznati svoje hrvatsko jučer i danas te istinu o sebi prenijeti i budućima.

U dijaspori uzdignuto u tron mučenika i beskompromisnog borca za slobodu Hrvatske, borca oštra pera i nježne pjesničke ćudi - ime prof. V. Čížeka nije više nepoznato ni u Hrvatskoj. Tako je s 8 pjesama zastupljen u antologiji Š. Šite Ćorića "45 hrvatskih emigrantskih pisaca". U posebnom poglavlju, pod nazivom suputnici" spominje se i u knjizi Vinka Grubišića "Hrvatska književnost u egzilu" (KHR 1990.) Dobio je zasluženo mjesto i u Hrvatskom biografskom leksikonu - a da se i ne spominje kako ga ne zaboravljaju niti "Glas Koncila", niti "Matica", niti "Živa zajednica", niti njegova i naša "Hrvatska revija" s dragim čovjekom i pjesnikom Vinkom Nikolićem na čelu. I eto, približavajući se još jednoj, nadajmo se, sretnijoj postaji Čížekova življenja, evocirajući sjećanja na zapise o njegovu trpljenju, ali ne samo "Za Hrvatsku, nego i za čovječanstvo" kako je to ustvrdio dr. Ivo Korsky, zavirivši srcem u sadržaje njegovih poetskih krvopisa, vjerujem da ću, pročitavši najavljene prozne zapise o zeničkom gulagu "Među nakotom zloduha", moći

bez dvoumljenja samo ponoviti istinu po kojoj je taj gotovo svetac iz grada hrvatskog sveca Leopolda Mandića, taj pjesnik iz grada pjesnika Ane Marije Marović, Jeronima Kornera i Viktora Vide za slobodu Hrvatske proživio čitav svoj život i platio čitavim sobom. A "nikada nije mrzio. Nije snovao osvetu. Ljubeći domovinu svim žarom pravednika nije se klanjao ni dodvoravao moćnicima. Niti pred oštricom noža, niti pred bezakonjem nije pao na koljena. Ostao je uspravan čak i u časovima kada je kroz stihove krvopisom pisane snatrio uskršnuće i čitava sebe darovao za vječnost Hrvatske". (Iz Pogovora M. Dugeč "Krvopisima predsvanuća")

Republika Hrvatska, Zagreb, 190 (1995), 63-73.

RUSKI ZNANSTVENIK U RH, PORTAL DRAGOVOLJAC.COM. 2021.

ZAHVALA AKADEMIKU KUZMI KOVAČIĆU

Dragi Kuzma,
Zahvaljujem Ti se na Tvom e-mailu podrške povodom neobičnih događaja oko mene u HAZU:

Naslov: Kuzma Kovačić, pismo

Datum: Mon, 22 Feb 2021 18:47:12 +0100

Šalje: Kuzma Kovačić <kuzma.kovacic@gmail.com>

Prima: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

*Dragi Josipe,
hvala Ti na poslanim pismima, informacijama o važnim stvarima i zbivanjima! Zaista je nezamislivo toliko toga ružnoga što Ti se događa, a Tvoje nastojanje da se poštuje veliki doprinos ljudi koji su znanstvenim postupkom dokazali pogubne prijevare o Jasenovcu svake hvale je vrijedno i podupirem ga. Sjetimo se i doprinosa pok. p. Vladimira Horvata u traženju istine o Jasenovcu.*

Nisam Ti mogao uvijek odgovoriti, a pročitam sve što mi pošalješ. Srdačno Te pozdravljam! Kuzma

Razumijem zašto je Tebi nezamislivo toliko toga ružnoga što mi se događa jer si ipak nedavno ušao u Akademiju i očekivao si da je Akademija nešto posve drugačije. Očito je s kolikom nevjericom Ti pratiš ovo prikrivanje značaja znanstvenog dokaza o lažnom Popisu žrtava u Jasenovcu (pisao sam I Predgovor jedne knjige u kojoj je p. Horvat bio koautor). Na žalost to je projekt na razini države i zato se u Akademiji ponašaju ovako priglupo. Vjerojatno si mislio da će kolege akademici misliti slično našem dopisnom članu prof. dr. sc. Vinku Grubišiću koji mi je povodom ovih lista najutjecajnijih znanstvenika u svijetu napisao:

Srdačno i uz veliku zahvalnost za sve što radite na očuvanju duha hrvatskoga (...) Kakvu sam čast imao vrhunskom Tebi matematičaru napisati tekst uz knjigu o Australiji.... Ja jadan koji se nije daleko makao od tablice množenja do sto. A među nekim najdražim mi piscima su neki matematičari, kao Paul Valery, ili Jevgenij Zamjatin. Oprosti. Rado čitam i veoma cijenim Tvoje

rekao bih – usprkos hrvatskom nehaju – veoma učinkovite tekstove, jer ne pokazuju samo gdje smo nego i gdje bismo trebali/mogli biti.

Doista je nezamislivo da je Hrvatska postala takva država da je potrebna konzultacija (s vlastima očitao ako vidimo što je prof. Grubišić napisao) u najvišoj znanstvenoj ustanovi u Hrvata da isprave informaciju za medije oko toga jesam li ja akademik ili nisam. A kolega Dujella im je napisao:

Mislím da je onda bolje ovakav nepotpuni popis maknuti s weba HAZU.

Svakako je meni neugodno što je moje ime na popisu, a imena akademika Pečarića nema na njemu (iako je po svakom kriteriju koji se koristi u tablicama uspješniji od mene).

Je li neugodno ostalim academicima? Kako nas se bira u Akademiju zbog naših doprinosa u cijeloj znanstvenoj karijeri dobro je pogledati kako izgleda takva lista po broju objavljenih znanstvenih radova:

Broj u tablici	Znanstvenik	Ustanova	Broj radova	Područje djelovanja
2537	Pečarić, Josip	RUDN University	703	General Mathematics
13510	Trinajstić, Nenad	Institute Ruder Boskovic	402	Chemical Physics
14433	Demarin, Vida	International Institute for Brain Health	392	General Clinical Medicine
26930	Musić, S.	Institute Ruder Boskovic	300	Materials
29914	Reiner, Željko	University of Zagreb School of Medicine	285	Cardiovascular System & Hematology
30034	Vretenar, D.	Sveučilište u Zagrebu, Prirodoslovno-Matematički Fakultet	285	Nuclear & Particle Physics

Pokojni akademik Leo Klasinc

50480	Klasinc, Leo	Institute Ruder Boskovic	216	General Chemistry
-------	--------------	--------------------------	-----	-------------------

69787	Senjanović, I.	University of Zagreb, Faculty of Mechanical Engineering and Naval Architecture	174	Civil Engineering
-------	-------------------	---	-----	----------------------

dopisni član Miroslav Radman.

69877	Radman, Miroslav	Mediterranean Institute for Life Sciences	173	Developmental Biology
-------	---------------------	---	-----	--------------------------

pokojni akademik Stanko Popović

71432	Popović, Stanko	Croatian Academy of Sciences and Arts	171	Materials
100457	Kostovic, Ivica	University of Zagreb School of Medicine	124	Neurology & Neurosurgery
124654	Dujella, Andrej	Sveučilište u Zagrebu, Prirodoslovno- Matematički Fakultet	92	General Mathematics

Je li ta lista problem da političarima van i u Akademiji ne smeta dovođenje HAZU na razinu vrtića?

Dragi Kuzma ima puno sličnih stvari koje bih mogao iskoristiti da bih Ti objasnio Tvoje riječi kako je *nezamislivo toliko toga ružnoga što mi se događa*. Ali o tome sam pisao u svojim knjigama, a posebno o bivšoj Upravi. U njima su glavne uloge imali tadašnji Predsjednik i Glavni tajnik Akademije. Jesi li primijetio da njih nema na ovim listama? Zato je i u redu da nema ni mene, zar ne?

Ali zabavno je vidjeti da su od čovjeka koji, igrom slučaja, ni kao znanstvenik nije posjetio Rusiju napravili ruskog znanstvenika. Kako je to zbog njegovog domoljublja oni samo hvale i uzdižu vrijednost domoljublja. Dakle Tvoja se riječ „ružno“ odnosi na njih, na Akademiju, a ne na mene.

Srdačno Te pozdravljam!

Josip

DON ANĐELKO KAČUNKO, ZAGREB, 2021.

**PODRŠKA ŠKORI
(1)**

KNJIGOM:

KNJIGA O MARKU FRANOVIĆU

Knjiga akademika Josipa Pečarića o velikom hrvatskom domoljubu i dobrotvoru Marku Franoviću dana je na portalu dragovoljac.com:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/franovic.pdf>

Knjiga je napisana u povodu njegovog osamdesetog rođendana. Australški Hrvati su mu priredili veliku proslavu na kojoj su na primjer bili nazočni bivši australski premijer Anthony (Tony) John Abbott i američka povjesničarka Esther Gitman. O toj proslavi velike reportaže dane su u tamošnjem tjedniku DOMOVINA i s njima završava ova knjiga.

Kako su pred nama izbori, treba spomenuti kako je Franović veliki prijatelj suverenističke opcije, pa je zanimljivo da je Glavni urednik „Domovine“ svoj komentar tim povodom završava riječima:

„MIROSLAV ŠKORO UŠAO JE U DRUGI KRUG IZBORA U ZAGREBU KOJI ĆE BITI ODRŽANI ZA DVA TJEDNA. VELIKI JE TO USPJEH

DOMOVINSKOG POKRETA I DR. MIROSLAVA ŠKORE TE IM OVIM
PUTEM I ČESTITAMO!“

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/26419-knjiga-o-marku-franovicu>
TEKSTOVIMA:

ZA HRVATSKU JE ONAJ TKO JE ZA DOM SPREMAN!

<https://bezcenzure.hr/toptema/za-hrvatsku-je-onaj-tko-je-za-dom-spreman/>

ZA HRVATSKU JE ONAJ TKO JE ZA DOM SPREMAN!

2.Nekakvi hibridi Broza, Staljina i Sorosa zaigraše kozaračko kolo na nekakav rock način izvikujući parole i frazetine, iste kakve su izvikivali njihovi časni prethodnici kada su prije 76 godina ušli u Zagreb, vođeni Đokom Jovanićem, pa prvo iz bolnice Sveti Duh pokupili ranjenike i utukli ih čekićima, a nakon toga bjesomučno nastavili ubijati građane Zagreba (ODGOVOR DON ANĐELKU KAĆUNKU)

<http://dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/26402-za-hrvatsku-je-onaj-tko-je-za-dom-spreman>

Naslov:Fwd: ZA HRVATSKU JE ONAJ TKO JE ZA DOM SPREMAN! 2.

Datum: Fri, 28 May 2021 06:00:50 +1000

Šalje: Maria Dubravac

Prima: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Pozz svima!

SPREMNI ZA DOM!

Dome moj, srećo moja, najdraže meni gnijezdo,
O majko Hrvatice, ti moja zlatna zvijezdo.
Još riječi tvoje bruje ispod staroga krova:
- Poštivaj sinko Dom naš, svetinju pradjedova.
Kad uzdrma se temelj, kad prijeti ljuta neman,
Ti budi čvrsta stijena, za Dom otaca spreman.
Vran kuću dragu čuva, mrav brani topli kutak,
U svakom stvoru za Dom ljubavi buja vratak.
Čuj, svijetom odjekuju – umilni uhu–zvuci,
Jačaju srce, dušu, u radosti i mucu:
“Ligado à terranatal!” Portugal kliče,
Japanac “Furusato” od pamtivijeka više.
Španjolski “Apegado a su patria!” ori,
Nijemac “Heimatverbunden!” jezikom otaca zbori.
“Ta i förkungochfosterland!” Šveđanin brižno pamti,
“Liamshi恋家!” u Kinezu k'o vječno svjetlo plamti.
“Me ko ne tueyomlah!” Kamerunac se hvali,

S pozdravom “Kotiseutu!” Finci su za Dom pali.
 “Vatanına ne kadar, baglısın!” pozdrav turski,
 “Attachéaupaysnatal!” ponavlja sin francuski.
 “Murtabitbilwatan!” arapski čovjek štuje,
 Nizozemac “Honkvast!” ponosno uzvikuje.
 “Legatoallaterra d'origine!” piše,
 U zemlji talijanskoj za Dom se živi, diše.
 Svak’ na grud svio cvijetak, nacije časne znamen
 I štuje geslo mrtvih: „Svom domu vjeran“. Amen.
 Stog i ti, sinko, k srcu majčine riječi primi:
 Ostani Hrvat pravi, izdajnik ne bud' ti mi.
 K'o i pradjedi tvoji, usklikni diva glasom:
 “Za Dom sam mili spreman! – kunem se duše spasom!”
 To hrvatski je poklič, to naša čast i dika,
 Povijesno obilježje pastira i ratnika.
 Kad zlotvor digne šaku da usta tvoja čepi,
 Neka ti zakon djeda klonulu dušu krijepi.
 Pa makar mrijeti mor'o, ne prodaj se za škude,
 “Dom svoj tko ljubiti ne zna, predci su njeg’vi Jude.”

-

Dome, svetinjo moja, najdraže meni gnijezdo,
 O majko Hrvatice, ti moja zlatna zvijezdo.
 Domoljublja ti vijenac pozdrav djedova kiti,
 Dok je hrvatskog srca, Kroacije će biti.

Marija Dubravac

PAVKOVIĆ:

<https://bezcenzure.hr/vlad/branitelji-sad-ili-nikad-skoro-mora-pobijediti/>

VULIĆ:

<http://dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/26396-zagreb-je-nas-a-ne-tomasevicev>

DR. VUKUŠIĆ:

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/26394-dr-vukusic-izadimo-na-izbore-i-zaokruzimo-miroslava-skoru>

<https://narod.hr/hrvatska/vukusic-iako-u-prvom-krugu-nisam-glasovao-za-skoru-u-drugom-ima-moj-glas>

DIJANOVIĆ:

<https://narod.hr/hrvatska/dijanovic-agenda-mozemo-bez-imalo-pretjerivanja-moze-se-opisati-kao-zeleni-komunizam>

BELJO: Korijeni zla – put u totalitarizam 21. stoljeća

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/ostalo/prilozi-graana/36805-a-beljo-rijec-uz-drugi-krug-lokalnih-izbora-u-rh.html>

NOVAK: Pesnica ulazi u Zagreb

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/j-novak/36801-j-novak-problemi-u-raju-pa-kud-prije.html>

PROGLAS MIROSLAVA ŠKORE: IZADITE NA REFERENDUM ZA ZAGREB I ZA HRVATSKU

<http://dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/26410-proglas-mirolava-skore-izadite-na-referendum-za-zagreb-i-za-hrvatsku>

<http://dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/26412-skoro-tomasevicu-zelite-privremeni-zaustaviti-mjeru-roditelj-odgojitelj-i-to-ruzno-zvuci>

(2.)

1)

*Naslov:Re: PODRŠKA ŠKORI**Datum:Fri, 28 May 2021 10:45:40 +0200**Šalje:Anđelko Kačunko**Prima:Josip Pecaric <pecaric@element.hr>**Ulazak u Zagreba, kao i 1945.!*

2)

*Naslov:RE: PODRŠKA ŠKORI**Datum:Fri, 28 May 2021 13:15:22 +0000**Šalje:Vinko Grubisic**Prima:Josip Pecaric pecaric@element.hr**Dragi Josipe,**Ne znam komu bismo se trebali obratiti – a nama su lokalni izbori nedostupni, bezobzira što mnogi od nas imamo adresu I vlasništvo u Hrvatskoj - ali kao i*

*ogromna većina Hrvata izvan Domovine, svim srcem podržavam Dr. Miroslava Škoru.
Srdačni pozdravi
Vinko Grubišić*

Za one koji ne znaju – ako takvih ima – prof. dr. sc. Vinko Grubišić je dopisni član HAZU!

3)

Naslov:Re: PODRŠKA ŠKORI

Datum:Fri, 28 May 2021 17:46:25 +0200

Šalje:mirela pavic

Prima:Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Super, svaka čast 🙌❤️🙌

4)

Davor Dijanović:

<https://www.youtube.com/watch?v=jv3Ues663pU>

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/26420-55-minuta-kod-zeljke-markic-davor-dijanovic>

5)

RM. Pletikosa: Izbori za hrvatske gradonačelnike 2021.

Fri, 28 May 2021 19:43:08 +0000

IZBORI

ZA HRVATSKE GRADONAČELNIKE

30. SVIBNJA 2021.

Građani

izađite na izbore

birajte svoga gradonačelnika

veće dobro, manje zlo,

ne dopustite da vam ih drugi izaberu

budućnost vašu i naraštaja vašega

kao jarca oderu.

Mile Pletikosa

6)

Novonormalno' notorne Sanje Modrić!

Objavljeno: Petak, 28 Svibanj 2021 12:17

<http://dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/26408-novonormalno-notorne-sanje-modric>

Komentar: Ovo me jako podsjeća na moju definiciju:
VELEIZDAJNIK je NOVI DOMOLJUB!

7)

STIPO MLINARIĆ ĆIPE: SPC I PORFIRIJE VODILI POLITIČKE BRIFINGE ZA VODEĆE LJUDE PLATFORME MOŽEMO

<https://kamenjar.com/stipo-mlinaric-cipe-spc-i-porfirije-vodili-politicke-brifinge-za-vodece-ljude-platforme-mozemo/>

8)

Mile Prpa: Kad se vlast preda urni za glasanje, zemlja će izgubiti slobodu

<https://hrvatskonebo.org/2021/05/28/mile-prpa-kad-se-vlast-preda-urni-za-glasanje-zemlja-ce-izgubiti-slobodu/>

MARIO FILIPI, PORTAL DRAGOVOLJAC.COM, 2021.

KAKO POSTATI 'UGLEDNI PROFESOR'?

Predsjednik Milanović je ovih dana objasnio tko je za njega 'ugledni profesor'. Srećom ja više nisam profesor pa ne mogu biti ni ugledan. Ali i da sam prihvatio biti profesor emeritus na Zagrebačkom sveučilištu ne bih volio biti tako ugledan kako to vidi Predsjednik RH.

Mnogo mi je draže što sam na listama najutjecajnijih 2% znanstvenika u svijetu iako nisam među hrvatskim znanstvenicima o kojima se danas piše u RH:

<https://www.vecernji.hr/vijesti/ugledni-svjetski-casopis-objavio-popis-najutjecajnijih-znanstvenika-medu-njima-i-niz-hrvata-1535384>

<https://www.index.hr/vijesti/clanak/livija-puljak-suradnica-indexa-medju-1-najutjecajnijih-znanstvenika-svijeta/2315515.aspx>

Ako pogledate te liste vidjet ćete da imam više objavljenih rado od svih iz RH s te liste, odnosno da samo troje ima više od polovine mojih radova:

Pečarić, Josip	RUDN University	rus	750
Kurjak, Asim	University of Zagreb School of Medicine	hrv	524
Trinajstić, Nenad	Institute Ruder Boskovic	hrv	422
Demarin, Vida	International Institute for Brain Health	hrv	397

Predsjedniku RH je očito biti ugledan kada si poznat pa te i nazivaju po najvećem pronalasku, a njegovog 'ulednog profesora' nazivaju Drobilica. Ili da si glavni po hrvatskim medijima, a iz istog kruga uglednih profesora kao i ovaj predsjednikov 'ugledni', a Tvoje kolega o Tebi kažu: *branitelj nametnutih mitova, nema znanja pa mu serija vrvi glupostima, nedoučeni hohštapler, biće s traumom, produkt truloga i nakaradnog društva, grubi izvršitelj provokacija, nije kompetentan, dr. sc. Pokraj (njegovog) imena izgleda kao čista sprdnja, ...*

Naravno tako nešto može se govoriti o 'istoričarima' koji po zahtjevu političara nameću u RH jugo-komunističku, bolje reći prosrpsku paradigmu u povijesti.

Razumijem Predsjednika jer mi je jasno i već sam puno puta napisao kako su tri pitanja oko kojih se sluge svjetskim moćnicima ne smiju previše razlikovati, a po kojima će se lako prepoznati te sluge:

1. Laži o Stepincu
2. Laži o Jasenovcu
3. Laži o ZDS

Jasno je da oni koji političarima pomažu u tome oni i jesu 'ugledni profesori'. Naravno cijela 'istorija' koji oni nameću Hrvatskoj mora biti takva. Otud i takve riječi njihovih kolega. A isto misle i mnogi drugi i otud naziv Drobilica za Milanovićeva 'uglednog profesora'.

Nadimak je povezan sa čuvenom glupošću o Jasenovcu tog 'uglednog profesora'. Od hrvatske javnosti se krije da su dr. sc. Nikola Banić i prof. dr. sc. Neven Elezović objavili znanstveni rad u Q1 časopisu kako je popis žrtava u Jasenovcu, a koji zagovara Milanovićev 'ugledni profesor' izmišljen kao i njegova drobilica.

Ovih dana vjerojatno su mnogi, zahvaljujući Mariju Filipiju, doznali da je ZDS iz himne hrvatskih mornara star možda tisuću godina. A puno govori i sam naslov teksta Ivice Marijačića iz *Hrvatskog tjednika* od 4. 11. 2021.:

Kampanja protiv ZDS krenula je prije desetak godina kad se pojavio

Memorandum 2 i traje do danas

ZA DOM SPREMNI SMETA SAMO

O lažima o Stepincu da ne govorim (pogledajte npr. moju knjigu: *Branili smo Stepinca*, Portal dragovoljac.com).

Naravno istinski znanstvenici to ne misle kao Predsjednik RH. Tako sjajna mlada docentica dr. sc. Vlatka Vukelić kaže

“Meni je na osobnoj i profesionalnoj razini žao da Filozofski fakultet u Zagrebu vežemo isključivo uz profesora Goldsteina. Tamo radi jako puno dobrih i kvalitetnih hrvatskih znanstvenika koji su zbilja demokratski orijentirani i afirmativni u svom znanstvenom djelovanju. Međutim mediji konstantno ističu samo nekolicinu tih ljudi sa Filozofskog.

<https://narod.hr/hrvatska/dr-sc-vukelic-o-novom-goldsteinovom-kolegiju-to-je-politicka-zloporaba-i-zloporaba-pojmova>

Meni je zbog dr. sc. Vlatke Vukelić posebno zanimljiva spoznaja o Brezovici. Ono što je ona otkrila hrvatskoj javnosti o Brezovici podsjeća me na:

OTVORENO PISMO PREDSJEDNICIMA DRŽAVE, SABORA I VLADE RH

Poštovani g. Predsjedniče RH,

Poštovani g. Predsjedniče Hrvatskog sabora,

Poštovani g. Predsjedniče Vlade RH,

Željeli bismo Vas upozoriti na besmisao današnjeg obilježavanja “antifašističkog ustanka” u Srbu. To je na žalost postao službeni događaj u RH jer tu predstavu u Srbu svakog 27. srpnja podupire i plaća naša država, a

na njoj sudjeluju i predstavnici Vlade RH i Hrvatskog sabora. Naime prije točno 80 godina u Srbu, Boričevcu, Brotnji i okolnim selima u Lici, a onda i u Drvaru i Grahovu u BIH, isključivo Srbi pobili su najmanje 400 isključivo Hrvata civila. Ubojice su bili četnici i komunisti koji su trebali u dogovoru s talijanskim fašistima "očistiti" te krajeve od hrvatskog stanovništva. Ubili su i dva katolička svećenika Waldemara Maksilijana Nestora i Jurja Gospodnetića, a poznato je da su u tom krvavom pohodu stradali i svi članovi obitelji Ivezić, među kojima i mala djeca. I kako se to može nazvati antifašizmom? Pa to je bio doslovno pravi fašistički pokolj. I zar to treba slaviti?

Poštovani, učinite nešto da se zabrani ovo veličanje zločina.

Ovim potpisivanjem zajedničkog pisma na najviše adrese u državi u tu svrhu želimo svrnuti pozornost odgovornih i sveukupne naše javnosti na besmisao ovog okupljanja u Srbu. Mislimo da je došlo vrijeme da se stane na kraj svim lažima i konačno sva naša hrvatska tragična povijest istinito predstavi sadašnjim i budućim naraštajima.

S poštovanjem

Ivan Aralica, akademik

Josip Pečarić, akademik

Vlado Košić, sisački biskup

Ivan Tolj, general HV

SUPOTPISNICI:

Andrej Dujella, akademik

Kuzma Kovačić, akademik

dr. sc. Vinko Grubišić, Dopisni član HAZU

dr. sc. Mato Artuković, povjesničar

prof. dr. sc. Marin Čikeš

dr. sc. Ante Čuvalo

prof. dr. sc. Neven Elezović

dr. sc. Slavko Kovačić, umir. sveuč. prof.

dr. sc. Stipe Kutleša

dr. sc. Davor Pećnjak, Institut za filozofiju, Zagreb

prof. dr. sc. Ivan Petrović

dr. sc. Stjepan Razum, arhivist i povjestničar

dr. sc. Darko Richter, Donji Laduč

dr. sc. Josip Stjepandić, predsjednik HAZUDD-a

prof. emer. dr. sc. Zvonimir Šeparović

dr. art. Ivana Tanovitski

red. prof. art. Đuro Tikvica

dr.sc. Ivica Veža, professor emeritus

(...)

Zašto?

O Brezovici sam pisao još 19. 01. 2021.:

U RH SE SLAVI „DAN KOKOŠARA“

*Poštovani Predsjedniče RH,
Poštovani Predsjedniče Hrvatskog sabora,
Poštovani Predsjedniče Vlade RH,
Poštovani ministre znanosti RH,*

U Prilogu vam šaljem tekst o šokantnim spoznajama a u svezi s državnim blagdanom 22. lipnja. Naime, dr. sc. Vlatka Vukelić docentica s Fakulteta hrvatskih studija objasnila je hrvatskoj javnosti u „Bujici“ da je to državni blagdan kada se zapravo slavi kokošarstvo:

O 22. LIPNJU: “KOMUNISTI SU SE SKRIVALI PO VRBICIMA OKO ŽABNOG I KRALI LJUDIMA KOKOŠI!”

Vlatka Vukelić je iz Siska pa se posebno zainteresirala za 22. lipnja 1941. godine, koji se u Hrvatskoj naziva 'Danom antifašističke borbe': - Riječ je o danu do kojeg komunisti i nacisti imaju sporazum o nenapadanju. Nakon 22. lipnja i napada Njemačke na SSSR, komunisti u Hrvatskoj ne znaju što dalje, jer nemaju jasne upute od svojih komunističkih nalogodavaca, od Kominterne, iz Moskve – pa bježe iz Siska... Tek nakon što je Njemačka napala SSSR, oni se povlače u vrbike u okolici Siska. Nema govora o tome da su uopće išli prema šumi Brezovica. Oni su se, zapravo, povukli prema Žabnu, a to je jedno selo prema Zagrebu, gdje je domaće stanovništvo bilo bogatije, pa su znali da će kod njih lakše doći do hrane... Oni tamo odlaze kako bi čekali informaciju iz Moskve, što činiti dalje, a dokumenti govore o tome kako su se skrivali po vrbicama i domaćim ljudima krali kokoši!

“Tek nakon mjesec dana, kada im je lokalno stanovništvo poručilo da ih više neće tolerirati, oni se prebacuju prema Brezovici,” nastavlja dr. Vukelić, uz napomenu da “Klasić nije u pravu.”

Naime za razliku od mlade doktorice znanosti koja je istinska znanstvenica (sjajno je vidjeti da u RH postoje i fakulteti gdje se povjest tretira kao znanstvena, a ne pamfletska disciplina). Ona se narugala „otkriću“ dokumenta prof. dr. sc. Hrvoja Klasića o pronalasku dokumenta u kome se u NDH reagiralo na dojave o kokošarima i to mu je kao dokaz da blagdan koji i vi slavite doista jest ono što se mislilo u trenutku kada se u Saboru izglasalo da se kokošarenje treba proglasiti državnim praznikom.

Nadam se da će te njene riječi o „stručnjacima“ kakav je 'istoričar' Klasić shvatiti i kao kritiku vašeg odnosa prema istinskoj znanosti u RH:

“Ne treba nas čuditi što Hrvoje Klasić danas javno štiti određene društvene strukture koja su mu pomogle da živi relativno lagodan život,” nastavila je u istom, ironičnom tonu, dr. Vukelić: “Ja možda nisam toliki stručnjak kao Hrvoje, možda nisam tako dobar povjesničar i istraživač, možda nemam tako atraktivne teme kojima se bavi on, iako, zapravo, ne mogu imenovati niti jednu od njih... Međutim, ja nemam pristup HTV-u, ne mogu napraviti dokumentarac na HTV-u i ne mogu biti komentator svih mogućih emisija od dnevno-političkih do povijesnih i kulturno-društvenih. To, za sada, ima još uvijek samo odabrana struktura u hrvatskom društvu, a ja se nadam da ćemo takve tendencije jednom mijenjati.”

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/26676-bujica-u-novinarskom-domu-nastao-je-kaos-sandra-bencic-se-digla-i-otisla-hrvoje-klasic-ostao-u-soku-avo-goldstein-nasrnuo-je-na-starca-sa-stapom>

(...)

Međutim, opet zahvaljujući dr. Vukelić i njenom gostovanju u emisiji Laudato televizije doznajemo da bi još bilo dobro da se radi o Danu kokošara. Naime ona je u toj emisiji upozorila na 5000 Hrvata koji se nalaze u masovnom grobištu na Brezovici:

Dr. sc. Vlatka Vukelić: *...Na primjer na području šume Brezovice gdje se znakovit obilježava dan antifašističke borbe samo tamo je oko 5 000 žrtava, dakle upravo u šumi Brezovici, na području neobilježenog grobišta koje je jedino simbolično označeno uz bijeli križ istine i to u nedavnoj prošlosti. Tako da imamo ogroman broj tih masovnih grobnica koji broji nekoliko tisuća žrtava.*

Nada Prkačin: *Dakle samo kad se sjetim 22.6 i spominjanja nekakvog ustanka a zapravo nedaleko od tog mjesta su žrtve tih takozvanih ustanika kojih u to vrijeme tamo nije ni bilo.*

Dr. sc. Vlatka Vukelić: *Apsurdno je da onaj spomenik koji simbolizira taj neki prvi partizanski odred i to sve što bi trebalo predstavljati antifaziizam je spomenik defakto na kostima nevinih ljudi koji su likvidirani tamo negdje u razdoblju od svibnja do rujna '45 samo zato što ih se prokazalo kao pomagače okupatorima, pripadnicima kvinslišnih postrojbi itd. međutim mimo bilo kakvog sudskog procesa. Čak taj minimum koji bi trebao biti po svim nekakvim međunarodnim konvencijama on je bio izuzet.*

<https://laudato.hr/emisije/domaci-program/moja-hrvatska/masovna-grobista-vlatka-vukelic-i-roman-leljak>

Dakle svi oni koji svake godine idu tamo ne slave nešto čega nije bilo već slave ubijanje 5000 Hrvata.

A akademik Aralica, biskup Košić, general Tolj i ja u našem pismu nismo ni riječ rekli o takvom slavljenju ubijanja Hrvata.

Da, i za to trebaju povjesničari koji su 'ugledni profesori'. Doista su onima koji lažima ostvaruju želje svojih gazda 'ugledni profesori' takvi koji im pomažu u tome, a neki tamo s nekakvih lista sa Sveučilišta u Stanfordu, ili oni kojima je bitna istina kao što je dr. sc. Vlatka Vukelić. Kakva korist od istine ako ona ne odgovara gazdama?

Da mnogo su bolji 'ugledni profesori' od profesora znanstvenika, zar ne?

Josip Pečarić

<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/28450-kako-postati-ugledni-profesor>

ZA DOM SPREMNI I SLAVA UKRAJINI, DRAGOVOLJAC.COM, 2022.

O PREDSTAVLJANJU KNJIGE 'BOJNA ČAVOGLAVE' / THOMPSONOFBIJA (INICIJALNI KRUG TUĐMAN 100)

Na vijestima CMC-a su dan nakon predstavljanja dali reportažu o tome. Ona se može naći na Youtube.u ali i na Thompsonovim stranicama:

Marko Perković Thompson

U prostorijama HVIDRE grada Zagreba predstavljena je nova knjiga akademika Josipa Pečarića 'Bojna Čavoglave / Thompsonofobija'. Poznatom matematičaru ovo je četvrta knjiga o najtiražnijem hrvatskom glazbeniku i dragovoljcu Domovinskog rata, Marku Perkoviću Thompsonu

(2008.: "Thompson u očima hrvatskih intelektualaca",

2012.: "Hajka na Thompsona",

2017.: "Thompson: pjesmom za Hrvatsku").

<https://www.youtube.com/watch?v=vFUErrdmqNo>

Uz autora knjige na predstavljanju su sudjelovali predsjednik HAZUDD-a dr. sc. Josip Stjepandić, dr. sc. Josip Jurčević te odvjetnik Davorin Karačić.

Kako je pjesma prepjevana na nekoliko stranih jezika, autor u knjizi navodi da je Thompsonov ratni hit „Bojna Čavoglave“ postao svojevrsna himna naroda izloženih agresiji budući da pjesma u sebi nosi univerzalnu poruku da se narodi moraju hrabro izboriti za svoju slobodu.

[Neki komentari s Thomsonovog facebook-](#)

Mirjana Marusic

MARKO JE PONOS LIJEPE NAŠE I SVIH DOMOLJUBA NA KUGLI ZEMALJSKOJ. SAMO TAKVI DIVNI LJUDI TO PREPOZNAJU KAO NAS DIVNI AKADEMIK PECARIC KOJI O TOME PIŠE I POMAŽE I MARKU I SVIMA NAMA DA JE NAŠA DOMOVINA HRVATSKA NA PRVOM MJESTU I DA ĆEMO JE UVIJEK BRANITI OD SVEGA KAO I 90-TIH, A PJEVATI JOJ DO NEBA. HVALA MARKO I HVALA GOSP. PECARIC I HVALA SVIM HRVATIMA KOJI TO CIJENE I POŠTUJU.

Gordana Strunjak

Svakom čovjeku koji brani svoje ova pjesma, rijeci, Markov grleni glas i poziv na obranu na kojem god jeziku ,daje istinsku snagu čovjeku koji je obeshrabren, umoran ,daje vjeru u pobjedu, sa tom pjesmom pobjeđuju, vjera u sebe i vjera u Boga, hvala

Vjekoslav Krizanovic

JOSOPE PEČARIĆU veliki i slavni sine ovog umornog Hrvatskog naroda , molim dragog Boga da ti da dobro zdravlje i još puno godina sretnog života .

Hrnjak Claudia

I na španjolskom molim !!

Dorijan Škofić

Hrnjak Claudia Se presentó un nuevo libro del científico Josip Pečarić 'La batalla de Čavoglav / Thompsonophobia' en el edificio HVIDRA en Zagreb. Para el famoso matemático, este es el cuarto libro sobre el músico croata más popular y voluntario de la Guerra Popular, Marko Perković Thompson.

"2008:" Thompson en los ojos de los intelectuales croatas ",

2012: "Ataque a Thompson",

2017: "Thompson: una canción para Croacia").

Junto al autor del libro, a la presentación asistió el Presidente de HAZUDD, Dr. Sc. Josip Stjepandić, Ph.D. Josip Jurčević y el abogado Davorin Karačić.

Dado que la canción se cantó en varios idiomas extranjeros, el autor del libro afirma que el éxito de guerra de Thompson, "Battle of Čavoglava", se convirtió en una especie de himno de las naciones expuestas a la agresión, porque la canción transmite el mensaje de que las naciones deben luchar con valentía por su libertad

Mirjana Okun

Bila mi je čast biti na ovom mjestu sa ovim ljudima.

Zorica Gregurić

S našim dragim Akademikom Josipom Pečarićem ponovno na istom mjestu s novom knjigom. Bila je odlična i poučna promocija. Hvala ti na tvojoj upornosti i plodonosnom radu. Privilegija je poznavati te!

<https://thompson.hr/>

<https://www.facebook.com/marko.perkovic.thompson>

<https://ar-ar.facebook.com/marko.perkovic.thompson>

Napomena: Zorica Gregurić je predsjednica Udruge Zagrebački Dragovoljci Branitelji Vukovara sudjelovala je u predstavljanju mojih knjiga, njena udruga je bila i suizdavač nekih mojih knjiga.

The image shows a book cover on the left and an event poster on the right. The book cover features a portrait of Josip Pečarić and the title 'THOMPSON - PJESMOM ZA HRVATSKU'. The poster is for a book launch event organized by the 'Udruga zagrebački dragovoljci branitelji Vukovara'. It states the event will be held on 25. listopada 2017. at 18 sati in the 'Doma branitelja HNDRA' at Slovenska 21, Zagreb. The book being presented is 'THOMPSON - PJESMOM ZA HRVATSKU' by Josip Pečarić. The poster also lists the author's biography, the event's host Zorica Gregurić, and the publisher 'Kadajemo se Velim dolaski'.

O toj prethodnoj mojoj knjizi o Thompsonu pogledajte njen prilog: <https://zdrug.hr/vijesti/hrvatska/predstavljanje-knjige-thompson-pjesmom-hrvatsku/>

Sudjelovala je i u predstavljanju moje knjige „Dnevnik u znaku Za dom spremni“ kada je počasni gost bio Damir Markuš:

Zorica Gregurić i Damir Markuš

Markuš je bio nazočan i na predstavljanju ove knjige o Thompsonu.

Govor Josipa Stjepandića objavljen je na više portala:

<https://hrvatskonebo.org/2022/03/09/dr-josip-stjepandic-izlaganje-u-povodu-predstavljanje-knjige-thompsonofobija-8-3-22/>

<https://bezcenzure.hr/iseljenistvo/izlaganje-u-povodu-predstavljanje-knjige-thompsonofobija/>

<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/29862-dr-stjepandic-izlaganje-u-povodu-predstavljanja-knjige-thompsonofobija>

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/ostalo/prilozi-graana/39256-j-stjepandic-o-knjizi-thompsonofobija.htm>

Jedan komentar s Portala HKV-a: **Đuro**

Genijalni g. Stjepandić.

Moj govor je objavljen na:

<https://narod.hr/kultura/nova-knjiga-akademika-pecarica-bojna-cavoglave-thompsonofobija-thompson-na-udaru-sve-do-danas>

<https://bezcenzure.hr/vlad/knjiga-o-medunarodnoj-himni-naroda-izlozenih-agresiji/>

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/p-r/peari-josip/39238-knjiga-o-medunarodnoj-himni-naroda-izlozenih-agresiji.html>

<https://www.youtube.com/watch?v=vFUErrdmqNo>

https://twitter.com/Sokolov_krik/status/1501914198812631045?ref_src=twsrc%5Etfw

Jedan komentar s Portala HKV-a: **Đuro**

Velika i pobjednička 'mirnodopska bitka' akademika Pečarića. Himna ili oda, a i koračnica, budnica - 'bojna Čavoglave', je odigrala u DR veliku stvar. Oko 100 tisuća kazeta se vrtjelo u samovozima i na crti 'do' veliko-partizanskočetničke okupacijske zone, i u legendarnoj HRVATSKOJ VOJSCI, u pobjedi velikosrpskog fašizma. Moral, vojni i psihološki, strateški, za Hrvate i do Marsa, a za četnike - nekoliko vrsta u formacijama (JNA, beli orlovi četnika Šešelja, Martićevci, Hadžićevci i sl;) 'vanvejtiket' i zečevska bežanija, u kompletu, četnika.

Jedino su na Portalu HKV-a dali i dio:

ZANIMLJIVOST S PREDSTAVLJANJA: Knjigu o članu inicijalnog kruga Tuđman 100 napisao je drugi član inicijalnog kruga, a predstavili su je tri člana istog kruga. U publici su bili osnivači inicijalnog kruga Stjepan Tuđman i Bosiljko Mišetić kao i glasnogovornik Željko Olujić.

Puno Tuđmanista - vjerojatno su to svi nazočni na predstavljanju. Uskoro će se svi koji žele moći upisati sami u taj krug. Jer Tuđmanista ima puno.

I doista je bilo pita tko su do sada članovi i kako se mogu i drugi upisati.

Evo odgovora:

Pozivamo sve poklonike prvog hrvatskog predsjednika dr. Franje Tuđmana da se odazovu našem pozivu i svojim sudjelovanjem uveličaju ovu veliku obljetnicu, za sve informacije možete se nam se javiti putem ove Facebook stranice ili na mail [adresu:inicijalni.krug@gmail.com](mailto:inicijalni.krug@gmail.com). Donosimo i popis članova Inicijalnog kruga Tuđman 100 , koji je sastavljen od ljudi različitog spektra zanimanja i područja interesa. Neki od njih bili su suradnici predsjednika, dok su neki u vrijeme njegovog mandata još bili školarci. Svima njima predsjednik je bio i ostao moralna, ali i državnička te politička veličina te su stoga svojom podrškom i angažmanom odlučili podržati ovu Inicijativu.

ČLANOVI INICIJALNOG KRUGA TUĐMAN 100 ZA OBILJEŽAVANJE 100-te OBLJETNICE ROĐENJA PRVOG HRVATSKOG PREDSJEDNIKA I UTEMELJITELJA SUVERENE HRVATSKE DRŽAVE DR. FRANJE TUĐMANA

Ivan Aralica
Mato Artuković
Stjepo Bartulica
Ante Beljo
Raza Bukvić
Toni Cetinski
Andrea Černivec
Mile Čuk
Đuro Dečak
Branko Dilberović
Davor Domazet-Lošo
Tom Držić
Mladen Gložinić
Željko Gredičak
Vinko Grubišić
Andrija, dr. Hebrang
Hrvoje Hitrec
Zvonimir Hodak

Milan Ivkošić
Jela Jozeljić
Josip Jurčević
Neven Jurica
Bernardo Jurlna
Ibrica Jusić
Ivan Kapular
Davorin Karačić
Vlado Košić
Štefina Kovač
Mate Kovačević
Kuzma Kovačić
Ivan Kujundžić
Andrej Kuželički
Jasna dr. Lesić
Ivica Marijančić
Antun Mateš
Mirko Mihalj
Marko Miljanić
Ljerka Mintas-Hodak
Bosiljko Mišetić
Željko Olujić
Viktor Pavić
Josip Pečarić
Ivan Penava
Marko Perković-Thompson
Ivan Radić
Željko Sačić
Jakov Sedlar
Marin Sopta
Josip Stjepandić
Višnja Strenja
Stjepan Šešelj
Stjepan Šterc
Ivan Tolj
Stjepan Tuđman
Nera Kristina Tuđman
Darko Tuđman
Zlatko Vitez

AUTOR LOGOTIPA INICIJALNOG KRUGA TUĐMAN 100 JE
AKADEMIK KUZMA KOVAČIĆ

Od srca zahvaljujemo našem članu, akademiku Kovačiću na ideji i realizaciji logotipa Inicijalnog kruga Tuđman 100.

Kuzma Kovačić hrvatski je kipar, rođen 1952. na Hvaru.

Redoviti je profesor kiparstva na Umjetničkoj akademiji u Splitu, a redoviti član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti postaje 2020. godine. Profesor Kovačić autor je brojnih kiparskih djela u javnim prostorima u Hrvatskoj te Bosni i Hercegovini, među kojima se posebno ističe prva velika kiparska narudžba za hvarsku katedralu: portreti renesansnih pjesnika Petra Hektorovića i Hanibala Lucića, nove brončane vratnice te središnji oltar. 1993 pobjeđuje na natječaju za oblikovanje kovanog novca Republike Hrvatske i za Oltar domovine na zagrebačkom Medvedgradu. Autor je i najvećeg spomenika prvom hrvatskom predsjedniku, za koji on sam kaže da svjedoči o duhovnoj veličini predsjednika, a predstavlja kip živoga Tuđmana, onoga koji ostaje s nama.

Napomene. U četvrtak treba biti na Z1 televiziji emisija *Branitelji danas* posvećena Predstavljajući.

Knjige se mogu kupiti u prodavaonicama Croatia Recordsa.

Josip Pečarić

GENERAL IVAN TOLJ, DRAGOVOLJAC.COM, 2022.

'SRPSKI SVET'

PORFIRIJEVA DALEKVIDNICA

Doista nevjerojatno! Hrvatska radio televizija na novome poklonstvu u Beogradu, evocirala je uspomene na 1918. god. i proglašenje države SHS, ovaj put "spontano", u "šali" iz usta srpskoga pravoslavnog regenta novopečenog patrijarha Porfirija. Ili možda nismo upoznati je li patrijarhovo gostovanje na HRT- u uzvrat gostovanja predsjednika Hrvatske biskupske konferencije na praznik Sv. Save na RTS, srbijanskoj javnoj televiziji. Isto tako nismo upoznati je li tom prilikom Predsjednik HBK imao osporavajućih primjedbi na proglašenje svetim Dositeja Vasića, mitropolita zagrebačkog?

Na Josipovo, 19. ožujka 2021. u dnevniku HTV, u najgledanijem terminu na 333.obljetnicu odluke hrvatskoga Sabora o proglašenju sv. Josipa zaštitnikom hrvatskoga naroda, HRT je objavila intervju s patrijarhom SPC. Dakle, novinara Dragana Nikolića zaputili su u Beograd da napravi ekskluzivni razgovor s čovjekom, koji nam je, iskoristivši takav poklon HRT-a, između ostaloga, u "šali" priopćio "ambiciju" da bude ne samo srpski patrijarh, već i patrijarh Srba, Hrvata i Slovenaca! U svakoj šali, kako se kaže, pola je istine, pa ako je tome tako, ako je i od Porfirija Perića, previše je i šale i njegove istine! Bilo bi lijepo da se šali u okvirima i granicama Republike Srbije, a da ostalo prepusti hrvatskim i slovenskim vicmaherima! I Slovenci, a pogotovo mi Hrvati imamo i previše svojih šaljivdžija, koji se šale i igraju s teško stečenom slobodom i državnom samostalnošću.

Međutim, nije problem u Porfiriju! Ovaj "spektakl" bi mogao imati više razloga i verzija. Kao pravi hrvatski naivci pođimo od manje vjerojatna scenarija! On je nogometnim rječnikom rečeno iskoristio svaku loptu, svako pitanje hrvatskoga novinara i zadao - zahvaljujući njegovoj gluposti, naivnosti, potkapacitiranosti, kompleksu manje vrijednosti - našoj prorijeđenoj i slaboj obrani nekoliko golova i postao pobjednikom smiješne i žalosne utakmice odigrane u sjedištu SPC-a.

Ipak, daleko je vjerojatnije da je pomno odabran trenutak i blagdan sv.Josipa za snishodljiva, podanička, izdajnička pitanja, koja su sugerirala željene Porfirijeve odgovore. Ovako mu se ne bi ulizivao ni jedan srpski novinar RTS-a. Blago Porfiriju, ima on hrvatsko- srpsku dalekovidnicu.

Nikolić je samo izvršio svoju jadnu zadaću. I jasno, pri tome, kako drugačije, samoinicijativno, ničim izazvan potegnuo je pitanje Jasenovca s formulacijom koja potvrđuje srpsku mitomaniju i laži o milijun ljudi, ponajviše Srba, ubijenih u tome logoru. Umjesto da ga je pitao hoće li se kao patrijarh zauzeti da se prestane s velikosrpskim lažima i pretjerivanjima kojima se blati i tereti hrvatski narod. Zašto ga nije pitao hoće li se zauzimati da se oformi međunarodno multidisciplinarno tijelo za istraživanje svega onoga što se događalo u Jasenovcu od 1941. do 1945. i potom od 1945. do 1950.? Zašto ga nije pitao o desecima tisuća likvidiranih Židova u Nedićevoj Srbiji i zna li išta o specijalnim vozilima – plinskim komorama – koja su kružila po Beogradu i u kojima su "izletnički" ubijali ljude, pretežito židovske narodnosti? Zašto nije iskoristio priliku pa ga pitao o srpskim, srbijanskim logorima u kojima su patili i umirali hrvatski ljudi u godinama minulog rata i agresije na Hrvatsku? O neznanim jamama i grobištima, našim nestalima koje već desetljećima tražimo, ne bi li ih dostojno sahranili u hrvatskoj zemlji i ne bi li njihovi roditelji i rodbina pronašli kakav-takav mir.

Umjesto takvih pitanja, Nikolić pita Porfirija hoće li se i kada dogoditi klečanje u Jasenovcu. Trebao bi kleknuti on, njegovi episkopi i naši biskupi i na taj način priznati krivnju i pokajati se i tako potaknuti novo hrvatsko-srpsko bratstvo! Što bi to trebali naši biskupi učiniti? Priznati da su krivi što su živi i ispričavati se što zastupaju baš kao i blaženi Stepinac dostojanstvo svake osobe, svake obitelji i svakoga naroda, ispričavati se da su na liniji nadbiskupa zagrebačkoga Alojzija Stepinca, koji je u vihoru rata, jedini u Europi, hrabro govorio protiv nacizma, fašizma, komunizma, rasne diskriminacije, progona Židova, Roma... Ispričavati se što zastupaju da Alojzije Stepinac bude što prije proglašen svetim!

Naš je novinar zatim postavio pitanje o Stepincu. Mogao ga je i ne postaviti. Nije moguće da nije znao kakav će odgovor uslijediti. Patrijarh nam „saopćava“, na Josipovo u dnevniku HTV-a, da je u "posedu" Stepinčevih pisama koja su problematična... Izgovorio je to hladno, ne trepnuvši. Nije moguće da ne zna što Hrvatima znači Stepinac, kojega čak i mali dio nevjerujućih Hrvata smatra moralnom veličinom i vertikalom, bez kojega je teško zamislivo sagledavanje hrvatske povijesti i duhovnosti hrvatskih katolika. Našem blaženiku svetoga sjaja sudili su komunisti u Zagrebu! Nisu uspjeli, o tome je sudu i komunističkoj presudi, zahvaljujući njegovu svetom i mučeničkom životu, povijest rekla pravorijek. Unatoč svemu tomu danas mu i blaženome ponovo sude! I to u SPC-u, u Beogradu! Možda im sv. Sava prosvijetli pamet! Ta on je, kažu oni, najveći njihov svetitelj! Mi to ne osporavamo niti se u to petljamo! Neka pišu svoju hagiografiju i svoju "istoriju". Potpuno ih razumijemo, njima je historija ili povijest neprihvatljiva. Pogotovu povijest, nju su "ustaše" izmislili. Jasno, kažu "istoričari" uz veliku i izdašnu pomoć Vatikana, o kojem lažu i sustavno ga kleveću, pa im se i tamo, što je izvan svake pameti, pričinjaju ustaše. Takva im stajališta ne smetaju da

uspostavljaju odnose pod krinkom ekumenizma koristeći svaku prigodu ne bi li spriječili proglašenje svetim katoličkoga i hrvatskog blaženika Alojzija Stepinca.

Hrvatski narode, neka ti je sretno ovo teško korizmeno Josipovo, opterećeno COVID-om, potresima i životnim, gospodarskim i demografskim nevoljama. Neka ti je sretan i blagoslovljen nadolazeći Uskrs! Potreban nam je više no ikad zagovor našega nebeskog zaštitnika. Da nas uskrsnuli Krist zaštiti od svih zala, nezaposlenosti, iseljavanja, korupcije, lopovluka, društvene nepravde, od posrnula i loša pravosuđa, laži, obmana... Da nas zaštiti i od ovakvih intervjuja i emisija na Hrvatskoj radio televiziji, koju pretplatnici ne plaćaju da proizvodi loš i štetan program! Uvjereni smo da većina pretplatnika i gledatelja očekuje ispriku i odgovornost, pa i smjene i ostavke na HRT-u.

HRT je javna televizija, pa u tom smislu ona je od državnoga i nacionalnoga značenja i uređivačke pogreške i propusti, koji ulaze u sferu nacionalnoga dostojanstva, pa i u određenom smislu nacionalne sigurnosti, ne mogu i ne smiju prolaziti ispod radara Hrvatskoga sabora, pa i izvršne vlasti, koja je dužna sprječavati ovakve pojave, pazeći pri tome da se ne narušava sve ono što se podrazumijeva pod slobodom medija.

U Zagrebu dne 21. ožujka 2021.

general bojnik **Ivan Tolj**

general bojnik **Ivan Kapular**

admiral **Davor Domazet Lošo**

prof. dr. sc. **Andrija Hebrang**, pričuvni general

prof. dr. sc. **Slobodan Prosperov Novak**

akademik **Josip Pečarić**

ZAHTJEV ZA KADROVSKIM SMJENAMA NA HTV-**U***(tekst peticije)*

Već ionako prepunu čašu prelilo je dovođenje srbijanskog patrijarha Porfirija u udarni Dnevnik HTV-a 19. ožujka, na katolički blagdan svetog Josipa, zaštitnika Hrvatske, da bi beogradski gost bez ijednog argumenta osporavao kanonizaciju bl. Alojzija Stepinca i bio prikazan kao vrhovni moralni i povijesni arbitar.

Zatim je čašu našega strpljenja još jednom prelilo, očito sinkronizirano, dovođenje prof. dr. Ive Goldsteina 21. ožujka u emisiju NU2 HTV-a, da bi i on govorio protiv zagrebačkog nadbiskupa, žrtve komunističkog totalitarizma, katoličkog kardinala i hrvatskog mučenika i blaženika Alojzija Stepinca.

Osim toga, gost je omalovažavao prvog predsjednika i utemeljitelja suvremene hrvatske države Franju Tuđmana te iznosio svoja poznata naklapanja o novijoj povijesti i sadašnjem stanju, uključujući zahtjev za političkom detuđmanizacijom. Na što su izostale službene reakcije, isto kao što izostaju kada je riječ o valu očitog mentalnog i propagandnog vraćanja na stanje unutarjugoslavenskih odnosa i obnove "bratstva-jedinstva".

Ti događaji potvrdili su još jednom u nepreglednom nizu takvih uredničkih postupaka da Hrvatska radiotelevizija kao javna ustanova ne služi temeljnom nacionalnom dobru ni objektivnom informiranju i tumačenju događaja, kao svrsi svoga postojanja, nego služi stranim, pristranim, partikularnim, manjinskim i manipulativnim interesima.

Osim toga, voditelj emisije NU2 monopolizirao je i praktički privatizirao taj udarni termin i tu emisiju, koju uređuje s neskriveno ljevičarskih i općenito neobjektivnih i dubioznih pozicija. On izborom pozvanih omogućuje to da se vrlo često mogu čuti uvrjednive izjave na račun onoga što velik dio hrvatskog naroda smatra i osjeća vrijednim opće zaštite i poštovanja u hrvatskoj državi. Javni medijski servis u svim je demokracijama usklađen s temeljnim nacionalnim vrijednostima i organiziran tako da razmjerno zastupa spektar većinskih i manjinskih skupina. Kod HRT-a je stanje više nego obrnuto. Dakle, tražimo da nacionalna javna tv zastupa one vrijednosti koje dijeli većina našega naroda. U protivnomu, zahtijevat će se pokretanje zakonodavnog postupka rasformiranja takve središnje javne medijske ustanove, koja se k tomu u izboru vijesti i sadržaja pokazuje i potvrđuje ne kao nacionalna, nego kao uvelike antinacionalna, i kao nenarodna. Ona ne valorizira objektivno političke i svjetonazorske različitosti hrvatskoga društva ni biračkog tijela (kojega znatan dio živi izvan granica Hrvatske) niti odražava objektivne razmjere među svima onima koji ju plaćaju. Utoliko je riječ o aktivističkom mediju u službi točno određenih političkih opcija i svjetonazora.

Zbog svega toga zahtijevamo sljedeće:

- 1) Suspendiranje novinara Dragana Nikolića, smjenjivanje urednika Dnevnika HTV-a od 19. ožujka i svih odgovornih po vertikali za taj i takav i za druge uredničke promašaje na HRT-u.
- 2) Razrješenje urednika emisije NU2 Aleksandra Stankovića i postavljanje na njegovo mjesto čovjeka koji je blizak većinskim pogledima i naziranjima gledatelja i ukupne biračke i nebiračke populacije. Ako je Stanković mogao puna dva desetljeća, od godine trećeg januarskog političkog preokreta, voditi tu emisiju kao nedodirljiva veličina, krajnje je vrijeme da tu emisiju vodi nepristranija i objektivnija osoba.
- 3) Ostale kadrovske i organizacijske promjene kako bi se Hrvatsku televiziju uskladilo s očekivanjima demokratske većine hrvatskoga političkog naroda i s njezinim ustavnim, zakonskim i statutarnim zadaćama.

U Zagrebu, prikupljanje potpisa dovršeno 27. ožujka 2021.

U ime svih potpisnika peticije, za autentičnost njezina sadržaja jamče:

general bojnik u miru **Ivan Tolj**
general bojnik u miru **Ivan Kapular**
admiral u miru **Davor Domazet Lošo**
prof. dr. sc. **Andrija Hebrang**, pričuvni general
prof. dr. sc. **Slobodan Prosperov Novak**
akademik **Josip Pečarić**

POTPISNICI:

1. dr. Miroslav Aberle
2. prof. dr. sc. Neda Aberle
3. Duško Abramović, Mississauga, Ont. Canada
4. Nevena Abramović, Mississauga, Ont. Canada
5. Kata Andrijević
6. Anton Antolović, Zagreb
7. Dragica Antolović, Zagreb
8. Helena Antolović, Zadar
9. Lovro Antolović, Zadar
10. Martina Antolović, Zagreb
11. prof. emeritus. dr. sc. Pero Aračić, Đakovo
12. akademik Ivan Aralica
13. dr. sc. Mato Artuković, povjesničar, Slavonski Brod

14. don Miljenko Babaić
15. Ante Babić, dipl. ecc.
16. Damir Babić, Borovo Naselje
17. Iva Babić, dipl. teolog
18. Ivana Babić, prof.
19. Marijan Babić, dipl. ecc.
20. Marijana Babić, prof. hrvatskog jezika i povijesti,
21. Mila Babić, mr. iur.
22. Nevenka Babić
23. Ilija Bagarić, dr. med.
24. Ante Bajlović, Zagreb
25. Josip Bajlović, Zagreb
26. Magdalena Bajlović, Zagreb
27. Marcelino Bajlović, Zagreb
28. Mario Bajlović, Zagreb
29. Martin /Ivo/ Baković
30. Zrinka /Marijan/ Baković
31. Ivan Banožić, Vinkovci
32. Marko Baotic, Work Preparation Manager
33. mag. iur. Ante Baraba
34. Josip Barbetti, dipl. ing., Milton, Canada
35. Tomislav Baričević, župnik
36. Ivan Barić
37. Ana Barišić, V. Gorica
38. Ankica Barišić, Poljska
39. Ante Barišić, Poljska
40. Ivica Barišić, Poljska
41. Mateja Barišić, Poljska
42. Miro Bartulica, Zagreb
43. Mira Tecilazić Bašić, sutkinja Županijskog suda u mirovini
44. Đurđica Bastjančić, prof.
45. Iva Bastjančić, nastavnica
46. Ivan Bastjančić, dipl. ing.
47. Darko Daran Bašić hrvatski branitelj, glavni urednik portala Hrvatsko
nebo
48. Nikola Bašić pisac, Vis
49. prof. Tomislav Batinić, Sarajevo.
50. dr. sc. Zlatko Begonja, povjesničar
51. Lili Benčik, kolumnist, hrvatskepraviceblog.com
52. Joan Beram, St Ives, NSW Australia
53. Tomislav Beram, Sydney, Australia
54. Davor Bergam, Dubrovnik
55. Pasko Bete, Dubrovnik

56. Mate Bilić, Zagreb
57. Josip Bilić Prčić, odvjetnik
58. Stjepan (Vladimir) Biondić, mag. prava
59. dr. sc. Ante Birin, povjesničar
60. Anica Bobetić, Zagreb
61. Tomislav Bolanča, Zadar
62. Damir Borovčak, dipl. ing., Zagreb
63. Dragan Bosanac, Borovo Naselje
64. Marin Bošković, dipl. ing. elektrotehnike
65. Tea Bošković, učiteljica razredne nastave
66. Ivan Bradvica, dipl. ing., književnik
67. Tomislav Brekalo, umirovljeni narednik HV i predsjednik HIKO (Hrvatska iseljenička kulturna organizacija) Essen, NRW, Njemačka
68. Emilija Britčević, Split
69. Mladen Britčević, Split
70. general dr Kornelije Brkić
71. Ana Bulaja
72. Ante Bulaja, Sv. Nedjelja
73. Josipa Bulaja
74. Jure Bulaja, Sv. Nedjelja
75. Luka Bulaja, Sv. Nedjelja
76. Mara Bulaja
77. Marko Bulaja
78. Mateja Bulaja, Sv. Nedjelja
79. Matija Bulaja
80. Mihaela Bulaja, Sv. Nedjelja
81. Ruža Bulaja, Sv. Nedjelja
82. Vjeko Bulaja, Sv. Nedjelja
83. dr. sc. Miljenko Buljac
84. Adolf Buntić, Zagreb
85. Ana-Marija Buntić, Zagreb
86. Dubravka Buntić, Zagreb
87. Matej Buntić, Zagreb
88. Nika Buntić, Zagreb
89. Jadranka Burazin, prof., Split
90. Jozo Burazin, kap. duge plovidbe, Split
91. dr. Jure Burić, bivši župan i saborski zastupnik
92. Anđelko Burilo, Zagreb
93. Valentin Burilo, Vukovar
94. Mario Butigan, Nuštar
95. brigadir, Eduard Butijer, Dugo Selo
96. Juraj Cigler, dipl. inž. građ., Čakovec
97. Milan Ciliga, dipl. ing. el.

98. Petar Cvitanušić, Zagreb
99. general Ljubo Česić Rojs
100. izv. prof. dr. sc. Alojz Čubelić, Katolički bogoslovni fakultet
101. Jozo Ćuk, dugogodišnji predstavnik Hrvata u Australiji
102. general Mile Ćuk
103. Iljko Ćurić, Zagreb
104. Ivo Ćurić, Zagreb
105. Ana Ćurković, Zagreb
106. Ante Ćurković, Zagreb
107. Danijela Ćurković, Zagreb
108. Dijana Ćurković, Zagreb
109. Ivan Ćurković, Zagreb
110. Ivana Ćurković, Zagreb
111. Marko Ćurković, Zagreb
112. Petar Ćurković, Zagreb
113. Tihomir Ćurković, Zagreb
114. Jelena Ćurković Zagreb
115. Tomislav Ćurković, Zagreb
116. izv. prof. dr. sc. Ivica Čatić
117. Brane Čavar, Zagreb
118. Jozo Čavar, Vinkovci
119. Marinko Čavka, Knin
120. prim Jasna Čepin Bogović, dr. med.
121. don Lazar Čibarić
122. prof. dr. sc. Marin Čikeš, redoviti profesor u miru Sveučilišta u Zagrebu
123. Ante Ćirko, Unna
124. prof. dr. sc. Alojzije Čondić, Katolički bogoslovni fakultet, Split
125. Željko Čorak, Borovo Naselje
126. Florijan Čulina, Zagreb
127. Ante Čulo, Sv. Nedjelja
128. Božo Čulo, Sv. Nedjelja
129. Fran Čulo, Sv. Nedjelja
130. Franjka Čulo, Sv. Nedjelja
131. Ivan Čulo, Sv. Nedjelja
132. Josip Čulo, Sv. Nedjelja
133. Luka Čulo, Sv. Nedjelja
134. Marija Čulo, Sv. Nedjelja
135. Mate Čulo, Sv. Nedjelja
136. Melita Čulo, Sv. Nedjelja
137. Petra Čulo, Sv. Nedjelja
138. Prof. dr. sc. Vera Čuljak
139. Srećko Čuljak

140. dr. sc. Ante Čuvalo, Ždrelac (Pašman)-Chicago
141. Ivica Daničić, Borovo naselje
142. mr. sc. Mladen Deletis
143. Diana Delonga
144. Franko Delonga
145. Ivo Delonga
146. Jadranka Delonga
147. Marina Delonga
148. Marko Delonga
149. Alen Distler, Borovo Naselje
150. Dragica Distler, Borovo Naselje
151. Ivan Distler, Borovo Naselje
152. Tihomir Distler, Borovo Naselje
153. Mario Divić, Imotski
154. Željko Dokonal, Borovo Naselje
155. admiral Davor Domazet Lošo
156. Zvonimir R. Došen, Kanada
157. dr. sc. Miro Dorešić
158. Zdenka Dorinko, Melbourne
159. Tomislav Držić, novinar i urednik Hrvatskog tjednika
160. Marija Dubravac, hrvatska pjesnikinja, Brisbane
161. Tomislav Dudić, Vukovar
162. Malkica Dugeč, književnica
163. Stipe Čipa Dukić, katolički svećenik
164. Viktor Dukić
165. Drago Duvnjak, dipl. ing. građ.
166. Jela Dužnović
167. Anđelko Đerek, pukovnik, Zagreb
168. Ljubomir Đukić, Vinkovci
169. prof. dr. sc. Neven Elezović
170. prof. dr. Damir Eljuga, predsjednik Hrvatske lige protiv raka, Karlobag
171. Ljerka Eljuga, dr. primarius, Karlobag
172. Adrijana Franjkić, Knin
173. Tomás Frković, Argentina
174. Stjepan Furdek, Sydney, Australia
175. Helena Galjer, Dubrovnik
176. Mladen Galić, dragovoljac Domovinskog rata, Split
177. Željko Galinović, Vinkovci
178. Zdravko Gavran, književnik
179. Gordana Gavranović, Borovo Naselje
180. Josip Gavranović, Borovo Naselje
181. Petar Gelo, Melbourne

182. Ivica Gilić, Borovo Naselje
183. Danica Glavaš
184. Vlado Glavaš
185. Krunoslav Gliha, umirovljenik, V.Gorica
186. Mladen Glowatzky, dipl. ing. građ.
187. Branko Govedarica, Dubrovnik
188. Violeta Grdić, Vukovar
189. Berislav Gregorić, predsjednik udruge policije branitelja Jastrebarsko
190. Zorica Gregurić, predsjednica Udruge zagrebački dragovoljci branitelji Vukovara
191. Matija Grgat
192. Ivica Grgić, Osijek
193. Vinko Grgić, prof.
194. Nikša Grljević, Dubrovnik
195. Ruža Grozdanić, Zagreb
196. mr.sc. Marko Grubišić , predsjednik Hrvatskog društva političkih zatvorenika,
197. professor emeritus Vinko Grubišić, dopisni član HAZU
198. Anđelka Gverić, Zadar
199. Mile Gverić, Zadar
200. Ivica Hapan, Dubrovnik
201. Mirko Hasenay, Buenos Aires, Argentina
202. Branko Haubrich
203. prof. dr. sc. Andrija Hebrang, pričuvni general
204. Davor Hitri, Borovo Naselje
205. Stjepan Hodak, Sesvete
206. Željko Hodak, Borovo Naselje
207. Dragana Horg, Borovo Naselje
208. Vesna Horg, Borovo Naselje
209. Štef Horvat, Borovo Naselje
210. Krunoslav /Marijan/ Horvatić
211. Marija /Mato/ Horvatić
212. Marijan / Ivan/ Horvatić
213. Albin Horvatiček, književnik
214. Ivan Hovanjec, Vinkovci
215. Branko Hrkač, sam. umjetnik
216. Josip Hrkač, Borovo Naselje
217. Ivan Hrvoić, Kanada
218. Brigadir, Werner Ilic, Zagreb
219. Krešimir Ivanček, akad. slikar-grafičar
220. Jure Ivančić
221. Dubravko Ivanković, Vukovar

222. msc Želimir Ivanović, dipl. ing. el. tehn., dragovoljac, istočna Slavonija, Sunja 91-92.
223. Mile Ivezić, Chicago
224. Zlata Ivezić, Chicago
225. Melita Obeid Ivezić, Chicago
226. David Ivić
227. Alen Jakumetović, Borovo Naselje
228. general Ante Jelavić
229. Tomislav Jelić, novinar, suradnik Hrvatskog tjednika, Zagreb
230. Ivana Jerčinović, dipl. ing. fizike
231. dr. sc. Marko Jerčinović
232. Marko Jovanović, Dubrovnik
233. Snježana Jukić, Zagreb
234. mr. sc. Neven Jurica, veleposlanik u miru
235. Barbara Jurić
236. Filip Jurić
237. Luka Jurić
238. Željko Jurić
239. Ante Jurilj, Borovo naselje
240. Janja Jurišić, Frankfurt
241. don Anđelko Kaćunko
242. Zaviša Kačić, prof.
243. Robert Kajfeš, Nova Gradiška
244. Branko Kalebić, Zagreb
245. Zlatko Kamen, Borovo Naselje
246. general Ivan Kapular, Zagreb
247. Edvina Maras Karačić, dr. med.
248. Mirko Karačić, dr. med.
249. prof. dr. sc. Ivan Karlić, KBF Sveučilišta u Zagrebu
250. akademik Andrija Kaštelan
251. Ivo Kedi, Virovitica
252. Ana Kirchmayer-Wonnemann, Njemačka
253. Marko Kljajić, umirovljenik, Vetovo
254. Nikola Knez, filmski redatelj
255. Mile Kokan, Split
256. Ante Kokotović, Penrith, Australia
257. Stipe Kokotović, Penrith, Australia
258. pukovnik Miljenko Kolobarić, predsjednik HVIDRA-Osijek
259. Zvonimir Kološnjaj, Borovo Naselje
260. Nikša Koncani, dipl. ing., Vodice
261. prof. dr. sc. Ivan Kordić
262. mons. dr. sc. Vlado Košić, biskup sisački
263. Ljudevit Kotnik, dipl. ing. str. u miru

264. Ante Kovač, Split
265. Davor Kovačević, Tomislavgrad
266. Pero Kovačević, pravnik, bivši zastupnik u Hrvatskom saboru
267. Mile Kožul, Zagreb
268. akademik Kuzma Kovačić
269. Mate Krajina, novinar
270. Zdenko Kraljević, Zagreb
271. Marija Krasnec Oršolić, Munchen
272. Zlatko Krasnec, Vukovar
273. Marijana Križan, Zagreb
274. Mirjana Kutle
275. general Marinko Krešić
276. Luka Krilić, povratnik iz iseljenišva
277. Vjekoslav Krsnik, publicist, neovisni komentator
278. fra Ante Kukavica
279. brigadir, Stjepan Kulić, Vinkovci
280. Milan Kurilj, Rijeka
281. prof. dr. sc. Stipe Kutleša
282. prof. dr. sc. Ilij Kuzman
283. Boris Kuzmanovic, Greendale, WI SAD
284. Ivanka Kuzmanovic, Greendale, WI SAD
285. pukovnik Ivan Kvesić
286. Silvija Lažeta, dipl. iur., Zagreb
287. Jerko Lebo, voditelj građevinskih radova
288. Dragica Ledenko, Rijeka
289. Šime Letina
290. Josip Livasić, Sv. Nedjelja
291. Ive Livljanić, veleposlanik u miru
292. Ilija Lončar, Glavni tajnik IO HSK-a za Benelux, Nizozemska
293. Antonio Lovasić, Sv. Nedjelja
294. Djurdja Lovasić, Sv. Nedjelja
295. Josip Lovasić, Sv. Nedjelja
296. Kristian Lovasić, Sv. Nedjelja
297. Slavko Lovasić, Sv. Nedjelja
298. Stjepan Lovasić, Sv. Nedjelja
299. Tomislav Lovasić, Sv. Nedjelja
300. Helena Lovrić
301. Ivana Lovrić
302. Marija Lovrić
303. Petar Lovrić
304. Zdravko Lozar, Berlin
305. Anda Luburic
306. Zvonimir Luburić, Oakville Ont. Canada

307. Ilija Lukanović, teolog i diplomat
308. Marija Lukić, Velika Kopanica
309. Josip Lulić, Nova Gradiška
310. Božo Ljubić, Karlobag
311. Mira Magaš, umirovljenica
312. doc. art. Marko Magdalenić, KBF Sveučilišta u Zagrebu
313. Blažena Magdić, umirovljenica
314. Ivan Magdić, časnik HV-a u mirovini
315. Diana Majhen
316. Marijan Majić
317. mr. Hrvoje Majhen
318. Veselko Malekinušić, Borovo Naselje
319. Vesna Maletić
320. Mijo Maljković, inovator, Požega
321. mr.sc. Ivan Mance, Zagreb
322. Ankica Mandarić, dipl. ecc. u mirovini, Mostar
323. Jasna Mandić, Zagreb
324. Krešimir Mandić, Zagreb
325. Zdravko Mandić, Zagreb
326. Radoslav Marić, MD
327. Zvonimir Marić, sveučilišni profesor u miru
328. Hrvoje Markasović, Vinkovci
329. Verica Marković, Vukovar
330. general Mladen Markač, Zagreb
331. brigadir, Ivan Markešić
332. Marija Markić, CTC
333. Marinko Markić, Toronto
334. Slobodan Markić, P. Eng
335. Josip Maršić
336. Tonko Martinis
337. Goran Marunček, Vinkovci
338. Verica Marunček, Vinkovci
339. Zoran Marunček, Vinkovci
340. Pater Vinko Maslač, Dubrovnik
341. Maro Masle, Dubrovnik
342. Mario Matančević, Borovo Naselje
343. Hrvoje Mateša
344. Josip Mateša, Vodice
345. Vedran Matić, Borovo Naselje
346. Ante Matić, Borovo Naselje
347. Ante Matijević, Split
348. Franjo Matošević, Zagreb
349. Cecilija Matuško

350. Goran Mazić, Dubrovnik
351. Berislav Medić, Vinkovci
352. mr. sc. Božo Medić
353. general dr. sc. Miroslav Međimorec
354. Blaž Mešin, dipl. ing., Zagreb
355. Mike Ivan Mikec
356. general Mladen Mikolčević, Nova Gradiška
357. prof. dr. Luka Milas, znanstvenik i sveučilišni profesor u miru
358. Ljerka Milas, prof.
359. Zvonko Milas, Zagreb
360. Drago Miota, Virovitica
361. Marija Miota, Virovitica
362. Ljiljana Mišljenac, Bijelo Brdo
363. Marija Modrić, Zagreb
364. Marica Morić, Split
365. Anđa Mrđen, Borovo Naselje
366. Gorostas Mrđen, Borovo Naselje
367. Marin Mrđen, Borovo Naselje
368. Igor Naletilić, Borovo Naselje
369. Stjepan Njergeš, Borovo Naselje
370. Danka Nemaric
371. prof. dr. sc. Milan Nosić
372. Javor Novak, hrvatski književnik i publicist, član Upravnog odbora HKV-a
373. Alfred Obranić, dipl. ing. u miru
374. Darko Omrčen, dipl. ing. elektrotehnike
375. Oreč Željko, Zagreb
376. Ivica Orešković, Zagreb
377. Josip Osrečki, Vinkovci
378. Mario Marcos Ostojić
379. Ivan Ozanic, Oakville, Kanada
380. Snježana Patko, Vukovar
381. dr. Ing. Marijan Papić, Vancouver, B.C., Canada
382. Miroslav Papić, dipl. ing. stroj., član HNES-a, Zagreb
383. Milan Pavich Vukina, Lukovčak
384. mr. Alojz Pavlović, dipl. ing., književnik
385. Ljiljana Pavlović, Borovo Naselje
386. Mladen Pavković, novinar i publicist
387. Vladimir Pavletić, Generalski Stol
388. prof. dr. sc. Davor Pavuna
389. Ankica Pečarić, prof.
390. akademik Josip Pečarić
391. Dragutin Peček, Zagreb

392. Ivan Penava, gradonačelnik Vukovara
393. Miroslav Penava, Požega
394. Željko Penava, Molvice
395. Stipan Perić, dipl. oec., Tomislavgrad
396. Anto Periša
397. Franjo Miroslav Perkovic, dipl. arh., Zagreb
398. dr. sc. Damir Pešorda, književnik
399. Alojzije Petracic, umirovljenik
400. Mr. sc. Andrija Petrović, projekt manager, Zagreb
401. Ivan Petrović, Borovo Naselje
402. Marinko Pezer, Zagreb
403. Stipo Pilić, prof.
404. Silvio Pinter, Vinkovci
405. Tomislav Pipunić, Melbourne, Australia
406. Nenad Piskac, književnik
407. Mile Pletikosa, P. Eng.
408. Katica Plišić, Bern
409. Miljenko Plišić, Bern
410. Ivo Poljak
411. Tomislav Poljičanin, Borovo Naselje
412. Siniša Posarić, književnik
413. general Ivica Primorac
414. Vera Primorac, književnica
415. Mladen Prkačin, HRVI, Solin
416. prof. dr. sc. Slobodan Prosperov Novak
417. general Željko Prpić, dipl. ing. str. u mirovini
418. Silvija Pršlja, Zagreb
419. mr. sc. Sonja Radionov, dipl. ing.
420. Ivo Radman, Velika Gorica
421. pukovnik, Damir Radnić, Zagreb
422. Marko Radoš, Zagreb
423. Ante Rakić
424. prim. Miljenko Raos, dr. med.
425. brigadir, Ivan Rašić, Zagreb
426. Ante Rašić, Osijek
427. Pero Rašić, Borovo Naselje
428. dr. sc. Stjepan Razum, povjestničar i arhivist
429. Antonio Rebić-Čulo, Sv. Nedjelja
430. Božidar Rebić-Čulo, Sv. Nedjelja
431. Petra Rebić-Čulo, Sv. Nedjelja
432. Ruža Rebić-Čulo, Sv. Nedjelja
433. Danijel Rehak, predsjednik društva logoraša
434. Branko Reić, dipl. ing. građ.

435. Danijel Rimac, Borovo Naselje
436. Antun Rom, Glina
437. Josip Romić, Nova Gradiška
438. general Renato Romić, Virovitica
439. Neda Rosandic Saric - veleposlanica u miru
440. Herve Rousseau, Francuz iz Zagreba
441. Božidar Ručević, dipl. inž. u miru iz Zagreba
442. Zorica Rukavina, prof., Zagreb
443. prof. emerit. Zvonko Rumboldt, Split
444. Ivica Rupčić, Vinkovci
445. Iva Sablić, Borovo Naselje
446. Zoran Sablić, Borovo Naselje
447. dr. rer.soc.oec., Blaženko Segmanović
448. Marija Senjić, Sesvete
449. Niko Senjić, Sesvete
450. Velimir Slavić, Vinkovci
451. dr.sc Goran Slipac, Zagreb
452. Marija Skender, Sydney, Australia
453. Josip Skender, Sydney, Australia
454. Jakov Skočibušić, prof., umirovljeni veleposlanik, Split
455. Masa Skondro Vrzina, Sydney, Australia
456. mr. sc. Marina Skrobica
457. Dubravka Smiljan
458. Ivica Smiljan
459. Davorin Smokrović
460. Renato Smokrović, Starigrad-Paklenica
461. Željko Soldo inž. el., Zagreb
462. prof. emeritus dr. sc. Ivo Soljačić
463. Stefan Sosa, Bad Liebenzel, Germany
464. Damir Stahor, Dubrovnik
465. Mirko Strabic
466. Dominik Stamać, dipl. ing. u mirovini
467. dr. sc. Josip Stjepandić, predsjednik HAZUD-a
468. Edvin Strgačić LLB Pravni fakultet Zagreb, owner of Can Cro Accounting business Toronto
469. Vera Strgačić, dipl. ing., Farmaceutski Fakultet Zagreb, University of Toronto, Faculty of Education
470. Zoran Strmota, Vinkovci
471. Ante Šare, dipl. ing. elektotehnike
472. Stanko Šarić, dipl. ing., glazbenik

473. Jagoda Šećer, Split
474. Stjepan Šešelj, književnik
475. Ilija Šikić, pjesnik
476. general Željko Šiljeg, Zagreb
477. Dobroslav Šimović, dipl. iur.
478. Mario Škegro, Ivankovo
479. Dipl. ing. Ivica Škiljo
480. Ivan Šmit, Borovo Naselje
481. mr. sc. Niko Šoljak, predsjednik Hrvatskog svjetskog sabora
482. Stjepan Šooš, Bad Liebenzel, Germany
483. Zoran Šorli, Vinkovci
484. Nikola Štedul
485. st. brigadir, Marinko Štrbac, Novoselac
486. Ante Nadomir Tadić Šutra, prof., Knin
487. Krešimir Tičić, dipl. ing. arh., arhitekt i pisac
488. Đuro Tikvica, pijanist, red. prof. Muzičke akademije Sveučilišta u Zagrebu
489. Kap. Eduard Tkalcic, Hong Kong
490. dr. sc. Marko Tokić, Mostar
491. Benjamin Tolić, filozof i publicist
492. general Žarko Tole, Split
493. general Ivan Tolj, književnik
494. Josip Tolj, mag. iur, odvjetnički vježbenik
495. Jozo Mario Tolj, katolički svećenik u miru
496. Mato Toman, Bjelovar
497. Alen Tomašević, Dubrovnik
498. Rudi Tomić
499. Danijel Tordinac, Borovo Naselje
500. Goran Trdin, Osijek
501. Damir Tučkar, dipl. inž.
502. Stjepan Tuđman, dipl. ecc.
503. Zvonimir Josip Tumbri, dipl. ing. građ.
504. mr. sci. Gordana Turić, bivša zastupnica u Hrvatskom državnom saboru
505. Vera Uglešić, prof.
506. Ivan Valek, arhitekt
507. Zvonimir Veselje, Borovo Naselje
508. prof. emer. dr. sc. Ivica Veža
509. Đuro Vidmarović, prof.
510. Paula Viher, Križevci
511. brigadir Ilija Vincetic, Zadar
512. Zdravko Vlaić, dipl. ing., Zagreb
513. Margarita Vrbanić, prof.
514. Stjepan Vrbanić

515. Domagoj Vrčak, Zagreb
516. Krešo Vujević
517. Antonio Vukan, Borovo Naselje
518. Danijel Vukasović, Dubrovnik
519. Ivan Vukić
520. Krešimir Vukić
521. Marija Vukić
522. Tomislav Vuković, novinar
523. Ante Vukušić, Dubrovnik
524. Darko Vukušić, Dubrovnik
525. Mirjana Vrsalović, mag. farm.
526. Miljenko Zadro, Borovo Naselje
527. Zlatko Zaoborni, Borovo Naselje
528. Ana Zeko, Baška Voda
529. brigadir Marinko Zelenika, Zagreb
530. Darko Zlodi, Zagreb
531. brigadir Drago Zrinušić, Zadar
532. Vlasta Zubčić, dizajner, Zagreb
533. Zlatko Zubković, Vinkovci
534. mr. Miljenko Žagar, veleposlanik u miru
535. Ana Žanić, Vinkovci
536. Nikša Žarak, Dubrovnik
537. Kata Žarko, S. Kraljevec
538. Marko Žarko, S. Kraljevec
539. Nediljko Žarko, S. Kraljevec

Naslov:RE: PETICIJA HRT-u

Datum:Sat, 27 Mar 2021 22:47:24 +0000

Šalje:Vinko Grubisic

Prima:Josip Pecaric <pecaric@element.hr>, Jozo Grbes

Dragi Josipe,

Vjerujem da bi dobro bilo poslati peticiju i na portal u Chicagu "Dijaspora.hr", odnosno na kustosa franjevačke provincije fra Jozu Grbeša, a adresa je Jozo Grbes jgrbes@gmail.com. Vjerujem da fra Jozo dobro poznaje Tvoje radove, o kojima mi je govorio nekoliko puta.

Srdačno,

Vinko

MEMORANDUM 2 („SRPSKI SVET“) NA DJELU (Razlozi peticije HRT-u)

Peticija „Zahtjev za kadrovskim smjenama na HTV-u“ (koja je u pravitku ove obavijesti, a u pravitku je i popis njezinih potpisnika do danas u 12 h) sročena je i potpisi su prikupljeni nakon što se i zato što se Hrvatska televizija oglašila o izjavu pod naslovom „Porfirijeva dalekovidnica“, a potpisalo ju je šestero potpisnika i poslalo HRT-u, a i drugim medijima. Pismo javnosti prenijelo je više od 50, uglavnom elektroničkih, medija, na prostoru Republike Hrvatske i Bosne i Hercegovine.

U toj izjavi potpisnici su argumentirali zbog čega smatraju da je davanje prostora patrijarhu SPC-a u središnjem Dnevniku HTV-a 19. ožujka krupan novinarski i urednički propust, a vjerojatno i smišljen čin, kojim se na nedopustiv način u udarnom vremenu tretira pitanje kanonizacije bl. Alojzija Stepinca i falsifikatorski pristupa drugim bitnim temama novije povijesti. U pismu je izražen i zaziv sv. Josipu, zaštitniku Hrvatske, „da nas zaštiti i od ovakvih intervjuja i emisija na Hrvatskoj radio televiziji, koju pretplatnici ne plaćaju da proizvodi loš i štetan program!“ Potpisnici su dodali kako su uvjereni „da većina pretplatnika i gledatelja očekuje ispriku i odgovornost, pa i smjene i ostavke na HRT-u“.

Na tu izjavu vodstvo HRT-a posve se oglašilo. Dapače, postupilo je neprofesionalno, neobjektivno i arogantno time što je u svojim televizijskim i radijskim informativnim emisijama i na teletekstu prešućivalo tu izjavu i ignoriralo sve kritičke glasove.

I druga središnja javna medijska ustanova, Hrvatska izvještajna novinska agencija (Hina), prešutjela je tu izjavu, odnosno nije javnost informirala o njoj, čime je pokušala onemogućiti mnoštvu svojih pretplatnika i korisnika da za nju uopće doznaju.

Obje te medijske javne kuće takvu su uređivačku politiku nastavile i nakon što su izjavu „Porfirijeva dalekovidnica“ prenijeli mnogi mediji u Hrvatskoj i izvan nje, pri čemu je izjava prenošena u cijelosti ili u velikim dijelovima u nekima od najčitanijih srbijanskih medija. One su ignorirale i negodovanja brojnih drugih građana, a isto tako i kritičke izjave i komentare koji su se pojavili u javnosti.

Na izjave patrijarha Porfirija reagirao je vrlo kritički postulator kauze za proglašenje bl. Alojzija svetcem Katoličke crkve, mons. dr. Juraj Batelja:

<https://ika.hkm.hr/novosti/mons-batelja-o-pismima-bl-alojzija-stepinca-papi-piju-xii/>

Kritički komentari objavljeni su na nekim uglednim portalima, kao što su primjerice ovi:

<https://projektvelebit.com/skandalozan-cetnicki-diverzantski-ispad-htv-a-i-patrijarha-porfirija/>

<https://direktno.hr/kolumne/evo-sto-je-solo-pjevac-s-dinare-za-hrt-porucio-iz-beograda-o-stepincu-227163/>

<https://hrvatskonebo.org/2021/03/22/siljo-kako-nam-svijest-oblikuju-prosrpski-hrvatski-mediji/>

Na sve to HRT se sustavno oglašivao i reakcije prešućivao. Zbog te ogluhe vodstva HRT-a na našu izjavu, na druge argumentirane kritike i na jako veliko i rašireno nezadovoljstvo među mnogim Hrvatima i Hrvatima, a osobito katolicama i katolicima, u domovini i inozemstvu, potpisnici izjave „Porfirijeva dalekovidnica“ sročili su građansku peticiju i organizirali prikupljanje potpisa. U njoj su postavili točno određene i konkretizirane zahtjeve. Ona je drugi korak u borbi protiv tvrdokornih medijsko-političkih manipulacija HRT-a, koji je javna ustanova u ingerenciji Hrvatskog sabora i Vlade Republike Hrvatske, i za koju se u Hrvatskoj plaća zakonski obvezna pretplata.

U spomenutom teškom uređivačkom propustu, koji se može razumjeti i kao svojevrsna provokacija, ali i u brojnim drugim pristupima i sadržajima programa HRT-a prepoznajemo već jako dugo s jedne strane elemente i metode nekadašnje komunističke propagande protiv zagrebačkog nadbiskupa i kardinala Štampara odnosno protiv Katoličke crkve među Hrvatima, a s druge strane potporu monstruoznu kolektivnom okrivljivanju svega hrvatskoga („magnum crimen“), pa i samog bl. Alojzija, kao duhovne i moralne vertikale hrvatskog naroda u doba najgorih totalitarizama, nacizma, fašizma i komunizma. Istodobno, ne vidimo da se na bilo koji način razotkriva odgovornost Srpske pravoslavne crkve za onakvu vrstu zlodjela za kakvu se sustavno okrivljuje subjekte na hrvatskoj strani. Niti da se ta i druga protuhrvatska postupanja kritički sagledavaju.

U uređivačkoj politici HRT-a prepoznaje se dakle promicanje interesa Srbije, a ne Hrvatske, Srpske pravoslavne crkve, a na Katoličke crkve među Hrvatima. Prepoznajemo vrlo česte priloge koji služe održavanju velikosrbijanskih mitova, laži i prešućivanja odgovornosti srpsko-pravoslavne i općenito srbijansko-srpske strane za zbivanja iz razdoblja 1918.-1941., 1941.-1945., 1945.-1990., 1991.-1995., kao i od 1995. do danas. Slikovito rečeno, ni Porfirijevo i drugih pravoslavnih svećenika pjevanje pjesama u pohvalu notornom četnikom zločincu Momčilu Đujiću ne nailazi ni na kakav kritički tretman na HRT-u niti se od episkopa SPC-a traži da se odrede prema bilo verbalnom ili stvarnom zločinaštvu činjenom u ime ideje velike Srbije, bilo prema izvršenim 'etničkim čišćenjima' s elementima genocida nad hrvatskim i susjednim narodima. Očito je da se takvom uredničkom politikom danas svjesno i ciljano ide naruku današnjoj službenoj srbijanskoj, svesrpskoj i svetosavskoj ideologiji o „srpskom svetu“ (Memorandum 2), koja implicira političke, gospodarske, medijske i teritorijalne aspiracije i pretenzije.

Svi koji su potpisali peticiju opetuju već izrečeni zahtjev za utvrđivanjem odgovornosti na HRT-u, za smjenama i ostavkama svih odgovornih i za

temeljitu promjenu politike, smjera i uređivačke koncepcije hrvatske nacionalne radiotelevizije, koja je spram vlastite države i njezina matična naroda (p)ostala uvelike anacionalna, a u nekim dimenzijama i opasno protunacionalna.

Peticiju je svojim potpisima poduprlo više od petsto potpisnika, uglavnom iz Hrvatske, ali i iz izvandomovinstva. Peticiju su potpisali predstavnici svih slojeva hrvatskoga društva, među kojima su umirovljeni hrvatski generali i admirali, biskup, akademici, sveučilišni profesori, magistri i doktori znanosti, književnici, urednici, novinari, branitelji i predstavnici udruga, Hrvati izvan Republike Hrvatske, oni iz Bosne i Hercegovine i drugih europskih i prekoceanskih država.

Tekst peticije i popis potpisnika peticije stavljamo na raspolaganje širokoj javnosti, osobito medijima, njihovim urednicima i suradnicima.

U Zagrebu, dne 27. ožujka 2021.

general bojnik u miru **Ivan Tolj**

general bojnik u miru **Ivan Kapular**

admiral u miru **Davor Domazet Lošo**

prof. dr. sc. **Andrija Hebrang**, pričuvni general

prof. dr. sc. **Slobodan Prosperov Novak**

akademik **Josip Pečarić**

književnik **Zdravko Gavran**

<https://hrvatskonebo.org/2021/03/27/peticija-zahtjev-za-kadrovskim-smjenama-na-hrt-u/>

<https://direktno.hr/direkt/ne-odustaju-hrvatski-generali-i-akademici-ponovno-se-oglasili-hrt-se-oglusio-na-nase-pismo-potpisite-peticiju-za-smjenu-nikolica-zbog-porfirija-227827/>

<https://kamenjar.com/preko-pet-stotina-uglednika-zahtjeva-kadrovske-smjene-na-htv-u/>

<https://www.maxportal.hr/premium-sadrzaj/akademici-i-generali-ne-odustaju-peticijom-traze-smjene-nikolica-i-stankovica/>

<http://www.brotnjo.info/2021/03/27/zahtjev-za-kadrovskim-smjenama-na-htv-u/>

<https://hrvatska-danas.com/2021/03/28/razlozi-peticije-zahtjev-za-kadrovskim-smjenama-hrt-u-memorandum-2-srpski-svet-na-djelu/>

<https://projektvebit.com/peticija-zahtjev-za-kadrovskim-smjenama-na-htv-u/>

GRAĐANSKA (DRŽAVLJANSKA) INICIJATIVA ZA UTVRĐIVANJE ODGOVORNOSTI NA HRT-U

Nositelji:

Davor Domazet Lošo, admiral u miru

Zdravko Gavran, književnik

Dr. sc. Andrija Hebrang, pričuvni general

Ivan Kapular, general bojnik u miru

prof. dr. sc. **Slobodan Prosperov Novak**

Josip Pečarić, akademik

Ivan Tolj, general bojnik u miru

U Zagrebu, 5. ožujka 2021.

Mi naime od svojih zahtijevanja ne ćemo odustati
(predstavka)

Povjerenik za korisnike usluga HRT-a

n/r **Tomislav Radić**, povjerenik

povjerenik@hrt.hr

Programsko vijeće HRT-a

n/r **Zdravko Kedžo**, predsjednik

hrt@hrt.hr

Nadzorni odbor HRT-a,

n/r mr. sc. **Mladen Čutura**, predsjednik

Poštovani,

Obraćamo se vama ovom predstavkom nakon što su upravne i uredničke razine HRT-a ignorirale naše prethodne predstavke, pritužbe i zahtjeve za utvrđivanje odgovornosti na HRT-u.

Iako bi se na programske sadržaje i njihovu prezentaciju u programima i servisima HRT-a moglo iznijeti vrlo mnogo ozbiljnih prigovora i primjedaba, odlučili smo dignuti glas na primjeru dviju konkretnih emisija, kako bi se lakše mogla ocijeniti i utvrditi i konkretna odgovornost. U tu svrhu najprije smo se šestorica obratili HRT-u javnosti posebnom izjavom, pod naslovom „Porfirijeva dalekovidnica“, i dostavili ju HRT-u. No ona je od svih odgovornih na HRT-u bila ignorirana. Dapače, o njoj nisu izvijestili ni informativni programi HRT-a, dakle postupili su diskriminatorno, izvršili su cenzuru, što smatramo nedemokratskim, neprofesionalnim i za nas osobno uvrjedljivim.

Budući da je visoki upravni i urednički kadar na HRT-u postupio tako, prešli smo na peticiju, koju smo formulirali i dali ju ad hoc na potpisivanje određenom broju ljudi u Hrvatskoj i pratitelja HRT-a izvan Hrvatske. Nakon dva dana, tekst peticije s 539 potpisa, među kojima su i potpisi kompetentnih i uglednih osoba s raznih područja, poslali smo HRT-u i dali na znanje javnosti. Zašto smo se odlučili za peticiju, objasnili smo u posebnoj obavijesti za javnost, pod naslovom „Memorandum 2 (srpski svet) na djelu“. Peticiju i obavijest za javnost objavilo je desetak medija, uglavnom portala. No HRT se posve oglušio na tu peticiju, nije nam ništa odgovorio, pa ni to da su nadležne osobe dopis zaprimile, a nije ni informirao svoje gledatelje i slušatelje ni o sadržaju ni o događaju peticije, za koju utemeljeno smatramo da je u javnom interesu o njoj informirati širu javnost. Opet je dakle postupio diskriminatorno i cenzorski.

Nakon takvih za nas neugodnih i, ocjenjujemo, neustavnih, nezakonitih, nestatutarnih i neetičnih postupanja, organizirali smo nastavak prikupljanja potpisa za peticiju. Do ovog trenutka imamo prikupljeno više od 2000 potpisa. Meritum stvari zbog koje očekujemo primjereno reagiranje vas nadležnih za obavljanje zadaća i usluga sukladno svrhama nacionalne radiotelevizije vidljiv je iz sadržaja dokumenata koje prilažemo ovoj predstavi. Očekujemo da nas izvijestite o tomu što ste poduzeli u tom smislu. U protivnomu, morat ćemo svoju apelaciju usmjeriti na više razine odgovornosti po ljestvici superordiniranosti. Poučeni dosadašnjim iskustvima s HRT-om, i ovaj dokument učinit ćemo dostupnim široj javnosti. Mi naime od svojih zahtijevanja ne ćemo odustati.

Za Građansku (državljansku) inicijativu za utvrđivanje odgovornosti na HRT-u:

Ivan Tolj, general bojnik u miru

Prilozi:

- 1) Izjava „Porfirijeva dalekovidnica“
- 2) Obavijest za javnost „Memorandum 2 („srpski svet“) na djelu“ – tekst
- 3) Peticija – popis prvih 539 potpisnika
- 4) Peticija – tekst peticije na internetskoj platformi s brojem potpisnika koji se ažurira:

https://community.sumofus.org/petition/67e6d627-44c7-440c-bc35-388bb914e88f/?source=fb&fbclid=IwAR3n4nUxOKucl9CS-Zni6oB_jWtWSMToUkVvbJLfBZBrklwg7Eror_kdgA

<https://hrvatskonebo.org/2021/04/09/predstavka-nadzornim-tijelima-hrvatske-radiotelevizije/>

<https://direktno.hr/direkt/hrt-nastavio-ignorirati-hrvatske-generale-i-ostale-uglednike-oni-mu-porucili-mi-od-svojih-zahtijevanja-necemo-odustati-228976/>

<https://kamenjar.com/inicijativa-za-utvrdivanje-odgovornosti-na-hrt-u-mi-od-svojih-zahtijevanja-necemo-odustati/>

<https://narod.hr/hrvatska/hrt-nastavio-ignorirati-peticiju-hrvatskih-general-a-uglednika-oni-uzvratili-necemo-odustati>

<http://www.hrsvijet.net/index.php/magazin/13-tv/59639-predstavka-nadzornim-tijelima-hrvatske-radiotelevizije>

PREDSTAVKA O HRVATSKOJ RADIOTELEVIZIJI I HINI

Građanska (državlјanska) inicijativa za utvrđivanje odgovornosti na HRT-u

U Zagrebu, 21. travnja 2021.

Predmet: Predstavka o Hrvatskoj radioteleviziji i Hini

- n/r **Gordan Jandroković**
predsjednik Hrvatskog sabora

- n/r **Natalija Martinčević**
predsjednica saborskog Odbora za informiranje, informatizaciju i medije

- **svi saborski klubovi**

Poštovani dužnosnici i zastupnici Hrvatskoga sabora,

Obratili smo se dne 5. travnja o. g. Nadzornom odboru, Programskom vijeću i Povjereniku za korisnike usluga HRT-a s predstavkom „**Mi naime od svojih zahtijevanja ne ćemo odustati**“. U njoj smo istaknuli kako im se obraćamo „nakon što su upravne i uredničke razine HRT-a ignorirale naše prethodne predstavke, pritužbe i zahtjeve za utvrđivanje odgovornosti na HRT-u“. Dakle, ignorirali su i peticiju koju je do tog trenutka potpisalo 539 osoba,

među njima i niz istaknutih javnih osoba. I ne samo što su ju ignorirali, nego informativni programi HRT-a nisu o njoj ni izvijestili. Isto je postupila druga medijska kuća kojoj je osnivač hrvatska država, Hina. Takvim cenzorskim i diskriminacijskim postupanjem bitno je otežano ili blokirano informiranje znatna dijela zainteresirane hrvatske i strane javnosti. Jedini odgovor koji smo dobili poslao nam je Povjerenik za korisnike usluga HRT-a, no i taj je odgovor samo protokolarne naravi.

Od tada do danas peticiju u kojoj se traži utvrđivanje odgovornosti na HRT-a potpisalo je blizu 3000 osoba. U njoj se prosvjeduje i traži utvrđivanje odgovornosti povodom dviju televizijskih emisija, čije smo sadržaje ocijenili kao neprimjerene za nacionalnu radioteleviziju. Dapače, u njima smo prepoznali očiglednu subjektivnu, nehrvatsku i prosrpsku orijentaciju, a na štetu objektivne povijesne istine. Iz dokumenata koje prilažemo možete vidjeti čime obrazlažemo naše mišljenje i zašto tražimo smjene i utvrđivanje odgovornosti po uredničkoj i upravnoj vertikali.

Nemamo ambicija miješati se u uređivačku politiku HRT-a, osobito Hrvatske televizije, ni Hine, ali smatramo da imamo puno pravo i obvezu javno reagirati kada se na vrlo bitnim političkim temama pokaže da ionako anacionalna orijentacija HRT-a prelazi u protunacionalno djelovanje. Razumjeli bismo takvu uređivačku politiku da je riječ o Radioteleviziji Srbije, no takvu orijentaciju dijela emisija i programskih sadržaja Hrvatske radiotelevizije ne možemo i ne ćemo nikada ni razumjeti niti se s njome pomiriti.

Budući da nadležne upravne ni uredničke strukture HRT-a nisu ništa poduzele niti bilo kako odgovorile na naše vrlo ozbiljne primjedbe i na naša zahtijevanja, obraćamo se sada nadležnom saborskom odboru i cijelom Hrvatskom saboru, da on kao osnivač i HRT-a i Hine i kao tijelo koje je njihovo djelovanje reguliralo zakonima i koje u ime hrvatskog naroda zakonom predviđenim instrumentima nadzire njihov rad, i koje je odlučilo o pretplati za HRT, razmotri našu peticiju, našu predstavku i naša dopunska obrazloženja.

Očekujemo da Hrvatski sabor kao najviše predstavničko tijelo hrvatske države i vi kao dužnosnici te kao zastupnici skupa sa svojim klubovima poduzmete što je u vašim nadležnostima da se na nadležnom odboru i na plenarnoj sjednici Hrvatskog sabora otvori u okviru posebne točke dnevnog reda rasprava o nacionalno-političkoj orijentaciji vidljivoj u programima HRT-a, osobito u njegovu ukupnom informativnom programu, a napose u pojedinim emisijama Hrvatske televizije. To isto očekujemo i u pogledu Hine.

Očekujemo i to da nam nakon provedenih postupaka odgovorite na ovu predstavku i informirate nas o zaključcima i odlukama koje ste donijeli.

Za ovakvu se političku orijentaciju HRT-a i Hine nisu borili ni hrvatski branitelji, ni tadašnji zastupnici u Hrvatskome državnom saboru, a ni članovi vlade i dužnosnici u ondašnjim državnim tijelima, ni intelektualci, znanstvenici, književnici, stručnjaci, novinari i urednici! Nasuprot

sadašnjemu stanju, s velikim smo žarom u sudbonosnom i teškom razdoblju naše povijesti stvarali hrvatsku državu i njezine institucije, pa tako i HRT i Hinu, da budu u funkciji hrvatskoga naroda i svih građana Republike Hrvatske!

Nositelji Inicijative:

akademik **Ivan Aralica**,

Davor Domazet Lošo, admiral u miru

Zdravko Gavran, književnik

Prof. dr. sc. **Andrija Hebrang**, pričuvni general

Ivan Kapular, general bojnik u miru

Prof. dr. sc. **Slobodan Prosperov Novak**

akademik **Josip Pečarić**

Ivan Tolj, general bojnik u miru

Prilozi:

1. Izjava „Porfirijeva dalekovidnica“

2. Tekst peticije o HTV-u

3. Potpis prvih 539 potpisnika peticije HRT-u

4. Obavijest za javnost „Memorandum 2 (‘srpski svet’) na djelu“ (Razlozi peticije HRT-u)

5. Predstavka nadzornim tijelima HRT-a

<https://hrvatskonebo.org/2021/04/21/gradanska-drzavljska-inicijativa-za-utvrdivanje-odgovornosti-na-hrt-u/>

<https://direktno.hr/direkt/hrvatski-general-i-uglednici-zbog-ignoriranja-od-strane-hrt-i-hina-e-pisali-jandrokovicu-230216/>

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/25927-predstavka-o-hrt-u-i-hini>

<https://narod.hr/hrvatska/predstavka-o-protunacionalnom-djelovanju-hrt-a-i-hina-e-upucena-hrvatskom-saboru>

<https://www.dnevnik.ba/vijesti/hrvatski-general-i-uglednici-pisali-jandrokovicu-hrt-i-hina-protunacionalno-djeluju>

<https://www.hop.com.hr/2021/04/23/hrt-saborska-vecina-stali-uz-procetnicku-spc-nakon-pisma-admirala-general-a-akademika-doktora-protiv-govora-porfirija-na-hrt-u/>

<https://demosmedia.hr/2021/04/22/sto-pise-u-gradanskoj-drzavljskoj-inicijativi-za-utvrdivanje-odgovornosti-na-hrt-u/>

Don Anđelko Kaćunko mi piše:

Upravo sam objavio na Fejsu dokument upućen Saboru...

stavio sam naslov: MIJENJA LI SE KRATICA 'HRT' U 'PDV' (Porfirijeva Daleko-Vidnica)?

<https://www.facebook.com/photo?fbid=10220766657658008&set=a.1206925134992>

OTVORENO PISMO PREDSJEDNICIMA DRŽAVE, SABORA I VLADE RH

Poštovani g. Predsjedniče RH,
Poštovani g. Predsjedniče Hrvatskog sabora,
Poštovani g. Predsjedniče Vlade RH,

Željeli bismo Vas upozoriti na besmisao današnjeg obilježavanja “antifašističkog ustanka” u Srbu. To je na žalost postao službeni događaj u RH jer tu predstavu u Srbu svakog 27. srpnja podupire i plaća naša država, a na njoj sudjeluju i predstavnici Vlade RH i Hrvatskog sabora. Naime prije točno 80 godina u Srbu, Borićevcu, Brotnji i okolnim selima u Lici, a onda i u Drvaru i Grahovu u BIH, isključivo Srbi pobili su najmanje 400 isključivo Hrvata civila. Ubojice su bili četnici i komunisti koji su trebali u dogovoru s talijanskim fašistima “očistiti” te krajeve od hrvatskog stanovništva. Ubili su i dva katolička svećenika Waldemara Maksilijana Nestora i Jurja Gospodnetića, a poznato je da su u tom krvavom pohodu stradali i svi članovi obitelji Ivezić, među kojima i mala djeca. I kako se to može nazvati antifašizmom? Pa to je bio doslovno pravi fašistički pokolj. I zar to treba slaviti?

Poštovani, učinite nešto da se zabrani ovo veličanje zločina.

Ovim potpisivanjem zajedničkog pisma na najviše adrese u državi u tu svrhu želimo svrnuti pozornost odgovornih i sveukupne naše javnosti na besmisao ovog okupljanja u Srbu. Mislimo da je došlo vrijeme da se stane na kraj svim lažima i konačno sva naša hrvatska tragična povijest istinito predstavi sadašnjim i budućim naraštajima.

S poštovanjem

Ivan Aralica, akademik
Josip Pečarić, akademik
Vlado Košić, sisački biskup
Ivan Tolj, general HV

SUPOTPISNICI:

Andrej Dujella, akademik
Kuzma Kovačić, akademik
dr. sc. Vinko Grubišić, Dopisni član HAZU
dr. sc. Mato Artuković, povjesničar
prof. dr. sc. Marin Čikeš
dr. sc. Ante Čuvalo
prof. dr. sc. Neven Elezović
dr. sc. Slavko Kovačić, umir. sveuč. prof.

dr. sc. Stipe Kutleša
dr. sc. Davor Pečnjak, Institut za filozofiju, Zagreb
prof. dr. sc. Ivan Petrović
dr. sc. Stjepan Razum, arhivist i povjestničar
dr. sc. Darko Richter, Donji Laduč
dr. sc. Josip Stjepandić, predsjednik HAZUDD-a
prof. emer. Dr. sc. Zvonimir Šeparović
dr. art. Ivana Tanovitski
red. prof. art. Đuro Tikvica
dr.sc. Ivica Veža, professor emeritus
Dusko Abramovic, Toronto
Nevena Abramovic, Toronto
don Miljenko Babaić
Marijan Babić, dipl.oec
Ante Babić, dipl.oec
Nevenka Babić
Marijana Babić, prof.
Iva Babić, dipl. teolog
Marija Sara Babić, student
Ilija Bagarić, dr. med., Požega
Zdravko Ban
Ana Barišić
Ivo Barišić
Vladimir Biondić
Vide Blažević stroj.teh. Dubrovnik – umirovljenik
Damir Borovčak, dipl.ing., povijesni istraživač i publicist, Zagreb
Ivan Bradvica, književnik
don Lazar Čibarić
Ružica Ćavar, oec
don Ivan Delić
Zvonimir R. Došen
Tomislav Držić
Marija Dubravac
Ante Dujmić, umirovljeni HRVI
Vera Đurenec
Mladen Galić, umirovljeni HRVI Domovinskog rata
Petar Gelo
Danica Glavaš
Vlado Glavaš
Krunoslav Gliha, umirovljenik
Vinko Grgić, prof.
Nikola Grubisic, Zagreb
Branko Haubrich, iur.

Stjepan Hodak Sesvete
Branko Hrkač, dragovoljac Dom. obrambenoga rata
Josip Jović, publicist
Zaviša Kačić, prof.
don Anđelko Kačunko
ing. Kokan Mijo (Mile), Split
Ljudevit Kotnik, dipl.ing., u miru, hrvatski branitelj, dragovoljac, časnik
HV- a
Ivana Krišto, mag.oec
fra Ante Kukavica, kapucin
Mladen Leko, Canberra, Australija
Ive Livljanić, veleposlanik u miru
Anda Luburic
Ivana Madunić, oec
Mijo Maljković, inovator iz Požege
Ankica Mandarić, dipl ECC u mirovini, Mostar
Stipe Marić, Mostar
Marija Markić, CTC
Marinko Markic, Toronto
Slobodan Markić, P. Eng.
Mirko Mihalj
Jelena Mikulić, dipl.oec
Tomislav Mikulić
Marko Milić, mag. prava
Ružica Milić, mag. primarne edukacije
Milivoj Mlikota, Split
Ivan Mrčela, umirovljenik, Zagreb
Mladen Pavković, novinar i publicist
Stipan Perić dipl.oec
Demokrita Perić
Danijela Perković, oec
Alojzije Petracic
Dubravko Pižeta, ing. el.
Vera Primorac, književnica
Branko Reić, dipl. ing. građ.
Božidar Ručević, diplomirani inženjer u miru
Milivoj Raboteg
Marija Senjić
Niko Senjić
Elvira Skelin
Dominik Stamać, dipl.ing.prom.
Mirko Strabic
Ante Šare, dipl. ing.

Stanko Šarić
Dobroslav Šimović
Ivica Škiljo, dipl.inž.
Nikola Štedul, diplomirani profesor povijesti i političkih znanosti
Ante Nadomir Tadić Šutra, prof., književnik iz Knina
Ruža Tomić,
Goran Trdin
Zvonimir Josip Tumbri, dipl.ing.građ.
Damir Tučkar, dipl ing., Zagreb
Stjepan Tuđman
mr. sci. Gordana Turić, dipl. inž.
Vera Uglešić, prof.
Mislav Vedriš
Miljenko Žagar, prof. saborski zastupnik i veleposlanik u miru
Kata Žarko
Nediljko Žarko
Marko Žarko
Mijo Žarko
Luka Žarko
Matej Žarko

OBAVIJEST

Poštovani,

Do sada je naše pismo trojici predsjednika supotpisalo blizu stotinu naših ljudi. Uz akademike Andreja Dujellu i Kuzmu Kovačića imamo i niz drugih poznatih Hrvata (Štedul, Šeparović...), često uz izvrsne komentare.

Izgleda da nisam dovoljno pojasnio da i dalje skupljamo potpise pa je bilo upita u svezi s tim. Slobodno Pismo prosljedite prijateljima s mojom adresom za nove potpisnike☺

Pismo je objavilo niz portala. Ovdje dajem kako je to učinio portal narod.hr. Doista niz zanimljivih komentara možete naći uz tu objavu.

Pozz

Joško

AKADEMICI, GENERAL I BISKUP U PISMU MILANOVIĆU, JANDROKOVIĆU I PLENKOVIĆU: UBOJICE U SRBU SU BILI ČETNICI I KOMUNISTI, ZAUSTAVITE VELIČANJE ZLOČINA

28. srpnja 2021.

Foto: Fah/Sisačka biskupija (Fotomontaža: Narod.hr)

“Željeli bismo Vas upozoriti na besmisao današnjeg obilježavanja “antifašističkog ustanka” u Srbu. To je na žalost postao službeni događaj u RH jer tu predstavu u Srbu svakog 27. srpnja podupire i plaća naša država, a na njoj sudjeluju i predstavnici Vlade RH i Hrvatskog sabora.”, stoji u pismu premijeru Andreju Plenkoviću, predsjedniku Sabora Gordanu Jandrokoviću i predsjedniku RH Zoranu Milanoviću kojeg su poslali akademici **Ivan Aralica i Josip Pečarić** te sisački biskup **Vlado Košić** i general HV **Ivan Tolj**.

> **Što se točno dogodilo u Srbu i kako Plenkovićev koalicijski partner četnički pokolj i dalje naziva – antifašizmom?**

> **Pupovac ili Keleminec: Ustanak u Srbu i kako odabrati stranu**

Njihovo pismo donosimo u cijelosti:

(tekst pisma)

Što označava ‘ustanak’ u Srbu?

Podsjetimo, već desetljećima se **27. srpnja u ličkom mjestu Srbu u organizaciji Saveza antifašističkih boraca i antifašista Hrvatske i Srpskog narodnog vijeća** organizira obilježavanje nekadašnjeg praznika u **Socijalističkoj Republici Hrvatskoj, Dana ustanka naroda Hrvatske u spomen na dan kada je 1941. godine omasovljen oružani otpor protiv Nezavisne Države Hrvatske.** U samostalnoj Hrvatskoj taj je datum zamijenjen **22. 6. koji se obilježava kao Dan antifašističke borbe** u spomen na osnivanje sisačkog partizanskog odreda. Iako je činjenica da **niti jedna europska država osim Ruske Federacije ne slavi pobjedu komunizma nad fašizmom** i da sve europske države pobjedu nad fašizmom slave u svibnju kada se ona i dogodila 1945., **proslava bilo kojega od ovih dvaju datuma problematična je**, ako se i prihvati hipoteza da je nacionalno komemoriranje antifašističke borbe nužno.

Problematičnost svrhovitosti odabira 22.6. leži u njegovoj apokrifnosti i činjenici da se **22.6.1941. zapravo nije dogodilo ništa značajnije od ladanjskog okupljanja manje grupe sisačkih komunista** uznemirenih zbog iznenadnog prekidanja savezništva između Hitlerove Njemačke i Staljinova Sovjetskog Saveza, a **problematika obilježavanja 27.7. višestruka je. Toga dana doista je počeo ponešto masovnija pobuna srpskoga stanovništva protiv vlasti NDH, kojom su, između ostalog, pod kontrolu stavljeni Lapac i Srb, a ustanak se s ličkog proširio i na dijelove dalmatinskoga zaleđa i jugoistočne Bosne.** Iako se kasnije nastojalo prikazati drugačije, Komunistička partija Hrvatske, iako prisutna, još nije imala dominantan utjecaj na podizanje ustanka, a istraživanja ukazuju na činjenicu da su ustanici činili heterogene grupacije srpskog pučanstva očigledno revoltiranog progonima Srba od strane ustaških vlasti. No, iako je represija nad Srbima u prvim mjesecima NDH doista bila brutalna, također je jasno da **27.7. nije počeo ustanak naroda u množini, već samo srpskog pučanstva.**

Antifašistički karakter ovoga ustanka također je upitan budući da su nakon samo nekoliko dana **predstavnici dijela ustanika pozvali talijanske fašističke vlasti da zauzmu ustanički prostor kako se ne bi vratili pod okrilje hrvatskih vlasti**, a valja napomenuti i da su se **ustaničke postrojbe, koje su se pobunile 27.7. većim dijelom u nadolazećim mjesecima formirale u četničke postrojbe, najvjernije suradnike talijanske fašističke vojske**. No, najveću ljagu na 27.7. svakako baca činjenica da je **u ovom „antifašističkom“ ustanku počinjeno etničko čišćenje hrvatskog pučanstva u selima Brotinja i Boričevac**. U potonjem je **ubijeno 55 žena, djece i staraca** koji se s ostalim stanovništvom sela nisu ranije evakuirali. Tim su činom **proklamirani antifašisti na samom početku rata**, a ne kako vlada rašireno mišljenje tek na kraju, **pokazali pravo lice navodnog pokreta za slobodu**.

Milorad Pupovac uoči ovogodišnjeg obilježavanja Dana ustanka, zaprijetio je prosvjednicima koji se protive obilježavanju ovoga dana porukom da: **„Ustaše neće u Srb“**. I tako 80 godina poslije ustanka, uočavamo uporabu iste parole koja je tim više uznemirujuća ako ju sagledavamo u kontekstu događaja koji su se zbili prije 30 godina i **Srb promatramo kao jedno od mjesta u kojima je započela Balvan revolucija**. Predsjednik SNV-a odlučniji je no ikad u želji da se spriječi Dražena Keleminca i njegove pristaše iz stanke A-HSP da **pokvare romantičnu proslavu davno pobijenih propagandnih mitova iza kojih se kriju zločini, stradanja i kolaboracija**. Iako je Milorad Pupovac **prije nekoliko tjedana pamfletistički pozivao da prestanemo s vraćanjima u prošlost i okrenemo se herojima mira**, upravo je on taj koji ponovno pokreće bespredmetne rasprave i po tko zna koji put nastupa s toliko izlizanim **frazama o srpskoj ugroženosti**, pa su tako gotovo groteskne njegove izjave da **psi Dražena Keleminca plaše stanovnike Srba. Ništa bolji i suvremeniji nije niti Keleminac** koji protiv ujedinjene kokarde i petokrake kakve su nosili ustanici u Srbu, **nastupa s ustaškim znakovljem prijeteći, vrijeđajući i psujući**.

Baš kao što je nehumano zatvarati oči pred partizansko-četničkim zločinima, jednako je nehumano isto činiti i za one ustaške. Problem **promatrača ovih događaja jest u činjenici da u ovoj priči želi odabrati stranu, utvrditi tko su naši, a tko njihovi**. Za bilo kojeg žitelja suvremene liberalne demokracije odgovor bi trebao biti sasvim jasan, **niti jedni niti drugi**.

Jedina **razlika ovih dvaju karikaturalnih političkih aktera je što Keleminac uživa političku zastupljenost recipročnu svojoj potpori unutar biračkog tijela, odnosno ne uživa ju, a Pupovac na osnovi minorne potpore u biračkom tijelu čini jezičac na vagi vladajuće većine u Hrvatskom saboru**.

<https://narod.hr/hrvatska/akademici-general-i-biskup-uputili-pismo-milanovicu-jandrokovicu-i-plenkovicu-ubojice-u-srbu-su-bili-cetnici-i-komunisti-ucinite-nesto-da-se-zaustavi-velicanje-zlocina>

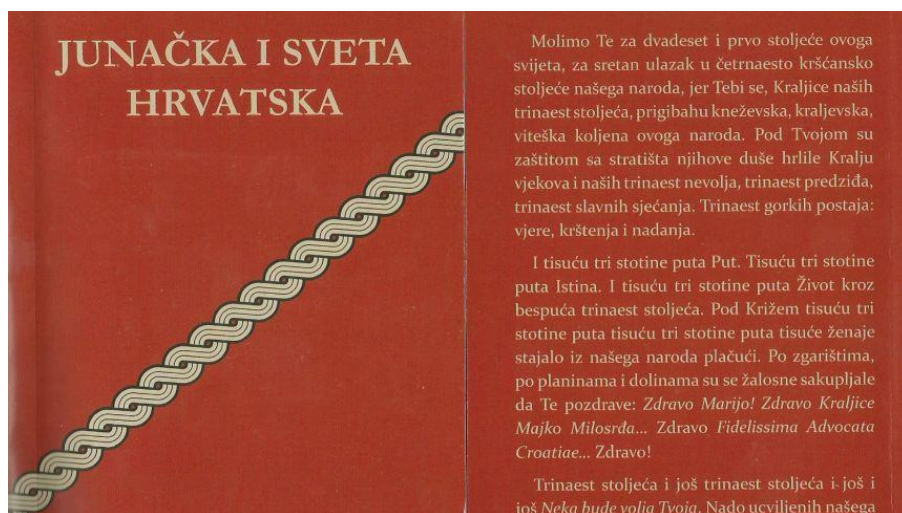
PISMO PREDSEDNICIMA, 20.

Poštovani Predsjedniče RH,
Poštovani Predsjedniče Hrvatskog sabora,
Poštovani Predsjedniče Hrvatske vlade,
Poštovani Predsjedniče HAZU,

Jedna lijepa vijest:

NAJBOLJA KNJIGA VLADE KOŠIĆA I IVANA TOLJA

12/09/2021

Na tradicionalni natječaj za najbolju knjigu na temu Domovinskog rata – „Bili smo prvi kad je trebalo“-, koji tradicionalno, pod visokim pokroviteljstvom Ministarstva hrvatskih branitelja, organizira Udruga hrvatskih branitelja Domovinskog rata91.(UHBDR91.) ove je godine pristiglo 18 naslova.

Prosudbeni sud u sastavu: Josip Palada, Marijan Ivančan i Mladen Pavković, najboljom je proglasio knjigu „Junačka i sveta Hrvatska“, autora Vlade Košića, sisačkog biskupa i Ivana Tolja, generala HV u miru, koju je objavila Sisačka biskupija.

Poglavito su pohvaljene knjige Tanje Belobrajdić „Nisu zaboravljeni – grad heroja“ (Vukovar) i „Rat prije rata“ Viktora Stojkića (Mostar) te knjige „Mama, ne vidim nebo“ Ani Galović (Zagreb) i „Anđeo“ Katarine Pejaković (Kanada).

Knjiga „Junačka i sveta Hrvatska“ podijeljena je u 7 cjelina i bogato ilustrirana dokumentarnim priložima. Autori su odlično obradili težišta naslovljena Junačka Hrvatska, Sveta Hrvatska i Domovinski rat. U zasebnom poglavlju s pravom se pitaju: zbog čega današnja Hrvatska još nije razriješila glavna pitanja agresije na Republiku Hrvatsku te s tim u svezi navode i rane današnjeg hrvatskog društva.

Sve u svemu, Košić i Tolj na najbolji mogući način podsjećaju na najvažnije događaje naše nedavne prošlosti, da se ne zaborave i da se ispravno interpretiraju.

Priznanje, koje se sastoji od Velike zlatne plakete- Bili smo prvi kad je trebalo, laureatima će biti svečano uručeno sredinom listopada u Sisku.

Natječaj se organizira od 2000. godine, s ciljem da se što više piše i objavljuje o Domovinskom ratu, odnosno stvaranju hrvatske države.

Za Prosudbeni sud:

Mladen Pavković, novinar i publicist i predsjednik UHBDR91.

<https://kamenjar.com/najbolja-knjiga-vlade-kosica-i-ivana-tolja/>

Podsjetit ću vas na nedavno pismo koje su uz nas dva akademika potpisali upravo biskup Košić i general i književnik Tolj:

OTVORENO PISMO PREDSJEDNICIMA DRŽAVE, SABORA I VLADE RH

Poštovani g. Predsjedniče RH,

Poštovani g. Predsjedniče Hrvatskog sabora,

Poštovani g. Predsjedniče Vlade RH,

Željeli bismo Vas upozoriti na besmisao današnjeg obilježavanja “antifašističkog ustanka” u Srbu. To je na žalost postao službeni događaj u RH jer tu predstavu u Srbu svakog 27. srpnja podupire i plaća naša država, a na njoj sudjeluju i predstavnici Vlade RH i Hrvatskog sabora. Naime prije točno 80 godina u Srbu, Boričevcu, Brotnji i okolnim selima u Lici, a onda i u Drvaru i Grahovu u BIH, isključivo Srbi pobili su najmanje 400 isključivo Hrvata civila. Ubojice su bili četnici i komunisti koji su trebali u dogovoru s talijanskim fašistima “očistiti” te krajeve od hrvatskog stanovništva. Ubili su i dva katolička svećenika Waldemara Maksilijana Nestora i Jurja Gospodnetića, a poznato je da su u tom krvavom pohodu stradali i svi članovi obitelji Ivezić, među kojima i mala djeca. I kako se to može nazvati antifašizmom? Pa to je bio doslovno pravi fašistički pokolj. I zar to treba slaviti?

Poštovani, učinite nešto da se zabrani ovo veličanje zločina.

Ovim potpisivanjem zajedničkog pisma na najviše adrese u državi u tu svrhu želimo svrnuti pozornost odgovornih i sveukupne naše javnosti na besmisao ovog okupljanja u Srbu. Mislimo da je došlo vrijeme da se stane na kraj svim lažima i konačno sva naša hrvatska tragična povijest istinito predstavi sadašnjim i budućim naraštajima.

S poštovanjem

Ivan Aralica, akademik

Josip Pečarić, akademik

Vlado Košić, sisački biskup

Ivan Tolj, general HV

Supotpisali su ga npčr.:

Andrej Dujella, akademik

Kuzma Kovačić, akademik

dr. sc. Vinko Grubišić, Dopisni član HAZU

dr. sc. Mato Artuković, povjesničar

prof. dr. sc. Marin Čikeš

dr. sc. Ante Čuvalo

prof. dr. sc. Neven Elezović

dr. sc. Slavko Kovačić, umir. sveuč. prof.

dr. sc. Stipe Kutleša

dr. sc. Davor Pečnjak, Institut za filozofiju, Zagreb

prof. dr. sc. Ivan Petrović

dr. sc. Stjepan Razum, arhivist i povjestničar

dr. sc. Darko Richter, Donji Laduč

dr. sc. Josip Stjepandić, predsjednik HAZUDD-a

prof. emer. Dr. sc. Zvonimir Šeparović

dr. art. Ivana Tanovitski

red. prof. art. Đuro Tikvica

dr.sc. Ivica Veža, professor emeritus

Stjepan Tuđman

Ive Livljanić, veleposlanik u miru

Da, doista se nadam da je ta vijest i vama o nagrađenoj knjizi lijepa i vama, mada će oni koji su svjesni da vi podržavate politiku srpskih laži tvrditi da je vama draža vijest:

PORFIRIJE SUTRA U JASENOVCU – MOŽDA NAM I ZAPJEVA?

<https://kamenjar.com/porfirije-sutra-u-jasenovcu-mozda-nam-i-zapjeva/>

U desetom pismu poslao sam vam moju knjigu BRANILI SMO STEPINCA u kojoj u posljednjem poglavlju vidimo kako na vašoj televiziji Porfirije jest važniji od Stepinca, a vi niste reagirali na Pismo koje je potpisalo preko 3000 Hrvata. Zato vas podsjećam na taj dio iz Kazala:

'SRPSKI SVET' I HRVATSKA200

PORFIRIJEVA DALEKOVIDNICA200

ZAHTEJEV ZA KADROVSKIM SMJENAMA NA

HTV-u203

MEMORANDUM 2 („SRPSKI SVET“) NA

DJELU217

MOGUĆNOST POTPISIVANJA PETICIJE

<i>ZA ODGOVORNOST NA HTVU</i>	220
<i>GRAĐANSKA (DRŽAVLJANSKA) INICIJATIVA ZA UTVRĐIVANJE ODGOVORNOSTI NA HRT-U</i>	223
<i>PREDSTAVKA O HRVATSKOJ RADIOTELEVIZIJI I HINI</i>	226
<i>SMLJEŠNI STANKOVIĆ</i>	229
<i>ZDRAVKO GAVRAN: DESET PITANJA O KATOLIČKIM MEDIJIMA I CRKVI MEĐU HRVATIMA DANAS</i>	233
<i>EKSKLUZIVNO: ESTHER GITMAN TRAŽI ODGOVOR OD PATRIJARHA PORFIRIJA: ZAŠTO VAM JE JEDAN OD PRVIH ZADATAKA BIO NAPAD NA BLAŽENOG STEPINCA</i>	239
<i>STEPINAC: "PRAVI MUŽEVI NE SAGIBLJU KOLJENA PRED LAŽNIM DUHOM VREMENA."</i>	244

O ulozi generala Tolja i biskupa Košića i u tom otvorenom pismu možete vidjeti u samoj knjizi, na koju sam vas podsjetio u jedanaestom i trinaestom pismu vama.

Naravno da ne možete zamjeriti onima koji vjeruju da vam je draži Porfirije i zbog činjenice koliko su vašoj politici bliži oni iz Porfirijevog kružoka o kojima i danas piše Zvonimir Hodak poslije Porfirijevog 'desanta' na Crnu Goru:

<https://direktno.hr/kolumne/jugo-nostalgicari-vec-su-trebali-shvatiti-danista-od-velike-srbije-kosova-i-crne-gore-244175/>

Pročitajte i Davora Dijanovića:

<https://direktno.hr/kolumne/nedavna-dogadanja-na-cetinju-samo-su-uvertira-u-pokusaj-utapanja-crne-gore-u-srpski-svet-244119/>

Ali vratimo se književnicima.

O Crnoj Gori u Srpskom svetu danas, kao i devedesetih, u Hrvatskoj nam svjedoči crnogorski književnik Milorad Popović:

<http://www.dragovoljac.com/index.php/razno/27725-milorad-popovic-u-prvoj-bujici-nove-sezone-spc-je-paravojna-formacija-a-porfirije-je-gori-od-amfilohija>

<https://narod.hr/svijet/popovic-ako-u-crnoj-gori-dode-do-gradanskog-rata-izbjeglice-ce-ici-u-dubrovnik>

Ja ću ipak ovo pismo završiti s tekstom hrvatske književnice, moje Bokeljke:

*PROF. VANDA BABIĆ GALIĆ: S CETINJA SE BRANI BOKA! BRANIO SE
I DUBROVNIK, ALI NISMO ČULI...*

-

12. rujna 2021. u 20:59

Čini mi se sanjam, piše Vanda Babić Galić za Antena M:

– *Hodam, tako Trgom sv. Nikole, uppps, pardon Pravoslavnim trgom u Kotoru i odem na rakijicu u Srpski palac ili Vladičanski dom koji je krajem 19. stoljeća, piše u nedavno nagrađenoj knjizi “Otac Momo”, izgradila srpska*

kotorska gospoda, a danas je eto glazbena škola.

Potom obiđem još nekoliko sličnih srpskijeh kuća iz tog vremena, pa se vratim na Pravoslavni trg do najstarije srpske bogomolje u Kotoru crkvice sv. Luke ne bi li se pred ikonom sv. Barbare, koja su tu slučajno našla, pomolila za svoju i njihovu zdravu pamet.

Potom shvatim da je crkva sv. Nikole, iako iz 20. stoljeća, nazvana tako jer je najčešća srpska slava upravo taj zaštitnik djece i pomoraca, a i stojimo na zgarištu koje je spalilo štošta pa i činjenicu da je na tom mjestu, u ona davna vremena, tu stajao dominikanski samostan, a kasnije na glavnim gradskim vratima kočoperio se mletački lav kojeg su 1945. uredno zamijenili i nedavno obnovili dražesnim jugoslavenskim grbom.

Potom čujem kako su braća iz Perasta pronašli kip na hridi, škrpjelu ili stijeni pa je jedan ozdravio i tu su Mlečani sagradili otok, danas svetište koje je zasigurno prvo trebalo biti pravoslavna crkva, no eto nekim čudom preokrenulo se.

A u toj peraškoj ljepoti kočopere se naše kuće, u Kotoru naši palaci, dok je najvažnije ipak od svega otići u Miholjsku Prevlaku i kako kaže voditelj Kamberizma u TV emisiji Kotor, 2021.: Ovo mora vidit što više ljudi, odite naučit o kulturi ovog kraja gdje najsnažniji dojam ostavlja krstionica koju upravo završavaju. ...

Posebni trenutci novog naraštaja djece – ističe na kraju oduševljeni Zadraniin vjerojatno ne znajući što gazi ovom lagano razigranom, turističkom emisijom kojoj je pretpostavljam cilj privući što više turista bez obzira na provjerenu činjenicu koje iznosi.

To što su najljepši dragulji Kotora jedva spomenuti, preskočeni ili stidljivo istaknuti i što je potpis SPC u Crnoj Gori vidljiv svakomu tko išta zna o Bokokotorskom zaljevu i što je ovo još jedan podmukli bratski pokušaj brisanja autohtone hrvatske kulture i to najjačom olovkom ispisano hrvatskom rukom neinformiranog, naivnog i nespretnog autora koji je imao mentorstvo Turističke zajednice Kotor, nije nam se za čuditi.

Kulturizam je srpska emisija slične namjere no puno bolja, temeljitija i u njoj ćete u sličnom uratku svakako više čuti o otoku Gospe od Škrpjela ili pak katedrali sv. Tripuna iz 1166. Jer, oni čitaju pa iščitano uklapaju u svoju priču kojom svaki dan jedna ulica dobije novo slovo i novo ime. Tako, se ulica sv. Amfilohija i popa Mome križaju tik pred Pravoslavni trgom. I tako, sanjam: – Dok hodam po Boki punoj srpskih starina tražim knjigu iz 21. st. koja bi me p(r)ovala po Zaljevu no ne mogu takvu naći! Ima Šantićeva Nevjesta Jadrana, ima Velimirovičev traktat o srpskoj Boki, ima priča o ubijenim monasima na Prevlaci, ima i našeg mora, naših kuća, naše Mornarice, naše zemlje, ima

o dobrom ocu Momi, ima o svemu no o hrvatskom kodu Boke u crnogorskoj Crnoj Gori ni slova. Je li Crna Gora u Crnoj Gori? Gdje stanuje danas? I zašto Njegoš plače? I gdje je tu Boka, Bokelji? Putuju ili su otputovali? Skončali kao Viktori Vida, oslijepili kao Čížek? Budi me horda tenkova. Onih iz 1991. Ne pucaju. Proklinju. Bacaju kletve i krmače straha. Pa krađu.

I opet Cetinje. Kao jež se napuhalo i ne da na sebe! Budim se i pitam:

– Kako bih ja prosječnom hrvatskom čitatelju mogla objasniti napisano? Kad on nema gdje pročitati o svojoj kulturi u Zaljevu svetaca i narodu koji opstaje između prkosa i straha. Kad u namjenskom hrvatskom turističkom filmu naputak je otići u manastir na Prevlaci i upoznati kulturu Boke!? Kome izvući uho, otvoriti oko, glavu?

Kome viknuti, heeaj, Crna Gora je uznik. Cetinje je okruženo mrakom. Hrvati Boke kao autohtoni nositelji europske kulture uokvireni su u kutijicama ustaštva i Bokeštva, ovisno podižu li glavu ili s njom brišu vlastitu zemlju koju sada svim načinima uklapaju u „srpski svet.“ Kako bi vladajući zbrajali i dokazali da je Crna Gora ništa doli ono što od 17. stoljeća neprekidno govore: srpska zemlja, srpski čo'ek, srpska Boka, srpska crkva, srpsko more, a nama da prostite srpska čuna, jer naše, pogađate, nema.

Sve ono s čime se dični Hrvat Boke mogao ponositi danas nosi tuđe ime. I nisu došli Talibani, nisu došli Afganistanci, već jednom davno došli su Vlasi i zauzeli bokeljske, dalmatinske i bosanske gore. Potom se polako spustili na more. I bila bi to zgodna pjesmica da nije otužna stvarnost pred kojom svi nemoćno stoljećima širimo ruke.

Ako zucneš, neprijatelj si multikulturalnosti, različitosti i mrzitelj si Srba. Ako šutiš, nestaješ. Ako zineš nisi s planeta Boka koja ne pozna naciju, samo umjetnost u svim njezinim bojama i golog čovjeka. Bez obilježja. Esenciju umjetnosti. Čovjeka duha. Duha.

Ako samo otvoriš usta, neprijatelj si braći u Kristu. Mrziš ih dok te oni uče tvojoj povijesti, jer ti je ne poznaš. Ti nisi Ti. Ti si on, oni i dok to ne priznaš razapet si ispod kotorskog gradskog sata na onom stupiću sramote. Dok ne priznaš kako sva ta ljepota, svi otoci, svetišta i sve Gospe, sve mornarice, pomorci i amfore, sve gore i planine, crkve i oltari, imena i slova su njihova svojina.

I dok tako visiš na Trgu od oružja, zazivaš sve svece Zaljeva no ona koja bi Ti pomogla, kažu monasi s otoka Gospe od Žanjica koju su 2001. presveštali ne može doći jer su je Orebićani okovali pa je tako tamo u lancima drže.

Budim se... Idem na Cetinje. S Cetinja se brani Boka! Branio se i Dubrovnik, no nismo čuli. Da ne bi i danas bili gluhi, vičem: I od braće da je, braćo previše je!

Piše: Vanda Babić Galić

Prof. dr. sc. Vanda Babić Galić, rođena u Kotoru 1967. Osnovnu i srednju školu završila je u Splitu, dodiplomski studij hrvatskoga jezika i književnosti na Filozofskom fakultetu u Zadru, a poslijediplomski studij, smjer Književnost na Filozofskom fakultetu u Zagrebu.

Na Sveučilištu radi od 1992. kao znanstvena novakinja. Magistrirala 1997. na Filozofskom fakultetu u Zagrebu s temom Hrvatska srednjovjekovna tradicija u bokokotorskim pasionskim tekstovima. Doktorirala 2003. na Sveučilištu u Zagrebu disertacijom Kulturno-povijesne vrijednosti djelovanja Vicka Zmajevića u Boki kotorskoj i Zadru. Danas (od 2017.) u zvanju redovite profesorice.

Bila je vanjski suradnik na Odsjeku za kulturu i turizam gdje je predavala kolegij Metodika interpretacije prirodne i kulturne baštine. Do ukidanja svih projekata krajem 2013. bila je voditeljica projekta Usmeno-književna baština zadarskog područja i suradnica na projektu: Kulture u doticaju: Stoljetni hrvatski i crnogorski književni identiteti glavnog istraživača Milorada Nikčevića. Objavila je desetak stručnih i znanstvenih knjiga. Suradnica je u mnogim znanstvenim i stručnim časopisima. Urednica je prvog zbornika Zadarskih filoloških dana te nekoliko knjiga. Suautorica je i scenaristica dokumentarnog filma S Hrvatima Boke, u produkciji HTV, proizvedenog 2001. Od 2007. predsjednica je Vijeća za kulturu Zadarske županije. Od 2016. članica je Upravnog vijeća Instituta za hrvatski jezik i jezikoslovlje. U prosincu 2011. je sudjelovala u Erasmus programu razmjene profesora na Sveučilištu u Bambergu.

Dobitnica je Godišnje nagrade Zadarske županije (2006.), Plakete HKD Napredak, Središnjice Sarajevo, za pisanu književnu i znanstvenu riječ i nakladništvo (2008.) te Srebrnu povelju Matice hrvatske za knjigu Berta K. Balabanića Radovan i Ljudmila (2008.) i poticaja za izvrsnost u znanosti od Ministarstva znanosti, obrazovanja i sporta (2009.).

<https://narod.hr/kultura/prof-vanda-babic-galic-s-cetinja-se-brani-boka-branio-se-i-dubrovnik-ali-nismo-culi>

S poštovanjem,
Akademik Josip Pečarić

**“POKVARENI ČETNICI”, DRAGOVOLJAC.COM,
2022.**

**PREDSJEDNICIMA O OTVORENOM PISMU
BISKUPA ZAGREBAČKE CRKVE NE POKRAJINE**

Poštovani Predsjedniče RH,
Poštovani Predsjedniče Sabora RH,
Poštovani Predsjedniče Vlade RH,

Danas sam vas upozorio tekstom I HRVATSKA VLAST SLAVI OKRETANJE NA RAŽNJU SVEĆENIKA na pismo od prije godinu dana o tome kako hrvatska vlast podupire i plaća slavljenje ubijanja Hrvata 27. 7. 1941. koje su vam poslali akademik Ivan Aralica, sisački biskup Vlado Košić, general HV Ivan Tolj i ja, a supotpisalo ga je veliki broj naših ljudi kao što su na primjer akademici Andrej Dujella i Kuzma Kovačić, dr. sc. Vinko Grubišić, dopisni član HAZU, ali recimo i novoizabrani akademik Ivan Petrović. <https://bezcenzure.hr/vlad/i-hrvatska-vlast-slavi-okretanje-na-raznju-svecenika/>

I dok sam vas upozoravao kako zapravo na taj način sudjelujete u slavljenju okretanja na ražanj katoličkih svećenika dobio sam obavijest o Otvorenim pismu biskupa Zagrebačke crkvene pokrajine. Hrvatska javnost je upoznata s vašim nelegalnim davanjima ogromne imovine SPC u Hrvatskoj zahvaljujući istupima saborskog zastupnika Anta Prkačina i Arhiepiskopa HPC Aleksandra, ali i na nedavnu izjavu HAZU: PRILOZI ZA ZAŠTITU HRVATSKIH NACIONALNIH INTERESA PRILIKOM PREGOVORA REPUBLIKE HRVATSKE S BOSNOM I HERCEGOVINOM, CRNOM GOROM I SRBIJOM U POGLEDU NJIHOVA ULASKA U EUROPSKU UNIJU.

Naime u toj Izjavi stoji:

Potreba definiranja položaja Srpske pravoslavne crkve u Republici Hrvatskoj: pravoslavne su crkve državne crkve, pa položaj Srpske pravoslavne crkve ne može biti jednak u Srbiji i Hrvatskoj, u kojoj ta crkva treba imati punu slobodu u javnom vjerskom djelovanju brinući se za vjerski život manjine, ali recipročno na razini koliko je to omogućeno hrvatskoj manjini na području Srbije. U Hrvatskoj se mora izbjegavati djelovanje Srpske pravoslavne crkve koje se može okarakterizirati političkim djelovanjem.

<https://www.info.hazu.hr/wp-content/uploads/2022/05/Zastita-hrvatskih-nacionalnih-interesa-u-pregovorima-susjednih-drzava-s-EU-2022.pdf>

A uvjeren sam da će te i vi shvatiti da Pismo hrvatskih biskupa o neistinama glede djece u ratnim prihvatilištima Jastrebarskom i Sisku

Govori o političkom djelovanju SPC o kome se govori u Izjavi HAZU.

Istina, vi ste posredno priznali da je to tako jer na Prkačinov upit niste odgovorili godinu dana, pa je logično pretpostaviti da zastupate interese koji nisu interesi hrvatskog naroda.

Ali, treba se ipak nadati da to nije tako i da vi to radite iz neznanja, pa vam zato u Prilogu šaljem Pismo hrvatskih biskupa.

S poštovanjem,
Akademik Josip Pečarić

PRILOG**OTVORENO PISMO BISKUPA ZAGREBAČKE
CRKVE POKRAJINE PATRIJARHU SRPSKE
PRAVOSLAVNE CRKVE GOSPODINU PORFIRIJU
O NEISTINAMA GLEDE DJECE U RATNIM
PRIHVATIŠTIMA JASTREBARSKOM I SISKU**

Vaša Svetosti!

1. Kada je na mrežnim stranicama »Gornjokarlovačke eparhije« objavljena »Molba Svetom Arhijerejskom Sinodu« (s nadnevkom od 15. svibnja 2021.) da se »Komisiji Svetoga Arhijerejskog Sabora za kononizaciju novih svetih« dostavi prijedlog »da se uvrsti praznik Svetih novomučenika – mladenaca Jastrebarskih, koji bi ušli u Heortologion i Kalendar svetih«, pročitali smo tu »Molbu« i posebno njoj priložene materijale te ostali uvelike iznenađeni, ali još uvijek misleći da brojne ondje iznesene neistine ne mogu biti temelj da Arhijerejski sabor pristupi predloženomu činu.

Ipak, iz priopćenja »Svetoga arhijerejskog sabora Srpske pravoslavne Crkve« od 23. svibnja 2022. godine doznali smo da su na svom redovitom zasjedanju, održanu u Srijemskim Karlovcima i Beogradu od 15. do 21. svibnja 2022., saborski oci pribrojili svecima, među ostalim, i

»svetu djecu mučenike, jastrebarske i sisačke, s datumom spomena 13. srpnja/26. kolovoza«.

Zbog toga smo se osjetili i pozvanima i dužnima napisati ovo pismo, s dubokim poštovanjem prema patnjama ljudi koji su u svojoj najranijoj životnoj dobi morali trpjeti posljedice okrutnosti ratnih zbivanja.

Nitko nema pravo previdjeti bol te djece koja su bila osamljena, bilo zbog gubitka roditelja, bilo zbog napuštenosti, ostajući primorana živjeti kao siročad. Jednako tako nitko nema pravo previdjeti ili obescijeniti požrtvovnost ljudi koji su se brinuli za njih, boreći se za njihov život i zdravlje do krajnjih granica svojih mogućnosti, iskazujući im ljudskost uz nemala odricanja i prihvaćajući ih u svoje živote, domove i obitelji. Nitko nema pravo ni danas povrijediti njihovo dostojanstvo ili istinu o njihovu životnom putu, pa i stradanjima. Konačno, nitko nema pravo prekriti, svojim uskim interesima ili pokušajima, da se tragedija djece iskoristi kao sredstvo za neke ciljeve koji su daleko od bilo kakve sućuti prema djeci i zauzetosti za pravednost.

S jedne strane, dakle, znamo da ne smijemo šutjeti o istini i da trebamo dati glas svima kojima je glas oduzet ili se dovoljno ne čuje, a s druge strane nam je žao što uopće moramo istupati na ovaj način. Istodobno smo sigurni da će svaki dobronamjeran čovjek, otvoren istini, prepoznati našu iskrenu nakanu težnje za dobrom.

2. Budući da nam nisu dostupna obrazloženja te odluke, iz kojih bismo mogli razaznati na čemu se sve temelji »pribrajanje svecima« djece koja su se tijekom Drugoga svjetskoga rata nalazila u dječjim prihvatilištima u Jastrebarskom i Sisku, ostaje nam zaključak da se očito dio odgovora na to pitanje može pronaći ponajprije u samoj »Molbi« za kanonizaciju i u spomenutim materijalima koji su joj priloženi.

Tako episkop gornjokarlovački gospodin Gerasim u svojoj »Molbi« piše da Eparhija gornjokarlovačka duže vrijeme radi na prikupljanju podataka, ali iznosi i tvrdnju sa zaključkom da se radilo »o strašnim i nezapamćenim mučenjima nedužne dece u logoru Jastrebarski (sic!) koji je bio formiran za vreme Drugog svetskog rata«.

Osim toga, piše da je »logor bio pod upravom časnih sestara kongregacije Svetog Vinka Paulskog« te je time izravno odgovornost za umiranje (jasno okvalificirano kao usmrćivanje) djece pripisana i redovnicama. U »Molbi« se rabi sintagma »priložena svedočanstva i istorijske činjenice«, premda je razvidno da ta svjedočenja, s gledišta vjerodostojnosti, nemaju gotovo nikakvu vrijednost, a ono što se naziva »povijesnim činjenicama« s njima su zapravo u dubokom neskladu.

Spominju se arhivski dokumenti i brojne znanstvene studije znamenitih povjesničara koje navodno potkrjepljuju tvrdnju da su ta djeca stradala

»samo zato što su Pravoslavne vere«, premda nisu navedene naznake na koje se dokumente, znanstvene radove i povjesničare to odnosi.

3. U prilogima »Molbi«, u kojima su sadržana lako osporiva svjedočanstva i prikazi rada prihvatilištâ, na četrdesetak se mjesta spominju časne sestre. Ne ulazeći u iznesene nepreciznosti o tome kojoj su redovničkoj zajednici određene sestre pripadale ni u netočnosti navođenja njihovih imena, upadno je da za njih nema lijepih riječi, nego su klevetnički prikazane kao bešćutne i sebične, štoviše – kao osobe koje su djeci uskraćivale skrb glede hrane, odjeće, obuće, posteljine; mučile ih ispitivanjima, šibale i tukle, tjerale pjevati ustaške pjesme, sudjelovale u ubojstvima, pa čak i ubijale djecu te ih mrtvu gurale u pretrpane mrtvačke sanduke.

Takve se klevete odnose poglavito na sestru Pulheriju (Barta), ravnateljicu prihvatilištâ u Jastrebarskom, sestru Božimiru Hoić, sestru Graciozu (Ivanšek) te na sestre navođene imenima Bernardeta i Laurencija. Spomenute su i neke druge sestre kojima, kako piše, »prezimana nisu poznata«. Tako se spominje s. Valdemara (vjerojatno s. Aldemara Koščak), zatim Vinfrid, odnosno s. Vinfrida Šušak, s. Viktorija, prezimana Kukenberger, te sestre s navodnim imenima: Florijana, Arcosa, Gaudencije (sic!).

Svakako treba imati na umu da je riječ o obrazovanim osobama koje su posvetile svoj život Bogu i ljudima u potrebi (što je karizma sestara milosrdnica), koje su došle u radno i životno iscrpljujuće uvjete te su, usprkos tomu, s ljubavlju i poštovanjem časno vršile djelo kršćanske ljubavi. Na nekoliko je mjesta u popratnim materijalima spomenut i nadbiskup Alojzije Stepinac, i to s tendencioznim opisima i negativnim prizvucima u tumačenjima, kao da je i on bio sudionik nekih zlodjela koja su, navodno, počinjena u tim prihvatilištima.

Prije četrdeset i sedam godina nadbiskup Franjo Kuharić (27. rujna 1975., u crkvi sestara milosrdnica u Zagrebu) osvrnuo se na teške optužbe i opovrgnuo klevete koje su se tada, očito intenzivnije, isticale u javnosti protiv časnih sestara koje su djelovale u prihvatilištima djece u Jastrebarskom. On ističe činjenicu da, nakon rata, nijedna časna sestra nije pozvana na sud niti suđena zbog svoga djelovanja. Štoviše, tada su – kad je nadbiskup o tome govorio – neke još bile žive i primale mirovinu za taj svoj rad u službi. Da su učinile to što im se i danas želi pripisati, sigurno bi se s njima drukčije postupalo. Njima je dana mogućnost da i nakon rata djeluju u tom prihvatilištu, uz uvjet da ne nose redovničku odjeću, na što one nisu pristale. Nadbiskup Kuharić napominje da su djeci liječničku skrb pružali liječnici koji su bili »poznati po svom uvjerenju, među kojima je bio i Židov i Srbin«.

Smatramo potrebnim, dužim navodom, iznijeti njegove riječi od prije gotovo pedeset godina: »Na izrečene klevete mogli bismo šutjeti. Ali kad se

radi o neistinama koje odjekuju daleko i dugo, onda moramo slijediti Isusov primjer kad je vojniku koji ga je udario rekao: 'Ako sam krivo rekao, dokaži da je krivo! Ako li pravo, zašto me udaraš' (Iv 18, 23).«

Nadbiskup Kuharić nadalje kaže: »U Jastrebarskom se kani trajno skupljati u budućnosti mladež iz svih republika. Svake godine imala bi im se ponavljati ista priča o zločinima časnih sestara. [...] Svake godine nove i nove generacije mladih morale bi biti otrovane mržnjom na tom grobu. Pitamo se: prema kome? Prema časnim sestrama. Ali ne samo prema njima! Ta mržnja bi se iz tih mladih srdaca nužno širila i na Katoličku Crkvu! [...] Mi gledamo opasnost da bi se takvim tvrdnjama mogla u mladim dušama raspaljivati i nacionalna mržnja. [...] Ovo nisam rekao zato da bilo prema kome probudim bilo kakvu mržnju. Mržnja je prokletstvo, nju treba gasiti. Rekao sam to zato da se takve klevete više ne bi ponavljale i da bi tako bilo manje mržnje, više istine, više pravednosti i više ljubavi« (Glas Koncila od 12. listopada 1975., br. 21, str. 3).

4. Gledajući cjelinu tadašnjih događanja, posebno je bolno danas vidjeti produžavanje ideološke propagande iz vremena jugoslavenskoga komunističkoga totalitarizma po kojoj su liječnici, medicinsko osoblje, a ponajviše časne sestre, kao i mnogi dobročinitelji i udomitelji koji su ulagali svoje snage i znanje, koji su se žrtvovali u spašavanju djece u prihvatilištima u Sisku i Jastrebarskom, prikazani kao najgori zločinci. Naime, ako su ta djeca proglašena mučenicima, moraju postojati i mučitelji, a iz priloženoga se podrazumijeva da su to upravo navedeni ljudi koji su istinski zaslužni da je puno zbrinute djece u iznimno teškim okolnostima preživjelo.

Umjesto da se ističu njihova djela milosrđa, ponegdje s oznakama istinske svetosti, i da im budemo zahvalni za njihove primjere, na njihova se imena i djela ponovno stavlja teret monstruoznih optužaba i krivnje.

Poznato je da su djeca, koja su 1942. smještena u prihvatilišta, bila napuštena siročad, gotovo gola, izgladnjela i oboljela od zaraznih bolesti te im je u takvom teškom stanju pružena medicinska i svaka druga pomoć koja je bila moguća u tim ratnim nepravilnostima.

Trebalo bi biti samo po sebi razumljivo da podatke o velikoj smrtnosti djece treba smjestiti u kontekst ondašnje smrtnosti općenito i u konkretne uvjete.

S jedne strane, postoje divna svjedočanstva o velikoj brizi i zauzetosti žitelja Hrvatske, a osobito katolikâ, koji su hranili tu djecu i koji su udomili na tisuće ratne siročadi pokazujući tako veliku kršćansku ljubav prema onima koji su bili u potrebi. S druge strane – uz sva nastojanja usmjerena da se dokaže suprotno – ne postoje ni dokumenti ni iskazi na suđenjima poslije Drugoga svjetskoga rata da je i jedno to dijete siročje bilo ubijeno ili mučeno. Uistinu, nije li čudno da ni jednoj od časnih sestara, koje su navodno počinile zastrašujuće zločine, nije nađena nikakva krivnja niti je koja suđena i

osuđena u poslijeratnim procesima, za koje znamo kakvom su »objektivnošću i pravdom« vođeni? Zanimljivo je i to da se ne spominju postupci partizana i njihova djelovanja, zbog kojih su djeca trpjela, kako prije dolaska u prihvatilišta tako i tijekom njihova boravka u prihvatilištu i nakon rata. Istinski bi doprinos bio osvjetliti sve vidike preživljavanja i života stradalnika, kao i uloge ustanova i pojedinaca tijekom Drugoga svjetskoga rata i nakon njega.

Katolička Crkva, na čelu s nadbiskupom Alojzijem Stepincem, učinila je – osobito djelovanjem »Karitasa Zagrebačke nadbiskupije« – uzorna djela ljubavi prema bližnjima brinući se za tu djecu, pri čemu su požrtvovnost za djecu u Jastrebarskom i Sisku očitovali osobito katolički svećenici i posebno časne sestre, tako da su se neke – njegujući bolesne – zarazile, a jedna je od njih zbog toga i umrla.

5. Iako smo sigurni da Vam je poznato puno vrijednih znanstvenih radova i priloga, u kojima se – metodom povijesnih znanosti – pokušava doprijeti do što točnijih podataka te do još pojedinosti o zbrinjavanju tzv. »kozaračke djece« i o prihvatilištima u Sisku i Jastrebarskom, navodimo barem nekoliko doprinosa s pomoću kojih se o tome može lako razlučiti istina od neistine, što veća objektivnost od zlonamjernih pamfleta.

Ponajprije bi trebalo uzeti u ruke prešućivan te zbog toga još neobjavljen (ali dostupan) rukopis Narcise Lengel-Krizman Spašavanje djece. Vrijednost je u tome što je autorica povjesničarka komunističke i projugoslavenske provenijencije te njezino pisanje može dodatno pomoći pri rasuđivanju koje bježi od pristranosti i uzima u obzir različitost izvora.

Gledajući objavljene priloge unatrag trideset i pet godina, vrijedno je pročitati što piše Slovenac, katolički svećenik, lazarist Stanko Žakelj, a što je objavljeno u tjedniku Glasu Koncila (u brojevima 7-13) od 15. veljače do 29. ožujka 1987.

Nadalje, svakako se ne bi smjelo zanemariti djelo Ćirila Petešića Dječji dom Jastrebarsko, Zagreb, 1990. U njemu se, među ostalim, mogu naći dragocjena očitovanja i svjedočanstva dr. Branka Dragišića, liječnika u prihvatilištu, pedijatra, profesora Medicinskoga fakulteta u Zagrebu, sina pravoslavnoga svećenika.

Sigurno da puno svjetla dolazi i iz Dnevnika Diane Budisavljević, Zagreb, 2003., kao i iz djela Nataše Mataušić, Diana Budisavljević, prešućena heroína Drugog svjetskog rata, Zagreb, 2020.

Juraj Batelja u svom je knjiškom prikazu: Blaženi Alojzije Stepinac i grad Jastrebarsko, Zagreb, 2008. (u III. dijelu: Blaženi Alojzije Stepinac u Domu ratne siročadi u Jastrebarskom, str. 69-120) sažeto iznio dostatne podatke za uvid u razna pitanja povezana s prihvatilištima, s naglaskom na djelovanju nadbiskupa Stepinca.

Posebnu pozornost zavrjeđuje prošle godine objavljen rad: Igor Vukić – Ilija Kuzman, Neke spoznaje o zbrinjavanju i zdravstvenoj skrbi djece s Kozare u prihvatilištima 1942. godine, u: PILAR – Časopis za društvene i humanističke studije, 16 (2021.) br. 31, str. 67-102. U njemu je znakovito ono što o medicinskom aspektu liječenja i skrbi u prihvatilištima u Sisku i Jastrebarskom te u domovima u Zagrebu, u obliku raščlambe, objašnjenja i zaključaka piše prof. emerit. Ilija Kuzman, specijalist infektolog s Medicinskoga fakulteta Sveučilišta u Zagrebu i Akademije medicinskih znanosti Hrvatske.

Dakle, smatramo da sadržaj i tih nekoliko naznačenih prinosa pokazuje da je dovoljno toga prikupljeno, objavljeno i dostupno te nas poziva da otvorena uma i srca u nečem što je prozvano zločinom i mučenjem vidimo iznimnu skrb, brigu i posvećenost spašavanju djece.

6. Zbog svega toga ostajemo u nevjerici i u tuzi jer imamo dojam da je »Sveti arhijerejski sabor SPC-a« u ovom pitanju očito prihvatio retoriku i komunističku propagandu koja je prepuna neistina i manipulacija kojima se nedužnima pokušava podmetnuti krivnja za navodna mučenja i ubijanja djece koja su u tisućama, upravo ljubavju i brigom hrvatskih katolika, spašena od smrti i preživjela teške ratne prilike.

Uz nevjericu i žalost, bez ikakve namjere zadiranja u kriterije za kanonizaciju drugih Crkava, izražavamo svoju duboku zabrinutost ako se odluka temelji na neistinitim činjenicama. Naime, takvi čini mogu ozbiljno narušavati međusobno razumijevanje i zajedničko služenje Istini između Zagrebačke crkvene pokrajine i čelništva Srpske pravoslavne Crkve. Duboko žalimo za umrlom djecom, a ta se bol povećava kada se njihova stradanja pokušavaju iskoristiti na najgrublji način.

Smatramo neizostavnim, a na tu nakanu i molimo, da se glede nedostatno osvijetljenih tema iz prošlosti odnosa Hrvata i Srba, katolikâ i pravoslavnih, odbaci svaka kušnja preuzimanja i produžavanja neistina promicanih u komunizmu, kao i njihovo prilagođavanje nekim sadašnjim ideološkim i političkim ciljevima koji su suprotni Kristovu evanđelju i širenju nebeskoga kraljevstva.

Ako se višesložnim pitanjima zbrinjavanja djece u prihvatilištima u Jastrebarskom i Sisku pristupa nekritički, bez utemeljenja na povijesnim činjenicama i istini, posredno se vrijeđa dostojanstvo ponajprije žrtava, ali i onih koji su poniženi, zbog toga što su – što je posve apsurdno – činili dobra djela. Izneseone klevete daju rasti stablu koje može uroditi samo zlim plodovima sve većega udaljavanja između katoličkih i pravoslavnih vjernika, umjesto pročišćavanja i približavanja snagom Božjega Duha, Duha istine kojega je nebeski Otac, po našem Spasitelju, darovao svojoj Crkvi.

Moleći Gospodina da nas čuva u ljubavi, puni nade da pišemo srcu otvorenomu Istini, u Gospodinu Vas pozdravljamo.

Biskupi Zagrebačke crkvene pokrajine:

Kardinal Josip Bozanić, nadbiskup metropolit zagrebački, v. r.

Vlado Košić, biskup sisački, v. r.

Vjekoslav Huzjak, biskup bjelovarsko-križevački, v. r.

Bože Radoš, biskup varaždinski, v. r.

Milan Stipić, vladika križevački, v. r.

Ivan Šaško, pomoćni biskup zagrebački, v. r. i

Mijo Gorski, pomoćni biskup zagrebački, v. r.

Zagreb, 25. srpnja 2022., na blagdan sv. Jakova, apostola"

<https://www.bitno.net/vjera/aktualnosti/biskupi-zagrebacke-crkvene-pokrajine-objavili-pismo-patrijarhu-porfiriju-o-neistinama-glede-djece-u-jastrebarskom-i-sisku/>

<https://bezcenzure.hr/vlad/predsjednicima-o-otvorenom-pismu-biskupa-zagrebacke-crkvene-pokrajine/>

**MIRO GLAVURTIĆ IM POSTADE SRBIN,
DRAGOVOLJAC.COM, 2023.**

MIRO GLAVURTIĆ IM POSTADE SRBIN, 6:

ODGOVOR ĐURU VIDMAROVIĆU

Dragi Đuro,
Zahvaljujem Ti na Tvom e-mailu:

Sat, 28 Jan 2023 18:04:58 +0100

Dragi Joško,

najljepša hvala što si u cijelosti prenio moj In memoriam pokojnome kolegi Miri Glavurtiću. Možeš li sugerirati našim vodećim ljudima u Boki kotorskoj da organiziraju književni okrugli stol o životu i djelu pokojnoga Mira? Isto tako trebalo bi u Zagrebu potaknuti otvaranje izbora njegovih likovnih radova. Nažalost, imam osjećaj, kako svi ovi veliki Hrvati iz Boke kotorske, o kojima sam pisao, a sve ih nisam spomenuo, vrlo teško bivaju ubaštinjeni. Kao da negdje postoji neki nevidljivi zid koji to sprječava. Po meni, Viktor Vida, Miro Glavurtić, Andrija Maurović i Antun Šojat zaslužili bi bar spomen ploču na kući u kojoj su rođeni ili u kojoj su živjeli. Tužno je vidjeti kuću sv. Bogdana Leopolda Mandića u Herceg Novom koja je u vlasništvu ljudi koji ne dopuštaju da joj se približiš. A riječ je o najvećem ekumenskom svecu, katoličkome redovniku koji je iskreno poštivao pravoslavlje.

Preporučam ti pročitati najnoviju knjigu Sanje Nikčević „Ljestve do neba“, u kojoj su sabrani najnoviji dramski tekstovi posvećeni blaženoj Ozani Koterskoj.

Od mene za sada toliko.

Uz najbolje želje,

Đuro Vidmarović

Mislim da si iz reagiranja iz Boke koje si video u mojim prethodnim tekstovima očito da će oni koji to trebaju vidjeti Tvoje prijedloge.

Ako nisi pogledao na Portalu KLV-a komentare Tvoga teksta spomenuo bih Ti da je hrvatski književnik i diplomat Zdravko Gavran upozorivši na tekst s miportala:

*DANAS U UTRECHTU POKOPAN MIRO GLAVURTIĆ: PROROK KOJEGA NISU SLUŠALI
24. siječnja 2023.*

Prije koji mjesec osvanula je u Kotoru parta o smrti gospođe Glavurtić. U popis ožalošćenih bijaše uvršten i „brat Miro“. „Živ je, znači“, pomislih jer ga godinama nisam vidio niti sam znao što je s njim.

Tu i tamo smo se susretali, posebice devedesetih. No „upoznah“ ga prije susreta, još kao mladac, na početku studija. Tada sam redovito lunjao po antikvarijatima, pa sam tako naletio na njegovu „kultnu“ knjigu Satana. Pročitah je u dahu i, kako to već s mladima biva, uzeh mnogo toga zdravo za gotovo. Jednom sam renomiranom katoličkom listu ponudio da nešto napišem o njoj, ali su me glatko odbili s obrazloženjem da pakao i đavao nisu njihove teme. Tada sam naučio da ima raznih vrsta katolika... Nešto sam ipak napisao o njoj – poslije me upućeni upozoriše da većinu toga treba uzeti cum grano salis, da to nije djelo pisano po zakonima znanstvenog proučavanja itd. Uzeo sam to u obzir i više je nisam otvarao ni citirao, ali dojam da sam pročitao važnu i, povrh toga, jedinstvenu knjigu ostade do danas.

Upoznah ga poslije i osobno, čitah još neke njegove stvari, intervjuje, doznah o njegovoj Mediali i otporu komunizmu... Danas ga na temelju toga prisvajaju u Beogradu, pišu kao o srpskom piscu i slikaru... Malo morgen... Potjerali su ga odtamo, kao i Mirka Kovača, jer je bio katolik i Hrvat. Intervjui koje su dali pokazuju da su dijelili mnoge misli i poglede, ali ne sve. Mislim da je i Mirko mislio da je Miro otišao... predaleko. Obojica je tako u Hrvatskoj providnost našla dom. Jesu li oni u njoj našli i domovinu, to samo oni znaju. Znam da se Miro u njoj nadao naći svoje, ali se nerijetko žalio da nije, barem ne u mjeri kojom se tomu nadao. Zagreb ga nije upoznao, ni prepoznao, kako to već u Zagrebu biva, u kojemu su, kako reče Matoš, mnogi „sustali“. Sustao je i on donekle, pa ipak je ostao, iako su ga, navodno zvali da se vrati...

Kako su te devedesete tekle, ponekad bismo se našli u nekoj prigodi. Bilo je to vrijeme velikih hrvatskih i katoličkih nada. No on je bio skeptik glede „svijetle budućnosti“. Jednom je tako „ispalio“ kako u Hrvatskoj nema više od četiri posto katolika, što mi je zvučalo nevjerovatno... Poslije sam se često upitao nije li bio u pravu. Pričao je onim svojim promuklo-napuklim glasom nevjerovatne stvari i mogao si ga satima slušati. Uz ostalo, kako je riješio kvadraturu kruga, ali, ako jest, nije otkrio kako.

Neki su tvrdili da je genij, drugi su bili krajnje sumnjičavi prema njegovim tezama, ali, začudo, nisam čuo nikoga tko bi ga smatrao šarlatanom. Njegov pogled na povijest bio je postojano apokaliptičan. Postojao je samo Krist, Alfa i Omega, i s druge strane, kao u camera obscura, Antikrist, veliki manipulator. Uporno je pronosio svoju viziju, upozoravao na suptilna zla koja se ponovno pletu nakon pada komunizma, na mreže opsjena i laži, na tajne serkle, na urotu protiv Krista... Nije se dao pokolebati u uvjerenju da je kraj povijesti doista blizu, ali ne onakav kakvim su ga zamislili liberalni historiozofi... Gotovo bih rekao da je požurivao Boga da već jednom završi sve, jer ovako više ne ide... Proročkim je uvjerenjem budio i opominjao, prodirući poput lasera u eshatološko tkivo povijesti, pitajući se kako drugi ne vide ono što on vidi. Ali, makar je isti Duh, darovi nisu isti... Govorio je tako, i rado bi ga saslušali, ali ga nisu slušali... Mislim da su ga se mnogi pomalo plašili. „Jer što ako je istina što ovaj govori...?“ Bio je kao bura koja propuše

ustajao zrak, a onda nestane. Vrijeme pak potvrđuje ili opovrgava njegove vizije. Za neke još nije došlo vrijeme. Ali, u krajnjoj liniji, nije toliko važno što je sve govorio i koliko je imao pravo. Važnije od toga je zašto je govorio... A govorio je iz ljubavi prema ljudima i Kristu Spasitelju, čiju slavu, sada, vjerujemo, nepomućeno uživa.

Treba reći kako ga je krug intelektualaca okupljenih pod imenom „MI“ prihvatio i zavolio kao svojega. I on mnoge u njemu. Ako se pojedince i u svemu nismo slagali s njim, bio je od onih ljudi koji vam se usijeku et capite et in membris.

Nisam ga, kako rekoh, dugo vidio, ali bih ponekad čuo da su ga sreli, ljeti u sakou i majici, zimi redovito u crnu kaputu, sa šeširom na glavi, i s onim svojim brčićima, kako ga i ja pamtim... Poslije je i bradu pustio – ja ga u njoj nisam vidio osim na slici... Bio je pomalo neobziran prema sebi, ali tako je to s ljudima kojima je pogled uprt u nebo, a ponekad i u bezdan...

Kada sam čuo da je umro, sjetih se da jednom bijaše natuknuo kako se nada da će možda biti u onom naraštaju na kraju vremena koji neće umrijeti. No umro je, daleko, u Utrechtu. Želio je umrijeti u Vukovaru, s hrvatskim herojima, ali, sa žaljenjem je rekao, nije imao snage. Možda mu je poslije bilo svejedno gdje će... Umro je daleko od svoje rodne mile Boke, u kojoj ga pamte, daleko od Beograda, kojemu je dao najbolje godine, a koji ga je potjerao, daleko od Zagreba i Hrvatske, koju je volio, iako ga ona nije razumjela. Umro je daleko, ipak kod svojih, kod sina... Vjerujem da je to bila utjeha čovjeku koji je tako žarko želio biti u okrilju onih koji će ga razumjeti i prihvatiti kao svojega.

Vladimir Lončarević

Foto: Mate Krajina

<https://miportal.hr/2023/01/24/11889/>

Što se tiče knjige Tvoje kolegice Sanje Nikčević njen tekst o toj knjizi sam već poslao na moje adrese, pa si ga i Ti trebao dobiti (dajem Ti ga u Prilogu): <https://narod.hr/kultura/prof-nikcevic-zivot-bl-ozane-kotorske-bio-je-ljestvedo-neba-kojima-se-radosno-uspinjala>

Poslao sam to i njoj, a ona mi je napisala:

Bila bi mi čast i radost da s vama obiđem zaljev...

Ako budete išli javite...

Zapravo bi trebao Ti ići s njom u Boku i to tako da vas pozovu da predstavite tu njenu knjigu.

Evo za naše prijatelje u Boki što piše o njoj na stranicama DH:

Dr. sc. SANJA NIKČEVIĆ (1960.)

profesorica, teatrologinja i kazališna kritičarka.

Kontakt: Trnjanska cesta 37/I, Zagreb, 098 955 9933, sanja.nikcevic@uaos.hr

Web: www.sanjanikcevic.com

Redovita je profesorica u trajnom zvanju na Umjetničkoj akademiji u Osijeku, predsjednica HDKKT-a (Hrvatskog društva kazališnih kritičara), a prije toga i tajnica u dva mandata, članica Glavnog odbora Matice hrvatske.

Diplomirala je francuski jezik i komparativnu književnost na Filozofskom fakultetu u Zagrebu, gdje je magistrirala i doktorirala (1998.) s temama o američkoj drami. Radila je kao novinarka i kazališna kritičarka Večernjeg lista, viša savjetnica za kazalište u Ministarstvu

kulture, a osnovala je i deset godina (1994. – 2003.) vodila Hrvatski centar ITI--UNESCO. Od 2003. zaposlena je na Katedri za književnost engleskog jezika Filozofskog fakulteta u Osijeku (voditelj Odsjeka 2004. – 2006.), a od 2007. prelazi na Umjetničku akademiju u Osijeku (voditelj Odsjeka 2007. – 2009.). Predaje kolegije o američkoj i britanskoj drami, kazališnoj kritici te povijest drame i kazališta.

Aktivna je članica brojnih hrvatskih i međunarodnih udruga kritičara i teatrologa (bila je dva puta članica Upravnog odbora svjetskog ITI-ja). Dva puta dobila je Fulbrightovu stipendiju te se znanstveno usavršavala u New Yorku (1995.) i Santa Barbari (2002).

U sklopu Hrvatskog centra ITI pokrenula je i uređivala Biblioteku Mansioni (1994. – 2004.) i bilten *Hrvatska drama*, koji je i danas jedino glasilo o hrvatskom kazalištu na engleskom jeziku. Bila je urednica časopisa *Kazalište* (AGM, Zagreb, 1999. – 2002.), a pri UAOS-u pokrenula je i uređivala Biblioteku *Ars Academica* (2009. – 2013.).

Kazališne kritike pisala je u *Večernjem listu* i *Vjesniku*, a danas u *Vijencu*, *Hrvatskom slovu* te za internetske portale (*bitno.net*). Objavila je više od stotinu znanstvenih i stručnih članaka u časopisima širom svijeta (*SSEP*, *PAJ*, *NTQ*). Sudjelovala je na brojnim simpozijima u zemlji i svijetu.

Uredila je pet antologija (*Antologija američke drame I i II*, Zagreb, 1993.; *Antologija suvremene hrvatske drame*, Skopje, 2003.; te tri antologije hrvatske drame ratne tematike) i zbornik na engleskom *Theatre Criticism Today* (Zagreb, 2002).

Objavila je jedanaest autorskih knjiga, od toga tri knjige o američkoj dramati: *Američka subverzivna drama ili simpatija za losere*, CDM, Rijeka, 1994., *Afirmativna američka drama ili Živjeli puritanci*, Hrvatski centar ITI-UNESCO, Zagreb, 2003. i *Gubitnički genij u našem gradu*, Filozofski fakultet, Zagreb, 2006.

Knjiga o nametanju trendova u europskom kazalištu (*Nova europska drama ili velika obmana*, Meandar, Zagreb, 2005.) dobila je nagradu *Petar Brečić* za kazališnu esejistiku, prevedena je na engleski jezik (*New Theater Quarterly*, August 2005), slovački (2007.) i bugarski jezik (2009.), a nakon pet godina izašlo je drugo izdanje te knjige *Nova europska drama ili velika obmana 2* (Leykam, Zagreb, 2009.) gdje je osnovna teza dopunjena novim primjerima, ali i objavljen dramatičan život knjige – svi napadi i pohvale.

Za prvu teorijsku knjigu u Hrvatskoj o kazališnoj kritici (*Kazališna kritika ili neizbježni suputnik*, Leykam/UAOS, Zagreb/Osijek, 2011.) dobila je nagradu *A. G. Matoš* Matice hrvatske.

O hrvatskoj dramati objavila je pet knjige: *Što je nama hrvatska drama danas?* (Ljevak, Zagreb, 2008.); knjigu *kritika Druga slika hrvatskog kazališta ili izvan glavne struje* (DHK, Zagreb, 2016.) te dvije teorijske knjige o ratnoj temi: *Kako prikazati ljudske rane na sceni. Ratne teme u hrvatskoj, bosanskoj i angloameričkoj dramati*, (Alfa, Zagreb, 2016.) i *Slika Domovinskog rat u hrvatskom kazalištu - od svetišta do nametnute krivnje* (Alfa, Zagreb, 2018.). Polemična knjiga *Mit o Krleži. Krležoduli i krležoklasti u medijskom ratu* (Matica hrvatska, Zagreb, 2016.) izaziva odjeke i promovirana je po cijeloj Hrvatskoj.

Nagrada *Petar Brečić* 2006. za knjigu *Nova europska drama ili velika obmana 2*, Nagrada *A. G. Matoš* 2013. za knjigu *Kazališna kritika ili neizbježni*

suputnik. Predsjednik Republike Hrvatske odlikovao ju je 2000. Redom hrvatskog pletera za doprinos razvoju i ugledu države te za dobrobit građana, počasna je građanka američkog grada Waterforda. *Za promicanje sinteze vjere, znanosti i umjetnosti umjetničkim i profesionalnim radom* dobila je 2015. Priznanje studentskog kapelana Sveučilišta J. J. Strossmayera u Osijeku, a *za izniman doprinos kršćanskoj kulturi* dobila je 2018. nagradu *Andrija Buvina* na Danima kršćanske kulture u Splitu.

<http://dhk.hr/clanovi-drustva/detaljnije/sanja-nikcevic>

Napisala mi je i slijedeće:

Hvala što ste prosljedili dalje – Vinko Grubišić mi se javio! Moj dragi prijatelje...

Naravno, Vinko je i moj, sigurno i Tvoj prijatelj. Bio sam ponosan kada je izabran za Dopisnog člana HAZU.

Tvoj, Joško

MOJA ANKICA, ZAGREB, 2023.

Noćas kada smo svi spavali i jedino je Anđela bila budna imala je moja Ankicu posjetu: Bijela leptirica na njenoj osmrtnici:

Da, moja Ankica!

MOJA ANKICA 2.

U tekstu MOJA ANKICA posebno sam naglasio govor mog matematičara Larsa Erika Perssona:

<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/37055-akademik-pecaric-moja-ankica>

I njemu su javili za Ankicu pa je i on izjavio svoju sućut:

Subject:My deepest support

Date:Sun, 22 Oct 2023 08:59:27 +0200

From:Lars-Erik Persson <larserik6pers@gmail.com>

To:Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Dear my friend Josip

I heard from Sanja that your dear wife passed away. I can not do much in this heavy situation for you but I will hereby submit my most heartily Pers(s)onal condolences, sympathy and support to you, Ivana, Dilda and Andela with families..

I feel that I got even closer to you and your nice family when I contributed to the writing of the article about outstanding Josip and his nice family:: <https://files.ele-math.com/articles/mia-22-73.pdf>

Your friend for ever

Lars-Erik

<https://www.larserikpersson.se/>

Ali njoj je najdraža sućut koju je objavio njen bivši ravnatelj Ante Beljo:

In memoriam: Ankica Pečarić

POSTED 21. LISTOPADA 2023. HŽD

Poštovani članovi i prijatelji Hrvatskog žrtvoslovnog društva, javljamo Vam da je supruga akademika Josipa Pečarića, gđa Ankica Pečarića blago u Gospodinu preminula u četvrtak. 19. 10. 2023. u 76-oj, godini života nakon duge i teške bolesti.

Pogreb drage pokojnice bit će u utorak. 24. 10. 2023. u 12:30 sati iz mrtvačnice na Mirogoju.

Termin svete mise zadušnice bit će objavljen na pogrebu

POČIVALA U MIRU BOŽJEM!

Škabrnja – 17. lipnja 2007. godine – završna sjednica Četvrtog hrvatskog žrtvoslovnog kongresa: Ankica Pečarić, Ivan John Prcela, Katarina Pavičić, fra Andrija Nikić, Joja Ricov, Duška Crmarić Tomašić, Vera Valčić Belić...
/foto arhiva HŽD/

Uvijek je bila velika podrška svome suprugu, vjerna prijateljica, supruga, majka i baka... Ne postoji konferencija ili znanstveno putovanje na kojemu je akademik Josip Pečarić bio bez svoje supruge Ankice...

U ime Hrvatskog žrtvoslovnog društva, izražavamo iskrenu sućut obitelji Pečarić, kćerkama Đildi, Ivani i Anđeli njihovim obiteljima i ostaloj tugujućoj rodbini.

Ante Beljo, predsjednik Hrvatskog žrtvoslovnog društva

Franjo Talan, dopredsjednik Hrvatskog žrtvoslovnog društva

<https://viktimologija.com.hr/wp/in-memori-am-ankica-pecaric/>

Beljo je Ankici bio izuzetno drag i rado bi nam pričala kako je znao na jednom znanstvenom skupu sjajno odgovarati na pitanja za koja je tvrdila da su bila nedobronamjerna. Ja sam bio u Australiji tako da je ona sudjelovala bez mene. Poznato je kako su Hrvati Kanade dali uistinu nemjerljiv doprinos u obrani Hrvatske i njejoj demokratskoj izgradnji. Čak je stvoren mit o "Norvalskoj četvorki" ("Norvalska Hrvatska"):

<https://www.vecernji.ba/kolumne/moze-li-poput-suska-u-ratu-kanadski-hrvat-u-miru-pokrenuti-oluju-1048033>) koja je osmislila strategiju uspostave neovisne Hrvatske, tj. njih četvorica Gojko Šušak, Ante Beljo, Anton Kikaš i

fra Ljubo Krasić, a spominje se i dopisni član HAZU prof. dr. sc. Vinko Grubišić, su od Tuđmana napravilo ustašu. Jasno je da je onima koji ne vole ni samu pomisao na neovisnu Hrvatsku svaka takva država jedino može biti ustaška, genocidna i sl. Tako su tijekom Domovinskog rata pa sve do danas govorili o Tuđmanovoj ustaškoj državi, hrvatski branitelji su zapravo ustaše itd. Čini mi se da im je pričao u tome kako je “Titov general” postao ustaša bila itekako važna da bi opravdali sebe i to što su podržavali ono Titovo o Savi koja će prije poteći uzvodno nego će Hrvati dobiti svoju državu.

Sama činjenica da su Norvalsku četvorku izabrali kao “krivce” za Tuđmanovo domoljublje svim hrvatskim domoljubima izaziva veliko poštovanje prema njima. A takvo poštovanje oni su svojim radom doista i zaslužili.

<https://www.hkv.hr/o-nama/lanovi/71-ante-beljo.html>

Beljo je tražio da počnem i pisati o mojoj Boki ono što sam znao govoriti u javnim nastupima i te tekstove sam objavljivao u tiskovinama HIC-a i Matice hrvatskih iseljenika. Dovoljno je pogledati samo moju knjigu „Borba za Boku kotorsku“ i vidjeti koliko je takvih članaka dano u njoj. Ali on nije stao na tome. Zbog rada na povijesti Bokeljskih Hrvata u HIC je zaposlio i moju suprugu Ankicu, a radno mjesto joj je bilo u Hrvatskom institutu za povijest. To je dogovorio s tadašnjim ravnateljem dr. sc. Mirkom Valentićem.

Suradnja s povjesničarima u Institutu, sudjelovanja na znanstvenim skupovima bila je itekako značajna za Ankičin i moj rad. Zapravo možemo slobodno reći kako je uloga dr. Valentića i Belje velika u nastanku knjiga:

J. Pečarić, *Srpski mit o Jasenovcu / Skrivanje istine o beogradskim koncentracijskim logorima*, Hrvatski povijesni institut, Zagreb, 1998.

J. Pečarić, *Srpski mit o Jasenovcu II /: O Bulajićevoj ideologiji genocida hrvatskih autora*, Element, Zagreb, 2000.

A. Pečarić and J. Pečarić, *Strossmayerova oporuka*, HAZU, Zagreb, 2002.

J. Pečarić, *Brani li Goldstein NDH?* Zagreb, 2002.

Naime, poslije objave prve od tih knjiga otišli smo u Australiju gdje su me pozvali sa Sveučilišta u Adelaideu. Ankica je morala dati otkaz uz dogovor da je ponovo zaposle u HIC-u kada se vratimo. Ali tada je došlo do promjene vlasti i povratka projugoslavenske opcije na vlast. Žrtva je bio Beljo koga su na svakakve načine i ucjene uspjeli ukloniti s pozicije ravnatelja Hrvatske matice iseljenika, a uz njega je stradala i Ankica koja se više nije mogla zaposliti.

Međutim ono što smo radili tijekom njenog boravka u Institutu omogućilo je nastanak tih knjiga. Moglo bi se reći i mog boravka jer mi je zbog tog rada dr. Valentić nudio posao u HIC-u. Naravno, ipak sam ja matematičar, ostao sam na Sveučilištu i iz Australije došao na promociju u akademika 2000. god.

Danas Ante Beljo predsjednik Hrvatskoga žrtvoslovnog društva pa je u tom svojstvu i poslao gornju obavijest.

U njoj se spominje i misa bez točnih podataka jer u vrijeme tiskanja osmrtnice za njih nismo znali. Danas znamo:

SVETA MISA ZADUŠNICA SLUŽIT ĆE SE U CRKVI BLAŽENE DJEVICE MARIJE REMETINEC-BLATO U UTORAK 24.10.2023. U 18:30 SATI.

Slika koju su dali je sa Četvrtog hrvatskog žrtvoslovnog kongresa koji se održavao u Zagrebu i Škabrnji. Slika je iz Škabrnje, dijela Kongresa koji sam ja zatvorio.

Objavljen je i Zbornik radova u kome je i moj tekst koji dajem u Prilogu.

Kako sam u prvom dijelu teksta dao neke sućuti koje su nam uglavnom poslali moji matematičari čini mi se da je nepravredno ne dati još neke. Kako ih je bilo puno daje izbor samo među onima koje sam dobio e-mailom:

Date: Thu, 19 Oct 2023 07:33:11 +0200

From: biskup@biskupija-sisak.hr

O dragi Josipe,

Moja sućut i iskrena molitva za Ankicu! Idem baš na misu pa ću je spomenuti u molitvi! A Tebi želim Božju utjehu i mir!

+Vlado

Date: Thu, 19 Oct 2023 05:38:28 +0000

From: Gordan Grlić-Radman

Primi moju iskrenu sućut, dragi prijatelju! Nebeski anđeli bili joj na napomoć! Počivala u miru Božjem!

Gordan

Date: Thu, 19 Oct 2023 06:03:21 +0000

From: Željko Tanjić

Poštovani akademiče, moja iskrena kršćanska sućut. Gospodin joj podario mir i radost nebeskoga kraljevstva, a Vama i cijeloj obitelji neka daruje vjere i nade u ponovni susret i snage za svaki novi dan. Počivala u miru Božjem. Pokoj vječni daruj joj Gospodine.

Željko Tanjić

rektor

Hrvatsko katoličko sveučilište

Date: Thu, 19 Oct 2023 09:28:27 +0200

From: Nevenka Buhin

Dragi moji svi Pečarići moje duboko saučešće. S kolikom ste ju ljubavi svi njegovali, to je tako rijetko. Vi ste svi moji borci i moj uzor. Ono malo koliko sam ju upoznala bila je prekrasna i jedinstvena osoba. Odgojili ste prekrasne

ljude. Preteško vam je ali vjerujem da imate puno prelijepih uspomena koje će vam malo olakšati vaš gubitak.

Date: Thu, 19 Oct 2023 17:21:12 +0200

From: Zeljko Lenic

Poštovani akademiče Pečarić,
primite molim Vas moju duboku sućut zbog Vašeg gubitka.
Znajte da niste sami i da osim obitelji, imate uza sebe brojne Hrvate, u svakom trenutku!
Slobodno se obratite ukoliko bilo što trebate, rado ću Vam pomoći na bilo koji način.

Date: Thu, 19 Oct 2023 17:46:11 +0200

From: Ivan K

Poštovani i dragi gospodine akademiče Pečariću,
Stigla je vijest da se Vaša cijenjena supruga preselila Gospodinu! Koliko god bio privremen, rastanak s dragom i voljenom osobom kakva je supruga uvijek je težak i pun tuge! No, osim tuge, naša nam vjera govori da je Vaša cijenjena supruga Ankica prešla svom Dobrom Pastiru na „obilne pašnjake [...] gdje smrti, ni boli, ni tuge više nema“! Vjera i nada u budućnost s dragim Bogom i sa svetima utjeha su i snaga u takvim teškim trenucima! Uz molitve za Vašu suprugu, želim Vama i obitelji izraziti iskreno kršćansko i ljudsko suosjećanje, moleći dragoga Boga da Vama i Vašoj obitelji udijeli utjehu i snagu u teškim trenucima!

Naša liturgija kaže da se „vjernima život mijenja, a ne oduzima“ te se čvrsto nadamo i vjerujemo da je i Vaša draga supruga Ankica u zajedništvu s Bogom i svim svetima! Ta vjera neka Vam bude oslonac i potpora!

S poštovanjem,

Ivan Karlić

Date: Thu, 19 Oct 2023 17:50:06 +0200

From: margarita vrbanovic

Draga obitelji, tako sam nježno voljela našu Ankicu. Neka je anđeli ponesu u zagrljaj Svevišnjemu. I ovo ljeto je bilo falilo jer se nismo svi okupili kod nas. Dao vam dobri Otac snage da izdržite tugu. Prikazati ću sv. Misu .

Vaši Stjepan i Mira

Date: Thu, 19 Oct 2023 18:24:54 +0200

From: Ante Kukavica

Štovani i dragi Professore

Duboka i iskrena sućut prigodom smrti drage Vaše supruge iskrena sućut iskazati svoju blizinu i duhovnu podršku.. Bila Vam je Vam je, vjerujem, velika podupirateljica i pratilja na Vašem napornom putu za toliki Vaš rad i zauzetost na svim sektorima znanstvenog i profesionalnog i društvenog života.

U ovom momentu, kao nikad, moramo sebi posvijestiti kako naš život nije zatvoren samo u vrijeme i prostor, nego i s Bogom, koji nadilazi ovo vremenito i prelazi u Vječno, u ispunjenje u Božjoj punini. „*I dok nam se raspada dom ovozemnog boravka, stječe se vječno prebivalište u nebesima. Jer što bi nam koristilo što smo se i rodili kad ne bismo imali sreću zadobiti spasenje*“ od ovog prolaznog i zadobiti ono vječno u Bogu, gdje je vaša štovana Supruga vjerujemo sigurno i dospjela.

Neka joj je za sve podvige, napore i trpljenja velika hvala, a dragi Bog nagrada u Punini života i zagrljaju neizmjerne ljubavi.

Sa štovanjem fra Ante Kukavica, kapucin iz Karlobag

Date: Thu, 19 Oct 2023 20:59:11 +0200

From: Anđelko Kaćunko

Dragi brate, iznenađen sam preseljenjem tvoje drage Ankice - primi moju iskrenu ljudsku i kršćansku sućut i prenesi moje suosjećaje svima svojim. Sve vas nosim molitveno u mislima i srcu, a sutra ću vas se sjetiti u svetoj misi u 18,00 sati.

Neka tvoju Ankicu anđeli povedu pred lice Svevišnjega, a On neka joj bude nagrada za sve dobro što je u životu učinila.

Neka u Gospodinu nađe vječni pokoj i radost!

Svima veliki pozdrav i blagoslov!

Date: Thu, 19 Oct 2023 21:21:45 +0200

From: Miljenko Babaic

Poštovani Josipe,

Neka joj je radost vječna u Kristu Gospodinu. Preporučujem u molitvi njenu dušu Bogu svemoguću u.

Tebi i obitelji iskrenu sućut.

Don Miljenko Babaić

Date: Thu, 19 Oct 2023 22:34:47 +0200

From: Marko Franovic

Dragi moj Josipe,

Primi moje najiskrenije saučešće radi tvoje Ankice. Znam kroz što sada prolaziš i jako mi je žao. Drži se, prijatelju moj.

Date: Fri, 20 Oct 2023 09:08:04 +1000

From: Maria Dubravac

S ONU STRANU RIJEKE

*Ti strpljivo čekaš s onu stranu rijeke
Ugledati jedra bijele lađe moje.
Kad zaplovim k tebi kroz vode daleke,
Kormilom će ravnat' mile oči tvoje.
Živjet ćemo skupa u blaženom miru,
Daleko od suza, nevolje i muke.
Gdje olujnog vjetra bijesi ne dopiru -
Moj brod će se njihat' sred nebeske luke.
I bit ćemo sretni u cvjetnome vrtu
Gdje ljiljani krasni nikada ne venu,
Gdje "Hosana!" vječni srce pjevat' želi,
Gdje duša uživa radost neviđenu.
Čekaj me, draga, s onu stranu rijeke,
Krenula je lađa na put, u daljinu.
Nazirem ljepotu obale daleke,
Pristanište zadnje - vječnu Domovinu.*

Marija Dubravac

Dragi naš poštovani prof. Pečariću!

Neka vam dobri Bog bude utjeha u teškoj žalosti povodom smrti vaše supruge, majke i bake. Tješite se – ona je sada u ljepšem mjestu u koje ćemo svi jednoga dana krenuti. Iskrena sućut cijeloj obitelji, posebno vama! (Čuvajte zdravlje, Domovina vas još dugo treba!)

B.B. Marija Dubravac

Date: Fri, 20 Oct 2023 09:08:34 +0200

From: Josip Jović

Dragi Josipe, moja iskrena sućut Tebi i tvojima. Gospođa Ankica mi je ostala u lijepom sjećanju. Tvoja jutrošnja objava me prenerazila. I ja sam bez supruge ostao prije četiri godine. Znam koliko je teško ostati bez nekoga a kim si postao jedno.

Date: Fri, 20 Oct 2023 09:51:59 +0200

From: Gordana turic

...I otrt će svaku suzu s očiju.
te smrti više neće biti,
ni tuge, ni jauka,
ni boli više neće biti...
(Otk, 21, 4).

Poštovani gospodine akademiče Pečarić,
Izražavajući Vam svoju iskrenu kršćansku sućut, zazivam Presvetu Majku Božju, da Vas u Vašoj boli utješi. Neka vam utjehom bude činjenica, da bi - zbog objektivno teškog zdravstvenog stanja pokojnice - vjerojatno ona dugoročno samo jako patila. Neka ju dragi Bog uzme u Svoje naručje! Uvjerena sam, da je Vaša obitelj, kao i naša Hrvatska, u Vašoj Ankici dobila još jednog zagovornika u Nebu.
U mislima i molitvama sam s Vama.
Gordana Turić

Date: Fri, 20 Oct 2023 10:02:30 +0200

From: Vinko Puljić

Poštovani profesore dr. Pečariću,
dragi Josipe.

Reče joj Isus: "Ja sam uskrsnuće i život: tko u mene vjeruje, ako i umre, živjet će. I tko god živi i vjeruje u mene, neće umrijeti nikada. Vjeruješ li ovo?"
Odgovori mu: "Da, Gospodine! Ja vjerujem da si ti Krist, Sin Božji, Onaj koji dolazi na svijet!"

Iv 11,25-27

Čvrsto vjerujem u uskrsnuće Kristovo, Vaše Ankice i svih dragih preminulih i svih nas!

U toj vjeri, čvrstoj nadi i Kristovoj ljubavi izražavam Vam prijateljsku sućut i upućujem molitvu za Vas, Vašu obitelj i Vašu dragu Ankiću!

Pokoj vječni daruj joj Gospodine!

Date: Fri, 20 Oct 2023 10:59:26 +0200

From: ivana.sesar

Poštovani prof. Pečariću,

primite moju najdublju i najiskreniju sućut zbog odlaska Vaše drage Ankice... I sama sam nedavno izgubila majku, dr.sc. Dubravku Sesar, prof. emeritu i suradnicu HAZU, vrhunsku filologinju, ali iznad svega domoljupku, koja Vas je iznimno cijenila i bila, poput mene, potpisnica svih Vaših inicijativa.

"Naši" odlaze, a mi ćemo se još malo ovdje muvati, pa polako za njima... Dolaze nova vremena, novi ljudi... kao da je naše prošlo. Umrili smo se, ostarili, pa samo možemo bolno pratiti vlastito odustajanje od ideala, borbe i otpora, i povući se u svoju tišinu. Vi ste jedini koji nije položio oružje... zato mi je preteško na srce pao Vaš gubitak. Tu ranu na duši ništa ne može zaliječiti. Neka Vas Gospodin osnaži do ponovnog susreta s Vašom vjernom ženom, a nju neka odmori i ispuni radošću kako bi Vas mogla dočekati onakva u kakvu ste se zaljubili: lijepa, dobra, zdrava, mlada... baš stvorena za Vas!

S poštovanjem i zahvalnošću za sve što neumorno činite za naš narod i domovinu, još jednom iskrena sućut Vama i cijeloj obitelji,

Ivana Sesar Babić

Subject: Sućut

Date: Fri, 20 Oct 2023 11:21:56 +0000

From: Rektorat <rektorat2@unicath.hr>

Poštovani akademiče Pečariću,

u prilogu je izraz sućuti rektora Hrvatskog katoličkog sveučilišta prof. dr. sc. Željka Tanjića.

S poštovanjem,

Ured rektora/Rector's Office

Hrvatsko katoličko sveučilište/Catholic University of Croatia

KLASA: 008-01/23-02/080
URBROJ: 498-03-01-01-23-005

Akademik Josip Pečarić
Jarušćica 19
10000 Zagreb

Zagreb, 19. listopada 2023.

Poštovani akademike Pečariću,

u ime akademske zajednice Hrvatskoga katoličkog sveučilišta, izražavajući Vama i cijeloj obitelji poštovane gospode Anke, Vaše supruge, u ovom trenutku rastanka od nje, iskrenu i duboku kršćansku sućut, uz osobitu zahvalnost Gospodinu za ulog njezina plemenitoga života, ispunjeni smo nadom da će ju nebeski Otac nagraditi za sve dobro koje je činila. Vama i Vašoj obitelji molimo od Gospodina puno snage i nade koja nas hrabri i jača na našem životnom putu.

Gubitak supruge i majke obitelji ostavlja prazninu koju je nemoguće ispuniti. Neka Vas utješi vjera i molitva, blizina Vaših dragih i prijatelja te neka Vam Gospodin pruži snagu i hrabrost u daljnjim životnim koracima. Naša misao i molitva su s Vama u ovim trenucima tuge i gubitka.

Počivala u miru Božjem!

S poštovanjem,

Bila 242, HR-10000 Zagreb, Telefon: +385 (0)1 370 66 00, Telex: +385 (0)1 370 66 01, OIB: 02730922746, Žiro-račun: 2340009-111033987
IBAN: HR11234000911033987, SWIFT: PRZGHR2X, www.unicath.hr

Date: Fri, 20 Oct 2023 11:33:31 +0200

From: Ivica Brešić

Josipe,

primi sućut od prijatelja iz Livna. Ne čujemo se često ali te često spominjemo u našim razgovorima. Sad kad ti je teško mislimo na tebe i suosjećamo koliko znamo zamisliti kako ti je.

Ne znam tko će od nas biti na sprovodu zato ti pišemo ovako da znaš da smo tu uz tebe!

NEKA JOJ JE LAKA HRVATSKA ZEMLJA I POKOJ DUŠI NJENOJ!

Date: Fri, 20 Oct 2023 15:44:02 +0200

From: dvidmarovic

Dragi Josipe,

Veoma me ožalostila vijesti o smrti Tvoje poštovane supruge Ankice. Nosim ju u sjećanju kao vrijednu, pametnu i samozatajnu ženu. Znadem da Ti je u ovim trenutcima vrlo teško, ali kao vjernik uvjeravam Te kako je gospođa sada u jednoj boljoj životnoj dimenziji. Bratski i prijateljski,
Đuro Vidmarović²⁹

²⁹ Predstavljena knjiga "Hrvati Boke kotorske kroz povijest-sjećanja i zaboravi"

PREDSTAVLJENA KNJIGA "HRVATI BOKE KOTORSKE KROZ POVIJEST-SJEĆANJA I ZABORAVI"

DONJA LASTVA (IKA)

04.04.2012.

Donja Lastva, (IKA) – U Domu kulture “Josip Marković” u Donjoj Lastvi održano je 3. travnja predavljanje knjige “Hrvati Boke kotorske kroz povijest-sjećanja i zaboravi”, zagrebačkog intelektualca Đure Vidmarovića. O knjizi su govorili predsjednik Hrvatske krovne udruge “Dux Croatorum” Zvonimir Deković, Miomir Abović, profesor književnosti i novinar Dux radija Adrijan Vuksanović.

Date: Fri, 20 Oct 2023 14:19:34 +0000
From: Stjepan Razum <srazum@arhiv.hr>

Josipe! Povodom smrti Tvoje supruge Ankice izražavam Tebi i Tvojim obitelji iskrenu sućut. Danas sam ju kod sv. Mise spomenuo Gospodinu, da ju primi u svoje Nebesko Kraljevstvo. U novom životnom razdoblju želim Ti jakost i Božji blagoslov. Srdačno, Stjepan Razum

Date: Fri, 20 Oct 2023 15:41:27 +0000
From: Dusko Abramovic

Poštovani i Cij. Prof. Pečarić, poštovana vaša obitelj!
Jučer sam primio šokirajuću, tužnu i bolnu obavijest, o preranom gubitku vaše supruge Ankice !
Molimo da Vi, i svi članovi vaše poštovane obitelji, primite nasu iskrenu u duboku sućut, u ovim vrlo teškim momentima vašeg života!
Neka joj bude laka naša Hrvatska zemljica, uz vječni sanak, u miru Božjeg blagoslova !
U mislima sa vama i vašom obitelji, sa štovanjem,
Nevena & Duško Abramović sa sinovima,
Toronto- Mississauga Ont.

Date: Sat, 21 Oct 2023 07:46:16 +0200
From: Branko Haubrich

Iskrena sućut uvaženoj obitelji Pečarić.

Knjiga tematski obrađuje tri cjeline. Jedna je dokazivanje autohtonosti hrvatskog naroda i kulture na crnogorskom primorju, napose u Boki kotorskoj. Druga tematska cjelina tiče se bespoštednog negiranja te autohtonosti, ma sa koje strane i ma na koji način to negiranje dolazilo. Treća tematska cjelina vezana je za uviđanje pojave autocenzure u pogledu nacionalne pripadnosti i sklonosti zamjene etnonima Hrvat nekim drugim nazivima, nekad nazivom Jugoslaven, a danas nazivom Bokelj. Na stranicama knjige Đure Vidmarovića zrcali se sve bogatstvo kulture bokeljskih Hrvata kroz vjekove, rečeno je na predstavljanju.

Knjiga sadrži radove koje je Đuro Vidmarović tijekom niza godina objavljivao u raznim publikacijama kao i radove raznih autora (Marjan Diklić, Jakša Fiamengo, don Dejan Turza, o. Jozo Milanović, don Ante Baković, Željko Brguljan, Vanda Babić, Ankica i Josip Pečarić, Nedjeljko Mihanović, fra Petar Bezina i dr.) na tematiku Hrvata u Boki.

Neka dragi Bog primi u svoje okrilje pokojnu Ankicu. Cijela obitelj osjetit će ovaj odlazak supruge, majke i bake koji je nenadomjestiv jer ostavlja neizbrisiv trag svima u obitelji. Uvaženi akademiče, znam kako će Vam biti potrebno prilagoditi se na odlazak vaše supruge. Dobri Bog svakome od nas stavlja breme kušnje upravo onoliko koliko svatko pojedinačno može nositi. Znam da imate snage nosite se sa kupnjom koja će od sada biti vaša vjerna pratilja.

Želim da znate da niste osamljenih te kako puno ljudi misli na Vašu obitelj a posebno na Vas koji toliko značiti svojoj domovini ali i svjetskoj znanosti.

Date:Sat, 21 Oct 2023 09:14:53 +0200

From:Davor Pavuna

Voljeni nas Josipe,
Tebi i cijeloj Tvojoj Obitelji naša iskrena sućut,
Uz Molitve i Ljubav za Tvoju, sad Božju, Ankicu.
Pokoj joj Dusi.
Uz Bog I Hrvati!
Tvoj Davor Pavuna
I cijela obitelj

Date:Sat, 21 Oct 2023 10:07:05 +0200

From:fra Andrija Nikić <nikic.andrija@tel.net.ba>

HRVATSKA AKADMEIJA ZNANOSTI I UMJETNOSTI I
HRVATSKO KULTURNO DRUŠTVO NAPREDAK U SA SJEDIŠTEM U
MOSTARU
88000 MOSTAR
e-mail: nikic.andrija@tel.net.ba
Br. 83./2023.

OŽALOŠĆENOJ OBITELJI JOSIPA PEČARIĆA

Hvaljen Isus i Marija!

Ožalošćeni Josipe,

Saznao sam da je preselila u vječnost vaša draga, plemenita, dobra i nezaboravna supruga i majka, vjerna Ankica Pečarić.

Odmah sam se pomolio za pokoj njezine duše!

Vašim srcima, ožalošćeni Josipe i djeco želim krila da iz ovoga prolaznoga svijeta, uz Božju snagu, poletite u svijetlo ljubavi Božje.

Ankica je vjerovala da je uskrснуće naša vjera, ponovni susret naša nada, molitva znak naše ljubavi i odanosti.

Vama iz obitelj, obiteljima rodbine i prijateljima puno životne snage, a Ankici Pečarić vječni pokoj u krilu Očevu želi

*fra Andrija Nikić, predsjednik
Humac, 20. listopada 2023. god.*

Date:Sat, 21 Oct 2023 11:06:17 -0400
From:Bobo Mostarac

*Dragi Josipe i obitelj,
Primite našu duboku sućut, povodom preranog odlaska vaše drage Ankice.
Pokoj vječni daruj joj Gospodine,
Svjetlost vječna, neka joj svijetli.
Počivala u Božjem miru.
Znamo da vam je teško i osjećate prazninu, ali morate biti sretni,
da vam je dragi Bog dao Ankicu, da bude dio vašeg života, a bili
smo svjedoci, da je i ona bila sretna, jer je i ona bila dio vašeg života.
Neka vam bude utjeha i snaga u vjeri:
Dok srce plače, vjera tješi!
Uz puno Božjeg blagoslova:
<http://www.andiesisle.com/ThisBlessingIsForYou.html>
Vaši u molitvi Bobo i Marija Markić*

Date:Sat, 21 Oct 2023 17:45:21 +0200
From:danilo.djurovic

Dragi moj prijatelju, akademiče Joško Pečariću. Čitajući ovaj Tvoj e/meil, mnogo sam razmišljao o Tebi, Tvojim dragoj, sada pok. suprugi Ankici i Vašoj djeci. Nesporno je da svako ko se rodi mora otići sa ove Planete. Nesporno je da se ljudi drugačije osijecaju i ponašaju kada izgube svog dragog bračnog druga. Nesporno je da će fizički nedostatak Tvoje supruge Ankice i drage majke Tvoje djece, biti težak, ali ipak mislim u ovim trenucima Tvoje-Vaše boli da imate velike privilegije. Draga, pok. Ankica i danas i uvijek dokle ima Vas ce biti tu sa Vama, Njen lik i sva dobra dijela niko ne može izbrisati, sto Vas i pored sve tuge treba činiti sretnima, jer si Ti imao velikog životnog prijatelja sa kojim (kojom) si stvorio divnu djecu. To su darovi od Boga koje ne može svako blagodariti. Zato u ovoj tuzi Te molim, radi Njene Duše, da je ne oplakuješ u bolima, jer bi Njenu Dušu to povrijedilo. Ona je u zasluženom Raju a tamo nema suza, već se svaki onaj koji tamo dođe raduje jer je tu radost zaslužio čineći dobra dijela u ovoj zemaljskoj, neponovljivoj prolaznosti. U svakom slučaju, prvo zahvala Bogu da ste se našli čineći životne blagodari, i da je Ona sada tamo odakle Vas posmatra i za Vas se moli. Neka joj je viječna hvala, nek počiva u zasluženom Miru i neka je dragi Anđeli čuvaju. Jos jednom uz iskrenu sućut želim Vas sve pozdraviti, Tvoj prijatelj iz Kotora-Montenegro, prof. dr sci. Danilo A. Durović

Date:Sat, 21 Oct 2023 18:44:02 +0200

From:Kuzma Kovačić

Dragi Josipe s obitelji!

Ožalošćeni tužnom viješću o preminuću Tvoje drage supruge, Vaše majke, bake i sestre, poštovane gospođe Ankice, molimo Vas, primite u ovom teškom času Vaše duboke boli i tuge izraze naše prijateljske, kršćanske sućuti i blizine.

Molimo Gospodina da primi u radost Života vječnoga dragu i poštovanu gospođu Ankicu, a Vama da podari utjehu i snagu u postojanoj nadi. S Vama smo,

Vaši Kuzma i Barbara Kovačić s obitelji

Date:Sat, 21 Oct 2023 16:59:31 +0000 (UTC)

From:Vlado Glavas

Dragi Joža,

čitajući ove tvoje riječi o pokojnoj dragoj izaziva suze na očima, posebno o vašoj ljubavi i obiteljskoj potpori jedno drugom, ljubavi koja može biti primjer svakom bračno paru u Hrvatskoj pa bi i stanje u Hrvatskoj bilo puno bolje nego što je danas.

Bog joj udijelio mirno i vječno počivalište u zemlji Hrvatskoj za koju je uz svoga dragog muža cijeli život živjela, a tebi dragi Joža i tvojoj dragoj obitelji, Bog vam udijelio mir u duši a tebi da izdržiš ovaj šok i da ti DA snagu kako bi mogao nastaviti u ostvarenju svojih plemenitih planova i ciljeva!!!

To vam od srca žele,

Vlado i Danica Glavaš

Date:Sun, 22 Oct 2023 16:45:39 +0200

From:Sanja Spužević

Poštovani i dragi naš profesore,
jako me potresla vijest da je gospođe Ankice preminula.

Sjećam se svih momenata sa dragom Ankicom i kad smo se prvi put upoznale na 5. Hrvatskom matematičkom kongresu u Rijeci.

Ja sam imala tremu, jer sam tad prvi put srela većinu ljudi iz naše divne ekipe nejednakosti. Naravno, u tom trenutku sam se osjećala kao da svi sve znaju bolje od mene i jedina utjeha mi je bila gospođa Ankica, s kojom sam sjedila često u pauzama i osjećala se kao da mi je mama tu.

Neki dan, kad sam čula ovu tužnu vijest, pričala sam kolegici Gotovac s Katedre o gospođi Ankici, a ona meni kaže: pa čak sam i ja čula za Ankicu.

Svi znamo da vam je u ovom trenutku jako teško, ali svi smo mi jedna velika obitelj i imate sve nas uz vas.

S vama smo u mislima.
Primite moju iskrenu sućut.

Date:Sun, 22 Oct 2023 17:16:47 +0200

From:Anto Orlovac

Iskrena Vam kršćanska sućut i molitvena blizina, poštovani akademice, u povodu smrti drage Vam supruge. Plemenitu pokojnicu rado uključujem u svoje molitve, a Vama molim snagu od Boga da Vas ovaj gubitak ne obeshrabri.

U molitvi s Vama, s poštovanjem,
Anto Orlovac, svećenik

Subject:sućut > RE: Fwd: MOJA ANKICA

Date:Sun, 22 Oct 2023 18:01:48 +0200

From:Damir Borovčak

Dragi Joško i tugujuća obitelji,

Ražalostila me obavijest o smrti Tvoje supruge i vjerne suputnice Ankice. Uvijek vedra i topla osoba, pomalo samozatajna, ali ustrajna u Tvojim životnim bitkama sa nepravdama koje su činjene našoj, Tvojjoj i njezinoj domovini Hrvatskoj, ali i Vašoj obitelji i napose Tebi osobno. Rijedak je primjer da je netko toliko vrijedan za svoju Hrvatsku na znanstvenom polju, a kao takav priznat i štovan u svijetu, a kod kuće cijela desetljeća zanemarivan i prešućivan isključivo zbog svog patriotizma i ljubavi za domovinu. Sav taj jad i muku nosila je i Tvoja Ankica zajedno s Tobom, možda još i više od Tebe, jer su žene osjetljivije, osjećajnije i krhkije na nepravdu.

Vjerujem da je ta nepravda upućena prema Tebi, sigurno teško pogađala i Ankicu. Ali sigurno je bila ponosna na svog supruga, neukrotivog i prkosnog akademika Joška, koji je bio matematičko politički nepogrješiv. Na svoj si satirički način, znanost matematike i nejednakosti okrenuo si protiv političkih laži i podvala, kako bi dokazao, prokazao i ismijao izdajice svog naroda. U svemu tome na nevidljiv način sudjelovala je i Tvoja vjerna supruga Ankica. Znam da ste imali i radosnih trenutaka u životu, i sada kad Ankica odlazi u Vječnost Božjeg Mira i Pravednosti treba se sjećati baš takvih radosnih ovozemaljskih zajedničkih samo lijepih trenutaka. Neka Ti oni daju utjehu, spokoj da si imao tako vjernu suputnicu, dobru ženu i majku vaše djece.

A Ankici neka Gospodin udjeli dio svog Kraljevstva, kako je i obećao „idem vam potražiti mjesto“.

Počivala u miru Božjem, i neka joj svijetli Svjetlost vječna.

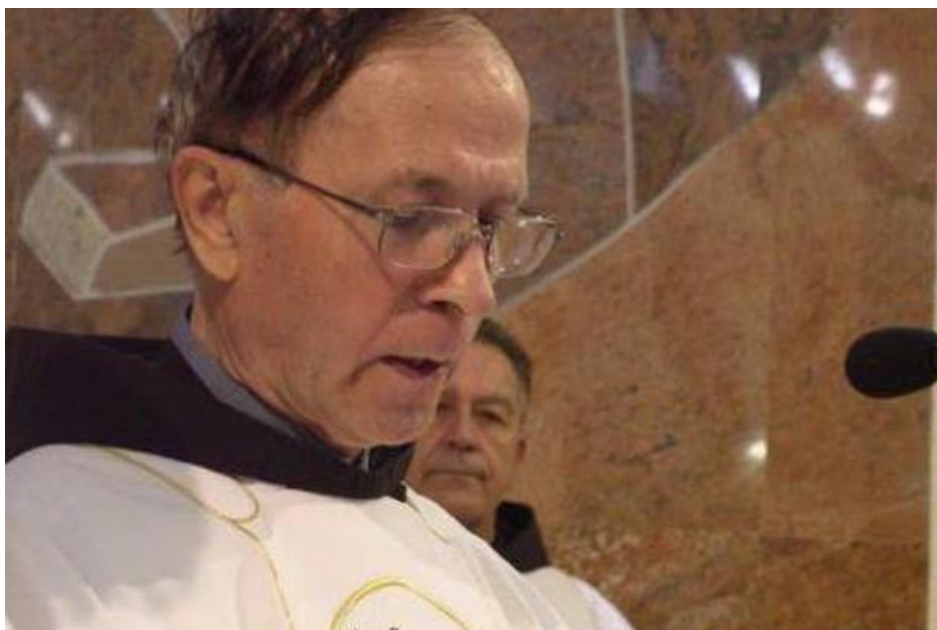
Cijeloj obitelji iskrena sućut.

Snježana i Damir Borovčak

Josip Pečarić

ANTE BELJO, DRAGOVOLJAC.COM., 2026.

**ODLAZAK ISTAKNUTOG MISIONARA LJUBE
KRASIĆA (ČITLUK, 18. OŽUJKA 1938. – HUMAC,
21. LIPNJA 2020.)**

Jedan od najuglednijih hrvatskih misionara i prosvjetnih djelatnika u dijaspori 20. stoljeća fra Ljubo Krasić zauvijek nas je napustio dana 21. lipnja u Humcu u 83. godini života, 64. godini redovništva i 56 godini svećeništva. Njegove su zasluge u organiziranju hrvatskih prosvjetnih organizacija u emigraciji s ciljem promicanja hrvatskog jezika i kulture u Sjevernoj Americi u razdoblju hladnoratovske podjele svijeta u okviru zapadnih demokratskih društava ogromne. Došavši iz domovine s eruditskom naobrazbom u hrvatske katoličke misije radio je sustavno na širenju hrvatskoga jezika i kulture u anglofonome svijetu, uz sve složene župske obveze kako u Sjedinjenim Američkim Državama tako i Kanadi. Uz brigu o učenicima i studentima, brinuo se i o izobrazbi nastavnika. Anglofonu sredinu obogatio je organizacijom hrvatskih škola, tiskanjem udžbenika, časopisa i knjiga.

Rođen 18. ožujka 1938. u Čitluku, u Hercegovini, pohađao je franjevačku gimnaziju u Visokom, a studij filozofije i teologije u Sarajevu, Zagrebu i Rimu. U franjevački red stupio je 1957. godine, a svećeničko ređenje bilo je 1964. u Širokome Brijegu. S franjevcima je fra Ljubo, na određen način, uvijek bio povezan. Tu je odmah nakon ređenja proveo godinu dana u župi, a onda je iz Širokoga Brijega otišao u Švicarsku, u Zürich, gdje ne samo da je uspostavio hrvatsku katoličku misiju, nego je razvio vrlo živu svećeničku i nacionalnu djelatnost. Koliko god je konkordat između Vatikana i ondašnje države imao svoju zlu službenu stranu, dobra je strana u praksi bila što su mladi svećenici mogli s putovnicama bez problema doći u inozemstvo i nastaviti ne samo vjerske, nego i nacionalne djelatnosti koje su njihovi prethodnici, hrvatski emigrantski svećenici, otpočeli i držali dugi niz godina. To je uvijek bilo u skladu i suradnji s njihovim vrijednim prethodnicima. Čim je fra Ljubo došao u Švicarku pokrenuo je misijski list *Movis* (hrvatski bi to značilo „Pokrećeš se“, „Krećeš se“), koji je i okupljao i obavještavao Hrvate diljem Švicarske o vjerskim i nacionalnim događajima. Bila su upravo velebna hodočašća u Einsiedeln u Švicarskoj gdje se okupljalo tisuće hrvatskih vjernika iz raznih dijelova Švicarske, Njemačke, a mnogi su sudjelovali i iz Hrvatske. Sjećam se samo oduševljenja kojim je dočekan tadašnja glazbena grupa zagrebačkih bogoslova *Žeteoci*. U Švicarskoj je u okvirima Hrvatske katoličke misije, a i u suradnji s Hrvatskim društvom, fra Ljubo organizirao različita predavanja o hrvatskome jeziku, književnosti i kulturi, a među predavačima su bili i neki poznati književnici i jezikoslovci iz Hrvatske. Nakon četverogodišnjeg boravka u Švicarskoj (1967. – 1971.), fra Ljubo je proveo tri godine postdiplomskih studija u Rimu na Alphonsianumu. Tada je zdušno surađivao s novoosnovanim izdavačem, ZIRAL-om, kojem su bili na čelu poznati intelektualci fra Dionizije Lasić i Lucijan Kordić.

Dolaskom u SAD 1974. godine, fra Ljubo postaje pomoćnim župnikom u župi sv. Ćirila i Metoda u New Yorku, a samo godinu kasnije imenovan je ravnateljem Hrvatskoga etničkog instituta u Chicagu, ali se iduće 1976. godine vraća u Mostar gdje radi sa studentima. Godine 1977. ponovno je u Americi, sada trajnije u Chicagu, gdje nastavlja rad na Hrvatskom etničkom institutu, uz redovite i mnogobrojne poslove u župi sv. Jeronima u istom gradu. Od 1980. do 1987. župnik je u Sudburyju u župi gdje su vjernici Hrvati skupa s fra Ljubom kupili krasnu crkvu i nazvali je crkvom sv. Marka. U preuređenoj dvorani ispod crkve održavale su se mnogobrojne aktivnosti i odatle, te ujedno iz Doma Hrvatske seljačke stranke, djelovala je godinama tada vrlo popularna školska ustanova HIŠAK (Hrvatske izvandomovinske škole Amerike i Kanade, kojima su se kasnije pridružile škole u Australiji i nekoliko europskih škola). Nakon Sudburyja fra Ljubo je bio upravitelj Hrvatskoga kulturno-društveno centra u Norvalu (od 1987. do 1995.), a odatle

ponovno odlazi u Chicago za ravnatelja Hrvatskog etničkog instituta. Iz Chicaga odlazi 1996. u rodnu Hercegovinu.

To bi bio onaj površni opis životnog toka jednog čovjeka, svećenika, intelektualca, ali bi nam se – s obzirom na hrvatsku kuturu i prosvjetu – valjalo na svakoj adresi temeljito zaustaviti. Dolaskom u Rim pojavila se fra Ljubina studija na njemačkome jeziku *Školovanje djece različitih nacionalnosti iz Jugoslavije u europskim zemljama* („Die Schulung der Kinder verschiedener Nationalitäten aus Jugoslawien in den europäischen Ländern“, Rim, 1972. godine), gdje je došao do izražaja fra Ljubin smisao za sociološka istraživanja koja su ga uvijek privlačila. U suradnji s Centrom za migracijske studije („Center for Migrations Studies“) u New Yorku nastala je također njegova dvojezična studija, na 114 stranica, kao rezultat rada na „sociološkim istraživanjima migranata“ („Sociological Investigations on Migrants“), na hrvatskome i engleskome pod naslovom *Društveni i vjerski profil Hrvata u Americi i Kanadi – Upitnik* („Adjustment and Religious Profile among Croatians in U.S.A. and Canada – Intervju Schedule“).

Krajem srpnja i prvih dana kolovoza sastala se grupa svećenika – koji su ujedno bili voditelji misija i u najviše slučajeva organizatori i voditelji hrvatskih izvandomovinskih škola. Sastanak je bio u Hrvatskome centru „Sv. Nikola Tavelić“ u New Yorku gdje su svi pojedinačno iznijeli izvještaj o školi u sklopu svoje misije te što sve treba učiniti kako bi školska nastava tih škola bila što bolja i što učinkovitija. Književnik franjevac Hrvoslav Ban s mnogo optimizma primjećuje: „(...) imajući na okupu ljude koji dolaze s iskustvom iz prakse... možemo svi brzo i konkretno uočiti najvažnije probleme i nedostatke i donijeti zaključke koji će zbilja značiti novu stranicu u povijesti izvandomovinskog školstva“. I tu je „novu stranicu“ najvećim dijelom napisao upravo fra Ljubo Krasić, i to od samoga osnivanja HIŠAK-a. On je čitavo vrijeme postojanja HIŠAK-a bio njegov *spiritus movens*.

Sustav hrvatskih izvandomovinskih škola Amerike i Kanade

Na tom osnivačkom sastanku svi su se sudionici složili da je glavni problem hrvatskih izvandomovinskih škola u nedostatku prikladnih priručnika i u neprihvatljivosti tadašnjih školskih materijala iz Hrvatske. Trebalo je pripremiti priručnike za djecu hrvatskih škola koje su se polovicom sedamdesetih godina osnivale posvuda gdje je živjela veća grupa Hrvata. Osnivanje škola pokretali su pojedinci u raznim gradovima, a svima je u svako doba fra Ljubo bio od pomoći. Tako je već 1978. HIŠAK obuhvaćao 55 škola, kojima se te iste godine pridružilo 12 škola iz Australije. Uskoro se HIŠAK-u priključuje i dvadesetak škola iz europskih zemalja: iz Njemačke, Francuske, Švicarske i Švedske. Od tada HIŠAK označuje „Hrvatske škole Amerike, Australije i Kanade“. Godine 1984./85. bilo je više od sto škola članica

HIŠAK-a. To su ujedno godine kad su hrvatske izvandomovinske škole obuhvaćale najveći broj učenika.

Ubrzo nakon osnivanja HIŠAK-a fra Ljubo je priredio dvije knjige za hrvatske škole: *Hrvatski jezik 1* za 1. i 2. razred te *Hrvatski jezik 2* za 3. i 4. razred. Pokazalo se da nisu sadržavale dovoljno gradiva za četiri razreda i trebalo je prirediti nove knjige. To je najbolje uvidio sam fra Ljubo.

U jednom intervjuu je istaknuo: „Nije bilo jednostavno pronaći autore, prirediti udžbenike, osigurati sredstva za izradu, tiskanje i slanje na četiri kontinenta. U svemu tome bilo je ipak dobro i možda presudno to što smo svi sve radili dragovoljno. Najveća je plaća i nagrada bila što tisuće hrvatske djece, koji su sada već i roditelji i učitelji i profesori, danas govore hrvatski i živi su most stare i nove domovine. S druge pak strane, svi hrvatski svećenici i časne sestre, kao i marni roditelji i drugi hrvatski ljudi, nesebično su podupirali taj rad.“

U sklopu kanadskoga multikulturalizma, a slično je bilo i u Australiji, predavao se posebno srpski jezik i posebno hrvatski. U kanadskome multikulturalizmu tada su s hrvatske strane bili posebno aktivni Ante Beljo u Sudburyju i Gojko Šušak u Ottawi. Prema istraživanju Slavka Granića, koje se temelji na *Education Statistics, Ontario* iz godine 1983./84., za hrvatski jezik bilo je 2.795 učenika u Ontariju, a za srpski 1984./85. bilo je 499 učenika. Najbrojnija hrvatska škola u Ontariju i Kanadi bila je hrvatska subotnja škola u Torontu, kojoj su godinama bili vrijedni ravnatelji dr. Vladimir Bubrin i dr. Marija Kraljević.

Trebalo je, dakle, pripremiti priručnike i snimljene materijale za govorne vježbe za hrvatske škole. Knjige su priređivane tako da su najprije bile u obliku radnih listova poslana školama i tek nakon provjere s učenicima, ti su materijali priređivani za školske priručnike. Obje knjige prošle su potrebne recenzije i njihovo je tiskanje financirala kanadska vlada. Obje knjige doživjele su nekoliko izdanja i kasnije su objavljene u Hrvatskoj, uz prikladne priručnike za predavače. Treća i četvrta knjiga *Hrvatski jezik 3* i *Hrvatski jezik 4* priređene su u suradnji s profesoricom Ladom Kanajet Šimić, ali zastalo se u pitanjima ilustracija. Cijena knjiga bila je vrlo niska, a cilj je bio da se omogućiti daljnje tiskanje knjiga i da one budu dostupne svoj djeci koja su bila u hrvatskim školama.

O tim dvjema knjigama autorice teksta „Hrvatske izvandomovinske škole – jamac očuvanja hrvatskoga jezika“, Lidija Cvikić, Lada Kanajet Šimić i Tamara Turza Bogdan kažu: „Premda su se udžbenicima *Hrvatski 1* i *Hrvatski 2* od njihova prvog izdanja služile stotine učenika u nekoliko generacija, ti udžbenici, nažalost, u stručnoj i znanstvenoj kroatističkoj javnosti nisu dobili pozornost koju nedvojbeno zaslužuju. Prva je opsežnija i znanstveno

utemeljena analiza učinjena tek nedavno, nakon više od 30 godina od njihova prvog objavljivanja (Turza Bogdan i Kanajet Šimić, 2014.). Provedeno istraživanje potvrdilo je da je riječ o udžbenicima koji se temelje na načelima suvremene nastave jezika: lekcije su tematski ustrojene i komunikacijski usmjerene, u nastavi se jednaka pozornost posvećuje poticanju razvoja svih jezičnih djelatnosti (slušanja, govorenja, čitanja i pisanja), a radi uspostave odnosa među jezicima kojima djeca vladaju (okolinski engleski/francuski te materinski/obiteljski hrvatski) udžbenici se temelje i na suprotstavljenom pristupu. Posebno je važno istaknuti njihov suvremen pristup gramatici: učenje gramatike je funkcionalno, implicitno i postupno, lišeno metajezika i ovladavanja jezikoslovnim znanjem.”

Kada se fra Ljubo preselio u Sudbury, s njime se tamo doselio i HIŠAK. U Sudburyju je već dulje vremena bio nastanjen Ante Beljo, a uskoro sam se i ja doselio u Sudbury. U toj grupi bio je vrijedan suradnik i Gojko Šušak. U Torontu smo imali vrijedne suradnike Marijana Soptu, Jerku Nekića, Roberta Meglera i u Cambridgeu Janka Perića. Ništa nam nije bilo teško pa smo znali putovati u razna mjesta, natovariti po desetak kutija knjiga u fra Ljubin kombi i voziti sve čak do New Orleansa kako bismo pripremili izložbu hrvatske pisane riječi na slavističkim kongresima. Fra Ljubo je uvijek u svemu tome bio *spiritus movens*. Na određen način uvijek je bio „na braniku Hrvatske“. Sjećam se kad smo jednom u sklopu Američkog udruženja slavista za unapređenje slavenskih studija (popularni AAASS – American Association for the Advancement of Slavic Studies) imali panel o hrvatskome filmu, gdje je uz hrvatske knjige na istaknutome mjestu bio na televizijskom ekranu stalno prikazivan film *Genocide Yugoslavia*, o grozotama koje su JNA i srpska vojska činili po Slavoniji početkom agresije na Hrvatsku, kako je jedan srpski profesor, povjesničar, sasvim bijesan pristupio fra Ljubi i meni i rekao nam vrlo glasno kako nas nije sram tako nešto prikazivati. Odgovorili smo isto vrlo glasno kako to da njih nije bio sram ovakvo nešto učiniti. Fra Ljubo je dodao – a mnogi su zastali i slušali taj naš razgovor u povišenim tonovima: „Zar bi se Picasso trebao sramiti što je naslikao *Guerniku*, a ne one koji su *Guerniku* učinili? Zar je veći zločin otkriti i prikazati zločin, nego učiniti taj isti zločin?“ Bio je to kraj toga mučnog ne baš odveć „bratskog“ dijaloga. Godine 1978. fra Ljubo s grupom suradnika održava školske seminare u Chicagu, Clevelandu, Edmontonu, Calgaryju, Kitcheneru, Windsoru, Sault Ste. Marie, Sudburyju, Vancouveru i Torontu, a na tim seminarima sudjelovalo je oko 190 učitelja i članova školskih odbora. Predavači su u svim mjestima gdje su nastupali nailazili na suradnju i pronalazili nove suradnike. Fra Ljubo je uvijek znao izvrsno uspostaviti i održavati kontakte.

Stručno usavršavanje nastavnika hrvatskoga jezika u anglofonom svijetu

Godine 1984. u Sudburyju, na Laurentian sveučilištu, održan je međunarodni seminar hrvatskoga jezika i folklor, a nastupilo je četrdesetak predavača među kojima su bili i neki vrlo poznati kanadski stručnjaci za priopćajna sredstva i pitanja školstva. Osim iz Kanade i SAD-a, bili su nazočni školski stručnjaci i predavači iz Njemačke, Argentine, Švicarske i Švedske.

Utekstu „HIŠAK– 25 godina djelovanja” fra Ljubo kaže: „Na Prvome međunarodnom seminaru donesena je poznata *Declaration on the Name and Status of the Croatian Language* (Deklaracija o imenu i statusu hrvatskoga jezika). Deklaraciju je potpisalo 57 predstavnika hrvatskih ustanova i udruga. HIŠAK ju je poslao, zajedno s popratnim pismima, svim europskim, australskim, američkim i kanadskim vladama, kao i svim vodećim sveučilištima, knjižnicama te jezičnim i jezikoslovnim ustanovama i udrugama diljem svijeta. Deklaracija je, kako se vidi iz pristiglih odgovora, izvršila snažan utjecaj na mnoge, uključujući i najveće udruženje za slavističke studije u Americi – American Association for the Advancement of Slavic Studies, koje je nakon toga promijenilo svoju 'srpsko-hrvatsku' politiku i 1985. godine uvelo hrvatski na popis službenih jezika”.

Dvije godine kasnije na istom sveučilištu održan je Drugi međunarodni seminar hrvatskoga jezika i folklor, a glavni organizator i opet *spiritus movens* bio je fra Ljubo Krasić. Imao je također u tome veliku pomoć Ante Belje, Nade Sladojević Šole, Gojka Šuška i još mnogih Hrvatica i Hrvata u Sudburyju i diljem Kanade i SAD-a. Bilo je čak nekoliko sudionika iz Australije, među njima i pročelnik Prve hrvatske katedre izvan Hrvatske s Macquarie sveučilišta, prof. Luke Budaka, koji je održao zanimljivo predavanje o sveučilišnome životu u Australiji.

Kad je riječ od opisima kojekakvim institucijama, fra Ljubo je često znao naglasiti da se u svakom dopisu već u prvoj rečenici treba jasno reći što se hoće i zašto se dopis upućuje. A sve što nakon toga piše u dopisu na određeni način je objašnjenje te prve rečenice.

Od velike nam je pomoći bio i fra Šime Ćorić koji bi se često „zaletio“ k nama u Kanadu pa je priredio vrlo popularnu pjesmaricu s notama *Najpjevanije hrvatske pjesme – Hrvatski kroz liriku i glazbu / Croatian Songs – Croatian through Lyrics and Music*, a za tisak je knjigu uredio fra Ljubo. Fra Šime je zaslužan i za snimanje govornih vježbi, koje smo obavili u Timinsu, u domu vrijednog Ede Špehara koji nam je stavio na raspolaganje sve potrebne uređaje za snimanje. U predgovoru izdavača knjige *Hrvatske pjesme...* stoji: „Tako HIŠAK-ove škole, glazbeni sastavi i pojedinci dobivaju standardnu pjesmaricu s notama i riječima, pjesmaricu koja će im pomoći da u svakoj prigodi zapjevaju, zasviraju i poskoče, da veselje u radosti bude veće, da tuga

u žalosti postane manja, da prijateljstva uz pjesmu rastu, a veze odseljenih s Hrvatskom da se pomlađuju.“

Daleko bi nas odvelo kad bismo ovdje navodili sve priručnike, knjige i vrpce te bibliografije koje je u suradnji s drugima priređivao, poticao, pomagao ili pripremao fra Ljubo Krasić, ali ipak trebamo spomenuti četverojezični rječnik za djecu: hrvatski-engleski-njemački-francuski, i to zbog toga što je to prvi objavljeni rječnik u suradnji jedne izdavačke kuće iz Hrvatske (a to je Kršćanska sadašnjost) i jednoga emigrantskog izdavača, a to je HIŠAK.

HIŠAK je u nekoliko navrata zapošljavao tijekom ljetnih praznika desetak hrvatskih studenata na projektima ispitivanja povijesti hrvatske nazočnosti u sjevernom Ontariju. Kanadska država financirala je taj projekt, ali je hrvatska zajednica trebala dati prikladne prostorije i predložiti osobu koja će biti stalno sa studentima i voditi projekte tijekom radnih ljetnih mjeseci. I opet se fra Ljubo pokazao *spiritus movens*.

Godine 1983. Sudbury je slavio stogodišnjicu i Hrvati toga grada objavili su zanimljivu povijest tamošnje hrvatske zajednice pod naslovom *Croatians in the Sudbury Centennial*, a fra Ljubo je bio suautor.

Agresijom na Hrvatsku 1990-ih godina stvari su se naglo promijenile. Gojko Šušak i Ante Beljo vratili su se u Hrvatsku, ja sam iz Ottawe (gdje sam radio u Kanadskoj vojnoj školi) otišao na Katedru hrvatskoga jezika i kulture na Sveučilištu Waterloo, fra Ljubo je bio zauzet mnogim poslovima u Hrvatskome kulturno-društvenom centru u Norvalu, a iskreno govoreći svi smo tada bili duboko uvjereni da smo radili vrijeme kako smo najbolje znali i umjeli te da će ostvarivanjem hrvatske neovisnosti i osnivanjem posebice ministarstva za prosvjetu nastupiti stručnija ekipa koja će raspolagati i znanjem i sredstvima. Broj škola naglo se smanjuje pa je 2007. godine u SAD-u i Kanadi bilo 28 hrvatskih škola sa znatno manjim brojem učenika. Razlozi su mnogi i ovdje bi ih bilo teško nabrojati, ali asimilacija svakako čini svoje, a s druge strane danas mnogi učenici, s roditeljima ili bez njih, provedu ljetne praznike u Hrvatskoj, što im je svakako najbolji način učenja hrvatskoga jezika i upoznavanja hrvatskih kulturnih vrijednosti. Također, postoji i nekoliko izvrsno organiziranih škola za hrvatsku djecu i studente izvan Hrvatske, u Zagrebu u sklopu Hrvatske matice iseljenika, u Zadru je to *Lin-Cro* („International Croatian Language School“) te u Splitu Splitsko sveučilište.

Fra Ljubo je bio od velike pomoći i pri uvođenju hrvatskoga jezika u srednje škole u provinciji Ontario, 1976. godine, kao i pri uspostavi Katedre za hrvatski jezik i kulturu na Waterloo sveučilištu. Objavio je također i iznimno vrijednu knjigu Anice Miter, *Croatia in the University of Toronto Library*, popis hrvatskih knjiga u najbogatijoj kanadskoj knjižnici, tj. u

Torontskoj sveučilišnoj knjižnici, u kojoj je ta vrijedna hrvatska knjižničarka i pjesnikinja radila dugi niz godina.

I dalje, nakon što je Hrvatska postigla neovisnost, fra Ljubo se zdušno bavi objavljivanjem ponekih priručnika, ostaje u suradnji s raznim školama, a i dostavlja im tražene priručnike. Ujedno je zaslužan da su neke knjige objavljene kao, primjerice, Panorama hrvatske poezije Herceg-Bosne *Davno sanjani snovi / Dreams Dreamt Long Ago* (Denver, Colorado, Outskirts Press, 2009.).

Što se tiče kompjutorskih obrada raznih školskih materijala, u tome nam je uvelike pomogao mr. Marko Dumančić, pročelnik kompjutorskoga odjela na Studijama za okoliš („Environmental Studies“) Sveučilišta Waterloo. Treba ovdje navesti i to da su sve suradnje vanjskih suradnika bile bez ikakve novčane nadoknade.

Fra Ljubo i njegovi suradnici mogli su nakon proglašenja hrvatske neovisnosti mirne duše reći: *Fecimus quod potuimus, potentiores faciant alia!* – Učinismo što smo mogli, drugo neka učine moćniji!

Nakladnička djelatnost u reprezentativnom Hrvatskom etničkom institutu

Druga institucija koja je ima golemu vrijednost ne samo za Hrvate izvan Hrvatske, nego i za Hrvate u Hrvatskoj, jest *Hrvatski etnički institut* koji su osnovali hrvatski franjevci u Chicagu 1975. godine, a već je 1977. Institut postao „obrazovna i znanstvena američka ustanova“. U jednom izvještaju o Institutu o svrsi njegova utemeljenja čitamo: „Glavna svrha ovom institutu jest prikupiti dokumentaciju i podatke o hrvatskim župama, društvima, ustanovama i pojedincima u Americi i Kanadi, a zatim nastojati taj posao proširiti i na ostale hrvatske izvandomovinske župe, društva i klubove po svijetu.“

Dalje piše: „Skupljati sve spise i dokumentaciju koja se odnosi na hrvatske iseljenike i na sam problem iseljavanja. Ta dokumentacija obuhvaća: objavljene knjige i članke Hrvata, članke i knjige drugih pisaca koji pišu o Hrvatima i Hrvatskoj, privatne knjižnice, privatna i službena pisma i dopisivanja koja imaju izvjesnu važnost, umjetnička djela, sportske trofeje, markice, novce, lutke, ruketvorine, fotografije, folklor, glazbala, osobne isprave čiji je rok važenja istekao, ali imaju dokumentarno obilježje, filmove i slično.“

Začudio sam se kad sam u Institutu vidio, na primjer, toliko podataka o hrvatskome publicistu Bruni Bušiću za koje se nije znalo. „Zadivljujuća je dokumentacijska građa o stotinama i stotinama mladih pjevačkih društava, zborova i tamburaških orkestara koji su djelovali i djeluju diljem sjeverno-američkog kontinenta. Bilo bi svakako zanimljivo istražiti što se događa s tim

nepreglednim mnoštvom mladih američkih i kanadskih Hrvata koji odrastaju uz folklorne i tamburaške skupine, glazbene sastave i crkvene pjevačke zborove. Jedno je sigurno, a to je da su težačka zanimanja svojih predaka, zahvaljujući obrazovanju i upornosti, zamijenili mnogim atraktivnijim strukama u raznim područjima ljudske djelatnosti. Mnogi su ostvarili američki san, no ima dokumentacije o onima čiji su životni uvjeti bili posve drukčiji i kojima sudbina nije bila sklona“, kaže fra Ljubo u jednom intervjuu o Hrvatskom etničkom institutu.

Prvi ravnatelj instituta (1975./76.) bio je poznati hrvatski pisac i dramaturg fra Hrvoslav Ban, a onda je Institut u četiri godine, sve do odlaska u Sudbury (1976. – 1980.), vodio fra Ljubo. Zatim nastupa petogodišnji zastoj nakon kojega Institut preuzima bivši dugogodišnji profesor na Antonianumu u Rimu, a nakon toga zaslužni hrvatski publicist, dugogodišnji urednik ZIRAL-a fra Dionizije Lasić (1985. – 1995.). Fra Ljubo se vraća na Institut 1995. godine i ostaje njegov ravnatelj sve do povratka u Hrvatsku.

Uz knjižnicu i muzej, odmah nakon osnutka Instituta pokazala se potreba za novim sadržajima. Fra Ljubo, kao dugogodišnji direktor hrvatskih izvandomovinskih škola, znao je vrlo dobro da škole, koliko god bile sadržajne, tek pripremaju i upućuju ljude u daljnju praksu pa za fra Ljubu HIŠAK i Institut bijahu dva životna ispunjenja koja se stalno dodiruju i upotpunjuju.

Institut s tako bogatom knjižnicom (oko 15.000 svezaka knjiga), s prikupljenom najrazličitijom korespondencijom duljom od jednog stoljeća, dokumentima s raznih područja i iz različitih vremena, omogućavao je različito znanstveno proučavanje hrvatske povijesti, demografije, migracija, književnih, znanstvenih i umjetničkih stvaranja Hrvata i hrvatskih potomaka u SAD-u i Kanadi. Svojom prirodnom vještinom uspostavljanja i održavanja međuljudskih odnosa tu je fra Ljubo učinio zaista mnogo. Pohvale Institutu izrekli su kardinali Franjo Kuharić i kardinal Blaise Cupic, predsjednica Republike Hrvatske, neki hrvatski ministri i državnici, glazbenici i umjetnici, koji u spomen-knjigu zapisaše svoje dojmove. Tako banjolučki biskup fra Marko Semren piše: „Sjećati se prošlosti i razmišljati o njoj jest urođena potreba pojedinca i zajednice. Zahvaljujući velikoj ljubavi franjevacima imamo prigodu obogatiti se na izvorima baštine u ovom Hrvatskom etničkom institutu.“ Ili riječi poznatoga glazbenika Nenada Bacha: „Priceless! Ima nas i možemo! Svaka Vam čast na organiziranošću i ljubavi kojom ste skupili vrijedan dio naše još neispisane povijesti. Vi ste temelj bolje Hrvatske. Od srca, Nenad Bach.“ Naravno, kao što je i fra Ljubo isticao, tu su zasluge svih franjevacima kao zajednice, onih iz prošlih vremena kao i današnjih, koji su s toliko brige prikupljali hrvatska kulturna dobra. Velika je zasluga današnjeg kustosa fra Joze Grbeša koji se dao na veliki pothvat – digitaliziranje svih tih

vrijednih materijala koji se nalaze u Institutu. Ponekad o Hrvatskom etničkom institutu razmišljam s one obrnute strane – što bi stvarno bilo od tih tako vrijednih materijala, od te dragocjene dokumentacije da nije bilo Instituta? Možemo pretpostaviti da bi smjenom kućevlasnika, pri „čišćenju“ kuće nestali mnogi materijali.

Živeći u Chicagu, fra Ljubo je uz sve redovite vjerske svećeničke dužnosti, HIŠAL i Institut, pripremao i uređivao godišnjak *Hrvatski kalendar*, gdje u četiri broja donosi životopise pedeset Hrvata koji su djelovali ili još uvijek djeluju u raznim područjima politike, znanosti, umjetnosti, filozofije, teologije, zatim vojnih dostojanstvenika i onih koji su postigli značajne korake u poduzetništvu ili športu. Među njima su Ivan Meštrović, fra Silvije Grubišić, fra Dominik Mandić, Jure Prpić, Karlo Mirth, Adam Eterovich, Miljenko Grgić, Mladen Buntich, Janko Perić, Ilija Letica, Peter Tomich, Mary (Magdić) Margitich i dr. U predgovoru ovoga godišnjaka za 2001. godinu stoji: „Jedan od prvotnih ciljeva Hrvatskog kalendara 2001. jest pokazati mladima poticajne uzore za rad i dati im primjere koje mogu slijediti. Biografije u isto vrijeme pružaju obilje podataka za daljnja istraživanja, a medijima su pouzdan izvor informacija o istaknutim Hrvatima u Americi i Kanadi.“

Za širenje hrvatske prosvjete i kulture te za doprinos hrvatskog školstva u svijetu fra Ljubo Krsić odlikovan je Redom Danice hrvatske s likom Antuna Radića 1995. godine. Na kraju treba naglasiti da je fra Ljubo jedan od onih koji sve što su radili, a puno je toga pokrenuo na prosvjetnom i kulturnom području, radio je s ljubavlju i pozitivnim odnosom prema ljudima i pojavama.

Zbogom dragi fra Ljubo, neka Ti je laka hrvatska gruda koju si neizmjerljivo volio.

Prof. dr. sc. Vinko Grubišić, Kanada

<https://www.hrvatski-fokus.hr/2020/06/25716/>

Prof. Vinko Grubišić, s fra Ljubom Krasićem objavio je između ostalih dva priručnika za učenje hrvatskoga jezika u izvandomovinskim školama Hrvatski jezik 1 i Hrvatski jezik 2. Poznatije su mu knjige jezikoslovnih radova O hrvatskom jeziku (1975.) i Grafija hrvatske lapidarne ćirilice (1978.).

<https://viktimologija.com.hr/wp/jadranka-lucic-izlozba-u-nacionalnoj-i-sveucilisnoj-knjiznici-udzbenici-i-prirucnici-hrvatske-nastave-u-inozemstvu-u-20-stoljecu/>

DOLINA SMRTI

Čovječe, tko si ti, da meni moje daruješ?

JOZO KLARIĆ KLAJO, Zagreb 2025

RECENZIJA : PROF. DR. SC. VINKO GRUBIŠIĆ

Teško je čitati tu Dolinu smrti... Joze Klarića Klaje, a još je daleko teže pomišljati kako bi to bilo kad nitko od hrvatskih branitelja ne bi zapisao ono kroz što danas prolaze mnogi branitelji i obranitelji– kako volimo reći – u mukotrpno oslobođenoj hrvatskoj državi, stvorenoj „nakon tisućgodišnjeg sna o slobodi...“

Neshvaćanje i zanemarivanje onih najzaslužnijih za ostvarivanje slobodne i demokratske Hrvatske, koja – što je danas sasvim očito - nije obavila ono što je zaista trebalo, a to je ne dati ni blizu vlasti pristup onima koji su svojim radom dokazali da Hrvatskoj i Hrvatima ne žele i ne mogu ništa drugo željeti nego nanositi im zlo.

U svojim veoma izravnim, čitkim, razumnim i razumljivim tekstovima Jozo Klarić - Klajo iznosi svoj slučaj, svoju tešku ratom prouzrokovanu bolest, a posebno sve ono na što je naišao u susretu s onima kojih bi dužnost bila pomagati i olakšavati bolne posljedice zadobivene u okrutnom oslobodilačkom ratu koji je Hrvatskoj i Hrvatima zapravo značio biti ili ne biti. Taj je Klarićev „povratak u život“, sigurno tipičan za mnoge slučajeve

hrvatskih osloboditelja. Autor je iskreno i otvoreno progovorio o nevoljama svojih bolesti Parkinsonove bolesti te PTSP („Posttraumatsko-stresnog poremećaja“), ali još više od bolesti o nevoljama zatvorenih vrata na koja je redovito nailazio i nailazi kao osoba životno ugrožena. „Pisao sam, tražio pomoć, od vrha do dna, od predsjednice, preko ministara do Odjela za branitelje Grada Zagreba. Nažalost, nisam u mogućnosti po zakonu ništa ostvariti jer 22 mjeseca čuke, rova i planine ne znače previše.“ (str. 43).

prof. dr. sc. Vinka Grubišića, Jozo Klarić Klajo, branitelj, pjesnik, spisatelj i
Jadranka Lučić, adm. portala Hrvatskog žrtvoslovnog društva
<https://viktimologija.com.hr/wp/jadranka-lucic-izlozba-u-nacionalnoj-i-sveucilisnoj-knjiznici-udzbenici-i-prirucnici-hrvatske-nastave-u-inozemstvu-u-20-stoljecu/>

Hodnicima ispred tih zatvorenih vrata i automatiziranih činovnika, koji dobro znaju kako čovjeka odbiti, ili ga izbezumiti zakonima koji kao da su priređeni da se njima ljudi što lakše otarase, a ne za sprečavanje ljudskih lomova, za zaustavljanjem trganja životnih niti, kao npr. ono da samo sudionici u obrambenom ratu tokom 24 mjeseca imaju pravo na materijalnu pomoć, a oni, kao npr. autor ove knjižice sa „samo“ 22 mjeseca ne bi imao „pravo na život“. Baš kao da život s puškom svakim danom nije tegoban i kroz tih „samo“ 22 teška ratna mjeseca! Netko bi tu rekao kako je bar u Hrvatskoj lako dobiti „preko veze“ potvrdu o dva mjeseca... No autor ovih tekstova čitavim svojim stavom pokazuje kako je daleko od takvih poprečnih, u Hrvatskoj tako čestih rješenja.

Omražene posjete psihijatru svakoga će, sasvim naravno, natjerati na pomisao kako to uopće nije „za mene“, „pa ta nisam ja lud(a)“, no ogromna je vrijednost uključenosti u grupne terapije, što pokazuju potrebu „otvaranja“, tj. odlučna ulaska u bitku sa samim sobom, baš sudjelujući u grupnim terapijama. „Slušajući mnoge, u njihovim pričama otkrivamo dijelove svog životnog mozaika“(3), a što pokazuje kako je mnogostruk „žrvanj ljudske zloće“, od kojih jedan takav žrvanj, autor, Jozo Klarić, zorno prikazuje opisujući skupljanje praznih boca u jednom školskom dvorištu.

Hrvati baš nisu odveć pažljivi prema ljudima koje je zadesila neka bolest, nesreća, sudbina, naslijeđenost, a posebno ako je bolest psihičke naravi, ili bilo što od onoga u čemu pojedinac ili nije mogao ili teško da je mogao i djelomično odlučivati, pa se u narodu nekomu tko je imao govorne teškoće nekako sam od sebe nametao nadimak „muco“, ili nekom tko je šepao „ševo“, a kako su se nadimci često znali progurati u prezimena, nekada su nasljednici toga koji je možda i imao i znao nešto reći, ali zbog govorne mane to nije dospio, naslijedili na neki način tu njegovu manu. Koliko li samo ima, pa i čitavih zaselaka, Ševa, Gutića, Zgurića... Ili zamislite kad vas neki poznanik sretno nakon 22 mjeseca provedenih u obrani Domovine od po snazi treće europske armije lupne pitanjem „pa osta ti živ'...“. Protupitanje bi moglo biti: „A što bi ti to dobio da ja nisam živ, da sam pao u borbi, braneći, među inima – i tebe i tvoju obitelj...?“

Autor je iskreno i otvoreno progovorio o teškom križu na svojim leđima: „Dani prolaze, ali ništa dobra ne donose --- Samo čujem glas, koji pita zašto, zbog čega? Sam sebe mrzim, u meni je želja da nestanem.“ (7) Jesu li se ikada oni odgovorni pitali zašto je broj samoubojstava daleko veći među hrvatskim braniteljima nego među bilo kojom drugom skupinom.

Da su učinili, sigurno ne bi u samu vrhu hrvatske vlasti bio Milorad Pupovac, koji je na početku političke karijere iznosio neistine o pokrštanja srpske djece, baš onda kad je priznanje Hrvatske bilo pred onim ili - ili...

Tim više kad se zna da je taj „etnobiznismen“ „predstavnik tek one manje skupine Srba koja je jasno i u više navrata, pokazala, glasilom „Novosti“, a i

inače na sve načine, da se nikako ne želi i ne može pomiriti s hrvatskom neovisnošću. Eto tim jučerašnjim rušiteljima svega hrvatskog treba sagraditi domove za razonode i zabave, a uz to i za koješta drugog mogućeg, predvidljivog i nepredvidljivog, u ostvarivanju „srpskog sveta“

A hrvatske branitelje proglasiti „nametnicima i štetnicima današnjeg društva“. (39). Kako svakom rodoljubnom Hrvatu grozno, ali neotklonjivo zvuči pitanje: „Pa stvarno, za koga ili za što smo se uopće borili? Da li za političku kastu kojoj smo postali kvisko, ili možda za onaj dio koji nas gleda preko nišana i povlastica, ili za buduće generacije koje će biti u nedoumici da li je rata uopće bilo, ili smo mi sve to izmislili da bi dobro živjeli?“

Na ono tako prozaično, jednostavno, a tako složeno pitanje „Šta ti je?“, za odgovor bi trebalo temeljito proučiti tko budućim povjesničarima predaje povijest na najvišoj odgojnoj instituciji, ono što ne samo da guraju nego i što prešućuju školski priručnici, a da i ne govorimo o medijima – kojih je dobar dio u rukama onih koji su do jučer palili i žarili Hrvatskom, koji pokazuju otvorenu mržnju prema svemu što je hrvatsko. Danas su samoubojstva hrvatskih branitelja postala, eto, stvar statistika. Da, kao što odlazak mladih obitelji iz Hrvatske tobože drastično smanjuje „stopu nezaposlenosti“, tako samoubojstva hrvatskih branitelja smanjuju broj obespravljenih!

O svemu onom što dovodi do samoubojstava ne razmišljaju oni koji bi to morali raditi: „Teško je biti nemoćan, gladan i žedan, a živjeti i imati 'prava i povlastice'. Tražiti prava i obilaziti institucije, od šaltera do šaltera, od sobe do sobe, od činovnika do činovnika, na svakom mjestu čuti isti odgovor. Vidjeti isto slijeganje ramenima, to je poražavajuće teško.“(39). Ili: „Mi branitelj imamo 'povlasticu' i unaprijed su nam plaćeni troškovi sprovida, lijesa i ostaloga. Znači ima se 'šoldi' kad nas treba zakopat (riješit nas se), a za živit...“ (38).

Uz mnoge zašto autor se tuži: „Gaze nas, bacaju u blato, sude i osuđuju. Traže od nas da prokazujem lažne branitelje, da sudimo. Tvrdim da nema lažnih branitelja, već ima samo i jedino branitelja. U rat smo ponijeli čast kojom smo branili slobodu svoje Hrvatske. Ne udarajte ono što je najsvetije i najčistije, ono što nam je od Boga dano!“ (33)

To što se već dulje od četvrt stoljeća događa u Hrvatskoj, nikako se ne bi moglo usporediti sa sudbinom pobjedonosnih boraca u bilo kojoj zemlji, u bilo kojem vremenu. A hrvatski branitelji tražili su, i danas traže, samo ono što je najnormalnije: posao prema svojim sposobnostima, a ako su im ostale posljedice rata i ratnih trauma, tim je ljudima bila potrebna pomoć, kako bi oni i njihove obitelji nastavile normalnim načinom života i nastavljali biti uzor budućim naraštajima u obrani ljudskih, kršćanskih i nacionalnih vrednota.

Ne zna se točno kad su se počele gubiti te bitke „ratom poslije rata“, ali valja pretpostaviti da je detuđmanizacijom počelo obezvrjeđivanje svega hrvatskog, pa i onog najuzvišenijeg, a to je izvojevana pobjeda u najtežim okolnostima.

Usprkos svemu, autor ovih tekstova nikako ne želi širiti beznade. On ne zaboravlja napomenuti da ga je „u bitki za život“ Božja providnost „dovela (me) je u komunu Cenacolo u Ugljanima kod Trilja. Ta zajednica u kojoj žive ovisnici me odmah osvojila. U tim trenucima nisam bio svjestan što se događa i zašto mi je sve to tako dobro sjelo, ali mi bijaše neophodno kao kap vode u pustinji“. (27). Također je naglašeno koliko u tim trenucima pomaže pomisao na zaštitu koju nam daje dragi Bog i njegova presveta Majka Marija. Nije zaboravljen ni Odjel za psihološku pomoć KBC Rebro, odakle je prethodno prepun predrasuda i straha pobjegao. Tu su mu „Mir i povjerenje koji su vladali unutar grupe djelovali... „bolje od bilo kakvih tableta.“ (29). Živeći šezdesetak godina izvan Hrvatske često sam čitao o mukama hrvatskih boraca iz Drugog svjetskog rata u jugoslavenskim zatvorima, kao npr. Kalvarija hrvatskog borca Martina Grabarevića (vlastita naklada, 1964), ili *Coming of Age in Tito's Prisons* Drage Sudara (Los Angeles, 1980), ali bilo je to u jugoslavenskoj satrapiji, no pitamo se s tko to i s kojim pravom odlučuje i određuje da hrvatski branitelji rijetko postižu ono što im s pravom pripada, pa se tim zanemarivanjem, pod kojekakvim izgovorima, tjeraju u samoubojstva. Čitamo svakodnevno o hrvatskoj nesebičnoj pomoći Ukrajini, no ne bi li trebalo ipak najprije pogledati što nam se događa u vlastitom domu. Ovi redci nisu nikakva književna fikcija nego odraz i opis okrutne stvarnosti, ali pisan sasvim naravnim iskazom jedne duše prepune proživljenih događanja i dojmova pa se čitaju u jednom dahu, ne samo uz mnoga pitanja zašto i uz prave zapomagaje dokle će to Hrvatska tako postupati prema svojim izboriteljima, prema samoj sebi, prema onima koji su najzaslužniji da je danas Hrvatska i bogata i slobodna, ali kao da se energično hrve sama sa sobom kako bi, na sve načine, izbjegla osoviti se na vlastite noge.

Prof. dr. sc. Vinko Grubišić³⁰, dopisni član HAZU

³⁰ Hrvatski književnik, antologičar i jezikoslovac iz BiH. Živi i radi u Kanadi. Piše pjesme, eseje i monografije. Dopisni član HAZU-a. Profesor je emeritus Sveučilišta Waterlooa u Kanadi.

**J. LUČIĆ I J. PEČARIĆ, IVAN JOHN PRCELA U
NAŠIM ZAPISIMA, PORTAL HRVATSKOG
ŽRTVOSLOVNOG DRUŠTVA, ZAGREB, 2026.**

PREDGOVOR

Prof. dr. Vinko Grubišić^[1]

IVAN JOHN PRCELA U NAŠIM ZAPISIMA
Jadranka Lučić i Josip Pečarić

Vinko Grubišić

Od brojnih zanimljivih elektroničkih publikacija povjesničara, akademika i svjetski poznatog matematičara dr. Josipa Pečarića sigurno posebno značenje ima knjiga o profesoru Ivanu Prceli, koju je pripremio skupa s ex tajnicom Hrvatskog žrtvoslovnog društva gospođom Jadrankom Lučić, sada uređuje njihov portal. Ivan John Prcela je već 1945. pobjegao iz Hrvatske, određenije iz Trsta, iz jugoslavenske narodne armije, u kojoj je proveo oko dva mjeseca. Od 1949. je živio u Sjedinjenim američkim državama, gdje je predavao španjolski u srednjoj školi St Edward High School, u Lakewoodu, Cleveland, od 1954. do 1985. Bio je poliglot koji je poznao, uz hrvatski, španjolski,

francuski, njemački i engleski, a dobre je temelje iz latinskog stekao već u sinjskoj klasičnoj gimnaziji. Postigao je magisterij iz francuske književnosti te drugi iz povijesti. Preminuo je 2025. godine u 104. godini života, doživjevši povratak u Hrvatsku, gdje mu je Hrvatsko žrtvoslovno društvo iskazalo dužno priznanje i gdje su njegova djela doživjela nova izdanja. No valja naglasiti da je i prof. Prcela svojim nastupima i predavanjima, pa i zanimljivim susretima s mlađim povjesničarima znatno doprinio tom društvu.

Kad bismo spomenuli ime profesora Ivana Prcele, čiji je prerano preminuli brat fra Bone bio omiljen i veoma poznat svećenik na zapadu Kanade, u Vancouveru, Britanska Kolumbija, mi koji živimo izvan Hrvatske, odmah bismo pomišljali na djelo koje je priredio skupa s povjesničarom Stankom Guldescuom *Operation Slaughterhouse* (u prijevodu "Pothvat klaonica"), kojeg je hrvatsko izdanje priredio s povjesničarom dr. Draženom Živićem. Kako rukopisa u informatičko pripremljenom obliku nije više bilo trebalo je u potpunosti pretipkati knjigu iz tiskanog oblika, a to je učinila gđa Jadranka Lučić, tada tajnica Hrvatskog žrtvoslovnog društva, kako bi djelo ugledalo svjetlost dana u dopunjenom i čitkom izdanju.

Od Prcelinih vjerskih djela posebno je značajno nekoliko naslova o sv. Josipu, djevičanskom zaručniku Blažene Djevice Marije.

U bivšoj državi bilo je opasno i spominjati Bleiburšku tragediju, pa tako i Prcelino djelo, dok je u izbjeglištvu bilo objavljivano više tekstova o toj tragediji, ali uglavnom kao pojedinačne uspomene. Ipak sve što znamo iz prve ruke to je nekoliko tekstova Danijela Crljena, kao "Čimbenik bleiburškog sloma" u *Hrvatskoj Reviji* 1/20 (1970): 27-51. Prcela je kao povjesničar, a i kao svjedok tog vremena, iznio svjedočanstva s mnogim imenima ljudi i mjesta, iznio je povijesnu istinu o najvećoj tragediji u hrvatskoj povijesti, obično nazivana "Bleiburška tragedija". No da bi se ova povijesna istina otkrila, koja se tako dugo i ustrajno skrivala od naroda koji je taj istinski holokaust i doživio i pretrpio, pobrinulo se Hrvatsko žrtvoslovno društvo, u okviru kojega je jedinstveno vrijedni, rekao bih mnogostrani hrvatski akademik prof. dr. Josip Pečarić, u suradnji s predsjednikom tog društva Antom Beljom i vrijednom tog društva Jadrankom Lučić, uvrštenjem nekoliko tekstova i izlaganja samog profesora Prcele omogućio uvid u Prcelin dugogodišnji rad i u plodove tog rada.

Tu su uvrštene poneke poruke "In memoriam" Ivanu Johnu Prceli, gdje nekoliko prijatelja, zatim suradnika i njegovih učenika, iskazuju sućut brojnoj

Prcelinoj obitelji i ističu odanost tog čovjeka ljudskim, intelektualnim, kršćanskim i nacionalnim vrijednostima.

Uz zanimljive tekstove o križnim putovima pojedinaca i grupa, svećenika, časnih sestara, vojnika i civila, istaknute su i žalosne činjenice o “predbleiburškom pokolju hrvatskoga naroda.”

Nije mi poznato može li se naći i u jednoj državi ono što su prakticirali žandari kraljevske Jugoslavije: kad bi, npr. bez suđenja i bez ikakva dokaza ubili mlade ljude, njihovim roditeljima bi dostavljali račun za kugle kojima su njihova djeca, ili članovi njihove obitelji, bili usmrćeni. Nečuvena okrutnost!

Sam osnivač i prvi predsjednik Hrvatskog žrtvoslovnog društva dr. Zvonimir Šeparović izgubio je starijeg brata Dušana (r. 1919.), koji je ubijen 1943. s još dvojicom njegovih prijatelja, nedužnih mladih ljudi, bačenih u jamu Paklenica, jednu od mnogih jama stratišta na Korčuli. Tek 2012. godine ekshumirani su i dostojno sahranjeni u Blatu na otoku Korčuli. Tomislav (r. 1925.), kojeg su Nijemci smrtno ranili 1943., na Pelješcu, umro je 16. studenoga 1943. na rukama majke u svom razredu (koji je pretvoren u ambulantu). Dušanove posmrtno ostatke, nakon identifikacije, pokopani su u obiteljskoj grobnici na groblju Svetog Križa, u Blatu na Korčuli, na šezdesetu obljetnicu njegove mučeničke smrti, na Svetoga Roka 2013. godine. Molitvu i svetu Misu zadušnicu predvodio je dubrovački biskup mons. Mate Uzinić.

Među predbleiburškim žrtvama najviše je onih koji su ubijeni u vrijeme Drugog svjetskog rata, posebno tokom 1943. i 1944. godine. Spomenute su makarske žrtve i glasovita Daksa kod Dubrovnika. “U predbleiburške žrtve ubrajamo i oko DEVET TISUĆA (nagl. I.P.) sinjskih, livanjskih i imotskih mučenika pobacanih u Husinu jamu na Kamešnici.” (str. 34). Zorno je opisao i ubojstva ljudi u svojem rodnom selu Košutama kod Trilja. Njih četrdeset i dvojica su ubijeni u tzv. “kukuzovčkom pokolju”, gdje su ti ljudi u svojim kućama jednostavno uhvaćeni i strijeljani. Kad su se talijanski fašisti, nakon kapitulacije Italije i smrti “Ducea” Mussolinija, poznatiji po zločinima nego li po hrabrosti, razilazili, bez suda kamo kuda, predali su oružje svojim saveznicima četnicima, koji su se najvećim dijelom već 1943. pridruživali partizanima. Tada su počinjeni užasni zločini u onim dijelovima Hrvatske koji su bili pod talijanskom vlasti te u Hercegovini i dijelovima Bosne. Prcela spominje i zločine u Cetinskoj krajini, o čemu čitatelj može naći pojedinosti u knjizi Ivana Kozlice “Krvava Cetina” (Hrvatski centar za ratne zločine, 2012) te zločine koji su se dogodili 24. rujna 1943., kada su pripadnici ‘Prinz Eugen’ divizije’ u podrumu Malbašine gostionice u Brnazama benzinom polili fra Rafu Kalinića, “živa ga zapalili i nas fratre u samostanu Gospe Sinjske do

krajnosti ustrašili i rastužili, oni su i moje rodno selo Košute u crno zavili. Po kućama i oranicama kao taoce su pohvatali 40-ak mladih Košućana jer su jugopartizani na njihove prolazeće kolone iz zasjede pucali. Njemačke postrojbe te nevine ljude u obližnjem Kukuzovcu strijeljaše i tu dva dana nezakopane ostaviše.” (Str. 53).

Prcela je prikupljao dokumente na različite načine, najvećma od očevidaca, a pri prikupljanju gradiva pomagali su mu svećenici, među inima Vlč. Vilim Cecelja, fra Vendelin Vasilj, fra Lovro Juraj Globan, Franjo Hijacint Eterović OP, Jerko Eterović OP i posebno vlč. dr. Krunoslav Draganović, koji je bio prikupio značajnu dokumentaciju o stradalim Hrvatima, prije nego ga je UDBA ugrabila i odvela na silu u Jugoslaviju 1967. godine.

2. DIO – *Ivan John Prcela u Pečarićevim knjigama* donosi napomene M. Kovačevića i J. Pečarića o mogućoj zabrani koncerta Marka Perkovića Thompsona („Nemojmo dopustiti zabranu pjesme”), iz 2008. godine, gdje se tom zahtjevu pridružilo mnoštvo hrvatskih potpisnika. Zanimljivo je kako se stvari glede zabrane nastupa tog pjevača preinačile u odnosu na ovaj apel iz 2008. godine, ali ujedno nam nameće misli o tomu koliko je još uvijek jada, zlobe, neznanja i zlonamjernosti u vodstvu glavnog hrvatskog grada.

Slijedi tekst *Za ponosnu Hrvatsku*, a riječ je o referendumu za rješenje graničnog spora sa Slovenijom, gdje je dr. Miroslav Tuđman dobio potpise stotina istomišljenika da se granični spor sa Slovenijom riješi na Međunarodnom sudu pravde.

Novo otvoreno pismo hrvatskoj televiziji reakcija je na neodgovoreno pismo i negiranje pitanja iza kojega stoje tisuće Hrvata zašto hrvatska priopćajna sredstva, a posebno televizija, izbjegavaju baš ona najbitnija pitanja, kao što su programi pojedinih stranaka pred izbore. Za hrvatsku televiziju se konstatira da nije “katedrala već tamnica hrvatskog duha”, a reklo bi se da se danas više ne postavlja toliko pitanje “zašto” nego “do kada”?

Kao što su se strane države, tzv. “strane sile“ odnosile prema agresiji na Hrvatsku, nakon te agresije najočitije je Haaški sud, nastojao, prikazati agresora i žrtve podjednako odgovornim pa se u tom dopisu *Rasizam svjetskih moćnika* razložno i opravdano traži da budu oslobođeni hrvatski branitelji koji bijahu osuđeni bez ikakve krivnje i bez ikakvih valjanih dokaza, što se kasnije i pokazalo, no mnogi su bili godinama pritvoreni bez razloga, ali bez ikakve materijalne nadoknade, nakon što su proglašeni nedužnima.

Sasvim u skladu s Prcelinim istraživanjima predbleiburških i bleiburških žrtava je tekst Stjepe Miovića Kočana, *Prešućivano najveće stratište Hrvata*

– to jest Zapisi o knjizi Romana Leljaka, *Maribor: najveće stratište Hrvata* (Društvo za raziskovanje zgodovine, Maribor, 2017). Tu se napominju Titovi zločini, koje je on i sam ponekad priznavao te njegove pohvale Trećoj armiji koja se posebno isticala u likvidaciji hrvatskih vojnika i civila. To je priznao i sam nekadašnji bliski Titov suradnik Milovan Đilas kad reče “Maršal je dao pobiti više od pola milijuna svojih sunarodnjaka.” Dodajmo da je u londonskom *Encounteru* (prosinac, 1979: 10-42) u razgovoru s Georgeom Urbanom, Đilas, uz Titove zločine spomenuo i odgovornost Britanaca te da je teško shvatiti kako se sve to drži toliko dugo u tajnosti, ne samo u totalitarističkim nego i u demokratskim zemljama.

U trećem dijelu knjige pod naslovom *Moja Ankica* riječ je o smrti supruge Josipa Pečarića, koja je svojem mužu bila glavna potpora, draga i voljena osoba od sviju koji su je poznavali, a to se vidi iz suosjećanja upućenih prigodom mnogih dirljivih sućuti. Ako je istina, a jest, da iza svakog uspješnog muškarca stoji čvrsta i energična poduzetna i mudra žena, onda to još više vrijedi da iza svakog vrhunskog znanstvenika, ili čovjeka koji se, bez osobnih interesa, brine za nacionalne probitke, stoji izuzetna supruga. To je dobro izrazio poznavatelj bračnog para Pečarića, Franjo Talan, dopredsjednik Hrvatskog žrtvoslovnog društva: “*Uvijek je bila velika podrška svome suprugu, vjerna prijateljica, supruga, majka i baka... Ne postoji konferencija ili znanstveno putovanje na kojemu je akademik Josip Pečarić bio bez svoje supruge Ankice...*” (str. 270).

U istom dijelu knjige dolazi i predstavljanje u Donjoj Lastvi djela književnika Đure Vidmarovića, *Hrvati Boke Kotorske kroz povijest – sjećanja i zaboravi*, o kojoj su govorili poznati hrvatski intelektualci iz Crne Gore, Zvonimir Deković, Miomir Abović te profesor Adrijan Vuksanović. Knjiga je posebno važna kao dokaz autohtonosti Hrvata u Crnoj Gori, posebno u Boki Kotorskoj, a ujedno i kao istinski odgovor negatorima te autohtonosti u toj državi. Negatorstvo Hrvata u Crnoj Gori, kao i općenito negiranje Hrvatske, Hrvata i hrvatstva nimalo ne začuđuje, jer Hrvatska je valjda jedina zemlja na svijetu koja nema ni jednog jedinog četvornog centimetra koji joj netko od susjeda ne bi u nekom povijesnom razdoblju nijekao. I prisvajao. No usprkos svima i svemu – Hrvatska neovisna i slobodna država - tu je!

Kao što vidjesmo, zahvaljujući najvećma Hrvatskom žrtvoslovnom društvu, u Hrvatskoj su mladi i stariji mogli upoznati djela Ivana Johna Prcela, koja se desetljećima nisu smjela ni spominjati. Istina, on je kao i toliki koji nakon desetljeća dođoše u Hrvatsku, morao biti istovremeno radostan i djelomično razočaran. Sasvim opravdana i dobra zamisao o Muzeju hrvatskog Holokausta u Hrvatskoj ostala je tek ideja, ali valja imati na umu da je sve poteklo od ideje

pa možda jednog dana ta ideja Melkiora Mašine (brata glasovitog mučenika Ive Mašine) i Ivana Johna Prce bude ostvarena.

Četvrti dio knjige donosi životopise njenih autora: *Jadranke Lučić* i *Josipa Pečarića*. Prateći Jadrankinu preciznost u grafičkom uređenju, korekturama i pripremu za tisak dvadeset i sedam knjiga mogli smo pomišljati da je ona negdje (eto saznasmo, u Bugojnu) stekla diplomu iz precizne mehanike, a uz to se u raznim modernim tehnikama i elektronici usavršavala u stručnim institucijama i na raznim radnim mjestima, a najvećma iz vlastite radoznalosti, pa je njen doprinos i u ovoj elektroničkoj knjizi ogroman, kao i drugih dvadesetak prethodnih knjiga.

Znanstvenik i akademik dr. Josip Pečarić porijeklom iz Kotora, jedan je od najpoznatijih i najpriznatijih svjetskih matematičara. Radio je kao sveučilišni profesor matematike, istraživač koji je objavio peko tisuću i dvjesto značajnih radova, znanstvenik koji se već odavno uspeo u sam vrh znanosti, ali je u isto vrijeme ostao povezan s Hrvatskom, s njenom sudbinom. Istovremeno je član HAZU i Dukljanske akademje, ostajući duboko povezan sa svojim porijeklom i s rodnim krajem. Kao znanstvenik dobio je brojna priznanja, među inima odlikovan je i ordenom Danice s likom Ruđera Boškovića, kojemu je kao znanstvenik na neki način veoma sličan. Uz imponantnih broj publikacija s područja matematike, posebno matematičkih nejednakosti. Pečarić je objavio 220 publicističkih knjiga, od kojih vidjesmo ovdje jednu od zadnjih ali sigurno ne i posljednjih. Bez njih bi poznavanje hrvatske suvremene političke situacije i nedavne prošlosti bilo sigurno daleko siromašnije. U hrvatskoj politici i publicistici ustrajno s bori za pobjedu pravde i istine, što bi trebalo biti temelj hrvatske budućnosti.

Prof. dr. sc. Vinko Grubišić

^[1] Prof. dr. sc. **Vinko Grubišić**, filolog, književnik i prevoditelj rođen je 5. travnja 1943. u Posuškom Gradcu u Bosni i Hercegovini. Desetljećima živi u Kanadi, gdje se afirmirao kao znanstvenik i profesor na Katedri hrvatskog jezika i kulture Sveučilišta Waterloo te kao jedan od najistaknutijih promicatelja hrvatskoga jezika, povijesti i kulture u anglofonom okružju Sjeverne Amerike, i to u sklopu obrazovne iseljeničke

organizacije Hrvatskih izvandomovinskih škola u Americi i Kanadi (HIŠAK) te prestižne strukovne organizacije American Association for the Advancement of Slavic Studies (AAASS) u čijem udruženju slavista od 1978. djeluje i Association for Croatian Studies. Među pionirima je i hrvatskih jezičnih informacijsko-komunikacijskih tehnologija pa bilježimo da je na tom sveučilištu 2007. pokrenuo internetski tečaj hrvatskog jezika, dopisni je član HAZU – Razred za književnost od 2016. godine.

Novosti

Nova e-knjiga – Jadranka Lučić i Josip Pečarić: IVAN JOHN PRCELA – U NAŠIM ZAPISIMA

Posted 3. travnja 2026. HŽD

Najnovija e-knjiga Josipa Pečarića i Jadranke Lučić:

IVAN JOHN PRCELA – U NAŠIM ZAPISIMA

Možete je preuzeti na poveznici:

jadranka-lucic-josip-pecaric-ivan-john-prcela-u-nasim-zapisima

PREDGOVOR

(...)

VIKTIMOLOGIJA.COM.HR

Nova e-knjiga – Jadranka Lučić i Josip Pečarić: IVAN JOHN PRCELA – U NAŠIM ZAPISIMA – HRVATSKO ŽRTVOSLOVNO DRUŠTVO – Croatian Society of Victimology

Novosti Nova e-knjiga – Jadranka Lučić i Josip Pečarić: IVAN JOHN PRCELA – U NAŠIM ZAPISIMA Posted 3. travnja 2026.3. travnja 2026.

HŽD Najnovija e-knjiga Josipa Pečarića i Jadranke Lučić: IVAN JOHN

PRCELA – U NAŠIM ZAPISIMA Možete je preuzeti na poveznici:

jadranka-lucic-josip-pec...

PISMA

Naslov:Re: sretan 70. rođendan i jos mnogo mnogo rođendana

Datum:Sat, 5 May 2018 15:48:31 -0400

Šalje:Vinko Grubisic <vggrubisic@uwaterloo.ca>

Prima:Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Dragi Josipe,

Sretan sedamdeseti rođendan i mnogo sreće u životu i tako plemenitu radu od svega srca zeli

Vinko Grubisic iz Kanade

Naslov:RE: Fwd: Pozivnice za predstavljanje knjige Dvije trećine

Datum: Wed, 13 Nov 2019 14:56:36 +0000

Šalje: Vinko Grubisic <vggrubisic@uwaterloo.ca>

Prima: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Dragi Josipe,

Iskrene čestitke i zahvalnost Vama i gosp. Adrijanu Vuksanoviću koji ste toliko učinili i činite na širenju hrvatske riječi koja dolazi s toplog i krasnog juga.

Srdačno i sve najbolje želje Vama, gosp. Vuksanoviću te vrijednim predstavljacima knjige

Vinko Grubišić

Naslov:Fwd: Pozivnice za predstavljanje knjige Dvije trećine

Datum:Tue, 12 Nov 2019 20:28:11 +0100

Šalje:Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

U attachu je pozivnica na predstavljanje knjige poezije „Dvije trećine“ književnika Adrijana Vuksanovića iz Tivta, predsjednika Hrvatske građanske inicijative Crne Gore i zastupnika Hrvata u crnogorskom parlamentu. Predstavljanje će se održati u četvrtak, 14. studenoga 2019. U 19 sati, u prostorijama Hrvatskog slova, u Zagrebu, Hrvatske bratske zajednice 4 (NSK).

Naslov:RE: ČESTITKA I DAR ZA USKRS

Datum:Sun, 12 Apr 2020 02:42:50 +0000

Šalje:Vinko Grubisic <vggrubisic@uwaterloo.ca>

Prima:Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Dragi Josipe,

Velika hvala na lijepim uskrsnim željama i na tako lijepu daru.

I ja Vama i svim Vašima želim sretan i blagoslovljen Uskrs.

Uz srdačne pozdrave

Vinko Grubišić

Naslov:ČESTITKA I DAR ZA USKRS

Datum:Fri, 10 Apr 2020 21:13:32 +0200

Šalje:Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

ČESTITKA I DAR ZA USKRS

Dragi prijatelji,

Ne javljam vam se u posljednje vrijeme. Vrijeme je korona virusa kada smo svi potjerani u svoje domove. Bio je i potres. I zbog jednog i zbog drugog se javljaju prijatelji zabrinuti da nešto od toga nije razlog nejavljanju.

Tako me prije par dana zvao i Štef Tuđman. Objasnio sam mu kako se ne radi o tome. Jednostavno mi izgleda glupo komentirati nešto u što se baš ne razumijem mnogo.

Danas sam se u razgovoru sa Stankom Šarićem malo i našalio na račun naše zatočenosti. Kažem mu kako sam prijatno iznenađen tolikom solidarnošću s JEDNIM mojim problemima. Čak su na nacionalnoj razini napravili i stožer za to.

Zašto?

Pa godinama već izbjegavam izlaziti vani u proljeće jer sam alergičan na pelud. A sada mi se pridružilo toliko puno ljudi i ostaju doma.

Šalu na stranu. Pratim što piše Hrvatski tjednik i što pišu na portalu dragovoljac.com. Redovito gledam Bujančevu „Bujicu“.

Ali nisam ni vas zaboravio. Imam puno vremena za svoje knjige.

Posebno mi je bilo važno napraviti jednu i darivati vam za Uskrs. Možda će nekome dobro doći u ovo vrijeme kada ste doma. Veliko hvala portalu dragovoljac.com na kome izlazi i ova moja knjiga.

Zato vam svima čestitam Uskrs uz moju novu knjigu „Akademik Dubravko Jelčić“.

Akademik Josip Pečarić

P.S. Knjiga može skinuti na istom mjestu i na isti način kao i prethodne dvije:

http://www.dragovoljac.com/images/minifp/jelcic3_Part1.pdf

http://www.dragovoljac.com/images/minifp/jelcic3_Part2.pdf

Naslov:RE: ZAHVALA BISKUPU KOŠIĆU

Datum:Mon, 4 May 2020 16:03:11 +0000

Šalje:Vinko Grubisic <vggrubisic@uwaterloo.ca>

Prima:Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Dragi Josipe,

Od svega srca čestitam na stotoj knjizi!!! Za one knjige koje sam procitao – a sudeći prema reakciji čitatelja I za one koje nisam imao prigodu pročitati – valja naglasiti da nisu bile napisane da bi ih trebalo napisati. To su sve veoma žive I zahtijevne teme i prava je sreća da ih se primio netko tako intelektualno neovisan. Kamo sreće kad bi Hrvatska imala još tako neovisnih intelektualaca na svim područjima, a posebno na području povijesti i politike. Uz srdačne pozdrave i želje za dobro zdravlje i još mnogo mnogo nadahnuća,

Vinko

Naslov:ZAHVALA BISKUPU KOŠIĆU

Datum:Mon, 4 May 2020 08:04:03 +0200

Šalje: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

ZAHVALA BISKUPU KOŠIĆU

Poštovani Oče Biskupe,

Zahvaljujem se na Vašoj čestitci:

Dragi Akademice, i ja Vam čestitam stotu knjigu i ističem Vašu zaslugu za nagrađeni film o Oluji. Hvala što u ovom osvrtu i mene spominjete.

Jučer je taj moj osvrt u kome Vas spominjem objavljen na portalu dragovoljac.com:

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/21267-milanovic-i-nagrađeni-film-o-oluj>

Lijepo prelijepo riječi koje ste naslovili na mene zbog mog djelovanja koje su dovele do tog filma zapravo pokazuju Vašu veličinu. Vi ste odmah prepoznali vrijednost i veličinu ideje da se našim generalima zapravo treba dati Nobelova nagrada za mir zbog „Oluje“. A to je bilo kada su ondašnje vlasti i oporba bili glavni suradnici onima koji su proganjali naše generale.

A tako je i danas!

Jeste li primjetili da je prije tog osvrta tekst s portala HKV-a prenijelo samo nekoliko portala:

<https://portal.braniteljski-forum.com/blog/vijesti/srebrna-remi-nagrada-filmu-operation-storm>

<https://www.glasgacke.hr/?ispis=detalji&novost=26687&kat=78>

<https://kamenjar.com/veliki-inozemni-uspjeh-filma-o-operaciji-oluja/>

Glavni mediji, i mnogi tzv. državotvorni portali ne pišu o američkom dokumentarnom filmu o „Oluji“.

Zašto?

Zato što je isto i danas – ništa se nije promijenilo!

A izdavač CROATIAN FILM INSTITUTE ovako reklamira film koji je napravljen za američko tržište i koji je doživjeo takve uspjehe u SAD:

OPERACIJA OLUJA

Operacija Oluja bila je najodlučnija bitka u Domovinskom ratu. Republika Hrvatska pokrenula ju je u kolovozu 1995., te je bila najveća europska kopnena bitka nakon Drugog svjetskog rata. Uspjeh ove izvanredne hrvatske vojne akcije dogodio se nakon četiri godine ratovanja. Brojčano slabiji, s manje oružja, ali s boljom taktikom, ova je mala nova demokracija savladala neprijatelja poput Davida u bitci s Golijatom, u moralnoj, ali i vojnoj pobjedi izvanrednog naroda. Oluja je okončala masivnu humanitarnu katastrofu i genocid koji su počinili srpska vojska i četnički teroristi. Dovala je do oslobođenja trećine hrvatskog teritorija koji je bio pod neprijateljskom okupacijom, te je omogućila Daytonski sporazum koji je donio mir u cijelu regiju. Ovaj film prikazuje događaje vezane uz ovu izvanrednu bitku te pokazuje da Hrvatska, zajedno sa svojom vojskom i svojim generalima, zaslužuje pohvalu svjetske zajednice, a možda i Nobelovu nagradu za mir.

I to je nešto što od hrvatske javnosti sakriva i vlast i oporba. Preciznije svi oni koji pripadaju Srpsko-hrvatskoj koaliciji.

Zato riječi koje sam uputio Predsjedniku RH kome sam dok je bio Predsjednik Vlade uputio 12 pisama s prijedlogom da generala Gotovinu predloži za Nobelovu nagradu mogu zapravo uputiti svim pripadnicima Srpsko-hrvatske koalicije. Njima sigurno nije drago da je film o 'Oluji' *dobilo oko 150 kongresmena na ruke i službeno je zaprimljen u Pentagonu te u State Departmentu*, kao i to da je prikazan na *US Lexington nosaču aviona iz WWII rata*, gdje je bilo preko 500 američkih veterana koji su svi ustali nakon filma i pljeskali 10 minuta, te velika većina došla i čestitala, stiskala ruku redatelju g. Knezu.

A s druge strane sve to kao da je i Vaš uspjeh, zar ne?

Vaše riječi koje sam naveo u mom tekst pokazuju da je to doista tako.

Zato i Vama idu čestitke za film OPERACIJA OLUJA!

Zato me raduje i činjenica da ta moja stota knjiga završava Vašim pogovorom. Meni nije jasno kako netko ne vidi da su najnovija prepucavanja povodom ispada Predsjednika RH u Jasenovcu i Okučanima doista uvertira za stvaranje velike koalicije na parlamentarnim izborima, o čemu sam u Hrvatskom tjedniku pisao i prije Milanovićeve pobjede u drugom krugu predsjedničkih izbora. Čak je i sam Milanović to u Okučanima i rekao kada je spomenuo da razumije druga dva predsjednika jer oni MORAJU govoriti to što govore. Poruka je očita: ne misle tako, ali moraju tako govoriti!

Mislim da je to morao reći jer je svjestan da sa svojim postupcima doista snažno pomaže Plenkoviću da ljude zaborave njegov dosadašnji poslušnički odnos prema Pupovcu, pa je dobro da dovoljno ljudi budu i svjesni toga tako da na vlasti osigura i formalno Srpsko-hrvatsku koaliciju poslije parlamentarnih izbora.

A da na djelu nije djelovanje Srpsko-hrvatske koalicije itekako bi se znalo za uspjeh filma o „Oluji“. Itekako bi svi znali kako je film prikazao u Američkom Kongresu i da je to prvi hrvatski film, hrvatskog autora koji je dobio tu čast u Americi. Svi bi već znali *da je* prikazan već u niz mjestu u SAD-u i Kanadi (New York i Vancouver). Itd.

Da u RH nemamo Srpsko-hrvatsku koaliciju već bi bila osigurana sredstva za hrvatsku verziju tog filma. Tih sredstava imamo samo za filmove koji odgovaraju onima koji ne vole hrvatsku državu i hrvatski narod.

Naravno, ništa od toga. Ali vdimo kako je Srpsko-hrvatska koalicija nametnula raspravu oko Hosovog simbola.

Da se ne radi o Srpsko-hrvatskoj koalicija, tj. da na vlasti imamo domoljubnu opciju stvari bi bile mnogo jasnije, Tada bi domoljubna opcija ukazala na činjenicu da protuhrvatska opcija ne poštuje simbol koji je odobrila hrvatska vlast. Drugim riječima javno napadaju samu državu. Jedina rasprava u takvim okolnostima mogla bi biti:

MOGU LI ONI KOJI NE POŠTUJU ZAKONE OVE DRŽAVE, A NJENI DUŽNOSNICI SU, UOPĆE TO I BITI. ZAPRAVO PRAVNICI BI TREBALI UKAZATI OMOGUĆAVAJU LI HRVATSKI ZAKONI DA IH SE KAZNI ZBOG TOGA ILI NE!

Naravno, HDZ to ne može uraditi jer su oni MAKNULI ploču iz Jasenovca. Plenković je to učinio, a Milanović samo rekao. Istina grublje – ali rekao da ploču na kojoj je simbol koju je odobrila hrvatska država treba maknuti..

Mene Plenkovićev postupak podsjeća na Sanaderovu izjavu povodom Mesićeva umirovljenja naših generala zbog navodne izdaje. Naime tada je Sanader rekao da bi uradio isto, ali bi prvo razgovarao s generalima. A znamo da je Plenković doista razgovarao prije nego je MAKNUO ploču na kojoj je znak koji je u ovoj državi zakonit.

S poštovanjem,

Vaš

Josip Pečarić

Naslov:FW: OD BLEIBURGA DO SREBRENICE; No.983
Datum: Sat, 23 May 2020 04:40:29 +0000
Šalje: Vinko Grubisic <vggrubisic@uwaterloo.ca>
Prima: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Dragi Profesore,
Evo dokaza da je film o Bleiburgu ipak imao učinka.
Srdačno,
Vinko Grubišić

From: Bosanski Kongres <Bosanski_Kongres@nkrbih.com> Sent: Friday,
May 22, 2020 2:46 PM
To: Vinko Grubisic <vggrubisic@uwaterloo.ca>
Subject: OD BLEIBURGA DO SREBRENICE; No.983

POKRET ZA REPUBLIKU BOSNU I HERCEGOVINU;
Glasnik Nacionalnog kongresa Republike BiH; 983
19. maj 2020.

SADRZAJ

1. OD BLEIBURGA DO SREBRENICE
 - 1.1 KAKO I KADA SAM PRVI PUT CUO ZA CETNICKE ZLOCINE NAD BOSNJACIMA
 - 1.2 TRAGICNE POSLJEDICE TOTALITARNOG SKOLSTVA NA GENERACIJE BOSNJAKA
 - 1.3 OTVORILI SU PANDORINU KUTIJU NA SVOJU STETU
2. KAKO SU JEDINICE JNA U RBiH PREIMENOVANE U "VOJSKU BOSANSKIH SRBA" I AGRESIJA PREIMENOVANA U "GRADJANSKI RAT"?
3. DOKUMNTARNI FILM O BLEIBURGU, SA TEZISTEM NA INTERNACIONALNOM PRAVU
4. SARAJEVSKI BLEIBURG: ZLOCINI PARTIZANA U SARAJEVU 1945

=====

Ovaj Online Glasnik Bosanskog kongresa ide na 53,348 ispravnih adresa u svijetu i BiH.

If you do not want to receive this Online Newsletter just reply with "UNSUBSCRIBE" in the subject line.

=====

1. OD BLEIBURGA DO SREBRENICE

Pise: Muhamed Borogovac

1.1 KAKO I KADA SAM PRVI PUT CUO ZA CETNICKE ZLOCINE NAD BOSNJACIMA

Moje skolsko doba sam proveo u Sarajevu, prvo u skoli "Petar Kocić", a većinu u skoli "Borisa Kovacević" na Grbavici I, dakle u novom naselju, sa državnim stanovima, gdje su srpska (oficirska) djeca bili velika većina. Bio sam dosta dobar učenik, i ovo što ću kazati se sjećam kao da se jučer događalo.

To školovanje je bilo u sustini velikospska indoktrinacija, mada je bilo upakovano u parole o socijalizmu i bratstvu i jedinstvu. Naime, te parole nisu nista značile u praksi, jer se u svim KONKRETNIM SITUACIJAMA propagirao srpski nacionalizam, uperen u prvom redu protiv Bosnjaka, kojima je i narodno ime Bosnjak bilo zabranjeno. Kada se govorilo o Turcima, mislilo se na nas, podrazumijevalo se da su nasi predci ti koji izdadose "veru pradedovsku", i poturcise se. Dok su se srpska djeca ponosila svojim porijeklom, bosnjačka djeca su takvim školstvom bili natjerani da se stide svojih predaka. Već to je bio zločin prema djeci. Osim nas, na meti su bili i Hrvati, Albanaci i Slovenci, Nijemci. Izvan škole, na meti tadašnje velikosrpske indoktrinacije su bili čak i Amerikanci zbog hladnog rata sa Rusima.

Bezbroj puta smo učili o "Turskom danku u krvi", "o nabijanju na kolac cestiht Srba", o "Cele Kuli", zatim o Jasenovcu, o Kozari, o "Ustaskim jamama u Hercegovini" itd. S druge strane o Drazi Mihajloviću i njegovim cetnicima smo učili samo kao o izdajnicima koji se na početku rata sporazumise sa Titom o zajedničkoj odbrani od fašizma, a onda izdadose i postadose "saradnici" Nijemaca i Italijana. Konkretni cetnički zločini nisu nikada spominjani. Ni iz TV i partizanskih filmova se nije mogla nikakva druga slika steci.

Takvo školovanje u atmosferi jendoumlja nije proizvodilo intelektualce, ljude koji će formirati misljenje prema argumentima i činjenicama. Takvo školovanje je proizvodilo ljude koji će biti apsolutno sigurni da su oni u pravu samo zato što su na pravoj strani, tj na "antifasističkoj" strani, ili na srpskoj strani, zavisno od konteksta. A ko je za njih bio "antifasista"? To je npr. bio onaj ko nosi petokraku, pa makar on bez sudjenja ubijao zarobljene neprijateljske vojnike. Npr. jednom su nam doveli oficira JNA da nam priča svoje doživljaje iz rata i on nam je kao anegdotu ispricao kako su jednom "upali u neprijateljsku komoru". A onda su pucali po kuharima, posudje je zveckalo i letilo na sve strane, pa su se svi smijali. Zato nije nikakvo čudo da ja nisam čuo ni za kakve cetničke zločine sve dok mi nije bilo preko 20 godina. Evo kako se to dogodilo. Moj djed je umro kada sam ja bio druga ili treća godina na fakultetu, i ja sam oputovao u Zvornik radi dženaze. Tamo se po običaju sjedilo pored "mejta" cijelu noc i pričalo o njegovom životu. I tada je neko od prisutnih starijih rođjaka spomenuo cetnički

zlocin nad muslimanima u Foci. I ja sam onako neobavjesten pocao da postavljam pitanja, ali je vrlo brzo ta diskuija ugasena, ljudi su ocigledno bojali da neko medju njima ne otkuca vlastima o cemu se prica. Ipak je neko kazao: "7,000 muslimana je tu pobijeno." sto je za mene bio shok. Mnogo kasnija sam saznao o stravicnim razmjerama srpskih zlocina nad Bosnjacima u Foci, Visegradu, Cajnicu, Rogatici itd..

Ni moji roditelji nisu potrosili ni minute vremena na bilo kakvo moje politicko niti nacionalno vaspitavanje. Bilo im je jedino bitno da mi "skola dobro ide". Medjutim, urodjeni zdrav razum i moja priroda da ne pravim kompromise kada vidim istinu svojim ocima su mi omogucili da ne padne pod rezimsku propagandu i da razlikujem sta je propaganda, a sta argument i cinjenica, da mi propaganda ne pomuti zdravo rasudjivanje. Na primjer, ja sam se tada medju djecacima "u raji" usudio tvrditi da su Amerikanci prvi sletili na mjesec i ostao usmljen, jer su svi oni bez obzira na snimke Armstronga na mjesecu bili sigurni da su to Rusi vec davno postigli, ali sute zbog neke vojne tajne. Tada sam bio proglasen "kontrasem" i "proamericki orijentisanim".

Kasnije, kada sam se zaposlio u "Zeljezari ilijas" upustio sam se u dijalog sa kolegama gdje sam ja tvrdio da je Mercedes bolji auto od ruske Volge. Nekome to sada moze izgledati apsurdno, da je iko mogao pomisliti da je Volga bolja od Mercedesa, ali je to bila nasa realnost iz vremena jednoumlja i apsurdna gdje je sve sto dolazi od "nasih" istorijskih saveznika Rusa, iz prve zemlje socijalizma bilo superirno i to se nije trebalo ni obrazlagati. U to se vjerovalo bez iakvih argumenatata. To je u stvari bila "religija komunizma". A sto se tice Bleiburga, o tome sam prvi put cuo poslije raspada Jugoslavije, ali se nisam previse interesovao za tu temu, bio sam preokupiran politickim i pravnim aspektima izdaje Republike BiH od strane Alije Izetbegovica i njegove udbaske grupe na celu BiH. O stvarnom obimu zlocina koji su poicnjeni u Bleiburgu saznajem tek ovih dana kada sam upravo zbog dogadjaja oko Bleiburske mise u Sarajevu odlucio da se licno informisem i potrazim na YouTube dokumente o tim dogadjajima, da i o toj temi kreiram vlastito misljenje, jer ja nikome ne vjerujem nego samo svome zdravom razumu i svojim ocima. ----

1.2 TRAGICNE POSLJEDICE TOTALITARNOG SKOLSTVA NA GENERACIJE BOSNJAKA

Ovih dana primjecujem kakve stravicne posljedice je ostavilo jugoslovensko skolovanje na generaciji tada vaspitanih ljudi, koji jesu skolovani, imaju diplome, ali su daleko od intelektualaca. To su ljudi koji "fasistu" i "antifasistu" ne definisu prema djelima nego prema vanjstini. Npr. "antifasista" je svako onaj ko je nosio petokraku, bez obzira sto je ubijao zarobljenike, ili "njihove" zene i djecu. Oni ne razvrstavaju antifasiste od

fasista po sustini, tj. po dobru i zlu, nego po oznakama na uniformi??? Ili npr. za njih je fasista svako ko je bio u katredali na misi, a antifasista svako ko je demonstrirao ispred katedrale protiv mise.

Osnovni princip civilizacije je da se ne može osuditi nekoga bez dokaza o konkretnoj krivici. Masovne likvidacije ljudi bez sudjenja, su po definiciji karakteristika fasizma. Odobravanje i podrška masovnih likvidacija bez sudjenja je karakteristika fasista, mogu oni koliko god hoće sebi tepati da su "antifasiti". -----

1.3 OTVORILI SU PANDORINU KUTIJU NA SVOJU STETU
Demonstracije protiv Bleiburske mise su u stvari veliki poraz Srba sa muslimanskim imenima, koji sebe zovu "antifasisti". Zasto?

Do sada se u Bosni i Hercegovini još uvijek nije znalo gotovo ništa o Bleiburgu, a oni su organizujući proteste protiv mise otvorili tu diskusiju. Krajnji rezultat je da je kroz argumentovane disusije javnost počela upoznavati sa Bleiburgom, i da je to sada nezaustavljiv proces, da ni istinu o Bleiburgu niko više neće moći zaustaviti, kao i svaku drugu istinu.

Kao nus-produkt, u tim idskusijama razjasnjeno je da je Jugoslovenska trobojka sa petokrakom također zlocinacka agresorska zastava, što mnogi politički neupuceni Bosnjaci još nisu bili shvatali do sada. (O toj temi vidi prilog pod brojem 2 u ovome Glasniku.)

Austrija i druge države nisu branile Blajbursku misu, nego su branile fasističke simbole koje su pojedinci donosili na te mise, kako neki dan objasni Valentin Inzko novinaru Senadu Hadzifejzovicu. Evo ovdje smo vidjeli da u katedrali nije bilo nikakvih fasističkih simbola (zbog kojih se tobože protestovalo), ali je između demonstrantima bilo zastava agresorske vojske JNA, pod kojima su Mladic i dugovi krenuli tenkovskim kolonama u genocid na Bosnu i Hercegovinu.

Neki samozvani "antifasiti" kažu da Sarajevo nije bombardavala JNA, nego četnici pod kokardom. A puna istina je da je rat je počeo upravo tako što je JNA proglasila da smo mi iz Bosne i Hercegovine separatisti i krenula da po svojoj "ustavnoj dužnosti" spriječi secesiju Republike BiH od Jugoslavije. Tek kasnije, poslije stravičnih martovsko-aprilskih zlocina JNA, kada je Savjet sigurnosti UN proglasio da je JNA, zajedno sa Crnom Gorom i Srbijom agresor na Republiku BiH, koja je po ustavu SFRJ imala pravo na razdruživanje, i kada je Savjet Sigurnosti zahtijevao povlačenje JNA iz BiH, oni su formalno, iz političkih razloga preimenovali JNA u "Vojsku Bosanskih Srba", da bi mogli ostati u BiH i da bi tako i agresiju prequalifikovali u "gradjanski rat". Evo detaljnije o tim događajima.

2. KAKO SU JEDINICE JNA U RBiH PREIMENOVANE U "VOJSKU BOSANSKIH SRBA" I AGRESIJA PREIMENOVANA U "GRADJANSKI RAT"?

(Citat iz knjige "Rat u Bosni i Hercegovini - Kako je nagradjen genocid i osnovana Republika srpska")

Sjetimo se da je odmah poslije priznanja Republike Bosne i Hercegovine od strane USA 7. aprila 1992 predsjednik George Bush vec 15. aprila 1992 dao ultimatum JNA, koja je od strane Savjeta sigurnosti vec bila proglašena za agresora na BiH, da se do 1. maja 1992. povuce iz BiH. Cak je i Americka šesta flota ušla u Jadransko more kao priprema za intervenciju. Tada Alija Izetbegovic hitno, 24. aprila 1992 odlazi u Skopje na pregovore sa generalima JNA. On je tada postigao neki "sporazum" 26. Aprila 1992. sa šefom generalštaba JNA, Blagojem Adžicom i potpredsjednikom Srbije Brankom Kosticem, ciji je jedini efekat bio da je vezao ruke Bushu da nešto vojno ucini za Bosnu i Hercegovinu. Naime, da bi formalno udovoljili ultimatumu Srbi su preimenovali JNA u "Vojsku bosanskih Srba" i obekali da ce demobilisati sve vojnike koji nisu državljani Bosne i Hercegovine (što niko nije mogao provjeriti). Izetbegovic je na tim pregovorima još dogovorio da se jedinice te novoimenovane vojske ne moraju povuci iz BiH, nego samo "na srpske teritorije u BiH"?! Buduci da po Ustavu Republike BiH nije bilo nikakvih ekskluzivno etnickih teritorija, to je znacilo da Srbi mogu uzeti šta god hoce i proglasiti to "srpskom teritorijom".

To je bilo ocigledno izigravanje Bush-ovog ultimatumu, ali je ipak na taj nacin ultimatum uspješno sabotiran, jer kako se može SAD tuci za BiH kada su se BiH i JNA fino sporazumile?

Napomenimo ovdje jos da su tokom Drugog svjetskog rata 130,000 cetnika zamjenili kokardu sa petrokrakom. Zato ne cudi da su oficiri JNA, Mladic, Beara, Krstic, Talic, Gvero, Tolimir, Perisic itd. itd mnogi drugi pocinioci genocida u Bosni skolovani u jugoslovenskim vojnim akademijama, da su tamo bili najbolji pitomci, najbolji komunisti i da su zato imali brzo napredovanje do generalskih cinova. Genocid u BiH 1992-1995 nije pao sa neba 1992, genocid se dugo i temeljito pripremao odabirom nacionalnog sastava u pitomaca JNA i zatim u vojnim akdemijama JNA.

Buduci da je stanovnistvo Bosne i Hercegovine za vrijeme Jugoslavije bilo uskraceno za bilo kakve informacije i o partizanskim i o cetnickim zlocinima, slijede neke osnovne informacije i o tome, jer znanje je moc, znanje nikad ne moze skoditi.

3. DOKUMNTARNI FILM O BLEIBURGU, SA TEZISTEM NA INTERNACIONALNO PRAVO

https://www.youtube.com/watch?v=H_vUFukMqxI&feature=youtu.be&fbclid=IwAR1HnciXCk6nYbpie4aktugMfqTV2k8gLTWxM4aKhenXx5y_YCMgeuuDPe0

4. SARAJEVSKI BLEIBURG: ZLOCINI PARTIZANA U SARAJEVU 1945
<https://www.index.ba/zlocini-zloglasne-komunisticke-policije-ozna-e-i-partizana-nad-bosnjacima-sarajeva-nakon-oslobodjenja-u-drugom-svjetskom-ratu-zlocini-zloglasne-komunisticke-policije-ozna-e-i-partizana-nad->

[bosnjacima/?fbclid=IwAR0APUc9meOeA0mkLFIBn7Pz3bKz9HCKTK_j9HALZLU9ELdwzEnbG1j8huo](https://www.index.ba/zlocini-zloglasne-komunisticke-policije-ozna-e-i-partizana-nad-bosnjacima/?fbclid=IwAR0APUc9meOeA0mkLFIBn7Pz3bKz9HCKTK_j9HALZLU9ELdwzEnbG1j8huo)

KOMENTAR: Izgleda da je neko nedobronamjieran promjenio pocetak clanka o zlocinima u Sarajevu. Naime, u originalnom clanku je jasno pisalo da je Sarajevo oslobodila 16. muslimanska brigada, 5. aprila 195., ali da su srbijanski partizani usli u Sarjevo 6. aprila, i da se zato 6. april vodio kao Dan oslobodjenja Sarajeva. Znaci, neko nedobronamjieran, dok je postirao clanak, je ispustio tu informaciju. Vjeroavtno se radi o navodnom "antifasisti" koji ne moze da podnese da Bosnjak sazna da su partizani iz Srbije cinili zlocine nad Bosnjacima Sarajeva. Ovako su njegovim falcifikatom zlocini partizana nad Sarajlijama potpuno neopravdano stavljeni na konto 16. muslimanske brigade. To je samo nastavak onih metoda skrivanja istine iz vremena Jugoslavije o kojima sam pisao u prvom dijelu.

Naslov:FW: Tunel i ratne muke Sarajeva

Datum: Sun, 21 Feb 2021 20:00:25 +0000

Šalje: Vinko Grubisic <vggrubisic@uwaterloo.ca>

Prima: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Postovani gospodine Pecaricu,

Sigurno će Vas zanimati ova emisija. Pravi primjerak "bošnjačkog jezika", ali i bošnjačkog mentaliteta, jer se zapravo zaboravlja spomenuti tko je to ubijao ljude i grad.

Srdačno i uz veliku zahvalnost zas ve što radite na očuvanju duha hrvatskoga.

Vinko Grubišić

From: hsesely@bell.net <hsesely@bell.net>

Sent: Sunday, February 21, 2021 12:05 PM

To: hsesely@bell.net

Subject: Tunel i ratne muke Sarajeva

<https://youtu.be/mePxdQy1i6E>

From: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Sent: Sunday, February 21, 2021 3:55 PM

To: Vinko Grubisic <vggrubisic@uwaterloo.ca>

Subject: Re: FW: Tunel i ratne muke Sarajeva

Zar smo mi na VI? :)))

Pozz

Joško

Naslov:RE: FW: Tunel i ratne muke Sarajeva

Datum: Mon, 22 Feb 2021 01:17:29 +0000

Šalje: Vinko Grubisic <vggrubisic@uwaterloo.ca>

Prima: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Dragi Joško,

Ma nisam bio sasvim siguran... Kakvu sam čast imao vrhunskom Tebi matematičaru napisati tekst uz knjigu o Australije.... Ja jadan koji se nije daleko makao od tablice množenja do sto. A među nekim najdražim mi piscima su neki matematičari , kao Paul Valery, ili Jevgnij Zamjatin.

Oprosti. Rado čitam i veoma cijenim Tvoje rekao bih – usprkos hrvatskom nehaju – veoma učinkovite tekstove, jer ne pokazuju samo gdje smo nrgo i gdje bismo trebali/mogli biti.

Srdačno i prijateljski

Vinko

Naslov:RE: SRETAN USKRS UZ KNJIGU O PREDSDJEDNIKU
HAZUDD-A

Datum:Sun, 4 Apr 2021 17:11:24 +0000

Šalje: Vinko Grubisic <vggrubisic@uwaterloo.ca>

Prima: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Dragi Josipe,

Uz zahvalnost za sve što uspijevaš učinti za našu Hrvatsku Tebi i svim Tvojima sretan i blagoslovljen Uskrs. Uz srdačne pozdrave i sve najbolje želje,

Vinko I obitelj

Naslov:SRETAN USKRS UZ KNJIGU O PREDSDJEDNIKU HAZUDD-A

Datum:Fri, 2 Apr 2021 07:00:05 +0200

Šalje: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

SRETAN USKRS UZ KNJIGU O PREDSDJEDNIKU HAZUDD-A

Danas na Veliki Petak je i šezdeseti rođendan predsjednika HAZUDD-a dr. sc. Josipa Stjepandića. Knjigu posvećenu njemu imate na portalu dragovoljac.com:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/stjepandic.pdf>

Blagoslovljene uskrсне blagdane želi vam

Josip Pečarić s obitelji

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/25645-sretan-uskrs-uz-knjigu-o-predsjedniku-hazudda>

P.S. Novo pismo Josipa Stjepandića objavljeno je u Hrvatskom tjedniku (prilog) i na portalima:

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/25619-dr-stjepandic-pisao-merkelici-u-vezi-zlate-durdevic>

<https://hrvatskonebo.org/2021/04/01/dr-josip-stjepandic-predsjednik-hazudd-celnicima-njemacke-merkel-lambrecht-i-maas-molimo-da-utjecete-na-svoje-hrvatske-kolege-kako-bi-se-osiguralo-da-se-na-celna-mjesta-imenuju-samo-ljudi-bez-hipot/>

Naslov:RE: Fwd: VINKO FILIPOVIĆ I SINTAGMA O HRVATIMA KAO GENOCIDNOM NARODU

Datum: Sat, 8 May 2021 12:36:13 +0000

Šalje: Vinko Grubisic <vggrubisic@uwaterloo.ca>

Prima: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Dragi Josipe,

Od svega srca hvala što si potaknuo pitanje o nastavku odupiranja zloglasnom „Memorandumu“, a posebno njegovim promicateljima u Hrvatskoj . Mislim da bismo i mi dopisni članovi HAZU (siguran sam za neke) prema osjećajima a i prema rodoljubnoj akademskoj dužnosti, rado sudjelovali bar u takvim vrijednim pothvatima. Mislim da ipak ne bismo trebali biti isključeni u tolikoj mjeri kao što je to bilo do sada.

Srdačno,

Vinko

From: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Sent: Saturday, May 8, 2021 5:39 AM

Subject: Fwd: Fwd: VINKO FILIPOVIĆ I SINTAGMA O HRVATIMA KAO GENOCIDNOM NARODU

VINKO FILIPOVIĆ I SINTAGMA O HRVATIMA KAO GENOCIDNOM NARODU

Iznenadio me tekst objavljen na portalu narod.hr: TKO JE VINKO FILIPOVIĆ, V.D. RAVNATELJ NCVVO-A KOJI JE PODRŽAVAO NAMETANJE SDP-OVOG SPOLNOG ODGOJA U ŠKOLE?

<https://narod.hr/hrvatska/tko-je-vinko-filipovic-v-d-ravnatelj-ncvvo-a-koji-je-podrzavao-nametanje-sdp-ovog-spolnog-odgoja-u-skole>

Tekst nas upozna s Vinkom Filipovićem v.d. ravnateljkom *Nacionalnog centra za vanjsko vrednovanje obrazovanja* koji će se od sada brinuti o državnoj maturi, maturantima i ispitima:

Bivši je ravnatelj Agencije za odgoj i obrazovanje. Na toj je funkciji bio od 1. studenoga 2004. do 20. veljače 2015. Na čelu Agencije bio je i za vrijeme SDP-ovog ministra Željka Jovanovića te je pokušavao nametnuti uvođenje nestručnog i ideološki obojenog zdravstvenog odgoja u sve škole u Hrvatskoj – što njemu i SDP-ovom Jovanoviću nije pošlo za rukom. Mediji su i tada, kao i kod slučaja Obiteljskog zakona već napali predloženu odredbu prema kojoj će roditelji moći birati alternativu za kurikule, poput građanskog odgoja i zdravstvenog odgoja, koji utječu na formiranje stavova.

Međutim, u tom tekstu nije uopće pomenuto ono što je najvažnije za sadašnju Četničku koaliciju na vlasti u RH, a to je dokazivanje genocidnosti hrvatskog naroda. Tu su zasluge Vinka Filipovića doista velike. Naime on je u svojstvu ravnatelja Agencije za odgoj i obrazovanje 2006. i 2007. godine pokušao dovesti beogradskog profesora dr. sc. Vasilija Krestića, jednog od tvoraca Memoranduma SANU i tvorca sintagme o Hrvatima kao genocidnom narodu, da održi predavanje i tako pomogne u stručnom osposobljavanju hrvatskih nastavnika.

Jesmo li što naučili iz slučaja Krestić?

MJERODAVNE USTANOVE I DALJE ŠUTE

Je li se u HAZU dogodila Tuđmanova pomirba – zapitao se akademik Josip Pečarić u povodu Izjave koju su potpisali akademici različitih svjetonazora i političkih opcija, te tako spriječili da velikosrbin Vasilije Krestić, uz pomoć neodgovornih hrvatskih ustanova, po drugi put pregazi Vukovar. Krestić demantira Izjavu, a naše mjerodavne ustanove – uvukle su se u puževu kućicu. Do nove prilike?

Odavno već nije tako što izazvalo opće odobravanje hrvatske javnosti kao «Izjava» koju je 18 hrvatskih akademika uputilo u ponedjeljak 7. siječnja Hini: «Prema Katalogu stručnog osposobljavanja nastavnika za 2007. godinu, koji je donijela Agencija za odgoj i obrazovanje Republike Hrvatske, s potpisom

ravnatelja Agencije Vinka Filipovića, predviđeno je 10. siječnja predavanje dr. sc. Vasilija Krestića "Historija Srba u Hrvatskoj i Slavoniji" u Vukovaru (isto predavanje prema Katalogu stručnog osposobljavanja nastavnika za 2006. godinu bilo je predviđeno za 15. rujna 2006. godine). Smatramo da je neprimjereno, što više i neuljudno da u Vukovar dolazi predavati čovjek koji kao jedan od tvoraca Memoranduma SANU i tvorac sintagme o Hrvatima kao genocidnom narodu nosi veliki dio krivice za sve što se dogodilo u Hrvatskom domovinskom ratu i posebice u Vukovaru. To je neviđen postupak jednoga srpskog akademika i onih koji to predavanje organiziraju.» Evo dva moja teksta o tome:

SANU je most razdvajanja

Istog dana o samom slučaju opširno je izvijestila Nova TV u svom Dnevniku, dok ostale TV kuće to nisu učinile. Sutradan su o skandalu pisale sve novine. Tako «Glas Slavonije» donosi tekst «Nakon izjave 18 akademika HAZU, u posljednji trenutak spriječen sramotan nastup na nastavničkom seminaru - Akademici spriječili predavanje velikosrpskog ideologa u Vukovaru» u kome piše kako je Vinko Filipović kazao da je u petak navečer Ministarstvo znanosti, obrazovanja i sporta upozorilo Agenciju na slučaj. Krivac je Borislav Đekić. katalog je stavljen izvan snage, umjesto Vasilija Krestića predavanje će održati povjesničar prof. dr. Drago Roksandić, a kazao je da će se poduzeti mjere radi utvrđivanja odgovornosti.

Slična su izvješća u svim dnevnim novinama. «Jutarnji list» navodi i djelić moje izjave kako «akademici najavljeni Krestićev dolazak u Hrvatsku nisu mogli prešutjeti iz dva ključna razloga. - Memorandum SANU bio je ideološka podloga za agresiju na Hrvatsku, a njegova sintagma o Hrvatima kao genocidnom narodu bila je ideološka osnova za svako negiranje hrvatske državnosti i hrvatske države.»

Na HTV-u se o tome govorilo 8. siječnja u emisiji «Radni ručak», kada smo bili gosti Filipović i ja. Zanimljivo je kako g. Filipović nije znao za činjenicu da je isto predavanje trebalo biti održano – kako to stoji u Izjavi – prošle godine i to s nadnaslovom «Mostovi koji nas spajaju». Upozorio sam i na činjenicu da se u tim katalozima ne predviđa predavanje o stradanjima Hrvata u Hrvatskom domovinskom ratu, tj. neće biti ni riječi o Vukovaru, Škabrnji, Dubrovniku, ali hoće o stradanjima u Jasenovcu i to – vjerojatno - samo ona do 1945 g., dok o onima poslije završetka Drugog svjetskog rata neće biti nikakvih predavanja.

(Napomenut ću da je preko 800 kataloga za 2007.g. poslano školama iako u zaključku jednog recenzenta stoji: «Predloženi Katalog je stručno-metodički neprihvatljiv, a financijski neopravdan. Treba ga izraditi ponovno uz sudjelovanje Ministarstva i uspješnih praktičara i kreatora HNOS-a.» A ni druge nisu bile mnogo bolje.) U svim novinama dane su i izjave pojedinih

povjesničara, u «Večernjem listu» Josipa Jurčevića i Dušana Bilandžića, u «Glasu Slavonije» i «Novom listu» potpisnika «Izjave» Petra Strčića.

Očekivana Krestićeva reakcija

Navode se i razne Krestićeve izjave koje potvrđuju ono što su rekli akademici. Javnost nije još upoznata kakve su sankcije poduzete za odgovorne. Od početka postoji želja da se slučaj zataška. Ljudi nas pitaju jesu li i akademici digli ruke od svega? Potpisnici «Izjave» su razmišljali trebaju li javno upitati što su nadležni poduzeli. Zgodna prigoda bila je to što je odgovorne još više optužio sam Krestić. Postojao je i nacrt: «Prema Tanjugu akademik Vaslije Krestić 'energično je demantirao da postoji bilo kakav aranžman da u Vukovaru održi predavanje o historiji Srba u Hrvatskoj i Slavoniji i 's prezirom' je odbacio insinuacije hrvatskih akademika u vezi sa tim'. Krestić kaže: 'Dužan sam obavijestiti da nikakve aranžmane u vezi s tim predavanjem ja nemam. O takvom predavanju sa mnom nitko s današnjeg područja Hrvatske nikad nije vodio bilo kakav razgovor.'

Neobično je da netko tko je akademik navođenje dokumenata naziva insinujacijama (Katalozi stručnog osposobljavanja Agencije za odgoj i obrazovanje nastavnika Republike Hrvatske za 2006. i 2007. godinu, s potpisom ravnatelja Vinka Filipovića). Ujedno pozivamo nadležne da objave dokumentaciju koja potvrđuje da je Vasilije Krestić zaista bio službeno predviđen kao predavač u Vukovaru.

Potpisnici Izjave

Prema Tanjugovim izvješćima Izjavu je potpisalo 18 hrvatskih akademika, 'poznatih po nacionalističkim stavovima'. Umjesto komentara navodimo da su do sada 'Izjavu' potpisali Ivan Aralica, Smiljko Ašperger, Hrvoje Babić, Stjepan Babić, Slaven Barišić, Rafo Bogišić, Žarko Dadić, Stjepan Damjanović, Marin Hraste, Sibila Jelaska, Dubravko Jelčić, Boris Kamenar, Andrija Kaštelan, Ivica Kostović, Željko Kučan, Ivan Kušan, Lujko Margetić, Slavko Matić, Slobodan Novak, Vladimir Paar, Josip Pečarić, Stanko Popović, Tomislav Raukar, Željko Reiner, Daniel Rukavina, Vlatko Silobrić, Nikša Stančić, Petar Strčić, Dionis Sunko, Ivo Šlaus, Josip Tišljarić i Nenad Trinajstić; dakle nas 32 redovita člana HAZU svih političkih nazora. Za razliku od akademika Vasilija Krestića i Tanjuga mi domoljublje razlikujemo od agresivnog nacionalizma.»

Međutim, vjerojatno bi se takvo «Priopćenje» shvatilo kao naše komentiranje tvrdnji TANJUG-a i Krestića. A komentirati njih je zaista nepotrebno, zar ne? No, Krestićeva izjava je prenesena u hrvatskim novinama. Zato javnost treba doznati tko je tu govorio istinu, a tko nije. Radi li se o nesposobnosti ili zlonamjernosti? Nadležni još šute! Dokle? Znakovito je ipak da su «Izjavu» potpisali akademici često i izrazito suprotstavljenih političkih nazora. Je li se u HAZU dogodila Tuđmanova pomirba?

Učiniti korak dalje

U svezi s tim treba spomenuti izvrstan tekst Milana Ivkošića «Krestić je obična srpska pojava» u kome piše: »Gospodo hrvatski akademici, oprostite, ali u Srbiji je četništvo službeno rehabilitirano. Jedan od najžešćih zagovornika četnika Vuk Drašković službeno je bio najdjelatniji u organizaciji spektakularnog Sanaderova posjeta Srbiji. I Mesić i Sanader neprekidno ističu izvrsne odnose s takvom Srbijom. Kod Aleksandra Stankovića u "Nedjeljom u dva" na HTV-u gostovao je Miloševićev ministar informiranja Aleksandar Tijanić i promicao četništvo pred milijunskim hrvatskim gledateljstvom, i tako dalje. Čemu onda tolika povika na Krestića kad je on iz prijateljske nam zemlje u kojoj su njegova stajališta normalna pojava kao što je normalno da u njoj nekažnjeno žive glavni pokretači agresije na Hrvatsku?»

Da, Ivkošić nas s pravom upozorava da je do nečega kao što je «Izjava» trebalo doći znatno ranije. To zajedništvo ništa ne znači ako se ne krene korak dalje. Velikosrpska ideologija je donijela toliko zla na ovim prostorima, a danas se u Haagu sudi onima koji su se tom zlu suprotstavili. I pobijedili ga. Za to su proglašeni «zločinačkom organizacijom», a sama pobjeda nad genocidnom politikom «zločinačkim pothvatom». Optužnice zajednički pišu agresori i oni koji su im pomagali bilo neizravno, bilo izravno. Jesmo li naučili da bi upravo Akademija i akademici trebali govoriti o tome? Krestić sa svojom ideologijom nije uspio pobijediti hrvatski narod, a takva sramotna suđenja hrvatskim junacima oduzimaju mu ponos i dostojanstvo. A narod bez ponosa i dostojanstva – što je to? Jesmo li to naučili?

Podsjetnik: Velikosrpsko ludilo ili idiotizam?

Akademik SANU Vasilije Krestić zadužen za hrvatsku povijest: «Po mome dubokom uvjerenju, zajednički život je nemoguć... I bilo bi dobro i za hrvatski i za srpski narod kada bi se našla neka međa. Teško je da prognoziramo u ovom času, ali sam uvjeren da ako to tako ne rešimo imaćemo permanentan rat... Znate, to je ono pitanje odnosa 'urbanih' i 'ruralnih' Srba. Ja sam oduvek smatrao da je vrlo važno da, ako već ne možemo zajednički da živimo, izdvojimo delove u kojima je srpsko stanovništvo većinsko. Time se može rešiti i pitanje 'urbanih' Srba, 'Urbani' Srbi, ako ostanu u Hrvatskoj ovakvoj kakva je, nedemokratskoj, ili će postati Hrvati ili će morati otići iz gradova, što se delimično već dešava... Postavlja se pitanje možemo li mi uopšte razgovarati o nečemu drugom. Šta će reći taj narod tamo kojem prete uništavanje i iseljavanje? Oni jednostavno ne mogu da prihvate drugo rešenje. Ja znam da je svaka pomisao na rat gotovo idiotska, ali taj narod je ugrožen, njemu su potrebne veće garantije od onih koje mu se nude u Hagu» («Nin», 1. listopada 1991.; vidi: Nenad Piskač: Nebeska Srbija u Hrvatskoj, str. 222).

«Izgledalo je kao da i SPC očekuje ostvarenje ideje akademika Krestića da 'urbani' Srbi pređu u delove Hrvatske u kojima je srpsko stanovništvo

većinsko, tj. u RSK. Ili, kako je to Dobrica Ćosić malo drugačije rekao, da izvrše 'planska preseljenja i razmena stanovništva'» (Milorad Tomanić).

«Hrvatsko slovo, 2. veljače 2007.

NEOBJAVLJENO PISMO “VEČERNJEM LISTU”

Poznati kolumnist «Večernjeg lista» Milan Ivkošić je u pravu kada spočitava nama potpisnicima «Izjave» povodom planiranog gostovanja akademika Vasilija Krestića u Vukovaru: «Čemu onda tolika povika na Krestića kad je on iz prijateljske nam zemlje u kojoj su njegova stajališta normalna pojava kao što je normalno da u njoj nekažnjeno žive glavni pokretači agresije na Hrvatsku?» Zapravo, Ivkošić navodi niz primjera iz kojih je razvidno da su mnogi slični Krestiću već gostovali u Hrvatskoj ili na benevolentan odnos hrvatskih vlasti u takvim slučajevima. I doista, takav odnos hrvatskih vlasti očit je i u ovom slučaju. Naime, iako je najavljeno utvrđivanje odgovornosti u «slučaju Krestić» o tome javnost ne zna još ništa.

Je li moguće da će to tako i završiti? Nas potpisnike svaki dan građani pitaju o tome. Kako i ne bi kada dobro znaju da je Memorandum SANU, čiji je jedan od autora Krestić, bio ideološka podloga za agresiju na Hrvatsku, a Krestićeva sintagma o Hrvatima kao genocidnom narodu je ideološka osnova za svako negiranje hrvatske državnosti i hrvatske države.

A treba naglasiti da se to predavanje predviđalo i u Katalogu Agencije za odgoj i obrazovanje Republike Hrvatske s potpisom ravnatelja Vinka Filipovića, za 2006. i za 2007. godinu! Dakle, nešto što je itekako trebalo biti primijećeno na višim razinama odlučivanja! Je li moguće da ravnatelj Agencije dvije godine za redom nije znao što potpisuje? To pitanje je posebno potaknuo sam Krestić svojom tvrdnjom danom TANJUG-u:

"Dužan sam da obavestim da nikakve aranžmane u vezi s tim predavanjem ja nemam. O takvom predavanju sa mnom niko sa današnjeg područja Hrvatske nikad nije vodio bilo kakav razgovor".

«Današnje područje Hrvatske»!? Ovo doista ne treba komentirati. Pa radi se o Krestiću, zar ne?

Međutim hrvatska javnost treba doznati radi li se o Krestićevoj neistini u svezi s njegovim angažiranjem i nesposobnosti odgovornih u Hrvatskoj ili samo o zlonamjernosti odgovornih u Hrvatskoj. Ma koliko god benevolentan odnos hrvatskih vlasti prema velikosrpskoj ideologiji bio!

*

Oba teksta su objavljena u mojoj knjizi *Za hrvatske vrednote*, Zagreb, 2007.

Akademik Josip Pečarić

Naslov: RE: Knjiga o dr. Milanu Vukoviću
Datum: Tue, 25 May 2021 01:07:25 +0000
Šalje: Vinko Grubisic <vggrubisic@uwaterloo.ca>
Prima: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Dragi Josipe,

Od svega srca čestitam na stotinu knjiga kojima si toliko obogatio hrvatski duh i kulturu. Prolazeći kroz te naslove vidjeh koliko Ti je blago i darove dao dragi Bog koje Ti na nalljpsši način prenese svojem narodu, a samim time i čovječanstvu općenito.

Želeći Ti mnogo sreće, radosti i nadahnuća u životu i radu, uz srdačne pozdrave

Vinko Grubišić

From: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>
Sent: Friday, May 21, 2021 4:13 PM
Subject: Fwd: Knjiga o dr. Milanu Vukoviću

Knjiga o dr. Milanu Vukoviću

Danas smo svjedoci kakvo je hrvatsko pravosuđe i sporova oko izbora prednika/predsjednice Vrhovnog suda RH.

Zato je dobro prisjetiti se da smo imali na toj čelnoj poziciji VS RH i jednog takvog vrhunskog pravnik i domoljuba kakav je bio dr. Milan Vuković.

Poslije Vrhovnog suda dr. Vuković je bio i član Ustavnog suda RH.

Knjigu s tekstovima iz mojih knjiga u kojima se spominje ili ih je pisao sam dr. Vuković dana je na portalu dragovoljac.com

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/vukovic.pdf>

akademik Josip Pečarić

PS: Zapravo to je moja stota punlicistička knjiga:

PUBLICISTIČKE KNJIGE JOSIPA PEČARIĆA

1. J. Pečarić, Srpski mit o Jasenovcu / Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima, Hrvatski povijesni institut, Zagreb, 1998.
2. J. Pečarić, Borba za Boku kotorsku / U Boki kotorskoj svaki kamen govori – Hrvatski, Element, Zagreb, 1999.

3. J. Pečarić, Srpski mit o Jasenovcu I. / Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima, Drugo izdanje Element, Zagreb, 2000.
4. J. Pečarić, Srpski mit o Jasenovcu II /: O Bulajićevoj ideologijigenocida hrvatskih autora, Element, Zagreb, 2000.
5. J. Pečarić, Za hrvatsku Hrvatsku, Element, Zagreb, 2001.
6. J. Pečarić, Serbian myth about Jasenovac, Stih, Zagreb, 2001.
7. J. Pečarić, Sramotni sud u Haagu, Stih, Zagreb, 2001.
8. A. Pečarić and J. Pečarić, Strossmayerova oporuka, HAZU, Zagreb, 2002.
9. J. Pečarić, Pronađena polovica duše / Deset godina s Australskim Hrvatima, Zagreb, 2002.
10. J. Pečarić, Brani li Goldstein NDH? Zagreb, 2002.
11. J. Pečarić, Trijumf tuđmanizma, Zagreb, 2003.
12. J. Pečarić, Nepoćudne knjige / Trijumf tuđmanizma 2, Zagreb, 2003.
13. J. Pečarić, Hercegovac iz Boke / Što sam govorio o Hrvatima BiH, Zagreb, 2003.
14. J. Pečarić, U Boki kotorskoj svaki kamen govori hrvatski / Borba za Boku kotorsku 2, Zagreb, 2004.
15. D. Jelčić i J. Pečarić, Tuđmanove tri sekunde, Zagreb, 2004.
16. D. Jelčić i J. Pečarić, Književnik Mile Budak sada i ovdje, Zagreb, 2005.
17. J. Pečarić, Priznajem, Hrvat sam! Zagreb, 2005.
18. D. Jelčić i J. Pečarić, Povijesni prijepori, Zagreb, 2006.
19. M. Pavković, Razgovori s Josipom Pečarićem, Koprivnica, 2006.
20. J. Pečarić, Kad "stručnjaci" odlučuju o matematici, Zagreb, 2006.
21. J. Pečarić, Kako su rušili HAZU?, Zagreb, 2006.
22. J. Pečarić, Za hrvatske vrednote, Zagreb, 2007.
23. D. Jelčić i J. Pečarić, Tuđmanove tri sekunde. Drugo prošireno izdanje, Zagreb, 2007.
24. J. Pečarić, Zločinački sud u Haagu, Zagreb, 2008.
25. M. Kovačević i J. Pečarić, Thompson u očima hrvatskih intelektualaca – Bilo je i to jednom u Hrvatskoj, Fortuna, Zagreb, 2008.
26. J. Pečarić i M. Kovačević, Kraj vremena veleizdajnika?, Zagreb, 2009.
27. J. Pečarić, Za ponosnu Hrvatsku, e-knjiga. Portal HKV-a, 2009. (http://hakave.org/images/stories/Documents/Za_ponosnu_Hrvatsku.pdf)
28. J. Pečarić, Rasizam Suda u Haagu / 15 godina ponavljanja istoga: Je li bilo uzalud? Zagreb, 2011.
29. J. Pečarić, Rasizam svjetskih moćnika, Zagreb, 2012.
30. J. Pečarić, Zabranjeni akademik – Prijevaram u HAZU!?, Zagreb, 2012.
31. J. Pečarić, Hajka na Thompsona, Zagreb, 2012.
32. J. Pečarić, Rasizam domaćih slugu, Zagreb, 2013.

33. J. Pečarić, Vukovar i njegov stožer, Zagreb, 2013.
34. J. Pečarić, Hrvatski genocid: Napravili zečeve od Srba, Zagreb, 2014.
35. J. Pečarić, 'Ako voliš Hrvatsku svoju', Zagreb, 2014.
36. J. Pečarić, Propade im crvena Hrvatska, Zagreb, 2015. pp.372
37. J. Pečarić, Živjela nam antifašistička, tj braniteljska Hrvatska, Zagreb, 2015
38. J. Pečarić. Dva pisma koja su skinula maske / Na hrvatsku šutnju nismo spremni!, Zagreb, 2015. pp.406.
39. J. Pečarić, Oba su pala, Zagreb, 2016., str.392.
40. J. Pečarić, Pišem pisma odgovora nema! 1. / Navodna Hrvatska zaklada za znanost, Zagreb, 2017. str. 245.
41. J. Pečarić, Pišem pisma odgovora nema! 2. / Je li Akademiji važna znanost, Zagreb, 2017. str. 212.
42. J. Pečarić, J. Stjepandić, Ništa se još promijenilo nije, Zagreb, 2017. str. 346.
43. J. Pečarić, Dnevnik u znaku 'Za dom spremni', Zagreb, 2017. str. 312
44. J. Pečarić, Thompson – pjesmom za Hrvatsku, Zagreb, 2017. Str. 409.
45. M. Međimorec, J. Pečarić, General Praljak, Zagreb, 2017. Str. 375.
46. M. Međimorec, J. Pečarić, General Praljak, drugo prošireno izdanja, Zagreb, 2017. str. 451.
47. M. Međimorec, J. Pečarić, General Praljak II. U obrani hrvatskog naroda, Zagreb, 2018.
48. M. Međimorec, J. Pečarić, General Praljak III. S prijezirom odbacujem Vašu presudu, Zagreb, 2018.
49. J. Pečarić, Matematika, pjesme i nogomet. Zagreb, 2018. pp. 347.
50. J. Pečarić, S. Razum, Razotkrivena Jasenovačka laž, Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, Zagreb 2018.
51. M. Međimorec, J. Pečarić, General Praljak IV. S prijezirom odbacujem Vaše podaništvo, Zagreb, 2018.
52. J. Pečarić, Predsjednica i 'Za Dom spremni', Zagreb, 2019. str. 214.
53. J. Pečarić, Dario Kordić, Zagreb, 2019. str. 343.
54. J. Pečarić, Četvrti stup moje Hrvatske / Biskup dr. Vlado Košić, Zagreb, 2019. str. 398.
55. J. Pečarić, Josip Šimunić i 'Za Dom spremni', Zagreb, 2019, str. 362.
56. J. Pečarić, Je li političarima kriva matematika? Zagreb, 2019, pp. 317.
57. M. Dugeč i J. Pečarić, Vjenceslav Čížek, Zagreb, 2019. Str. 222,
58. J. Pečarić, Borasa za akademika. Portal dragovoljac.com:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/Boras.pdf>
59. J. Pečarić, Vratiti Hrvatsku narodu: Portal dragovoljac.com:
60. J. Pečarić, Akademik Dubravko Jelčić. Portal dragovoljac.com:
http://www.dragovoljac.com/images/minifp/jelcic3_Part1.pdf
http://www.dragovoljac.com/images/minifp/jelcic3_Part2.pdf

61. M. Međimorec, J. Pečarić, El General Praljak, “¡Jueces, El General Praljak no es criminal de guerra. Con desprecio rechazo vuestra sentencia !“ Portal dragovoljac.com:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/praljak1.pdf>
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/praljak2.pdf>
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/praljak3.pdf>
62. J. Pečarić, Mojih sto knjiga, Zagreb, 2020, str. 285.
63. J. Pečarić, General Janko Bobetko, Portal dragovoljac.com:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/Bobetko2.pdf>
64. J. Pečarić, Karolina Vidović Krišto, Zagreb, 2020, str. 167.
65. J. Pečarić, Nobelova Nagrada za 'Oluju', Portal dragovoljac.com:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/NobelZaGotovinu.pdf>
66. J. Pečarić, Akademik Ivan Aralica, Portal dragovoljac.com:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/Aralica.pdf>
67. J. Pečarić, Revizionisti u HAZU, Zagreb, 2020, str. 348.
68. J. Pečarić, Stijepo Mijović Kočan, Zagreb, 2020, str. 362.
69. J. Pečarić, Dr. Jure Burić, Zagreb, 2020, str. 211.
70. J. Pečarić, Druker, Portal dragovoljac.com:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/druker.pdf>
71. J. Pečarić, Slobodan Lang / Pešorda o Langu, Portal dragovoljac.com:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/LANG.pdf>
72. J. Pečarić, Josip Jović, Portal dragovoljac.com:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/jovic.pdf>
73. J. Pečarić, Ivica Marijačić, Portal dragovoljac.com:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/marijadic.pdf>
74. J. Pečarić, Mladen Pavković, Zagreb, 2020., str. 321.
75. J. Pečarić, Dr. sc. Mato Artuković, Zagreb, 2020., str. 224.
76. J. Pečarić, Mate Kovačević, Portal dragovoljac.com:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/matekovacevic.pdf>
77. J. Pečarić, Slobodan Lang / Pešorda o Langu, Zagreb, 2020., str. 272.
78. J. Pečarić, Biskup prof. dr. sc. Valentin Pozaić, Portal dragovoljac.com:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/pozaic.pdf>
79. J. Pečarić, Prof. dr. sc. Zvonimir Šeparović, Zagreb, 2020., str. 336.
80. J. Pečarić, Akademik Stanko Popović, Portal dragovoljac.com:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/popovic1.pdf>
81. J. Pečarić, Prof. dr. sc. Zdravko Tomac, Portal dragovoljac.com:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/TOMAC.pdf>
82. M. Pavković, Razgovori s Josipom Pečarićem, Drugo prošireno izdanje, Koprivnica, 2021. str. 287.
83. J. Pečarić, O sučeljavanju Bulajić vs. Pečarić, Portal dragovoljac.com:
http://www.dragovoljac.com/images/minifp/suceljavanje_hazu.pdf
84. J. Pečarić, Dr. sc. Ivo Rendić-Miočić, Portal dragovoljac.com:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/RENDIC.pdf>

85. J. Pečarić, Đuro Vidmarović, Portal dragovoljac.com:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/Vidmarovic.pdf>
86. J. Pečarić, Vjekoslav Krsnik, Zagreb, 2021. str. 315
87. J. Pečarić, Ruski znanstvenik u RH, Portal dragovoljac.com:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/ruskiznanstvenik.pdf>
88. J. Pečarić, Prof. dr, sc. Miroslav Tuđman, Portal dragovoljac.com:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/tudjman.pdf>
89. J. Pečarić, Prof. dr, sc. Neven Elezović, Zagreb, 2021. str. 461.
90. J. Pečarić, Igor Vukić, Zagreb, 2021. str. 404.
91. J. Pečarić, Dr, sc. Josip Stjepandić, Portal dragovoljac.com:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/stjepandic.pdf>
92. J. Pečarić, Dr. sc. Damir Pešorda, Portal dragovoljac.com:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/pesorda.pdf>
93. J. Pečarić, Stjepan Razum u službi Istine, Zagreb, 2021., str. 404.
94. J. Pečarić, Prof. emeritus dr. sc. Matko Marušić, Zagreb, 2021. str. 444.
95. J. Pečarić, Akademik Smiljko Ašperger, Portal dragovoljac.com:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/asperger.pdf>
96. J. Pečarić, Vladimir Mrkoci, Zagreb, 2021., str. 285.
97. J. Pečarić, Akademik Andrej Dujella, Zagreb, 2021. str. 328.
98. J. Pečarić, Prof. dr. sc. Josip Jurčević, Portal dragovoljac.com:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/jurcevic.pdf>
99. S. Mijović Kočan, J. Pečarić, Roman Leljak, Zagreb, 2021. str. 252.
100. J. Pečarić, Dr. Milan Vuković, Portal dragovoljac.com:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/vukovic.pdf>

(ODGOVOR DON ANĐELKU KAĆUNKU)

<http://dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/26402-za-hrvatsku-je-onaj-tko-je-za-dom-spreman>

Naslov:Fwd: ZA HRVATSKU JE ONAJ TKO JE ZA DOM SPREMAN! 2.

Datum: Fri, 28 May 2021 06:00:50 +1000

Šalje: Maria Dubravac

Prima: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Pozz svima!

SPREMNI ZA DOM!

Dome moj, srećo moja, najdraže meni gnijezdo,
O majko Hrvatice, ti moja zlatna zvijezdo.

Još riječi tvoje bruje ispod staroga krova:
 - Poštivaj sinko Dom naš, svetinju pradjedova.
 Kad uzdrma se temelj, kad prijeti ljuta neman,
 Ti budi čvrsta stijena, za Dom otaca spreman.
 Vran kuću dragu čuva, mrav brani topli kutak,
 U svakom stvoru za Dom ljubavi buja vratak.
 Čuj, svijetom odjekuju – umilni uhu–zvuci,
 Jačaju srce, dušu, u radosti i mucu:
 “Ligado à terranatal!” Portugal kliče,
 Japanac “Furusato” od pamtivijeka viče.
 Španjolski “Apegado a su patria!” ori,
 Nijemac “Heimatverbunden!” jezikom otaca zbori.
 “Ta i förkungochfosterland!” Šveđanin brižno pamti,
 “Liamshi 恋家!” u Kinezu k'o vječno svjetlo plamti.
 “Me ko ne tueyomlah!” Kamerunac se hvali,
 S pozdravom “Kotiseutu!” Finci su za Dom pali.
 “Vatanına ne kadar, baglısın!” pozdrav turski,
 “Attachéaupaysnatal!” ponavlja sin francuski.
 “Murtabitbilwatan!” arapski čovjek štuje,
 Nizozemac “Honkvast!” ponosno uzvikuje.
 “Legatoallaterra d'origine!” piše,
 U zemlji talijanskoj za Dom se živi, diše.
 Svak' na grud svio cvijetak, nacije časne znamen
 I štuje geslo mrtvih: „Svom domu vjeran“. Amen.
 Stog i ti, sinko, k srcu majčine riječi primi:
 Ostani Hrvat pravi, izdajnik ne bud' ti mi.
 K'o i pradjedi tvoji, usklikni diva glasom:
 “Za Dom sam mili spreman! – kunem se duše spasom!”
 To hrvatski je poklič, to naša čast i dika,
 Povijesno obilježje pastira i ratnika.
 Kad zlotvor digne šaku da usta tvoja čepi,
 Neka ti zakon djeda klonulu dušu krijepi.
 Pa makar mrijeti mor'o, ne prodaj se za škude,
 “Dom svoj tko ljubiti ne zna, predci su njeg'vi Jude.”
 -
 Dome, svetinjo moja, najdraže meni gnijezdo,
 O majko Hrvatice, ti moja zlatna zvijezdo.
 Domoljublja ti vijenac pozdrav djedova kiti,
 Dok je hrvatskog srca, Kroacije će biti.

Marija Dubravac

PAVKOVIĆ:

<https://bezczure.hr/vlad/branitelji-sad-ili-nikad-skoro-mora-pobijediti/>

VULIĆ:

<http://dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/26396-zagreb-je-nas-a-ne-tomasevicev>

DR. VUKUŠIĆ:

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/26394-dr-vukusic-izadimo-na-izbore-i-zaokruzimo-miroslava-skoru>

<https://narod.hr/hrvatska/vukusic-iako-u-prvom-krugu-nisam-glasovao-za-skoru-u-drugom-ima-moj-glas>

DIJANOVIC:

<https://narod.hr/hrvatska/dijanovic-agenda-mozemo-bez-imalo-pretjerivanja-moze-se-opisati-kao-zeleni-komunizam>

BELJO: Korijeni zla – put u totalitarizam 21. stoljeća

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/ostalo/prilozi-graana/36805-a-beljo-rijec-uz-drugi-krug-lokalnih-izbora-u-rh.html>

NOVAK: Pesnica ulazi u Zagreb

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/j-novak/36801-j-novak-problemi-u-raju-pa-kud-prije.html>

AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS

Akademik Josip Pečarić rođen je 2. rujna 1948. godine u Kotoru. Tamo je završio osnovnoškolsko i srednjoškolsko obrazovanje, a 1972. diplomirao na Elektrotehničkom fakultetu u Beogradu s radom iz područja nuklearne fizike. Na istom fakultetu je i magistrirao 1975. godine, a 1982. obranio doktorsku disertaciju iz područja matematike s naslovom Jensenove i srodne nejednakosti.

Nakon završenog studija radio je u Geomagnetskom institutu u Grocki te od 1977. kao asistent fizike na Građevinskom fakultetu u Beogradu. Godine 1987. se s obitelji preselio u Zagreb te zaposlio na Tekstilno-tehnološkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu kao izvanredni profesor matematike. Od 1990. radi kao redoviti profesor na istom fakultetu, od 1996. kao redoviti profesor u trajnom zvanju. Umirovljen je 2018. Do početka agresije Rusije na Ukrajinu bio je istraživač Matematičkog instituta Sveučilišta RUDN u Moskvi (Rusija).

Od 2000. godine je redoviti član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, od 2016. inostrani je član Dukljanske akademije nauka i umjetnosti

Za doprinos u znanosti je 1996. godine dobio Državnu nagradu za znanost (prirodne znanosti), te je 1999. odlikovan ordenom Reda Danice hrvatske s likom Ruđera Boškovića.

Akademik Josip Pečarić je jedan od vodećih svjetskih stručnjaka u području matematičkih nejednakosti. Jedan je od najproduktivnijih svjetskih matematičara s više od 1300 objavljenih ili prihvaćenih za tisak radova u matematičkim časopisima. Također je i najcitiraniji hrvatski matematičar, a ima preko 230 suradnika iz zemlje i svijeta (na svjetskim bazama ima:

Google Scholar: publikacija 1729, citata: 26586, H-index: 58;

MathSciNet: publikacija: 1.399, citata: 7.609, H-index: 29;

Scopus: publikacija: 859, citata: 9014 H-index: 42;

WoS: publikacija: 858, citata: 7935, H-index: 38.

Prema istraživanjima sa Sveučilišta Stanford u Kaliforniji (SAD) Pečarić je po broju objavljenih radova na 2434. mjestu njihove liste za cijelu karijeru od 204644 svjetskih znanstvenika, a prvi iz RH je 8046. Na njihovoj listi za 2022.

godinu koja ima 210199 znanstvenika Pečarić je po broju objavljenih radova na 2331. mjestu, a prvi iz RH je 9412.

Osim velikog broja članaka u međunarodnim matematičkim časopisima, autor je ili koautor 40 monografija. O jednoj monografiji je u poznatom časopisu Amer. Math. Monthly, July-August 1991, poznati matematičar D. Pedoe objavio cijeli članak, a izdavačka kuća Element pokrenula je seriju „Monographs in inequalities“ u kojoj je do sada tiskano 22 monografija.

Osnivač je seminara Matematičke nejednakosti i primjene na Matematičkom odjelu Prirodoslovno-matematičkog fakulteta, Sveučilišta u Zagrebu, i s tog je seminara do sada izašlo preko četrdeset doktora matematičkih znanosti. Danas ovaj seminar također ima i svoj dio na Sveučilištu u Splitu. Niz godina gostovao je na Abdus Salam school of mathematical sciences in Lahore pa i u Pakistanu ima niz svojih učenika koji rade po tamošnjim sveučilištima. Akademik Pečarić ima preko 230 suradnika iz cijeloga svijeta.

Prvi hrvatski matematički časopis koji je uvršten na svjetske liste najboljih znanstvenih časopisa bio je Pečarićev časopis *Mathematical inequalities and Applications* (MIA). Taj časopis je bio i na Q1, a sada je na Q2 listi, kao jedan od dva hrvatska znanstvena časopisa koji su na toj listi Q2 časopisi. Drugi Pečarićev časopis *Journal of Mathematical inequalities* (JMI) je na Q1 listi kao jedan od dva hrvatska znanstvena časopisa na toj listi koji su Q1 časopisi. Ono što je još impozantnije JMI je top 5% matematičkih časopisa, tj. 15. od 329 matematičkih časopisa koji se tiskaju u svijetu a imaju impact faktor. Pokrenuo je i časopis „Fractional Differential Calculus“ koji je na Scopis listi.

Krajem godine je zatražio da se njegovo ime izbriše iz uredništava tih časopisa: J. Pečarić, „Pomozi sirotu na svoju sramotu! / Više to nisu moji časopisi“ dragovoljac.com, 2024.:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/visetonisumojicasopisi.pdf>

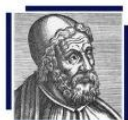
Glavni urednik je časopisa „Pakistan Journal of Mathematical Sciences“ i „The Pečarić Journal of Mathematical Inequalities“.

Osim toga, član je uredništava ili recenzent brojnih međunarodnih časopisa. Kao pozvani ili plenarni predavač akademik Josip Pečarić je održao mnoga predavanja na međunarodnim konferencijama, a povodom njegovog 60-og rođendana je 2008. godine u Trogiru održana međunarodna konferencija „Mathematical Inequalities and Applications 2008“. Tu konferenciju su slijedile:

Mathematical Inequalities and Applications 2010, Lahore, Pakistan, March 7-13, 2010., Pakistan

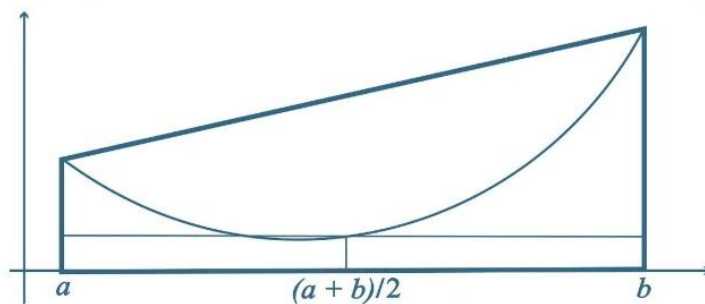
Mathematical inequalities and nonlinear functional analysis with applications, July 25-29, 2012, Jinju, South Korea.

U lipnju 2014. godine (22.-26. lipnja) u Trogiru se pod pokroviteljstvom Razreda za matematičke, fizičke i kemijske znanosti HAZU održala konferencija pod nazivom „Mathematical Inequalities and Applications 2014

PSR Press
Pečarić Scientific Research Press

The Pečarić Journal of Mathematical Inequalities

ISSN: xxxxx (online)

ISSN: xxxxx (print)

– One thousand papers conference“ u čast akademika Josipa Pečarića povodom objavljivanja više od 1000 znanstvenih matematičkih radova, Slijedeće godine je održana konferencija Mathematical Inequalities and Applications 2015, 11-15 November, Mostar, BiH

Tri godine kasnije je u Zagrebu održana međunarodna konferencija MIA 2018 povodom njegovog 70-og rođendana.

Zbog njegovih zasluga u matematici, akademiku Pečariću je posvećen jedan broj časopisa „Banach Journal of Mathematical Analysis“, Vol. 2, No.2 (2008). Riječ je o međunarodnom znanstvenom časopisu koji je na SCIE i CC listi, a u tom posebnom broju članke su objavili i posvetili ih akademiku Pečariću mnogobrojni svjetski matematičari. Intervju koji je tamo objavljen (str. 163-170) objavljen je i na kineskom u časopisu Mathematics 3 (2012), 245-249. Nekim Pečarićevim istraživanjima (inače citiranih i u časopisu “Nature”, a s P.T. Landsbergom objavio je članak u časopisu Phys. Rev., A35 (1987), 4397–4403.) posvećen je i članak "Accentuate the negative", Math. Bohem. 134 (2009), no. 4, 427-446. kojeg je napisao Peter Bullen, profesor emeritus sa Sveučilišta u Vancouveru.

Nedavno je tiskana knjiga Matice Hrvatske PRIJELOMNA VREMENA / Hrvatske zemlje nakon 1918, u kojoj postoji i poglavlje o znanosti. Tako na str. 413. piše: *Djelovali u inozemstvu ili u Hrvatskoj, neki od hrvatskih znanstvenika su tijekom 20. stoljeća dali važan doprinos svjetskoj znanosti, prvenstveno nobelovci Lavoslav Ružička i Vladimir Prelog (kemija). Značajan ugled stekli su i fizičar Ivan Supek (električna vodljivost materijala na niskim temperaturama), matematičari Vilim (William) Feller (teorija vjerojatnosti) i Josip Pečarić (teorija nejednakosti), molekularni biolozi Miroslav Radman i Ivan Đikić, fizičari Davor Pavuna (supraprovodljivost i nano-inženjering) i Marin Soljačić (bežični prijenos energije i nano-fotonika) i mnogi drugi.*“

Akademik Pečarić poznat je i po svom publicističkom radu. Objavio je više od 250 publicističkih knjiga.

5. 1. 2026.

PRILOZI ŽIVOTOPISU

PREKO 1400 MOJIH PUBLIKACIJA NA
MATH.SCI.NETU: PISMO AKADEMIKA DUJELLE

Subject:Re: MathSciNet

Date: Tue, 17 Feb 2026

From: Andrej Dujella

To: Josip Pečarić

Probao sam vidjeti bi li znao izvuci iz MathSciNeta

listu matematičara s najviše radova,

pa sam zaključio da ne znam.

Ali za zbMATH (nekadasnji Zentralblatt für mathematik)

barem u teoriji znan što bi trebalo napraviti, ali praksa mi "šteka", tako da lista

koju sam dobio nije najpouzdanija,

ali nadam se da nije daleko od prave:

1864 Agarwal, Ravi P.

1646 O'Regan, Donal

1596 Srivastava, Hari Mohan

1574 Erdős, Pál

1471 Ballico, Edoardo

1392 Pečarić, Josip

1360 Dragomir, Sever Silvestru

1360 Shelah, Saharon

1278 Llibre, Jaume

1259 Argyros, Ioannis Konstantinos

1215 Godeaux, Lucien

1202 Cao, Jinde

1130 Papageorgiou, Nikolaos S.

1093 Băleanu, Dumitru I.

1060 Balakrishnan, Narayanaswamy

1007 Kim, Taekyun

1007 Yao, Jen-Chih

A kad za one s ove liste u MathSciNetu "rucno" izvucem podatke,
dobijem (takodjer nepouzdanu) listu za MathSciNet:

Agarwal, Ravi P. (1836)

O'Regan, Donal (1660)

Srivastava, Hari Mohan (1509)

Erdős, Pál (1448)

Pečarić, Josip (1404)
Ballico, Edoardo (1399)
Dragomir, Sever Silvestru (1310)
Llibre, Jaume (1278)
Argyros, Ioannis Konstantinos (1250)
Băleanu, Dumitru I. (1241)
Cao, Jinde (1214)
Shelah, Saharon (1208)
Papageorgiou, Nikolaos S. (1133)
Balakrishnan, Narayanaswamy (1074)

I u jednoj i u drugoj listi,
izlistao sam one s preko 1000 radova
(prva lista za broj radova u zbMATH,
a druga za broj radova u MathSciNet).
Brojevi su točni, jedino je upitno
jesam li nekoga greškom izostavio
(pogotovo ako netko možda ima puno više radova u MathSciNetu
nego u zbMATH, među ovima koje sam izlistao čini se da nema takvih).
I po jednoj i po drugoj si u samom svjetskom vrhu!
Čestitam!

Pozdrav,
Duje

PEČARIĆ PSR SERIES IN MATHEMATICAL INEQUALITIES

Ptolemy Scientific Research Press (PSR Press), part of the *Ptolemy Institute of Scientific Research and Technology* je krajem prošle godine počeo objavljivati novi matematički časopis **THE PEČARIĆ JOURNAL OF MATHEMATICAL INEQUALITIES**

<https://pisrt.org/psr-press/journals/pjmi/>

Ove godine kreće i serija monografija:

PEČARIĆ PSR SERIES IN MATHEMATICAL INEQUALITIES.

Prva monografija će biti:

PEČARIĆ PSR SERIES ON MATHEMATICAL INEQUALITIES

Generalizations and Refinements of Sherman's Inequality with Applications

On Sherman's Inequality with Applications

AUTHORS

Slavica Ivelić Bradanović, Marek Niezgodą,
Dilda Pečarić, and Josip Pečarić

EDITORS

Muhammad Imran & Ghulam Farid

PSR Press

Publishing Scientific Research Press
Lahore, Pakistan